Rachel Winters

Prolog

SCENA SE LUMINEAZĂ TREPTAT INT: CAFENEAUA GIL'S, EASTDULWICH

DUMINICĂ, 2 DECEMBRIE, O ORĂ ANORMALĂ (10 A.M.)

EVIE SUMMERS - în vârstă de aproape treizeci de ani, pistruiată, păr cârlionţat, roşcat, lung până la umeri, rochie de zi galben aprins în stilul anilor '50 şi bocanci negri de piele - stă în faţa tejghelei bătând din picior, evident debordând de energie nervoasă.

Barista nu se grăbea cu comanda, iar eu îi mulţumeam în sinea mea pentru pasiunea pe care o punea în arta stoarcerii perfecte a portocalelor. M-am uitat la ecusonul lui cu „Bună! Eu sunt..." Xan. Unul dintre numele acelea care anunţă că următoarea generaţie e aici şi meşteresţe la un suc organic de parcă asta ar fi o experienţă spirituală. în timp ce coada devenea tot mai lungă în urma mea, sucul de portocale pe care-l comandasem primea o doză serioasă de Zen.

Totuşi, de data asta nu m-a deranjat faptul că alţii aşteptau din cauza mea. Astăzi aveam nevoie ca drăguţul de Xan să nu se grăbească deloc, astfel încât mie să-mi crească tensiunea cât mai mult pentru ceea ce urma să fac.

- Vrei să-i adaug şi ceva extra, ca să-l fac special? *Doar dacă e vodcă, Xan.*
- La ce te-ai gândit?
- Ingredientul magic. Perfect pentru mahmureală.

Xan şi-a desfăcut degetele, scoţând la iveală un ou. **I**-am făcut semn să-l pună în blender. La urma urmei, n-aveam de gând să beau sucul.

Mâinile îmi tremurau deja, lucru care urma cu certitudine să ajute ca ceea ce aveam de gând să fac să pară un accident. Am inspirat adânc de câteva ori. *Poţi s-o faci, Evie Summers,* mi-am spus aspru.

Deşi, dacă aveam de gând să fac asta ca la carte, trebuia să uit de numele sărmanului băiat şi, dacă mergea chiar bine, de numărul lui de telefon.

Mi-am verificat telefonul în vreme ce Xan amesteca în blender şi am văzut că chatul grupului JEMS era activ.

Jeremy: O s-o facă? Evie, Evie, Evie. O faci? SPUNE-MI CĂ O FACI **Sarah:** Mar, ai ales decorurile pentru mese?

Jeremy: Sarah, tu cauţi chatul BRIDEZILLA. Ăsta e pentru chestii mai importante

Maria: OAMENI BUNI! Evie, eşti sigură că vrei să faci asta? Adică, sper s-o faci, dragă, dar eşti

sigură?

- Ta-da! a făcut Xan, agitându-mi sucul pe dinaintea ochilor. Inima mi-a luat-o razna. Era momentul.

Evie: Atac

Chiar şi la ora asta matinală, în zi de duminică, cafeneaua din sud-estul Londrei era plină. Aveam în faţă o cursă cu obstacole. Adolescenţi în haine impecabile, ca în reclamele de la metrou la site-urile de modă pentru care oricine e prea în vârstă. Utilizatori de laptopuri, prefăcându-se că nu-şi terminaseră cafeaua, din care mai luau câte o sorbitură. Mămici-păpuşici, cu copii perfecţi, ca din reviste. Şi el - tipul Ramones.

De la masa la care stătusem mai devreme cu laptopul meu, îl alesesem pe el ca reper astfel încât să-i văd pe toţi cei ce intrau în cafenea. Se aşezase lângă bradul uriaş de Crăciun. Undeva între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani, drăguţ, cu barbă, cu un tricou Ramones pe sub o cămaşă cadrilată şi cu un aer mai degrabă de student decât de adult (adică: exact genul meu).

Venise singur, nu purta verighetă, nu-l însoţea nici un copil. Practic, îndeplinise cerinţele minime pentru un potenţial post de amorez. Norocul lui.

Deşi, dacă era să fiu sinceră, tipul nu bifase doar nişte căsuţe. Eu chiar îl găseam atrăgător, ceea ce mă făcea şi mai agitată. Pentru că în ultima vreme felul în care abordam găsirea unui tip pe care să-l plac era să-mi imaginez viaţa pe care am fi putut-o avea împreună, după care să

nu-i mai vorbesc niciodată. însă *nu* asta aveam de gând să fac acum.

Mi-am croit loc printre grămada de mese şi am ajuns la câţiva paşi de ţinta mea. El stătea aplecat deasupra unei cărţi - *Cum să nu devii adult!* de Richard Herring - lucru care m-a făcut

să mă opresc. Asta ar fi citit cel pe care mi l-aş fi dorit drept iubit? însă nu-mi puteam permite să
fac mofturi, aşa că am început să străbat distanţa dintre noi.
încă trei paşi.
Doi.
Unul.
Eram chiar lângă el. De aproape, era şi mai drăguţ. *Acum ori niciodată.*
Ţineam paharul cu suc în faţa mea în timp ce mă apropiam, cu inima bătându-mi nebuneşte în gât, în piept şi izbindu-mă atât de puternic în coaste încât simţeam că era gata să-mi iasă de acolo.
Haide, haide odată, ACUM!
Tipul Ramones a râs de ceva ce tocmai citise... iar eu am trecut fix pe lângă el.
Fir-arsă fie! N-am putut s-o fac. Dar nici nu mai puteam să dau înapoi.
Pentru că, zic şi eu, pentru că eram pe cale să cunosc bărbatul visurilor mele. Urma să ne privim în ochi şi, în clipa aceea, să ştim amândoi că începea restul vieţilor noastre trăite împreună, exact ca într-un film. Deşi în acel moment, ţinând în mână un pahar de suc de portocale cu un ou crud în el, mă simţeam atât de departe de ecranul de cinema pe cât era posibil.
Mersesem cât de încet putusem, dar acum eram din nou la masa mea. Mă aşezasem la una comună unde între timp se mai aşezaseră un bărbat cu fiică-sa. El: în jur de treizeci şi cinci de ani, dichisit, păr negru, citea ziarul de duminică, având expresia unuia cu „IT" în titulatura profesiei. Ea: drăgălaşă, codiţe împletite, uşor strâmbe, ochelari cu rame roşii, cam de şapte ani. îşi bălăbănea picioarele în timp ce citea din cartea ei. Aveam vaga senzaţie că-i mai văzusem pe aici.
Mi-am scos telefonul şi m-am aplecat deasupra laptopului.
Evie: N-am putut s-o fac. De ce am crezut că aveam să pot? Şi nu e responsabilitatea voastră de prieteni să mă împiedicaţi să fac ceva smintit de-a binelea?
Sarah: Poţi să faci orice-ţi pui în minte. Chiar dacă da, e smintit de-a binelea
Jeremy: Evie, să nu cumva să îndrăzneşti să dai înapoi acum. Du-te şi ia-ţi-l pe Hugh Grant ăla
Maria: Poţi s-o faci, Evie! Inspiră adânc şi mai încearcă o dată. Noi credem în tine!
Jeremy: Fă-o pentru dragoste! Cel puţin, fă-o pentru noi
Prietenii mei cei mai buni erau oameni în mare parte întregi la minte, inteligenţi, iar pe mine mă făcea să mă simt mai bine faptul că până şi ei mă încurajaseră să fac asta. în plus, aveau dreptate. *Puteam* s-o fac. Sau, mai bine zis, trebuia.
Amânasem prea mult momentul. în acea scurtă pauză înainte să mă întorc, bărbatul de la masa mea s-a uitat la mine de parcă l-ar fi nedumerit felul în care mă purtam. Am încercat să par că uitasem pur şi simplu ceva şi că trebuia să mă duc să-l iau. *Lucru pe care oamenii îl fac tot timpul, mulţumesc frumos.*
De data asta am urmat un traseu mai scurt, ceea ce a presupus să mă strecor cu greu pe lângă clica de mămici perfect îmbrăcate.
Doi copii dichisiţi şi cu nişte ochi mari îmi blocau traseul, unul cu păr blond-alb,
celălalt cu păr drept şi negru, amândoi de ziceai că veniseră la un casting pentru „copii care îţi
pot bântui coşmarurile".
- Scuze, trebuie să trec. Mersi. Aşa că dacă aţi putea...
Băutura mi s-a prelins pe încheietura mâinii şi am îndreptat repede paharul înainte să curgă şi mai mult. *Imaginaţi-vă un* Notting Hill *în care, în loc să-şi verse băutura pe Julia Roberts, Hugh Grant şi-ar lipi, pur şi simplu, cana goală de pieptul ei.*
- *Vă rog,* daţi-vă la o parte, am implorat cu glas scăzut, în timp ce ei zâmbeau. Vă rog? am spus eu un pic mai tare, aruncând o privire către tipul Ramones, ca să mă asigur că nu plecase. Una dintre mame - blondă, cu părul prins într-o coadă de cal lucioasă, cu nişte blugi

„de mămică" având talia ridicol de înaltă şi cu pantofi de sport ca scoşi din cutie - şi-a întrerupt conversaţia cu prietenele ei, ca să evalueze situaţia.
- E totul în regulă?
Mie au început numaidecât să-mi ardă obrajii.
- Totul e perfect! Scuze. Vreau doar să trec. Persoanele din apropiere au început să se uite la noi. Madam Coadă-de-Cal a clătinat din cap.
- Copiii noştri iau singuri decizii. Vendetta, Justice, ce vreţi să faceţi? *Doamne fereşte!* Copiii s-au uitat la mine şi s-au luat de mână.
Blestemul atunci când ai păr roşcat, piele albă şi pistrui e că te trădează corpul la cea mai mică provocare. Fără să mă uit, am ştiut că decolteul şi gâtul mi se umpluseră de pete roşii.
- Semeni cu un morcov! la uite, mami, tanti asta e un morcov! a exclamat fata (pe nume Justice?)
Băiatul a început să urle, cu faţa schimonosită:
- Are urticarie? E contagioasă?
- Inteligent cuvânt, Detty. Nu, doamna e doar un pic jenată!
- Mi-e frică, a spus Justice.
Acum toate cele cinci mame se uitau la mine, iar eu m-am forţat să zâmbesc, dorindu-mi să fi avut curajul să le spun că îşi creşteau copiii ca să devină într-o zi experienţele traumatizante de la liceu ale altor copiii.
Dar, în loc să fac asta şi având faţa şi decolteul încă incandescente, m-am întors şi le-am ocolit masa. Mamele s-au uitat cu toatele la mine cum mă chinuiam să trec pe lângă ele, în vreme ce Justice, Vendetta şi ceilalţi Copii ai Cafenelei (presupuneam că îi chema pe toţi ceva de genul Regret, Greşeală Uriaşă şi Eroare Fatală) au izbucnit în hohote de râs. Tipul Ramones era din nou în raza mea vizuală. De data asta chiar aveam de gând s-o fac. Voiam să mă duc direct spre el, cu ochii în telefon ca şi cum n-aş fi fost atentă, şi să mă izbesc „din greşeală de el. După care urma să avem de povestit o istorie drăgălaşă despre „cum ne-am cunoscut. Nostimul accident care ne-a adus împreună.
Desigur, necazul care apare atunci când nu te uiţi pe unde mergi e că probabilitatea să te ciocneşti de altcineva e inevitabilă. Nu poţi să alegi întotdeauna de cine.
Următoarele cinci secunde s-au petrecut într-un ritm sfâşietor de lent.
Cinci. Mi-am lipit ochii de ecranul telefonului, mi-am ridicat paharul mai sus şi am prins viteză.
Patru. în ultimul moment posibil, am ridicat privirea.
Trei. Eu am zâmbit jenată; el m-a privit îngrozit.
Doi. Deoarece micuţa lui bunicuţă tocmai i se alăturase, iar el o strângea acum protector la piept.
Unu. M-am izbit de el, strivind-o pe bunicuţă între cele două trupuri ale noastre, în timp ce sucul de portocale părăsea paharul.
Totul a devenit deodată perfect clar. Eu m-am retras cu inima bubuindu-mi în piept şi am fost uşurată să constat că erau amândoi uscaţi. Scumpa şi bătrâna lui bunicuţă era salvată.
- îmi pare *atât* de rău. Sunteţi bine amândoi?
- Nu mulţumită ţie, vită neîndemânatică ce eşti! a spus bunicuţa.
Tipul Ramones m-a privit furios. Eu am oftat. Ceva îmi spunea că noi doi nu eram hărăziţi unul altuia.
- Justice! Eşti OK? Vorbeşte cu mami!
O, nu. M-am întors, cu paharul gol încă în mână.
Părul blond-alb al micuţei Justice era acum de un oranj strălucitor, iar mama ei încerca, disperată, să-i şteargă şuviţele ude; faţa ascuţită a fetiţei era fleaşcă. Detty rânjea privindu-şi prietena care plângea cu suspine.
- îmi pare sincer nespus de ră..., am încercat eu să spun.
- E OK? m-a întrerupt mama lui Detty de la o distanţă sigură.
- Nu, nu e OK. La naiba, Janet, dă-mi un şerveţel umed.

Atunci mama lui Justice a părut să-şi dea seama de ceva, aşa că s-a întors către mine, care strângeam paharul cu amândouă mâinile. A frecat sucul între palme.
- Mai *exact,* ce naiba e asta? m-a întrebat ea. **I**-am răspuns cu glas gâtuit:
- Portocale, atâta tot. Ea s-a relaxat un pic.
- Şi un ou.
Auzindu-mi vorbele, a scos un chirăit şi a început să şteargă părul fiică-sii cu şi mai multă furie, coada blondă bălăbănindu-i-se de colo colo. O altă mamă a strigat:
- Vai de mine! Fata e vegană?
Fiecare bucăţică a corpului meu luase acum foc.
- Pot să ajut cu ceva? Staţi aşa, aduc nişte şerveţele.
Am dat fuga la masa mea, puţin isterizată. Atât tatăl, cât şi fiica erau cu capetele plecate, citind, singurii doi oameni din toată cafeneaua care habar n-aveau ce se întâmplase.
Şerveţelele lor erau la marginea mesei, mai aproape de mine. Am pus paharul pe masă şi am luat şerveţelele. Când am făcut asta, fetiţa a ridicat privirea... şi mi-a făcut cu ochiul. Eu eram prea ameţită ca să-i răspund.
Fără să scoată o vorbă, Suze mi-a smuls şerveţelele din mână şi le-a dus la gura fiică-sii.
- Scoate!
Justice a scos limba şi jur că s-a uitat direct la mine atunci când a făcut-o. Suze a început să-i şteargă limba, cu mişcările punctându-i cuvintele:
- Fiica. Mea. E. Alergică. La. Ouă. Dacă înghite chiar şi o cantitate infimă... Ca la un semn, Justice s-a făcut albă ca varul şi a început să icnească.
- Justice, spune-i lu' mami că n-ai înghiţit. Fetiţa a râgâit o dată. De două ori.
Doar nu urma să se întâmple ceea ce credeam eu că avea să se-ntâmple, nu? Mi-am ţinut răsuflarea şi m-am gândit foarte serios s-o rup la fugă din cafenea, lăsându-mi laptopul acolo.
- Mami, e *contagioasă*? a întrebat drăgălaşul de Detty. Justice părea că avea să tuşească, doar că... n-a tuşit.
Ceea ce nu poate fi descris decât ca un izvor sclipitor de vomă - a ţâşnit din gura ei cu o asemenea forţă, că atunci când l-a lovit pe Detty direct în faţă, acesta a fost proiectat o jumătate de metru în spate.
Toţi cei din cafenea au înlemnit. S-a făcut linişte deplină, tulburată doar de sunetul vomei ce picura de pe Detty.
Deşi era oribil de-a binelea - iar eu m-am simţit groaznic atunci când un al doilea jet de vomă, venind dinspre Justice, a nimerit din nou faţa ridicată a lui Detty - o parte minusculă şi impardonabilă a mea şi-a zis: *Şi exact* de-aia *o cheamă Justice.*
Am ieşit din toaletă, unde mă ascunsesem, numai după ce mamele şi odraslele lor au plecat, în sfârşit, extrem de revoltate şi jurându-se să nu mai revină acolo niciodată. Xan m-a refuzat arunci când m-am oferit să-l ajut să cureţe. Se pare că mamele acelea îi călcaseră pe nervi şi pe el, şi pe restul angajaţilor săptămâni de-a rândul, cu campania lor deşănţată împotriva toaletelor unisex. Ba chiar îmi făcuse o cafea proaspătă, care mă aştepta la masă. **I**-am făcut, recunoscătoare, cu mâna.
Tatăl şi fetiţa lui erau tot acolo - sperasem să fi plecat, ca să nu trebuiască să dau ochii cu nimeni. Singurul lucru raţional de făcut era să beau cafeaua, să-mi strâng lucrurile şi să nu mă mai întorc niciodată.
M-am aşezat înapoi la laptop, folosindu-l ca pe un scut, dar am riscat o scurtă privire prin cafenea. Totul revenise acum la normal.
Era aproape ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.
Doar că, în următorii zece ani, urma să mă gândesc la ziua asta de fiecare dată când aveam să
închid ochii şi să încerc să adorm.
Jeremy: Şi?? Cum a mers? Ai aterizat pe Hugh Grant?
Sarah: O, Doamne, Evie, nu-mi spune că ai mers până la capăt, ciudato
Maria: Sunt aici, dacă vrei să vorbim
Era prea devreme ca să retrăiesc toată trauma.

Am luat cafeaua, cu ochii la ecranul gol. Acum nu mai trebuia decât să scriu despre ceea ce tocmai se întâmplase. Şi s-o fac până la cel mai chinuitor amănunt, motivul pentru care, la urma urmei, făcusem totul.
Am început să tastez având sentimentul deranjant că cineva mă privea.
Fetiţa. Părea că aştepta să spun ceva. Mi-am dat părul peste umăr şi m-am aplecat către laptop, sperând că ea avea să se plictisească. însă a venit mai aproape.
- Şi? mi-a spus, nerăbdătoare. Cum am fost?
- Poftim? am întrebat-o eu, perplexă.
- Anette, a atenţionat-o, distras, bărbatul, trăgându-şi uşor fiica lângă el. Las-o pe domnişoara în pace.
Domnişoara! Ceva în felul în care o spusese m-a enervat. De parcă el ar fi fost singurul adult de la masă.
Ea i s-a alăturat, iar el a făcut o succesiune rapidă de mişcări cu mâinile - limbajul semnelor, mi-am dat eu seama, observând aparatul auditiv al fetiţei. Fiică-sa l-a ignorat.
- Noi ne-am prefăcut că n-am văzut ce s-a întâmplat, mi-a spus ea, adăugând, probabil ca să fie mai clară: Chestia cu vomitatul.
Tatăl ei părea cufundat în pagina de turism a ziarului.
- A fost doar ideea lui, a continuat ea. A spus că şi aşa era destul de jenant pentru tine.
Bărbatul a dat pagina.
- Deci? Ne-am descurcat bine?
Eu n-am răspuns imediat. Ştiam că ar fi trebuit să fiu ofensată - mai ales că tatăl ei crezuse, indubitabil, că eram o idioată - însă sinceritatea ei m-a impresionat.
- Foarte bine, am asigurat-o eu. Mulţumesc.
Ea a zâmbit satisfăcută, deşi taică-său rămăsese concentrat pe cititul ziarului. Probabil că el compătimea familiile pe care tocmai le traumatizasem.
- însă oricât de urât ar fi fost pentru mine, a fost şi mai urât pentru ei. Bieţii copii şi mamele lor... Ea clătina deja din cap, cu vârfurile codiţelor lovindu-i ochelarii.
-Ăia sunt *literalmente* inamicii noştri. De *săptămâni* întregi ne gândim cum să-i facem să nu mai vină aici.
- Pun pariu că la ceea ce-am făcut eu nu v-aţi gândit, i-am spus, crispată. Ea a râs.
- Eu sunt Anette. El e tata, a făcut ea prezentările, înghiontindu-l cu cotul. După o scurtă pauză, el mi-a întins mâna.
- Ben, mi-a spus, rigid.
- Evie, am răspuns, străduindu-mă pe cât era posibil în situaţia dată. Sunt complet normală, i- am spus, zâmbind.
Mi-a prins mâna, scurt, apoi s-a întors să-şi citească ziarul.
Anette s-a aplecat în faţă, privindu-mă de parcă aş fi fost cea mai interesantă chestie din încăpere.
- Eşti cel mai bun lucru care s-a întâmplat aici de mulţi ani, a declarat ea.
- O, ce drăguţ, am răspuns eu, decisă să iau spusele ei drept un compliment, fiindcă nu prea credeam că tatăl ei era de aceeaşi părere. Dar azi a fost singura oară, pe cuvânt. Eu nu fac *niciodată* aşa ceva.
Nu ştiu din ce motiv, asta mi-a atras atenţia deplină a lui Ben. S-a uitat la mine, în ochii lui căprui licărind ceva ce semăna a amuzament.
- Chiar aşa? a spus el. Atunci de ce te-am văzut acum a doua oară vărsându-ţi băutura pe cineva din cafeneaua asta?

Capitolul 1. Cod Roşu

Cu două săptămâni în urmă
INT: UN BAR DINTR-UN SUBSOL DIN CARTIERUL SOHO
VINERI, 16 NOIEMBRIE, 10 P.M.
EV IE se află într-un mic grup de tineri de vreo douăzeci de ani, bine îmbrăcaţi. Ţine în mână un pahar uzat de plastic, cu vinul alb al casei, dând aprobator din cap în mijlocul conversaţiei

care se desfăşoară în jurul ei. îşi verifică telefonul, prea cherchelită ca să fie câtuşi de puţin discretă, aşa cum crede ea că e.
Sarah: Am să vă trimit tuturor pe e-mail prezentarea, ca să vă ajut cu planificarea pe care o s-o faceţi săptămâna viitoare. Verificaţi-vă e-mailurile!
Maria: Chiar nu ne deranjează să-ţi planificăm singuri petrecerea burlăciţelor **Jeremy:** Ceea ce nu înseamnă că nu ne deranjează să-ţi organizăm petrecerea **Sarah:** Dar în felul ăsta veţi ŞTI că o să-mi placă la nebunie. Dacă tot vorbim de nunta mea, putem vorbi şi de tipul care te va însoţi la ea, Evie?
Mi-am băgat telefonul înapoi în geantă. Sarah încercase să mă facă să vorbesc despre „cel care avea să mă însoţească la nunta ei" încă de când se logodise. De parcă aş fi avut un fel de boală pe care o ignoram.
Când mi-am îndreptat din nou atenţia către cele două tinere dureros de în pas cu moda care erau cu mine la bar, am observat două chestii: 1) aveau pielea ca de
bebeluş, frumoasă, perfectă, neatinsă-de-griji şi 2) eu eram mult mai cherchelită decât îmi dădeam seama, în ciuda neabaterii de la stricta mea regulă trei-pahare-şi-atât. Acesta era blestemul ieşirii la un pahar cu colegii de breaslă, asistenţi ca şi mine. Lună de lună, fiecare asistent care lucra în agenţiile de recrutat talente pentru TV şi cinema se întâlneau în alt bar din centrul Londrei, de fiecare dată la fel de nasol, pentru „discuţii profesionale" (adică bârfă). Nu se consuma niciodată mâncare la acele evenimente, deşi era mereu o abundenţă dintr-un soi de vin alb foarte aparte (cel mai ieftin). Nu puteam decât să presupun că toţi ceilalţi prezenţi erau prea tineri ca să fi trecut printr-o mahmureală ca adulţi, neştiind, astfel, fericiţii de ei, cum era să te trezeşti simţindu-te de parcă fiecare dintre cei douăzeci şi nouă de ani ai tăi te- ar fi pocnit în plină figură.
Eu, pe de altă parte... aveam, în geanta de umăr, un sandvici cu ou pe care muream de poftă să-l mănânc, dar nu găsisem încă momentul potrivit. Deşi latura mea practică îmi spunea că trebuia să bag ceva în stomac, în acelaşi timp recunoşteam că, probabil, oamenii normali nu-şi aduceau de acasă sandviciuri la evenimentele de genul ăsta.
Una dintre fete, Jodi, şi-a dat la o parte de pe faţă şuviţele de păr blond şi mi-a zâmbit discret, făcându-mă să mă simt eu cea tinerică. Mi s-a părut că tocmai îmi pusese o întrebare. Ea era asistentă la una dintre cele mai mari agenţii de talente din branşă şi una dintre acele persoane care colecţionau bârfele ca pe timbre.
- Scuze, ce-ai spus?
Mi-am strâns în mână paharul de plastic cu vin. Nu cu mult timp în urmă, aveam şi eu pe cineva alături la astfel de evenimente.
- O plimb pe tânăra Geraldine puţin pe aici ca s-o prezint copiilor *cool,* a spus Jodi. Avea accentul acela londonez tărăgănat care, silabă după silabă, mă făcea să mă simt şi mai nordică. M-am întors către adolescenta cu ochelari rotunzi. Mare parte din părul ei lung era prins într-un coc smotocit, restul atârnând în nişte valuri încâlcite care spuneau „la *uitaţi-vă* ce puţin îmi pasă de cum arăt". îşi asortase la blugi un tricou alb, care avea scris cu litere mari şi negre GRETA GERWIG pe piept. Imediat mi-am dorit şi eu unul, deşi n-aş fi fost niciodată destul de *cool* ca să-l port cu atitudinea cuvenită.
- Unde faci stagiatură? am întrebat-o eu. A urmat un moment de tăcere.
- Evie, netoato, a râs Jodi. Geraldine e asistentă.
- Dar e doar un copil! am exclamat, închizându-mi apoi gura de parcă aşa mi-aş fi putut cumva retrage cuvintele.
Geraldine a scos un râs grav, gutural, şi şi-a pus o mână pe piept.
- *Mersi.* Sunt aproape preistorică în privinţa anilor de când sunt asistentă. Şi-a coborât vocea până la o şoaptă. De fapt, am *douăzeci şi trei* de ani. Mi-a fost teamă că o să zică toţi că sunt prea bătrână.
- Nu arăţi nici cu o zi peste douăzeci şi unu, a fost răspunsul automat al lui Jodi.
Eu am vrut s-o apuc pe Geraldine de umeri şi să-i spun că era atât de tânără încât practic putea fi considerată nou-născută. în schimb, am mai luat o gură de vin.

- Geraldine e de la Geoffrey & Turner, a spus Jodi, cu un tâlc pe care eu l-am ignorat cu conştiinciozitate.
Geoffrey & Turner era o agenţie mică, dar respectată, de recrutat scenarişti TV şi pentru cinema. Cu câţiva ani în urmă fusese rivala directă a Agenţiei de Impresariat pentru Scenarişti William Jonathan Montgomery & Fiii. Dar în ultima vreme devenise agenţia preferată a scenariştilor care căutau prestigiu, iar noi aveam... Cum să zic, într-o bună zi aveam să ne revenim.
- Unul dintre noii colegi ai lui Geraldine, Ritchie, e un vechi prieten al tău, nu-i aşa, Evie? a insistat Jodi.
Nimic nu-i scăpa ăsteia. De când aflase că-l cunoscusem pe vremea când se numea pur şi simplu *Ricky*, nu rata nici o ocazie să sape după mai multe informaţii. Fostul meu iubit era ceea ce se numea în această industrie „un unicorn", adică un burlac. Ceea ce îl punea în mod clar pe radarul bârfelor lui Jodi. **I**-aş fi putut spune că Ricky era genul de tip care te putea face să te simţi cea mai fericită persoană din lume. Până în clipa în care nu mai erai ceea ce-şi dorea el. în schimb am rămas cu un zâmbet îngheţat pe faţă, fără să-i ofer nimic, ca de obicei.
- Ritchie e fantastic, a izbucnit Geraldine. Sunt sigură că va fi făcut agent cât de curând. Totul la el strigă „ascensiune meteorică".
- Păi, nu prea avea cum să rămână asistent pe vecie, a spus Jodi, apoi mi-a pus o mână pe braţ. Nu te îngrijora, vei ajunge şi tu acolo. Tu doar ai o situaţie unică.
Jodi nu greşea, dar nu din cauza asta eram eu supărată. *Doar nu aveau de gând să-l promoveze deja, nu?* Mi s-a încordat esofagul.
- Tu unde lucrezi? m-a întrebat Geraldine.
Eu am oftat, revenindu-mi. Oricum urma să afle mai devreme sau mai târziu. -William Jonathan Montgomery & Fiii, am spus. Geraldine a făcut ochii mari.
- O, aşadar, tu eşti *acea* Evie.
Dacă erai asistentul cel mai longeviv din istoria industriei, vorba avea tendinţa să se răspândească.
Am răsuflat uşurată atunci când cele două au decis că trebuia să-şi reumple paharele şi s-au întors la bar. Eu mi-am scos din nou telefonul, dorindu-mi să fi fost deja vinerea următoare, pentru ca prietenii mei să fi venit deja. Uneori distanţa dintre noi părea mai mare decât puteam eu concepe.
Evie: AJUTOR, SUNT ÎNCONJURATĂ COPIII MEI
Maria: Unde eşti?
Evie: La o băută cu asistenţii
Evie: *DE copiii
Jeremy: Fraierică e acolo?
Evie: Nu. El socializează acum doar cu agenţi
Sarah: Bravo ei! E BINE PENTRU CARIERA TA, EVIE
Jeremy: Mai uşor, Sarah
Maria: Tu eşti agent din toate punctele de vedere, mai puţin cu numele, Evie. Ai făcut act de prezenţă. De ce nu pleci acasă? Ai grijă de tine
Mi-am băgat telefonul în geantă fără să-i răspund Măriei. Oricât de dificile găseam uneori acele evenimente, trebuia să particip la ele dacă aveam vreo speranţă ca într-o zi să fiu mai mult decât asistentă. Toţi erau aici din acelaşi motiv: disperaţi să spună ce trebuia, să stea de vorbă cu cine trebuia, să-şi facă toate relaţiile alea atât de importante. Aşa mă simţisem şi eu cândva, la început, imediat după ce mă mutasem la Londra. Dar nu în legătură cu poziţia de agent. *Dacă m-ar fi văzut tata acum.*
Ar fi fost mândru, ştiam; însă ar fi fost surprins să mă vadă de partea asta a afacerii. Vrând să reprezint scenarişti în loc să fiu eu unul. S-ar fi întrebat ce se întâmplase cu fata care declarase, la doisprezece ani, că avea să fie următoarea Nora Ephron sau Dorothy Taylor, şi pentru care scrisul păruse la fel de important precum mâncarea sau aerul. Desigur că el n-

avea cum să ştie vreodată ce-mi spusese primul agent căruia îi arătasem scrierile mele: *Pur şi simplu nu ai chemare.*
M-a trecut un fior. Bineînţeles că puteam să înăbuş orice gând despre vremurile în care scrisesem, dar în seara asta simţeam ceva care mă împiedica să-mi reprim amintirile. *Şapte ani ca asistentă. La mai mulţi, Evie!* Totuşi, mereu mi-am spus că eram norocoasă. Nu mi-am putut urma propriul vis, aşa că acum îi ajutam pe alţi scenarişti să şi-l urmeze pe al lor. Totul avea să dea roade într-o zi, după ce deveneam agent. Monty îmi tot spunea că încă nu eram pregătită pe de-a-ntregul. Trebuia doar să găsesc o modalitate de a-l face să vadă din ce aluat eram plămădită.
M-am strecurat cu greu până la bar, lângă Jodi, ca să-mi las paharul, exact la ţanc ca să prind finalul spuselor lui Geraldine.
- Eu n-aş rămâne *niciodată* pe un post atâta timp. M-a observat stând acolo. Fără supărare, a adăugat ea, repede.
- Nu e vina lui Evie, a spus Jodi. Şeful ei, Monty, e cam naşpa.
Mi-a cam sărit muştarul auzind asta. Monty era ceea ce în industrie se numea „Vechea Gardă". Unul dintre ultimele bastioane ale vremurilor în care majoritatea înţelegerilor erau pecetluite în barurile cluburilor private. El putea încă să farmece un producător atunci când era nevoie, dar lumea evoluase. Valul de tineri entuziaşti care intrau în branşă venea cu o înţelegere înnăscută a *conţinutului.* Un cuvânt care îi dădea urticarie lui Monty.
- E genial în ceea ce face, am spus eu, ştiind că îmi apăram propria experienţă odată cu a lui.
- Ştim cu toţii adevăratul motiv pentru care nu pleci. Avantajele muncii.
Jodi a spus, de fapt, „avantajele *jobului",* iar diferenţa de vârstă dintre noi a devenit o ditamai prăpastia.
- Un anumit scenarist câştigător de Oscar, pe care nu ştiu cum a reuşit Monty să-l păstreze atât de mult timp.
Jodi ştia, din principiu, totul despre toţi scenariştii al naibii de buni. Deşi erau unele lucruri pe care nici măcar ea nu le ştia despre clientul premiant al lui Monty. Lui Geraldine i-au scăpărat ochii.
- Doar nu te referi la Ezra Chester, nu? *O, Doamne,* cum e tipul? E la fel de sexy cum arată pe Instagram? Ce *drăguţ că* e cu Monica Reed. Ea e cam cu zece ani mai
în vârstă decât el, iar lui nu-i pasă deloc. Ce se mai aude cu marele lui film? N-a donat jumătate din încasări în scopuri caritabile? Spune-mi *totul.*
Ezra devenise adoratul tuturor din industrie după ce, cu trei ani în urmă, câştigase un Oscar pentru cel mai bun scenariu, dar ajunsese celebru peste noapte abia după ce începuse să iasă cu Monica Reed, o vedetă de Hollywood. Graţie apariţiilor în diferite reviste mondene şi pe internet, contul lui de Instagram avea acum mai mult de trei sute de mii de urmăritori. Ajuta şi faptul că arăta ca şi cum locul i-arfi fost mai degrabă pe ecran şi nu în spatele lui.
- Nu prea pot să spun cine ştie ce despre film, am zis eu, zâmbind ca să-mi îndulcesc cuvintele.
- Eşti hilară, Evie, a spus Jodi, şi brusc m-am simţit din nou la liceu, luată la mişto pentru că ridicasem mâna la oră. Suntem între prieteni aici. Poţi măcar să ne spui dacă sunt adevărate zvonurile. Oare marele Ezra Chester suferă de blocajul scriitorului?
- Nici un pic, i-am răspuns, încercând să ignor felul în care cuvântul „prieteni" îmi făcuse pieptul să mi se strângă.
Mă văzusem cu oamenii ăştia o dată pe lună în ultimul an, de când Jodi devenise asistentă. Se putea asta numi prietenie? O parte din mine spera că da, pentru că odată cu mutarea mea la Londra mi se păruse absolut imposibil să-mi fac prieteni în afara biroului. Şi totuşi... singura dată când noi două ieşiserăm să bem ceva, lăsasem garda jos şi-i povestisem ceva personal. A doua zi, o tipă care lucra ca asistentă şi pe care n-o cunoşteam, mi-a trimis un e-mail ca să mi-l recomande pe psihologul ei. N-am mai ieşit cu ea a doua oară.
- Munca în scopuri caritabile îi consumă, probabil, tot timpul pentru scris, a spus Geraldine, cu înţelegere. Tocmai a fost o lună întreagă în Africa, să-i cunoască pe toţi copiii pentru care donează fonduri. Nu ştiu cum reuşeşte.

- Şi noi ne întrebăm asta, am spus eu, neutru, gândindu-mă la toate fotografiile artistice de la podgoriile pe care reuşise, de asemenea, să le viziteze.
- Spune-ne ceva ce *nu* ştim despre Ezra, Evie, m-a rugat Jodi, făcând ochii mari, de parcă Geraldine ne-ar fi agasat pe amândouă, şi astfel ea şi cu mine am fi devenit tovarăşe de conspiraţie.
- Păi, am zis eu, ameţită încă de la atâta băutură ieftină pe stomacul gol. Adevărul e că Ezra... Am văzut-o pe Jodi ţinându-şi respiraţia. Mie mi-a vibrat telefonul. Am făcut o pauză, dându-mi seama ce uşor ar fi fost să le spun; nu trebuia decât să explic de ce prietenii mei de acasă îi spuneau BIÂ. Ca să stric reputaţia lui şi pe cea a agenţiei dintr-o lovitură.
Spre mâhnirea celor două, am băgat mâna în geantă şi mi-am scos sandviciul ca să ajung la telefon. La *naiba cu toate.* Am desfăcut pachetul şi am luat o muşcătură zdravănă. Oamenii care cred că dacă eşti agent păşeşti pe o cărare strălucitoare pe care ţi-a deschis-o cariera nu m-au văzut pe mine alergând ca să prind ultimul tren spre casă, cu o ditamai franzela în braţe ca să pot mânca pâine prăjită în pat. Jodi şi-a dres glasul, părând stânjenită de gestul meu.
- Şi? Haide, Evie, toarnă tot.
- OK, m-am înduplecat eu. Adevărul e că...
Am făcut o pauză ca să dau gata sandviciul. Ele s-au apropiat, nerăbdătoare, de mine.
- Următorul lui proiect o să vă dea pe toţi pe spate. Şoc şi groază. Chipurile li s-au umplut de uimire.
- Am înţeles, a spus Jodi pe un ton categoric, iar de data asta eu am fost cea exclusă în clipa în care ea şi Geraldine s-au privit.
Asta e chestia când eşti asistentă de şapte ani. Ajungi să te pricepi bine, bine de tot la ceea ce faci.
Poate că Ezra era un BIA, dar nimeni de aici nu avea să afle vreodată de ce.
Am băgat ambalajul gol al sandviciului înapoi în geantă şi mi-am scos telefonul. Aveam câteva
apeluri ratate de la Monty. Cunoscându-l, ar fi putut fi orice, de la o criză legată de un client - până la un costum de-al lui care trebuia dus la curăţătorie.
De data asta, am fost recunoscătoare că tipul cerea multă atenţie.
- îmi pare tare rău, dar trebuie să fug. Mă cheamă înapoi la birou. Geraldine a verificat cât era ora pe ceasul Baby-G, rezistent la apă.
- Dar e trecut de zece seara! a spus, uluită. Şi e *vineri.* I-am adresat cel mai dulce zâmbet.
- Bine ai venit în lumea agenţilor!
- Cod Roşu. M-au prins la înghesuială, mi-a spus Monty vorbind în şoaptă, însă cu un glas care răsuna ciudat. Le-ai spus tu unde mergeam în seara asta?
- Cui? I-am întrebat eu, în timp ce mă strecuram prin mulţimea de vineri seară de pe Dean Street.
- Lui Sam-şi-Max. Sunt aici.
Sam-şi-Max erau producătorii noului film al lui Ezra. Făceau totul împreună ca şi cum ar fi fost o singură persoană, de parcă ar fi fost un balaur pe care cineva ar fi încercat să-l ucidă, iar el, în consecinţă, s-ar fi despărţit în două şi şi-ar fi continuat viaţa ca de obicei. Nu mai întâlnisem niciodată două persoane mai entuziast de politicoase precum ăştia doi. Părea puţin probabil să fi venit după Monty fără să fi anunţat cumva.
- Eşti la Frasinul?
- Aha! mi-a răspuns el în şoaptă. Deci, *le-ai spus* că eram aici.
Mi-am înghiţit răspunsul. Monty era mereu la clubul acela privat, mai avea puţin şi se muta cu totul acolo. Petrecea mai mult timp la Frasinul decât acasă, şi oricine cunoştea fie şi cel mai mărunt lucru despre Monty nu l-ar fi căutat la birou.
- Şi au apărut amândoi aşa, din senin?
- Da, nici măcar n-au sunat mai întâi.
Un zgomot i-a acoperit următoarele cuvinte. *Trăsese apa cumva?*
- Trebuie să vii încoace. Cod *Roşu,* Evelyn.

Monty inventase un sistem de coduri pentru situaţiile în care el era cu clienţii şi avea nevoie de ajutorul meu, astfel încât aceştia să nu ştie că cerea ajutor. Ambră
însemna „stai pe aproape pentru intervenţie". Verde era pentru urgenţe minore. Taxiuri care trebuiau chemate, chestii de genul ăsta. Gravitatea unei situaţii de Cod Roşu era imprevizibilă. Ultima presupusese un client care se înecase cu o chifteluţă, iar Monty fusese prea beat ca să- şi mai aducă aminte că eu plecasem acasă la sfârşit de săptămână şi nu puteam face manevra Heimlich din Sheffield. Clientul, în ciuda acestui incident, supravieţuise.
- Am nevoie de o extracţie.
Mai trebuia să nu uit că Monty ştia şi să exagereze. Noi lucram cu scenarişti, nu cu spioni.
- *La naiba,* s-a oţărât Monty.
Timp de câteva secunde, n-am auzit decât voci de femei pe fundal.
- Monty? E totul în regulă?
- Nu închide, mi-a şoptit el, în timp ce vocile s-au stins. Vino şi scoate-mă de aici!
- Sunt pe drum. în ce cameră eşti?
Clubul se afla în Mayfair. Cele şapte etaje ale lui includeau o piscină pe acoperiş şi un centru spa.
Monty a bombănit ceva despre valea mieilor.
- Scuze, nu cred că am înţeles ce-ai zis.
- Am spus că SUNT ÎN TOALETA FEMEILOR.
- Păi, ăăă, de ce nu ieşi? i-am sugerat.
- Mi-aş dori eu, doar că sunt BLOCAT, Evelyn. M-am *blocat,* fir-ar să fie de treabă!
îndreptându-mă către metrou, m-am bucurat tare mult că mâncasem sandviciul acela cu ou. Ceva îmi spunea că trebuia să fiu lucidă pentru ceea ce avea să urmeze.

Capitolul 2. Blocaj

INT: BAR LA ETAJUL TREI, FRASINUL, CLUB PRIVAT

VINERI, 16 NOIEMBRIE, 11.02 P.M.

Schema cromatică a barului e ironic de vie şi de ţipătoare. Pe tavan există câteva cutii uriaşe de tablă, din care atârnă bobine de peliculă de 'film. O draperie purpurie cu ciucuri de un verde aprins atârnă între bar şi restaurantul din spate. Lângă draperie stă un chelner blond, îmbrăcat într-o impecabilă uniformă de plasator. îşi dă la o parte din faţă un diafilm şi pare să asculte.

- Vă rog, *trebuie* să ajung la celălalt capăt al restaurantului fără să fiu văzută.
Chelnerul blond şi-a împreunat mâinile, cu un zâmbet binevoitor şi exersat, de parcă ar fi fost versat în arta de a face faţă excentricităţilor clientelei de la Frasinul.
- Domnişoară Summers, apreciez faptul că sunteţi asistenta lui Monty, dar ăsta-i un lucru deosebit de neortodox. N-am vrea să-i deranjăm pe ceilalţi clienţi.
Monty era unul din membrii fondatori ai clubului, de unde şi faptul că chelnerul îi spunea pe numele mic. Aşa că personalul ştia cine sunt, chiar dacă Monty nu voia să plătească încă o taxă de membru. Ca non-membru, drepturile mele aici erau limitate. Am făcut tot posibilul să arăt ca o persoană care merita să primească ajutor.
Dat fiind că eram momentan înfăşurată într-o draperie, duceam o adevărată luptă.
Din punctul în care mă aflam îi puteam vedea pe Sam-şi-Max stând la o masă şi flancând un scaun gol. Scaun pe care presupuneam că şezuse Monty înainte să-i observe pe cei doi intrând, eveniment care-l făcuse să se ascundă în cea mai apropiată toaletă. Dacă producătorii mă vedeau, ar fi ştiut sigur că Monty încă se afla în acea clădire. Trebuia să trec cumva de ei şi să-l ajut pe Monty să fugă fără ca ei să bage de seamă.
- Puteţi să luaţi loc la bar cât timp îl aşteptaţi pe Monty.
Am strâns draperia mai tare în jurul meu, încercând, disperată, să mă hotărăsc ce să fac. Producătorii puteau fi acolo pentru un singur lucru. Cu un an şi jumătate în urmă, Ezra Chester semnase un contract cu întreprinzătoarea companie cinematografică a lui Sam-şi-Max, Casa de Producţie Intrepid, pentru ca acesta să le scrie scenariul următorului lor film, o comedie romantică. îşi doriseră, pentru proiectul lor, tânărul talent care era cel mai la modă

în momentul acela. Aşa că-l aleseseră pe Ezra, cu faima lui de câştigător de Oscar. Faptul că această comedie romantică urma să fie primul scenariu pe care să-l scrie după succesul lui major, supremul film lacrimogen *Inimă sângerândă,* îl făcea pe Ezra şi mai tentant. Atunci când termenul-limită iniţial trecuse fără să se fi ivit vreo urmă de scenariu, cei doi fuseseră foarte înţelegători, mai ales după ce Monty le explicase că bunica lui Ezra tocmai murise. Dar pe urmă Ezra ratase şi al doilea termen de predare, şi pe următorul... iar de atunci încolo producătorii îşi regândiseră şi ei jocul.
Din acel moment, Sam-şi-Max îşi urmăreau scenariul cu o voioşie vecină cu agresivitatea. Privindu-i acum, îmbrăcaţi în costume albastre identice, cu o expresie de îngrijorare pe feţele lor frumoase şi prietenoase, mă întrebam de ce doreau atât de tare să se vadă cu Monty încât încălcaseră regula lui de bază (fără întâlniri-surpriză). Oare pentru că ceea ce Ezra reuşise să scrie era, de fapt, groaznic? O părticică infimă din mine spera ca despre asta să fie vorba... Pentru că era ceva ce Sam-şi-Max n-aveau de unde să ştie despre iubitul lor scenarist. Acelaşi „ceva" pe care n-aveam de gând să li-l spun vreodată lui Jodi, lui Geraldine şi altora ca ele din lumea noastră.
Adevărul era că Ezra Chester - câştigător al Premiului Oscar, dedicat muncii caritabile şi adoratul industriei de gen - era un nenorocit arogant şi nesuferit.
Prietenii mei conveniseră să-l poreclească Bărbatul Infantil Absolut (pe scurt, BIA) din pricină că plecase valvârtej de la o întâlnire pentru că-i greşisem comanda de cafea, după care refuzase să se mai întoarcă până ce Monty nu-i promisese cocktailuri. întâlnirea fusese despre activitatea lui caritabilă pentru copiii defavorizaţi, câţiva dintre ei fiind chiar prezenţi în sală la acel moment. Acum eu trebuia să fiu incredibil de atentă ca să nu-i spun vreodată „BIA" drept în faţa aia a lui enervant de frumoasă. Gândul la el mi-a dat o idee.
- Promit să plec dacă îmi faceţi o mică favoare în beneficiul lui Monty, am spus eu, întrucât chelnerul nu l-ar fi putut refuza pe unul dintre membrii fondatori al clubului Frasinul.
A părut uşurat şi îngrijorat în acelaşi timp.
- Nu pot face nimic din ceea ce i-ar deranja pe ceilalţi clienţi, mi-a răspuns el, precaut.
- Uitaţi, am murmurat, încercând să-mi ascund disperarea din glas. Adevărul e că dacă o dau în bară acum, şeful meu se va folosi de asta ca să aibă încă un motiv să nu mă promoveze. *Vă rog,* l-am conjurat, apropiindu-mă de el atât cât îmi permitea draperia. Arăt eu ca o femeie care să aibă şi alte variante?
El a clătinat din cap - *ce insultă* - şi eu i-am aruncat ceea ce speram să fie un zâmbet liniştitor, înainte să-i explic exact ce trebuia să facă pentru mine.

li

- Domnul Montgomery e, cumva, aici? Domnul Chester tocmai a sosit şi aşteaptă în zona VIP de la parter.
Chelnerul discuta cu colegul lui foarte aproape de masa unde se aflau Sam-şi-Max.
- Mai repede, mai repede, am gâfâit eu.
I-am văzut aşezându-se mai drept în scaune, făcând schimb de priviri, ridicându-se şi îndreptându-se amândoi odată către locul în care mă ascunsesem. M-am făcut mică în spatele draperiei, cu unul dintre ciucuri gâdilându-mi nasul.
Paşii celor doi s-au auzit îndepărtându-se pe scări în jos. Atunci am numărat până la zece înainte să ies de acolo şi să mă îndrept către uşa de la celălalt capăt al sălii, încercând să nu par atât de nepotrivită în locul ăla pe cât arătam, probabil, cu părul ciufulit şi cu bocanci milităreşti în picioare.
Toaleta femeilor era luminată slab, de un sistem care părea creat să-ţi inducă sentimentul că păşeai în ceva clandestin. Abia dacă puteam distinge plăcile de faianţă roz, mult crom şi nişte produse care costau probabil mai mult decât salariul meu pe o lună. O singură cabină era ocupată.
- Monty? am strigat, ezitant.
- Evelyn? De ce-a durat atât?
Accentul tăios al lui Monty era vecin cu isteria.
- Poţi ieşi acum, e liber.

- Chiar, de ce nu mi-a dat prin cap? A zgâlțâit uşa pe interior.
- Corect - sunt blocat.

Mai întâi am împins şi am tras amândoi de uşă, lucru care nu ne-a ajutat decât să stabilim că el avea dreptate.

- Cred că e zăvorul, a spus Monty.
- Trebuie să chem pe cineva. Monty a scos un sunet gâtuit.
- O să vorbească tot clubul despre mine! Nu poţi s-o forţezi puţin...?

A tăcut atunci când s-a deschis uşa de la intrare. O doamnă mai în vârstă a intrat. Eu i-am zâmbit şi mi-am scos telefonul ca să trimit un mesaj scurt grupului JEMS, în speranţa că mai era cineva treaz după miezul nopţii. **Evie:** Ştie cineva cum se deblochează o uşă de toaletă? Jeremy lucra ca avocat şi stătea adesea treaz până la ore târzii. Maria era editor la o revistă lunară de gastronomie, o slujbă care necesita rareori să stea trează nopţile, în afară de situaţiile în care ar fi lăsat aluat la crescut. Sarah lucra în domeniul resurselor umane şi îşi încheia programul de birou la ora 5.30 p.m. punct, pentru că abilităţile ei de administrare a timpului erau o forţă ce nu putea fi trecută cu vederea. Probabil că dormea dusă acum. Am văzut apărând un răspuns şi aproape că am răsuflat uşurată. Până când l-am citit. **Jeremy:** Cu cine te-ai blocat în toaletă? **Evie:** © lucrezi încă?

Jeremy: Doar pentru clienţii mei din oficiu. Un om al străzii arestat pentru că a stat în faţă la M&S. Ce bine că un poliţist sârguincios a împiedicat o asemenea crimă.

Jeremy: Stai puţin, tu chiar eşti blocată în toaletă?

Evie: Nu eu. Monty

Jeremy: ...

Evie: Nu mai râde, te rog. E ceva grav

Jeremy: Scuze. Dacă Sarah ar fi trează, probabil că ar avea nişte soluţii enervant de folositoare. Ai încercat să pui săpun pe balamale? **Evie:** în momentul ăsta aş încerca orice

Jeremy: Ai putea încerca să-l laşi pe Monty acolo

- îmi permiteţi?

Mi-am ridicat privirea din telefon şi am văzut-o pe doamna în vârstă zâmbindu-mi şi arătând înspre lavoarul meu. Acum am recunoscut-o. Era o Dame[1] de vreo şaptezeci de ani, una teribil de şic. Gât şi umeri drepţi şi băţoşi, păr alb tuns scurt şi haine lejere, fluide, cu o eşarfă de mătase atârnând elegant pe unul dintre umeri. Era toată numai graţie şi ţinută. M-am holbat la ea admirativ, apoi mi-am dat seama că încă aştepta, aşa că m-am dat la o parte.

- Scuze, aştept o prietenă.

Sunetul inconfundabil scos de un bărbat care urina a umplut încăperea. Doamna s-a oprit din aplicarea rujului, iar eu mi-am studiat cu mare atenţie vârfurile cozii împletite. Sunetul a continuat.

Desigur, Monty era omul care să se blocheze în singurul loc în care, dacă aveai nevoie de o toaletă, nu era nici o problemă s-o găseşti şi care, totuşi, alegea să-şi facă nevoile în cel mai nepotrivit moment cu putinţă.

Şi îşi făcea nevoile, nu glumă. Iar şi iar şi iar. Doamna aceea era, practic, o regină a filmului, iar

acum trebuia să asculte cum Monty îşi golea, plin de elan, vezica urinară.

Din cabină se auzeau, răsunând în toată încăperea, până şi cei mai mărunţi dintre picuri. în cele

din urmă, în sfârşit, sunetul a încetat. Doamna a pus la loc capacul rujului, apoi s-a întors ca să

plece, aşezându-şi poşeta elegant sub un braţ.

S-a oprit cu o mână pe clanţa uşii. *O, Doamne.*

- Uneori, a spus doamna, chiar ai nevoie de un urinat sănătos.

Uşa s-a închis în urma ei, iar eu m-am lăsat moale pe lavoar, izbucnind, până la urmă, în râs.

- Nu pricep ce-i atât de amuzant, a spus Monty.
- Scuze, iau imediat nişte săpun să pun pe balamale, dar...
- Indiferent de ce-o să faci, grăbeşte-te. Bravo, fetiţo!

- Dar să fie săpunul de cea mai bună... -*Acum,* Evelyn.
Am luat de pe raft sticla de săpun lichid, care părea să fi fost un articol foarte scump, şi m-am întors la cabină. Am căutat balamalele uşii şi m-am hotărât să profit de faptul că aveam, practic, un interlocutor captiv.
- Monty, am spus. De ce nu vrei să te întâlneşti cu Sam-şi-Max? Linişte în cabină.
- E din cauza scenariului?
El îmi spusese că BIA făcea progrese. Nu că m-ar fi lăsat să citesc şi eu ciorna.
- De fapt, ar fi mai bine să chemi pe cineva, a declarat Monty.
- Sam-şi-Max sunt acolo, dar dacă tu crezi că aşa e cel mai bine...
- Nu, nu, a spus el repede.
- De ce vor să vă întâlniţi, Monty? I-am întrebat eu cu blândeţe, pompând săpun lichid pe balamale.
Pauză lungă.
Am zgâlţâit uşa, bombănind:
- E *aşa* de blocată. Cred că ar trebui să aduc pe cineva...
Din cabină s-a auzit un oftat adânc. Am auzit capacul toaletei scârţâind atunci când Monty s-a aşezat pe el.
- Vor ca Ezra să semneze o anexă prin care să se angajeze să predea scenariul complet în trei luni. Nu vor să accepte predare în etape; am încercat. Au zis că trimit avocaţii.
Acest ultimatum era o ofertă generoasă, mai ales dacă ne gândeam că fuseseră duşi cu vorba timp de aproape un an. Monty îi asigurase pe toţi că BIA scria, aşa că nu înţelegeam unde era problema. Poate că BIA fusese jignit de formalitatea în sine. Până atunci, oricare altă amânare a termenului de predare se făcuse prin acord tacit.
- Ezra se opune?
între uşă şi rama pe care era montat zăvorul exista un spaţiu foarte mic, prin care vedeam puţin şurubul. Am pompat şi acolo nişte săpun. Altă pauză.
- N-am vrut să risc să-i sufoc creativitatea spunându-i ceva despre noul termen. Traducere: lui Monty îi fusese frică să-i spună lui BIA că nu mai putea huzuri. Am inspirat adânc.
- El nu ştie că în trei luni trebuie să termine scenariul?
- E mai rău decât atât, Evelyn, a spus Monty, al cărui glas suna iritat acum. Dacă nu predă scenariul, producătorii îşi vor banii înapoi, pe toţi. Dacă se întâmplă aşa ceva, am pus-o. M-am încruntat. Să fi fost oare atât de nasol? în ultimii ani, în vreme ce Monty îşi dedicase din ce în ce mai mult din timp menţinerii imaginii publice pozitive a lui BIA, eu mă ocupasem de majoritatea negocierilor agenţiei. Aveam ceva idee despre banii pe care îi făceam, deşi Monty păstra numai pentru el mare parte din informaţiile financiare ale firmei.
- Eu am crezut că o ducem bine, am spus, încercând să nu-mi trădez frustrarea. Dacă m-ar fi făcut agent, aş fi putut ajuta mai mult.
- Chiar ar fi trebuit să ştii deja mai mult despre cum merge afacerea, Evelyn.
Mi-am înăbuşit indignarea, ştiind din experienţă că n-aş fi câştigat nimic dacă i-aş fi reamintit că- mi ascundea intenţionat informaţiile.
- Din zi în zi, agenţiile mai mari ne înghesuie la colţ. Nu mai e loc pentru cei mici. Ezra e singurul nostru as. Fără el, s-a zis cu noi. Rămânem şomeri amândoi dacă el nu face treabă.
- Rămânem ce?
Am strâns recipientul de săpun prea tare şi am rămas cu capacul cu pompă în mână. Am scăpat totul din mâna alunecoasă şi sticla a sărit pe dalele negre de ardezie, împroşcând totul în jur.
- N-avem scenariu, n-avem slujbe, a rostit Monty sentinţa.
Am rămas o clipă nemişcată, încercând să prelucrez cuvintele, cu săpunul picurându-mi de pe degete. După atât timp, agenţia îmi era ca şi propria-mi casă. Prietenii mei susţineau că suferream de sindromul Stockholm, date fiind toate poveştile pe care le auziseră de la mine despre Monty de-a lungul anilor. Şi totuşi, pentru mine slujba mea însemna mai mult decât corvoada de a face faţă excentricităţilor lui Monty. însemna că eram capabilă să-l împerechez perfect pe unul dintre scenariştii noştri cu un producător sau cu o incredibilă companie de

producţie. însemna orele pe care le petrecusem în biroul acela mic editând scenarii, complet absorbită de încercarea de a-l ajuta pe un scenarist să-şi găsească drumul. Editări care nu făceau neapărat parte din serviciile pe care le prestam, însă mie îmi făcea pur şi simplu plăcere să editez. O muncă solicitantă, dar era munca mea. Nu ştiam ce m-aş fi făcut fără ea. Nu ştiam cine aş *fi fost* fără ea. Ei bine, simpla idee de a renunţa la toate astea era un ca un duş rece.
- Ezra trebuie să semneze anexa, am spus eu fără să mă gândesc de două ori.
- Nu mai spune? m-a întrebat Monty cu glas plin de sarcasm. Ce m-aş face eu fără înţeleapta mea asis...
S-a oprit brusc.
- Ştii ce, a întors-o el pe un ton brusc nonşalant, e mare păcat. înainte de toată nenorocirea asta, aveam de gând să vorbesc cu tine despre promovare.
Ce spunea omul ăla acolo? *Că se gândise să mă facă agent?*
Cioc, cioc, cioc. Am tresărit.
-Alo? Domnişoară Summers? Mai sunteţi aici?
Am recunoscut vocea chelnerului cu care vorbisem mai devreme. Era afară.
- Sunt aici doi domni care vor să stea de vorbă cu Monty. A tuşit.
- Nu ştiu de ce, dar au avut impresia că l-ar fi putut găsi în zona noastră VIP, iar şeful de sală nu e prea încântat de oaspeţii neinvitaţi.
Am tresărit, simţindu-mă cu musca pe căciulă.
- îmi pare teribil de rău, dar domnii insistă să ne ajutaţi să rezolvăm această... *neînţelegere*, ca să poată pleca şi dumnealor.
- Nu mă pot vedea blocat aici. Scoate-mă, scoate-mă! a sâsâit Monty.
- O clipă! am strigat la chelner. Monty, am şoptit, apoi. Tu va trebui să împingi de pe partea ta atunci când îţi spun eu, bine? Ai încredere în mine.
M-am înfipt bine pe picioare.
Cioc, cioc. cioc.
- Grăbeşte-te odată!
- OK, i-am spus eu. La trei. Unu. Doi...
- Doamnă! Insist să ieşiţi acum, altfel va trebui să intru eu. Câteva lucruri s-au întâmplat într-o succesiune rapidă.
Primul: Monty a intrat în panică. în loc să aştepte să spun eu „trei", el s-a izbit cu forţă de partea lui de uşă. Complet nepregătită, mie mi-au alunecat mâinile de pe clanţă şi a trebuit să mă agăţ de următoarea cabină. Ca la un semn, chelnerul blond a dat năvală în toaletă, flancat de Sam- şi-Max. Desigur, exact în momentul în care uşa toaletei s-a deschis - a ieşit şi Monty din cabină, zburând şi apoi alunecând pe podeaua umedă de parcă ar fi ţâşnit din tun. S-a împiedicat şi s-a întins lat pe podea, aterizând la picioarele chelnerului. Trebuie spus că Monty a sărit în picioare incredibil de rapid. Era murdar tot, dar şi-a netezit sacoul, şi-a aranjat părul negru şi a încercat din răsputeri să nu pară că tocmai ieşise din cabina unei toalete pentru femei, cu douăzeci de kilometri la oră. Aproape că i-a şi reuşit.
- Sam, Max, ce surpriză! Tocmai îmi ajutam asistenta. *Probleme în toaletă,* a spus el cu voce scăzută, arătând către locul în care mă aflam eu.
Eu m-am făcut atât de roz încât m-am confundat cu pereţii.
- Ce bine că te-am prins, a spus Sam, cred, şocul spulberându-se în momentul în care pozitivismul lui înnăscut i-a luat locul. Aproape literalmente, nu? Ha, ha. Noi voiam doar să discutăm despre anexă, pentru că ne-ai promis că o s-o ai semnată azi.
Azi? De când ştia Monty de asta?
Monty a fluturat o mână ca şi cum n-ar fi fost nici o problemă.
- Asistenta mea se ocupă de asta. Ea are o întâlnire cu Ezra luni la prima oră. Abia aşteaptă să ne dea ce a mai lucrat.
M-am holbat la el. *întâlnire?* Trebuia să fie o greşeală. BIA nu m-ar fi ascultat pe mine. Pentru el, aveam doar două funcţii: 1) să organizez întâlniri, şi 2) să-l forţez să meargă la ele. După ce-l duceam la întâlniri, misiunea mea se încheia, căci îl lăsam pe Monty să apară cu un aer

dezinvolt şi să profite de toate mesele scumpe şi cocktailurile de care se folosea ca să strecoare lucruri plicticoase în conversaţie. Ca, spre exemplu, identificarea datei la care urma să se materializeze scenariul pentru care BIA primise atât de mulţi bani. Zâmbetul lui Monty era plin de încurajare. Adresat producătorilor, nu mie.
- L-am convins deja să semneze, aşa că nu-ţi face griji, mai sunt doar formalităţile, mi-a spus el, ca o întruchipare pură a agentului înțelept, binevoitor, care
împăca un subaltern neliniştit.
Una dintre îndatoririle de serviciu era să nu reacţionez atunci când şeful rostea o minciună sfruntată.
- Tu nu mai trebuie decât să-i pui un stilou în mână, m-a asigurat, cu o scânteie străbătându-i ochii albaştri-străvezii. E un antrenament bun pentru următorul tău pas în carieră.
- Următorul pas? am repetat eu, iar Monty a încuviinţat din cap aproape imperceptibil.
- Desigur, am spus încet, în timp ce inima îmi bătea ca nebuna.
Vorbise serios mai devreme. Poate că chiar avea de gând să mă promoveze. *Dacă* agenţia supravieţuia.
- Deci, mai era ceva? a spus Monty, trăgându-şi manşetele cămăşii şi zâmbindu-le lui Sam-şi-Maxîn stilul lui caracteristic, de parcă totul s-ar fi rezolvat.
- Ar mai fi un lucru, au spus Sam-şi-Max, privindu-l pe Monty din cap până-n picioare. Ce-i asta de pe hainele tale?
Zâmbetul lui Monty a pălit atunci când s-a uitat la hainele lui ude leoarcă. Chelnerul a luat recipientul gol de pe jos. Monty călcase pe el şi îl strivise.
- E ulei, domnule.
S-a lăsat tăcerea după răspunsul lui.
în lumina ce răzbea din restaurant, am putut vedea dâra lucioasă, ca de melc, dintre uşa toaletei şi locul în care acum stătea Monty, plin de ulei. *O, nu.* Luasem recipientul greşit. *De ce avea un club privat ulei în toaletă... Pfui!* M-am cutremurat.
Judecând după expresia de adâncă tulburare de pe chipurile lui Sam-şi-Max, era clar că întrebarea le trecuse prin minte cu mult înainte să-mi treacă mie.
- Ştiţi ce? a spus unul dintre producători. Se pare că nu e momentul potrivit. Atunci Monty şi-a revenit.
- Ei bine, poate că data viitoare veţi suna mai întâi, a spus el cu toată demnitatea de care a reuşit să fie capabil.
Titlu de nobleţe feminin din Marea Britanie

Capitolul 3. Bl A

EXT: O FRUMOASĂ STRADĂ MĂRGINITĂ DE COPACI, DIN SOUTH KENSINGTON

LUNI, 19 NOIEMBRIE, 8.55 A.M.

EV IE duce două cafele la pachet într-un carton, strecurându-se pe lângă o maşină sport de un roşu strălucitor, parcată de-a curmezişul trotuarului. Urcă nişte scări de piatră până la o uşă mare, verde, şi se uită înapoi la maşină, dând ochii peste cap. Are obrajii roşii, îşi îndreaptă umerii, îşi ia o expresie hotărâtă şi se pregăteşte să ciocănească.

Mâna mi-a rămas în aer pe când uşa s-a deschis brusc, iar cafelele s-au clătinat din pricina mişcării neaşteptate. Am reuşit să nu le scap, aşteptându-mă să-l văd pe BIA, doar pentru ca o femeie înaltă, cu păr blond-roşcat, să iasă glonţ din casă şi să reuşească la mustaţă să nu mă dărâme. Am avut un ciudat sentiment că o mai văzusem undeva, deşi n-o cunoşteam, înainte ca ochii să mi se sincronizeze cu creierul. Era Monica Reed, adorata Hollywoodului, născută în Yorkshire. Mi s-a oprit răsuflarea în gât. Ea fusese, cu intermitenţe, iubita lui BIA în ultimii ani - deşi Dumnezeu ştie de ce se plăceau. El era un bărbat imatur, iar ea era femeia care cucerise Hollywoodul cerând egalitate de onorarii şi diverse roluri pentru femei trecute de treizeci şi cinci de ani. Nu greşea nimeni dacă spunea că eram puţin fânul ei.
Le văzusem pe diversele partenere ale lui BIA venind şi plecând de-a lungul anilor. Genul lui erau femeile blonde, sub douăzeci şi cinci de ani. Monica era altfel. Regală, sculpturală... mai în vârstă decât el. Echipamentul de yoga îi scotea în evidenţă trupul incredibil, iar părul ei

ondulat până la umeri avea irizaţii roz-aurii în lumina rece a dimineţii. M-a surprins holbându-mă şi am roşit.
Sfârşitul unor scuze cu intonaţie de L.A. s-a auzit din hol. Era genul de voce care suna umblată prin lume, vocea cuiva care trăise mai multe într-o viaţă decât majoritatea oamenilor şi care se fotografiase alături de tigri sedaţi ca s-o dovedească. Echivalentul vocal al unui profil pentru Tinder, cea mai populară aplicaţie din lume care te ajuta să cunoşti oameni noi.
- Haide, iubire, nu te trimit din nou la plimbare, serios. Am o întâlnire pe care n-o pot anula. Crede-mă, am încercat.
Bineînţeles că BIA îi spunea Monicăi Reed *iubire.* Actriţa candidată la un al doilea Oscar pentru viitorul ei film, *Pungăşia,* un film a cărui acţiune se petrecea într-o mănăstire în care măicuţele aveau o distilerie ilegală de gin. Auzisem că învăţase să vorbească italieneşte fluent doar pentru acest rol. I-am zâmbit, sfioasă. Ea a privit pe lângă mine.
- E OK, Ez, te cred. E *clar* o chestie profesională, i-a strigat ea.
Aoleu. La urma urmei, poate că se potriveau mai mult decât îmi închipuiam eu.
- Crede-mă când îţi spun că asistenta agentului meu e o mare pacoste, a spus BIA, din hol.
Se auzea scotocind după ceva.
- Mi-a trimis un e-mail despre întâlnirea asta vineri, pe când noi eram la club. Dacă ar avea şi ea viaţă personală, aş putea să-mi văd şi eu de a mea.
Părul blond, ciufulit, al lui BIA a apărut în uşă în timp ce posesorul lui îi întindea Monicăi nişte chei.
- O, salut, Stevie.
Nu se putea să pară mai puţin preocupat că-l auzisem, probabil pentru că asta fusese replica pe care intenţionase să mi-o trântească oricum în momentul acela.
Pentru întâlnirea noastră, alesese să fie îmbrăcat doar în pantalonii de pijama şi atâta tot. Dacă mi-a stat inima atunci când i-am văzut pieptul musculos, V-ul inghinal clar conturat şi înfăţişarea ridicol de mişto, „ca ieşită dintr-un catalog de iahturi", atunci am decis să mi-o iert. O fi fost el un mare ticălos, dar era cu certitudine unul care arăta bine de tot.
- Evie, l-am corectat eu câteva secunde prea târziu, apoi i-am spus, doar ca să fiu absolut sigură că nu-mi mai rămânea nici pic de demnitate: Şi am fost şi eu în oraş vineri. *Nenorocit ce eşti!*
Braţul lui BIA a cuprins-o pe Monica de după umeri. Două fiinţe ridicol de frumoase, multiplicând cu generozitate cantitatea de frumuseţe din lume prin simpla lor existenţă în ea. Eu stăteam acolo îmbrăcată în rochia mea din anii '50 frumos lucrată de mâinile mamei mele, simţind că veneam dintr-o cu totul şi cu totul altă lume.
- Vezi că faci mizerie, apropo, a spus Monica, aranjându-şi geanta Birkin mai sus pe umăr. Eu m-am uitat în jos. Cafeaua cursese în suportul de carton şi picura acum pe bocancii mei milităreşti.
- La naiba, am spus. *Foarte profesional, Evie.*
- Scuze, am adăugat. BIA a părut amuzat.
- Măcar sunt curaţi lună, a spus Monica.
Apoi, întorcându-mi spatele, l-a tras pe BIA spre ea şi l-a sărutat într-un fel care ar fi scandalizat-o total pe măicuţa pe care o juca în film. Şi-a tamponat buzele, apoi şi-a pus la ochi o pereche de ochelari mari de soare şi a coborât treptele.
- îţi scriu, a strigat BIA în urma ei.
Ea a ridicat o mână în semn că înţelesese. El s-a uitat din nou la mine, iritat.
- Ce vrei?
Am continuat să zâmbesc.
- Sunt aici pentru întâlnirea noastră.
- Unde-i Monty?
îi spusesem lui BIA foarte clar că de data asta avea să se întâlnească doar cu mine.
- Sunt doar eu. Şi am adus cafea. Pot să intru? l-am întrebat, ridicând suportul cu cafele. S-a înmuiat fundul tăviţei de carton.
El a lăsat vorbele mele să plutească o clipă în aer înainte să ridice din sprâncene.

- Păi, nimănui nu-i place un fund moale.
Eu am continuat să zâmbesc în timp ce am simţit cum mi se strângea inima. BIA a arătat din cap către cafele.
- E cafea din aia cu lapte şi fără cofeină, cu trei porţii de espresso şi lapte de soia?
- Desigur. -Atunci, intră.
El a intrat primul şi eu l-am urmat. *Haide, Evie. Adună-te. Poţi s-o faci.* Slujba mea depindea de asta. Şi, poate, promovarea mea.
Dacă îl făceam pe BIA să semneze *şi* să fie de acord să termine scenariul la timp, atunci poate că aş fi fost numită şi eu, în sfârşit, *în sfârşit,* agent. Aş fi putut extinde aria de activitate a agenţiei de la scenarişti albi de sex masculin, aducând, ei bine, de fapt pe oricine altcineva, dar îmi doream foarte mult să lucrez cu incredibile femei-scenarist. Gata cu toate ouăle într-un singur coş numit BIA. Ca să zic aşa.
în bucătăria strălucitor de neagră, încercând să evit reflectarea multiplă a chipului meu în faianţa lucioasă precum oglinda, i-am dat lui BIA cafeaua lui şi am aruncat suportul de carton în containerul de resturi reciclabile.
BIA a luat o înghiţitură şi s-a cutremurat.
- E oribilă.
- Ţi-am luat fără cofeină.
Am scos punga cu brioşe lipicioase din rucsac şi m-am dus să-i ofer şi lui una. El a prins-o înainte să apuc eu s-o pun pe suprafaţa lucioasă, de marmură neagră, a barului pentru mic dejun. -Hei!
BIA a îndepărtat brioşa de pieptul lui sculptural ca şi cum caloriile l-ar fi putut contamina. A deschis capacul gunoiului şi a aruncat-o.
- în casa asta nu se consumă gluten.
Eu am înghiţit muşcătura considerabilă pe care tocmai o luasem, iar el m-a urmărit cu o privire dezgustată care, am presupus eu, masca faptul că tânjea după nişte carbohidraţi.
- Noua ta casă e superbă, i-am spus ca să umplu tăcerea. BIA a ridicat din umeri, privind în altă parte.
- A fost refăcută de acelaşi designer pe care îl are şi Tom.
Eu am păstrat o expresie neutră. Dacă BIA ar fi fost altcineva, l-aş fi întrebat cine era Tom. Dar el era BIA, aşa că se referea la Tom Cruise. S-a uitat peste umărul meu stâng şi mi-a spus, distant:
- E o femeie foarte intuitivă.
l-am urmărit privirea şi mi-am dat seama că-şi privea propriul chip reflectat într-una dintre plăcile de faianţă.
- Se vede.
BIA îşi împărţise timpul între L.A. şi Londra de când câştigase Oscarul pentru primul - şi singurul - film în urmă cu câţiva ani. Eu mă întrebam dacă această nouă
casă însemna că revenise la Londra permanent. Cutiile de împachetat sugerau că aşa stăteau lucrurile.
Cu o grimasă, şi-a turnat cafeaua în chiuvetă.
- Deci, de ce te-a trimis Monty pe *tine*? m-a întrebat, amintindu-mi de părerea proastă pe care o avea despre mine.
De-a lungul anilor mă antrenasem să ignor insultele lui BIA. Munceam din greu la agenţie. Monty îşi petrecea tot timpul având grijă de BIA - program non-stop -, aşa că eu aveam grijă de ceilalţi clienţi ai lui. Lucru care nu mă deranja. După Despărţire, oricum avusesem mai mult timp pe care să-l dedic agenţiei. Prietenii mă sfătuiseră să menţin un echilibru sănătos muncă/viaţă, dar ei nu luau în calcul faptul că „viaţa" mea era compusă în mare parte din pizza comandată şi Netflix.
-Am venit să discutăm scenariul tău pentru Intrepid, i-am spus eu, simţindu-mă mai puţin îngrozitor pentru vestea pe care mă pregăteam să i-o dau.
BIA s-a întors cu spatele la mine şi a pornit un espressor care arăta de parcă ar fi fost modelat după maşina sport ridicolă pe care o parcase de-a curmezişul trotuarului.

- Producătorii, am spus ridicând vocea ca să acopăr zgomotul espressorului, abia aşteaptă să vadă scenariul. Si recunosc că ai muncit...
-Ce?
-Ai muncit...
- Nu te aud.
-Al MUNCIT DIN GREU LA EL.
Espressorul s-a oprit exact atunci când urletul meu a răsunat în toată bucătăria. BIA era tot cu spatele la mine, însă umerii îi săltau de parcă ar fi râs. Şi-a întors uşor capul.
- Ai spus ceva?
A aşteptat să deschid gura şi a apăsat din nou butonul aparatului. Aburul a început să umple cu zgomot bucătăria, până când aerul a devenit pâclos şi umed. Am simţit că mă mânca scalpul. Părul meu nu arăta niciodată bine dacă era umezeală. Se întindea ca o bezea în ciocolată fierbinte.
Fără să mă descurajez, am ridicat din nou vocea:
- Ne-au acordat o amânare a ultimului termen de predare. *Pe care tu l-ai ratat acum şase luni.* E foarte GENEROS din partea lor.
Espressorul s-a oprit. -Ai trei...
Apoi maşina a început să facă din nou zgomot, în timp ce BIA şi-a preparat un singur espresso folosind toţi cei 850 de cai putere ai aparatului.
Dar în loc să-l bea, l-a lăsat deoparte. Eu l-am privit, enervată.
A luat un pahar dintr-un dulap. Mi-am scuturat firimiturile de pe degete, am scos documentele din geanta de umăr şi m-am apropiat de el.
- Tu nu trebuie decât să semnezi asta. E pur şi simplu o ane...
Crrrrc! Acum BIA îşi umplea paharul din maşina de făcut gheaţă a frigiderului.
- E o anexă în care se menţionează că esti de acord să PREDAI SCENARIUL COMPLET ÎN TREI LUNI.
Cred că de data asta BIA m-a auzit. S-a oprit, foarte scurt, înainte să răstoarne gheaţa într-un blender de smoothie. S-a întors la frigider, a deschis uşa, şi după ce a scotocit puţin prin el, mi- a aruncat ceva.
- Prinde.
M-am trezit încâlcită într-o plasă de avocado, fapt care era cu putinţă să fie cea mai mare provocare profesională din cariera mea de până atunci. BIA a împins uşa frigiderului cu fundul lui modelat la sală, având braţele pline de diverse fructe şi legume pe care le-a adăugat rapid în blender.
- Dacă ai putea să te uiţi puţin pe anexă...
A întins mâna. Am răsuflat uşurată pe când îi întindeam dosarul, dar el a clătinat din cap.
- *Avocado,* mi-a spus, de parcă aş fi fost o idioată.
Eu i-am trântit plasa de avocado în braţe, poate un pic mai tare decât ar fi fost nevoie. A început să cureţe şi să felieze avocado cu îndemânare, scoţând sâmburii cu un cuţit şi dintr-o răsucire a încheieturii mâinii.
- Dacă ai putea... i-am spus, în timp ce el a început să toace de parcă tocătorul l-ar fi supărat cu ceva... să fii de acord cu formularea.
I-am împins dosarul sub nas şi i l-am deschis ca să vadă... nimic. El şi-a ridicat sprâncenele blonde, perfecte, şi m-a privit. Cuprinsă de panică, m-am uitat împrejur şi am văzut exemplarele anexei pe jos, sub piciorul lui BIA. M-am aplecat ca să scot paginile de acolo şi aproape că s-au rupt în două atunci când au ieşit. M-am
ridicat prea repede şi m-am trezit nas în nas cu BIA. Atât de aproape de el, încât am văzut că albastrul acela ameţitor din ochiul lui stâng era punctat de stropi maronii. BIA a rânjit. Apoi, aşteptând momentul în care urma să încerc să vorbesc din nou, a apăsat butonul blenderului.
- Te rog, ai putea să... *Vrrrl*
- Trebuie să semnezi...
Vrrr!
Am întins mâna şi am acoperit cu ea butonul, respirând greu. Degetele lui le-au atins pe ale

mele, în încercarea de a apăsa din nou butonul, dar eu nu mi-am luat mâna de acolo.
-Ai trei luni la dispoziţie, i-am spus eu cu fermitate, întinzându-i hârtiile rupte ale anexei. E o ofertă generoasă, ţinând cont de faptul că noi am întârziat atât de mult.
Pluralul majestăţii: limbaj de agenţie pentru „e, categoric, doar vina ta, dar nu vrem să pară că
spunem că e numai vina ta". Fiind, de fapt, numai vina lui. Cu toată această revărsare de politeţe, se părea că răzgâiala lui Monty nu prea ajutase nici ea.
- Tu nu trebuie decât să semnezi, apoi te las cu sucurile tale.
- înţeleg.
BIA a dus, în sfârşit, ceaşca de espresso la gură şi a luat o înghiţitură. Avea încă eticheta pe fund. Ca toate celelalte de acolo, era nouă. M-am întrebat de ce se mutase BIA înapoi la Londra. Oare lucrurile nu merseseră în L.A. aşa cum sperase?
Un timp, BIA fusese scenaristul la care apelaseră toţi regizorii de film care voiau să-şi facă un nume. Cu toate astea, el nu realizase o urmare a filmului *Inimă sângerândă*. Era o branşă mică. Pe umerii lui apăsa povara aşteptărilor. După un succes atât de extraordinar, simţea, probabil, că avea multe de demonstrat. Poate că toată acea atitudine era o reacţie la stres.
- Trebuie să fie greu...
- Ideea, Stevie...
De data asta, mi-am muşcat limba.
- ... e că n-am să semnez.
Sau că aveam să las ca pieptul lui dezgolit să mi se suie la cap. Mi-am păstrat totuşi tonul calm.
- Din păcate, trebuie. Dacă nu semnezi - am aruncat bomba pe care o aştepta, probabil, şi el -, vor anula contractul pe loc. Tu vei fi obligat să le înapoiezi banii. Anexa asta măcar ne mai dă nişte timp. Şi şansa de a termina scenariul.
- N-am nevoie de timp, mi-a răspuns bosumflat. Nu semnez chestia asta.
Am inspirat de câteva ori adânc, ca să mă calmez. în toţi anii de comenzi pretenţioase de cafea, rezervări la restaurante elitiste, organizare de zboruri de genul „eu nu călătoresc decât la clasa de lux" şi de nici măcar o dată în care să-mi fi nimerit numele, BIA nu reuşise niciodată să mă facă să clachez.
N-avea să reuşească nici acum. Mi-am menţinut neclintită masca profesională şi mi-am amintit că el nu habar n-avea că era în joc soarta întregii agenţii. Am încercat o altă tactică.
- Gândeşte-te la tot timpul investit până acum. Ce mai contează încă trei luni?
Auzisem toate scuzele din lume pentru că nu scria. Uneori trebuia ca oamenii ăştia să ştie, pur şi simplu, că erai de partea lor.
- Eu sunt aici ca să te ajut cu tot ce pot ca să termini. BIA a rânjit şi a deschis gura.
- Am auzit, m-am răstit eu înainte ca el să poată spune acel lucru pe care, până nu demult, trebuia ca asistenţii să-l suporte ani întregi.
El a ridicat din umeri.
- Din fericire, n-am nevoie de ajutorul tău.
- Şi de ce, mă rog?
- Păi, chestia e, Stevie, a spus BIA dând pe gât smoothie-ul, că eu nici nu m-am apucat încă de scris.

Capitolul 4. Provocarea

INT: O BUCĂTĂRIE PUNĂ DE SUPRAFEŢE LUCIOASE
LUNI, 19 NOIEMBRIE, LA UN MINUT DUPĂ CĂDEREA BOMBEI
EVIE stă în faţa lui BIA, cu o mână pe blatul de bucătărie, ca să nu cadă, în timp ce două expresii se luptă pentru supremaţie pe chipul ei: profesionalismul amabil şi revolta extremă.
BIA
îşi toarnă altă porţie de smoothie, ignorând mimica grotescă a lui EVIE.
M-am străduit să rămân calmă, însă atunci când am început să vorbesc mi-a dispărut din voce
orice urmă de înţelegere.

-Ce?
Soarta întregii agenţii atârna de un fir de păr, iar el nu scrisese nici măcar un cuvânt?
- Monty a spus...
El a râs, golindu-şi paharul de suc.
- Bătrânul Monts ţi-a spus că scriam?
Acum ştiam de ce Monty se codise atâta să arate cuiva paginile acelea.
- Dar... tu ai ştiut exact pentru ce ai semnat. Simţeam cum mă luau căldurile.
- M-am răzgândit.
El s-a şters pe mâini, apoi s-a aplecat către mine şi mi-a spus:
- Cei premiaţi cu Oscar *nu scriu* comedii romantice.
Mi s-a uscat gura. Urma să-mi pierd slujba pentru că un bărbat care nici măcar nu se sinchisise să se îmbrace pentru o întâlnire decisese că era prea bun ca să scrie o comedie romantică?
- *Cei premiaţi cu Oscar,* i-am spus eu printre dinţi, poartă haine la întâlniri. *Cei premiaţi cu Oscar se* uită la persoana care vorbeşte cu ei. *Cei premiaţi cu Oscar* scriu nenorocitul de scenariu pentru care au fost plătiţi.
A urmat un moment de linişte deplină, timp în care BIA a părut să se recalibreze mental. M-a sfredelit cu privirea şi, probabil pentru prima oară de când ne cunoaştem, m-a *privit* cu adevărat. *O, nu. O, nu. O, nu.* Toate sistemele mele interne de avertizare au luat foc, iar pielea mi-a reacţionat căpătând o nuanţă intensă şi cumplită de stacojiu. *Ce făcusem?* Adio promovare. BIA mi-a zâmbit, arătându-şi dinţii perfecţi şi albi.
- Măi, măi, măi, Evie Summers. Iată-te.
Am clipit. Dintre toate răspunsurile la care m-as fi aşteptat... -Eu... Ce?
BIA şi-a încrucişat braţele pe piept, mişcarea accentuându-i muşchii atent cizelaţi.
- De cinci ani de când te ştiu...
- Şapte.
(O, Doamne, Evie, nu mai vorbi.) O tresărire a frunţii la el.
- în toţi anii de când te ştiu, asta e prima oară când am văzut-o pe adevărata Evie.
Aerul ăsta superior... Atunci când s-a uitat la mine am avut o vagă idee despre ce ar fi putut să simtă cineva dacă ar fi avut parte de atenţia unei persoane ca BIA. Bărbatul ăsta arăta absurd de bine, deşi nu i-aş fi mărturisit-o niciodată. Piele aurie, ochi azurii precum cerul, nişte pometi de invidiat, o linie a maxilarului de o formă şi fermitate cum aveau numai vedetele de cinema... Ce păcat că toată frumuseţea aceea era irosită pe un dobitoc!
- De fapt, am spus eu pe un ton ferm, adevărata Evie e mult mai politicoasă.
BIA a tras unul dintre taburetele de la barul pentru micul dejun şi mi-a făcut semn spre el. Pentru o clipă am vrut să refuz, dar îmi tremurau genunchii prea tare, aşa că m-am prăbuşit fără pic de graţie pe pielea neagră.
- Mi-ar plăcea mult să mai aud ceva despre toţi premiaţii ăia cu Oscar pe care-i cunoşti atât de bine, mi-a spus el, rămas în picioare. Dar mai întâi haide să ne lămurim. Eu nu scriu o *comedie romantică.* Nu e stilul meu.
Atâta vreme cât ne lămuream...
- De ce nu?
La urma urmei, el semnase să scrie aşa ceva. Iar dacă onorariul imens plătit în avans şi lunile de tratatii în localuri scumpe, cu tot tacâmul (în traducere: „Pachetul complet Monty Special") ajutaseră cu siguranţă, BIA ştiuse ce conţinea contractul de la bun început. Producătorii doreau o variantă modernă a poveştii ţesute în jurul
unei *meet-cute* - adică în jurul acelui moment dintr-o comedie romantică în care cei doi viitori îndrăgostiţi se întâlneau pentru prima oară. Ei foloseau termenul ăsta frecvent, de parcă ar fi vrut să se dea mari că aveau atât de multe cunoştinţe în domeniu. BIA mi-a zâmbit sarcastic.
- Eu scriu despre viaţa reală, nu despre fantezii. Comediile romantice sunt doar nişte păcăleli fără sens pentru oameni prea proşti ca să-şi dea seama că li se vâră pe gât numai şi numai minciuni despre dragoste.
M-a privit cu un aer preocupat şi mi-a spus:

- Părul tău e foarte înfoiat.

Mi-am atins părul. Buclele mi se desfăcuseră de la căldura şi aburii espressorului. N-aveam ce să fac, aşa că am ridicat din umeri, dându-mi seama că BIA se folosise de o tactică de distragere a atenţiei.

- Comediile romantice le dau oamenilor speranţă atunci când au mai mare nevoie de ea. Mi-am adus atunci aminte de toate momentele în care, post-Despărţire, mă uitasem înfuriată la *Mesaj pentru tine* ca să pot azvârli cu lucruri în faţa lui Tom Hanks. *Irelevant.*
- Filmele astea au suflet şi sens. Şi ajută oamenii.
- Vorbeşti ca şi cum ai crede că sunt realiste.
- Chiar aşa cred că sunt, să ştii.

Sau aşa le-am considerat cândva. Nu că el ar fi trebuit să ştie asta. Adoram ca Ricky să-mi spună că felul în care ne cunoscuserăm noi fusese o *meet-cute.* Nu destin, dar ceva asemănător. Ieşisem pe o alee, în timpul unei întâlniri deosebit de enervante cu asistenţii, având nevoie de aer, şi am dat nas în nas cu un tip care făcea acelaşi lucru, ieşind dintr-un bar de peste drum. Dacă oricare dintre noi ar fi ieşit cu câteva minute mai devreme, nu ne-am fi întâlnit niciodată, nici unul dintre noi n-ar fi ştiut vreodată că celălalt fusese, pentru un scurt interval de timp, la doar câţiva metri distanţă.

Am expirat lent. Durerea despărţirii se mai atenuase în ultimele douăsprezece luni, dar încă reuşea să mă ia prin surprindere din când în când.

BIA a pufnit, în mod clar interpretându-mi greşit expresia ca fiind a unei capricioase prea emotive.

- Drăguţ, a spus el. Eu nu fac lucruri *drăguţe,* iar scribii ăia de producători asta vor, nimic altceva. Eu scriu filme despre acel gen de dragoste pe care oamenii îl recunosc. Obsesivă, neajutorată, toxică, dragoste *reală,* nu una presărată cu întâlniri *amuzante.*

Film. Un film. Singular. Dar acum nu era momentul să-i reamintesc că el doar atât făcuse.

- *Inimă sângerândă* e frumos, dar nu e singurul fel de poveste de dragoste care există, am insistat eu, conştientă de seriozitatea exagerată a afirmaţiei mele.
- Mi-ai văzut filmul, a spus el, sprijinindu-se de bar. Şi ţi-a plăcut?

Filmul se termina cu cele două personaje care rămâneau împreună, incapabile să admită că relaţia lor se destrămase şi nu mai putea fi refăcută. Mă făcuse să suspin atât de tare încât fusesem nevoită să mă uit la un maraton Disney doar ca să am sentimentul că mai exista speranţă pe lumea asta.

- Bineînţeles. Dar oamenii au nevoie de *Vrei să te însori cu mine?* la fel de mult cum au nevoie de *Inimă sângerândă.* O întâlnire amuzantă, neprevăzută ne arată că e posibil să apară un moment unic care să schimbe totul în bine.

BIA a clătinat din cap.

- Te rog. Nimeni n-a întâlnit vreodată pe cineva ca în filme. Coincidenţele. Clişeele. în viaţa reală, dacă cineva şi-ar vărsa din greşeală băutura pe tine te-ai enerva la culme, poate chiar l-ai da în judecată dacă băutura e fierbinte. Nu te-ai îndrăgosti. Dragostea adevărată nu poate fi nefirească.
- Spune-le asta ălora de pe Tinder, am spus eu fără vlagă.

M-am minunat, nu pentru prima oară, de ironia faptului că mai mulţi bărbaţi îl numeau pe BIA noua Nora Ephron, autoarea atâtor comedii romantice.

BIA a împins paginile mototolite ale anexei înapoi către mine.

- Spune-le producătorilor că nu semnez. Prefer să înapoiez banii şi să-mi risc reputaţia decât să fac mizeria asta.

BIA mi-a întors spatele şi şi-a mai turnat un pahar de smoothie.

- Antrenorul meu motivaţional o să apară la ora zece. Ştii să ieşi şi singură. Şi uite-aşa am fost expediată. Ca şi cum un reflector s-ar fi stins.

Am cules hârtiile, ştiind că n-aveam de ales decât să-l anunţ pe Monty că nu reuşisem nici măcar să obţin cele trei luni.

- **I**-am spus lui Monty din prima zi că nu voiam să fac asta, mi-a zis BIA în timp ce eu ieşeam. N-ar trebui să fie surprins.

- Atunci de ce ai acceptat să scrii de la bun început? am izbucnit, întorcându-mă. Cuvintele mi-au ieşit înainte să le pot opri, şi mi-am dat seama că nici nu-mi păsa. Dacă agenţia tot se ducea de râpă, ce mai aveam de pierdut?

BIA m-a ignorat, lăsându-mă să stau acolo, din ce în ce mai furioasă. Egoul lui stupid ne adusese în toată situaţia asta, căci fusese de acord să scrie ceva ce, de fapt, nu putea... *la stai aşa.* Asta era? Oare să fi avut, până la urmă, marele şi puternicul BIA blocajul scriitorului? Era logic, şi încă ce logic. Dacă intenţionase totuşi să scrie comedia romantică... dar *nu putea?* BIA fusese ridicat în slăvi ca unul dintre cele mai extraordinare noi talente ale Hollywoodului, şi totuşi în cei trei ani de când câştigase acel Oscar nu-i mai dăduse spre vânzare lui Monty nici măcar un singur scenariu. Monty îl scuza, spunând că un talent extraordinar precum cel al lui BIA nu putea fi grăbit. Dar pe urmă apăruseră Sam-şi-Max, oferindu-i următorul lor proiect. Dacă BIA semnase ca să-i arate Hollywoodului că încă era stăpân pe situaţie... după care constatase că să scrii o comedie romantică nu era chiar atât de uşor pe cât îşi imaginase el? Asta ar fi însemnat că genul nu era adevărata problemă, ci că era numai *scuza* lui BIA. Trebuia doar să găsesc o cale ca să-l fac să scrie. Puteam începe prin a-l convinge să admită că se înşelase în privinţa comediilor romantice. Având în vedere faptul că el dispreţuia întâlnirile neprevăzute de genul *meet-cute,* tot ce trebuia să fac era să-i arăt că era posibil să cunoşti pe cineva exact ca în filmul *Când Harry a cunoscut-o pe Sally...* Cât de greu putea fi?

- Ştiu cum poţi scrie această comedie romantică. BIA a privit împrejur, surprins.
- O, tot aici eşti? m-a întrebat.
- Ascultă puţin. În trei luni poţi avea un scenariu terminat, exact aşa cum ai fost de acord iniţial. Şi păstrezi banii. Sam-şi-Max o să-ţi ridice osanale la Hollywood. Toată lumea va fi fericită. BIA a dat ochii peste cap.
- Sau, i-am spus, ţintind direct punctul lui vulnerabil, anulăm contractul şi dăm o declaraţie de presă înainte de sfârşitul săptămânii.
- Declaraţie de presă?
- Ca s-o luăm înaintea oricărui anunţ de la Intreprid, am continuat, degajat. Producătorii o să vrea să facă public faptul că sunt în căutarea unui nou scenarist şi că Ezra Chester a renunţat la proiect.

BIA urma să fie nu doar scenaristul premiat cu Oscar care nu mai scrisese nimic. Urma să fie bărbatul care nu putea scrie o comedie romantică. *Acum nu ţi se mai pare un gen la fel de idiot, nu-i aşa?*

Timp de câteva secunde BIA n-a spus nimic, privind în gol. Apoi atenţia i s-a îndreptat din nou către mine.

Eu mi-am ţinut respiraţia.

- Ştiu că voi regreta ceea ce urmează să spun, mi-a zis el. Inima mea a început să tresalte de bucurie cu anticipaţie.
- Dar sunt numai urechi. *Mulțumesc, ego al lui BIA.*
- Dacă dovedesc că e posibil ca oamenii să se întâlnească exact aşa cum se întâmplă în comediile romantice, poţi semna anexa şi scrie scenariul, ştiind cu certitudine că genul e unul realist şi complet *potrivit* unui scenarist ca tine.

El a mijit ochii.

- Şi, mai exact, cum ai să faci asta?

Am păşit cu precauţie înspre celălalt capăt al bucătăriei, unde se afla el, la de parcă ar fi fost vorba de un animal sălbatic şi nu de un scenarist ce refuza să recunoască faptul că avea blocajul scriitorului. *De fapt, nu era nici o diferenţă.*

- Producătorii vor un nou gen de *meet-cute,* am spus eu lent, cumpănindu-mi bine vorbele. Am să-ţi aduc exemple din viaţa reală, exemple de cupluri care s-au întâlnit exact ca într-un film. Eram sigură că puteam găsi astfel de poveşti. Când erai o persoană singură, descopereai pe internet o mulţime.
- Cupluri care îţi vor arăta că eşti...

Arogant. Ignorant din proprie voință. Un cretin. Unul care trece prostește cu vederea genul ăsta. BIA era deosebit de neimpresionat.
- Oricine poate căuta pe Google, Roşcovano.
Porecla m-a necăjit, dar o idee începea să mi se contureze în minte. O idee ridicolă, de-a dreptul idioată.
Pentru că el avea dreptate: ceea ce ofeream eu nu era suficient. Nu era vorba doar să-l fac să semneze anexa ca să mai amâne inevitabila umilire cu încă trei luni. Trebuia să-l fac să *scrie.* Pentru asta, avea nevoie de inspirație. De multă inspirație.
- Atunci, o fac eu, i-am spus. El a clipit.
- Ce anume, mai exact?
- Am să fiu eu dovada vie. Semnează acea anexă şi am să cunosc *eu* pe cineva exact ca în comediile romantice. Voi recrea momente *meet-cute* din acele filme. Călătoriile cu maşina. Vacanţele. întâlnirile întâmplătoare. Voi încerca până când una dintre metode va funcţiona.
Dar tu nu poţi cunoaşte pe cineva nici măcar cu Tinder, a subliniat vocea conştiinţei mele. Am redus-o la tăcere.
BIA m-a măsurat din cap până-n picioare, cu un zâmbet şmecher.
- Deci spui că, dacă până şi *tu* poţi cunoaşte pe cineva în felul ăsta, eu trebuie să cred că e posibil.
Am pus anexa pe blatul mobilei de bucătărie.
- Deci *tu* spui că batem palma? Sprâncenele lui aurii s-au ridicat, surprinse.
- Ia-o încet, Roşcovano.
- Evie.
- Dacă semnez chestia aia nu fac decât să mai primesc trei luni de la producători, cu Monts în cârca mea, nelăsându-mă să muncesc.
- De-aia sunt eu aici, i-am spus, încercând să nu par prea nerăbdătoare. *I-aş fi putut arăta lui Monty de ce eram capabilă.*
- Spune-le că te asist eu. Am să-i ţin la distanţă. BIA a studiat o clipă zidul din spatele meu.
- Să zicem că până la urmă cunoşti pe cineva. De unde am să ştiu eu că spui adevărul? Ai putea, pur şi simplu, să-l rogi pe unul să spună că s-a îndrăgostit de tine. Şi va trebui să găseşti pe cineva destul de repede, ca să-mi dai timp să scriu tot scenariul.
- îngrijorări întemeiate, i-am răspuns, scoţând iute un caiet şi un pix din geantă. Aşa că haide să discutăm detaliile.
- Nu pentru asta e anexa?
- Anexa e pentru contractul tău cu Intrepid. *Asta* e pentru înţelegerea noastră.
Am scris: *Dacă Evie Summers („Asistenta) Ti poate dovedi luiX... Ezra Chester („Scenaristul)...*
- Ce ai şters acolo?
- Nimic.
- *...că genul „comedie romantică" e realist, cunoscând pe cineva în acelaşi mod în care se întâlnesc oamenii în comediile romantice (adică, printr-un moment* „meet-cute*"), atunci el va preda scenariul complet Casei de Producție Intrepid, cu respectarea termenului-limită de 18 februarie, anul viitor.*
BIA s-a aplecat peste umărul meu.
- Va trebui să vă şi îndrăgostiţi. *Sper că nu vorbeşte serios, nu?*
- Păi, aici e vorba de a *cunoaşte* pe cineva.
- Exact, mi-a răspuns, iar mie mi-a fost limpede că se distra pe cinste. Cunoşti pe cineva şi vă îndrăgostiţi unul de celălalt. Nu aşa se întâmplă în comediile romantice? Trebuie să-l găseşti pe domnul Final Fericit. Altfel, înţelegerea pică.
Degetele mi s-au încleştat pe pix. *Tipul ăsta vorbeşte despre viaţa ta*. Trecuse un an de la relaţia cu Ricky. Nu ştiam dacă eram pregătită să cunosc pe cineva, ca să nu mai vorbim de a-l cunoaşte în felul ăsta.

Dar mie mi-era clar că BIA încerca numai să complice lucrurile. în acel moment, eu aveam nevoie doar ca el să semneze. Pe urmă reușeam eu cumva să-l fac să scrie. *Preocupă-te de partea cu îndrăgostitul mai târziu.*
- Bine.
Am făcut adăugirea cu o urmă de reţinere.
Păi, dacă el avea de gând să-şi impună voinţa, aşa aveam de gând să fac şi eu.
Scenaristul e de acord să înceapă lucrul la scenariu din clipa în care semnează anexa, am scris
eu. *Şi-i va trimite paginile Asistentei în mod regulat.*
Veselia lui BIA a pălit.
-Ce?
- Mă asigur doar că vei putea termina la timp, i-am spus. Altfel n-ar fi înţelept din partea mea să te las să semnezi asta. în plus, voi avea nevoie de dovezi că scrii cu adevărat.
El şi-a încrucişat braţele, privindu-mă cu o expresie greu de descifrat pe figură.
- Am să încep să scriu, dar paginile vor ajunge la Monts. Ultima oară când am verificat, el era agentul meu.
Am şovăit, apoi am făcut modificarea. *Atâta vreme cât scrie la scenariu, asta e tot ce contează.* Agenţia va fi în siguranţă, la fel şi promovarea mea.
- Iată, mi-a zis.
Apoi mi-a luat pixul din mână şi a pus pe hârtie, rapid: *Asistenta e de acord să scrie rapoarte detaliate ale fiecărei întâlniri amuzante pe care o va avea şi să i le remită Scenaristului.*
- „Voi avea nevoie de dovezi că scrii cu adevărat", m-a imitat el, cu tot cu accent.
Mi-am luat pixul înapoi şi am vrut să tai cu o linie ultima propoziţie, dar am ezitat. Asta ar fi putut fi în favoarea mea. El credea, probabil, că rapoartele aveau să mă ţină ocupată şi că, astfel, aveam să-l las în pace. Dar poate că unul din acele „rapoarte" avea să fie exact ceea ce îi trebuia lui ca impuls pentru scris.
- Ar mai fi un singur lucru, am spus eu şi am scris: *Scenaristul şi Asistenta sunt de acord că înţelegerea de mai sus nu îi va fi dezvăluită niciodată lui Monty.*
Dacă Monty ar fi aflat vreodată cât de dubioasă era această înţelegere - ca să mă exprim blând -, s-ar fi înfuriat. El îi asigurase pe producători că avea totul sub control. Dacă ar fi descoperit vreodată că totul atârna de viaţa amoroasă a asistentei lui, ar fi fost umilit. Ca să nu mai vorbim de faptul că eu reuşisem acolo unde el o dăduse în bară. Aş fi fost concediată înainte ca BIA să fi avut măcar şansa să rateze noul termen-limită. Mai bine să creadă că BIA scria din proprie voinţă. Un lucru mai puţin pentru care să-mi fac eu griji.
- Ai secrete faţă de şeful tău, Roşcovano? Eşti plină de surprize azi, mi-a spus BIA, privindu-mă cu atenţie. Ştii că nu vei reuşi decât să dovedeşti ce mare prostie sunt comediile romantice, nu-i aşa?
- Se pot întâmpla multe în trei luni, i-am spus eu.
- De acord.
Chipul i-a fost străbătut de o expresie, care a dispărut însă prea repede ca să-mi dau seama exact ce fusese.
- Am terminat?
I-am întins mâna. El mi-a luat-o.
- Trebuie să te aud spunând-o.
- Roşcovano, a spus BIA. Dacă poţi dovedi că e posibil să te îndrăgosteşti ca în filme, eu am să scriu afurisitul ăla de scenariu.
I-am întins anexa contractului. El a ezitat, doar un pic, înainte s-o semneze.
- Poate că te-am judecat greşit, Roşcovano. Nu eşti chiar aşa de banală, totuşi. *Ăsta nu-i singurul lucru pe care l-ai judecat greşit,* mi-am zis eu.
Pentru că, fie că-i plăcea sau nu, aveam de gând să-l fac să termine *afurisitul ăla de scenariu.* Cu orice preţ.

Capitolul 5. Sprijin moral

EXT: APARTAMENTUL LUI EVIE, EAST DULWICH

VINERI, 23 NOIEMBRIE, 8.30 P.M.
EVIE merge cu pas grăbit pe poteca pavată din mica ei grădină şi deschide uşa de la intrare, ridicându-şi pe umăr o sacoşă de pânză. Din ea se aude un zornăit, iar prin partea de sus se văd ieşite o legătură de busuioc şi o baghetă. Intră în holul mic şi răsuceşte cheia în încuietoarea unei a doua uşi, în timp ce verifică rapid mesajele din telefon. **Maria:** Evie, dragă, am ajuns la apartamentul tău. Suntem chiar în faţă.
Jeremy: De ce nu răspunzi? Spune-ne că eşti înăuntru. Sfârşitul ăsta de săptămână va fi destul de obositor cu planificarea petrecerii burlăciţelor pentru Ştim Noi Cine, fără să mai fie nevoie să ne preocupăm şi de colega ta de apartament. **Sarah:** Au ajuns la voi instrucţiunile mele?
Jeremy: O, salut, Voldemort. Da, am primit prezentarea de 19 pagini în PowerPoint şi bibliografia. Mă bucur că am fost inclus în lista de mulţumiri. **Maria:** Lasă-ne să intrăăăăăm.
Al 10 APELURI NEPRELUATE DE LA MARIA NOWAK
Maria: Salut, aici prietenii tăi cei mai buni, care speră că eşti pe aproape
deoarece Jane e înăuntru şi se pare că are companie. Indiferent cu cine e, sunt semne că se simte foarte bine.
Jeremy: Bănuim că nu eşti tu.
Maria: Evie Doris Summers unde EŞTI?
Jeremy: Nu ne face asta, Evie. O, Doamne, vine Jane.
Jeremy: Chiar acum se îndreaptă spre uşă.
încercasem din răsputeri să ajung la timp pentru vizita lor. Când mă vizitaseră ultima oară, Monty lansase un Cod Roşu (client care nu era din oraş şi care se pierduse la metrou), iar atunci când reuşisem să ajung la restaurant, ei aproape îşi terminaseră şi desertul. De data asta întârziasem din cauză că Sam-şi-Max confirmaseră primirea anexei, iar Monty voise să discute cu mine despre asta. Nu-şi ascunsese surprinderea să mă vadă revenită luni, la birou, cu semnătura lui BIA, ba chiar ţinuse hârtiile (uşor mototolite) mai aproape de lumină, ca să le verifice autenticitatea.
- Ţi-ai asumat o mare responsabilitate, Evelyn, îmi spusese el până la urmă, netezind hârtiile. Ai grijă să dea roade, şi în trei luni vom sărbători mai mult decât un scenariu terminat.
Zâmbise văzându-mi expresia plină de speranţă, apoi mă readusese cu picioarele pe pământ dându-mi o duzină de contracte de verificat „urgent" înainte să plec.
Am intrat în camera de zi şi l-am găsit pe Jeremy, cu capul în palme, cu părul lui ondulat căzut pe frunte şi cu hainele-i de obicei impecabile mototolite pe trupul subţirel, reflectându-i, parcă, disperarea. Şi pe Maria, încuviinţând din cap la ce-l spunea colega mea de apartament, Jane, cu părul negru des prins într-o coadă de cal şi strângând un pahar de vin gol în mână, de parcă ar fi fost singurul lucru bine ancorat pe timp de furtună. O expresie de politeţe forţată se lupta, pe chipul drăgălaş al Măriei, cu oroarea din ochii ei holbaţi pe când Jane încheia o poveste deosebit de animată care presupusese genul de mimică pe care nu-l vezi la petrecerile de aniversare ale copiilor.
- ... şi atunci a căzut pe podea! Maria a tresărit.
Am agitat sacoşa, ca să se audă zornăitul din ea, iar Jeremy a sărit în picioare.
- O, Evie, slavă Domnului, te urăsc, iubito, mi-a declarat el aplecându-se ca să mă îmbrăţişeze. Jane tocmai ne explica de ce i-a luat atât de mult să ne dea drumul în casă.
Jane a zâmbit din spatele lui. Am îmbrăţişat-o apoi pe Maria, încercând să n-o las să-mi vadă lacrimile pe care mi le adusese în ochi emoţia revederii cu ei. Mi-aş fi dorit să-i fi însoţit şi Sarah, dar sfârşitul ăsta de săptămână era dedicat planificării petrecerii burlăciţelor, despre care trebuia să ne prefacem cu toţii că nu fusese planificată deja de Sarah însăşi. Mi-am ascuns expresia feţei de Jeremy, însă Maria, pentru că era Maria, a observat-o şi m-a ţinut în braţe încă puţin.
- E atât de bine să vedem că n-ai să ne mai faci una ca asta niciodată, a spus ea pe nerăsuflate.
Jeremy îmi luase deja sacoşa din mână şi umplea un pahar gol.

- Jane, am spus eu, luând, plină de recunoştinţă, paharul din mâna lui Jeremy, tu ai o întâlnire, nu-i aşa?
Jane s-a ridicat cu o mişcare unduitoare şi cu părul ei negru lucind în lumină.
- Exact. Mă aşteaptă în dormitor. Iar noi ne vedem mai târziu.
Această ultimă parte îi fusese adresată lui Jeremy, care a ridicat în aer paharul de vin.
- Sunt tot gay, Jane.
- Şi eu sunt tot interesată.
Jane i-a zâmbit lui Jeremy, apoi a ieşit. Jeremy a clătinat din cap.
- Se mai simte cineva deopotrivă scandalizat *şi* uşor confuz?
- Tot până târziu lucrezi în fiecare seară? m-a întrebat Maria pe un ton relaxat. Jeremy a mai turnat vin.
- Adică, evident că am să beau mult ca să uit ceea ce tocmai a povestit fata asta, dar o parte din mine încă speră să fie ca Jane când se va face mare.
- Doar în seara asta am lucrat până târziu, i-am spus eu Măriei.
- Evie, m-a mustrat ea, citindu-mă ca pe o carte deschisă.
Ştiam că Maria nu era supărată pe mine; era jignită. Ne vedeam foarte rar, iar eu nici măcar nu fusesem acolo ca să-i întâmpin la sosire. Din nou. Le promisesem o masă după călătoria lor, iar acum era trecut de opt şi legumele pe care le cumpărasem la prânz se veştejeau în sacoşă. Nu reuşeam să mă hotărăsc să-i spun că terminasem stiva de contracte ca să-i fac pe plac lui Monty. Ar fi insistat, din nou,să plec de la agenţie. Maria avea tot felul de moduri de-a iubi, iar modul puternic ştia să fie deosebit de convingător.
- Sunt bine, zău, am insistat eu.
Maria era cea mai veche dintre toate prietenele mele, iar în momente ca acesta îmi rememoram toţi anii noştri de prietenie. îmi aminteam încă ziua în care o fetiţă cu păr negru şi des şi ochi mari, cenuşii, mă ajutase după ce alţi copii mă împinseseră la locul de joacă. Ea fusese protectorul meu de atunci încoace. Din două deveniserăm trei în liceu, atunci când mintea ascuţită a lui Jeremy ne ajutase la ananghie. La Universitatea Sheffield, pe când începuserăm cu toţii cursurile, ni se alăturase şi Sarah. Ea locuia cu noi la internat şi - poate pentru că nimeni altcineva nu reuşea să-i facă faţă - devenise o membră stabilă a grupului nostru. Noi patru eram foarte apropiaţi, însă Maria mă cunoştea probabil mai bine decât mă cunoşteam eu însămi.
Spre uşurarea mea, ea n-a mai insistat. S-a aşezat lângă Jeremy, iar eu am luat loc în fotoliul meu preferat, sperând că încheiaserăm discuţia. Mi-am pus paharul pe braţul foarte uzat al fotoliului, unde a alunecat pe ceva. Când am şters acel ceva, Jeremy a icnit. Eu m-am uitat la el, întrebându-l ce s-a întâmplat, în timp ce-mi frecam palmele una de cealaltă. Prietenii mei m- au privit cu expresii vag vinovate.
- Ce-i?
Maria a făcut o grimasă.
- Of, of. Ai ratat începutul poveştii lui Jane. Partea care s-a petrecut pe fotoliul acela. Jeremy a dat pe gât vinul din pahar.
- A fost nasol. Nasol la modul că trebuie să arzi fotoliul ăla.
- Odihneşte-te în pace, fotoliule, ne-a părut bine de cunoştinţă, au spus cei doi, ciocnindu-şi paharele.
- *O, Doamne.*
Am sărit ca arsă şi m-am dus săgeată la uşă.
- Jane! am urlat, fugind pe hol către bucătărie, ca să mă spăl temeinic pe mâini. Jane a dat mai încet muzica din camera ei.
- Da, răţuşca mea?
înainte să-i răspund, mi-am repetat în minte o mantra de liniştire: *Nu mi-a mărit chiria de trei ani. Nu mi-a mărit chiria de trei ani.* Stilul de viaţă al lui Jane nu era, de obicei, deranjant. Stabiliserăm nişte reguli de bază încă de la început, ca să evităm orice incidente. Şi anume: eu mă puteam bucura de spaţiile comune în care nu se făcea sex, iar Jane putea să aibă invitaţi care să rămână peste noapte, lucru despre care ştiam numai din povestirile ei atât de

obscene încât te lăsau cu gura căscată, şi din acele ocazii în care se folosea de maşina de spălat vase ca să-şi sterilizeze jucăriile erotice. Standardele ei legate de igienă erau foarte înalte, lucru liniştitor, însă nu era deloc plăcut atunci când, la prima oră a dimineţii, voiai să scoţi din maşină
0 cană curată şi dădeai peste un vibrator.
- Ai promis să nu faci sex în camera de zi.
Ea şi-a iţit capul din dormitor, îmbrăcată doar cu o lenjerie de corp extrem de complicată.
- Desigur, draga mea! Doar *am început* în camera de zi. Asta da, uşurare.
- Am terminat în bucătărie.
M-am cutremurat, luând un burete şi începând să frec cu asiduitate toate suprafeţele. Apoi, prin uşa deschisă a dormitorului lui Jane, am auzit sunetul unei voci grave, baritonale.
- Si încă ceva, a mai ciripit Jane. Trev a promis că o să înlocuiască buretele.

1

- Şi chiar ai s-o faci?
Maria s-a aplecat peste farfuria ei ca să muşte din felia de pizza comandată. După ce au ascultat toată povestea despre înţelegerea mea cu BIA, prezentarea militărească a lui Sarah pentru petrecerea burlăciţelor a fost abandonată („Strict interzis la petrecerea mea cea perfectă!! 1) FĂRĂ penisuri. **Jeremy:** *Cu excepţia mea.* a) nu pe arcuri, b) nu gonflabile, c) *mai ales,* nu comestibile, d) Jeremy, penisul tău nu se pune. **Jeremy:** *Şi mai exact în ce categorie crede ea că se încadrează penisul meu?)* Jeremy şi-a agitat în aer paharul de vin.
- Ca să ne fie şi nouă clar. Tu ai să încerci să te îndrăgosteşti în următoarele trei luni recreând scene de întâlniri amuzante din comedii romantice celebre?
- O fac pentru cariera mea, Jem, nu pentru viaţa mea amoroasă. Trebuie să-l ajut pe BIA să scape de blocajul scriitorului. Sper ca atunci să nu se mai cramponeze atât de chestia cu dragostea.
Linişte.
- în caz că există vreo îndoială, ştiu că e o tâmpenie fără margini.
- Tipul ăsta e aşa un... aşa un *BIA*| a spus Maria apăsat.
Fata asta era cea mai scumpă, bună şi iertătoare persoană pe care o cunoşteam. Şi îl ura pe BIA cu o înflăcărare cu care nici măcar eu nu mă puteam lăuda.
- Evie, eşti absolut sigură că vrei să faci asta? Nu-l lăsa pe BIA să te forţeze să faci ceva pentru care nu eşti pregătită. El n-ar cere niciodată asta de la un bărbat.
- Da, gândeşte-te, înainte de toate, la tine. Ai grijă, mi-a spus Jeremy cu blândeţe.
- Ştiu cum sună, dar în afară de partea cu îndrăgostitul înţelegerea a fost numai şi numai ideea mea. Şi n-am făcut-o doar ca să salvez agenţia. Monty mi-a promis că mă promovează în funcţia de agent dacă BIA scrie scenariul.
- A spus el asta? m-a întrebat Maria.
Eu am încuviinţat din cap, înţelegând îndoiala din glasul ei.
- Până acum nici măcar nu făcuse vreo aluzie la aşa ceva.
Era o parte din motivul pentru care prietenii mei găseau că era tare greu de înţeles de ce mai lucram pentru el, însă poziţia de agent era rară. Pe de altă parte, deşi fusesem la interviuri, nu reuşisem niciodată să trec de cea de a doua întâlnire. înainte să renunţ să mai lucrez pentru el, trebuia să-i dovedesc lui Monty - şi, ca să fiu complet onestă, mie însămi - că eram îndeajuns de bună profesional. Ricky înţelesese mereu asta. Mi-aş fi dorit să înţeleagă şi ei. Jeremy a schimbat o privire cu Maria. Eu am avut brusc senzaţia că ei discutaseră mult despre mine pe drum, înainte să ajungă aici.
- Ce-i? i-am întrebat, simţindu-mă puţin încolţită. Maria a vorbit prima.
- De când cu despărţirea de Fraierică, am observat că investeşti tot mai mult din energia ta în muncă.
Din seara Despărţirii, aşa îi spuneau ei lui Ricky. îi adoram pentru asta, chiar dacă nu reuşeam să fac şi eu acelaşi lucru.
- Vrem să ne asigurăm că ai timp şi pentru tine. Poate chiar pentru o întâlnire reală. Mi-au lăsat răgaz. Nu-mi dădusem seama că-i preocupase faptul că nu ieşeam la întâlniri romantice.

Pentru mine, ei proveneau din două spectre diferite ale lumii întâlnirilor romantice. Jeremy era rareori fără iubit, iar Maria nu avusese niciodată o întâlnire romantică. Ea şi David erau împreună de la şaisprezece ani. Pentru Maria, jungla întâlnirilor romantice era mai degrabă o curte interioară foarte bine întreţinută.
Deşi, din cum se prezentau lucrurile, lipsa mea de *orice* post-Despărţire era lucrul care-i îngrijora.
- Ştim cât înseamnă cariera pentru tine, iar slujba asta te-a ajutat într-o perioadă foarte dificilă, mi-a spus ea, cu cea mai mare blândeţe.
începusem să lucrez la această agenţie imediat după moartea tatei, iar Maria avea dreptate. îmi ocupase cele mai rele dintre acele zile.
- Dar poate că o pauză ţi-ar prinde bine. Ai putea face orice îţi doreşti. Poate chiar să reîncepi să scrii.
După episodul cu tata, prietenii mei încercaseră să mă încurajeze să continui să scriu. Nu înţeleseseră niciodată pe deplin de ce nu mă mai puteam întoarce la acea versiune a mea care obişnuia să stea trează toată noaptea scriind cu mult entuziasm, care îi obligase să vadă toate filmele ei favorite, încurajându-i să trateze dialogul ca şi cum ar fi fost o artă. Nu găsisem niciodată modalitatea potrivită de a le spune verdictul pe care mi-l dăduse acel agent. Era pur şi simplu prea urât.
- Ne preocupă faptul că n-ai grijă de tine.
Mi-am făcut de lucru luând încă o felie de pizza. Uneori eram îngrijorată pentru că prietenii mei credeau că-mi stopasem orice formă de evoluţie. Ca şi cum ar mai fi fost nişte căsuţe pe care nu le bifasem încă pentru a deveni un adult în toată puterea cuvântului, aşa cum reuşiseră ei cu ipoteci, conturi de economii şi alegeri corecte în viaţă. Maria mi-a simţit enervarea.
- Noi spunem doar că nu trebuie să-ţi petreci ceea ce-ţi mai rămâne din timpul liber făcând asta. Nu trebuie să-ţi periclitezi viaţa personală pentru o persoană precum BIA. Nici pentru Monty. El ar trebui să fie cel care să facă tot posibilul ca să-şi salveze agenţia.
Jeremy s-a aplecat şi mi-a pus mâna pe cap.
- Ceea ce spune Maria, scumpă Evie, e că noi dorim doar ca tu să-ţi conştientizezi valoarea. Căci pentru noi tu eşti inestimabilă.
Ochii mi s-au umplut de lacrimi pentru a doua oară în acea seară şi am dat din cap, înghiţind de câteva ori înainte să pot vorbi.
- Vă mulţumesc pentru grijă. înseamnă enorm, sincer. Dar vreau să fac asta. Am să obţin promovarea. Mai mult de-atât, le-am spus, zâmbind vag, orice e mai bine decât să recurg la Tinder.
Prietenii m-au îmbrăţişat, iar eu m-am ţinut strâns de braţele lor.
- Bun, a spus Jeremy, lăsându-se pe spate în scaun. Am terminat deocamdată cu partea cu prietenii grijulii?
- Pentru cuvenita stăruinţă, a spus Maria, ridicând paharul.
- Perfect, a spus Jeremy aplecându-se, luându-şi geanta de voiaj de pe marginea canapelei şi scoţând din ea un caiet mare, făcut sul. Pentru că ţi-am făcut o listă.
Câteva momente mai târziu, caietul cu notiţe şi diferite carioci colorate se aflau pe măsuţa de cafea. Pe prima pagină era titlul *Petrecerea burlăciţelor pentru Sarah!* pe care Maria îl scrisese de mână.
- Pfui. Nu, a zis Jeremy, întorcând pagina.
M-am simţit uşor vinovată de lipsa noastră completă de planificare.
- Dacă eşti hotărâtă să faci asta, mi-a explicat Maria, atunci noi te susţinem sută la sută. O să-l faci pe BIA ăla să scrie scenariul.
- Evie, a spus Jeremy cu emfază, scoţând capacul unei carioci roz şi răsucind caietul ca să văd ce era scris acolo. Am hotărât că te ajutăm noi să te îndrăgosteşti.

Capitolul 6. *Lista*

INT: CAMERA DE ZI
VINERI, 23 NOIEMBRIE, 10.15 P.M.

EVIE stă pe covor, sprijinită de o canapea de catifea neagră, cu un pahar de vin pe care tocmai şi-l duce la gură. JEREMY e aşezat în genunchi în faţa unui caiet mare de notiţe pe care scrie Provocarea!, *cu mâinile răşchirate în aer, într-un gest demonstrativ de mândrie. MARIA stă tolănită pe canapea, în spatele lui Evie. îi face lui JEREMY un mic gest de încurajare pe care EVIE nu-l poate vedea.*

- Nu că nu v-aş aprecia enorm eforturile, dar am vorbit foarte serios. Am fost de acord cu partea care stipula să mă îndrăgostesc doar ca să-l fac pe BIA să semneze. Nu intenţionez deloc să mă îndrăgostesc pe bune de cineva.
- Sigur, ştim asta, a spus Jeremy, privind-o pe Maria peste capul meu şi trasând o linie pe sub titlul *Provocarea!* Dar fii atentă la ce-ţi spunem. Evie Summers, din clipa în care ai fost de acord cu acest pact cu BIA, ai intrat în *Provocarea dragostei.* Aşa cum am văzut în *10 lucruri care numi plac la tine* (odihneşte-te în pace, Heath Ledger, ai fost prea frumos pentru lumea asta), O *fată minunată* şi *Cum să scapi de un tip în 10 zile.* Pentru cei neavizaţi, filme foarte diferite. Dar fiecare se reduce la acelaşi lucru: se lansează o provocare, urmată de inevitabilele neînţelegeri, de trădări crunte şi, în cele din urmă, de dragoste.

Jeremy a scris *Dragoste* în caiet.

- Provocarea dragostei se suprapune adesea comediei romantice de genul „iubesc să te urăsc", dar am constatat deja că persoana pe care tu o urăşti e BIA.
- E amuzant, dacă te gândeşti, l-a întrerupt Maria, însă dacă asta ar fi o comedie romantică pe bune, tu ai ajunge să fii împreună cu scenaristul arogant care, aşa cum se va dovedi, îşi folosea egoul lui cel mare ca să ascundă o înduioşătoare lipsă de încredere de sine.

A urmat un moment de linişte uluită, în care am sfredelit-o amândoi cu privirea.

- Glumesc! Tu nu te-ai amoreza niciodată de dobitocul ăla.
- Oameni buni, iat-o pe Maria cea beată, a declarat Jeremy, ridicându-şi paharul.

Mi l-am ridicat şi eu pe al meu, în timp ce creierul avea amabilitatea de a-mi reaminti pieptul sculptural al lui BIA. *Creier idiot.* Jeremy a continuat:

- Acum, ca în orice Provocare a Dragostei care se respectă, există şi un termen-limită. Ai la dispoziţie trei luni. Ai spus că trebuie să-i trimiţi în mod regulat lui BIA, ca să-l inspiri, „rapoarte asupra evoluţiei situaţiei". Ca sprijin pentru a ţine drumul drept, îţi prezint variantele de întâlniri amuzante atent selectate de experţi.

A făcut o mişcare cu vârful pixului între el şi Maria. Eu l-am privit tăios. Jeremy era cel mai mare cinic pe care-l cunoşteam.

- Ce? Am văzut şi eu câteva comedii romantice, mare scofală! Variantele tale sunt... A lovit blatul mesei cu vârful cariocii.
- Călătoria cu maşina: *Când Harry a cunoscut-o pe Sally. Elizabethtown. Thelma şi Louise.*
- Renunţă la ultimul. Eu vreau să cunosc pe cineva, nu să mă arunc cu el în prăpastie.
- Nu tot despre relaţii e vorba?

Eu şi Maria am dat ochii peste cap.

- OK, bine, dar gata cu dreptul la veto.
- Nici măcar nu e o comedie romantică!
- Şşşşt acum, fii recunoscătoare.

Asta m-a pus la punct. Jeremy a dat pagina.

-Apoi, Crăciun romantic: *Vacanţa. Pur şi simplu dragoste. Jurnalul lui Bridget Jones. Un prinţ de Crăciun.* Nu vă uitaţi aşa la mine. Nu pe mine m-a identificat Netflix că l-am văzut de două ori pe zi săptămâni la rând.

Ne-a evitat privirile şi a trecut la următoarea pagină. Pe ea era scris *Marele final??* cu litere de-o şchioapă.

- Vom reveni la asta.

A dat pagina la o listă care arăta mai degrabă a „beţie în tren".

- „Să hărţuieşti pe cineva"?
- *În timp ce tu dormeai.* Un clasic foarte tare, a spus Jeremy.
- N-am de gând să fiu arestată, Jem, i-am spus în timp ce treceam la următorul titlu. „Ăla în care ei se întâlnesc într-o librărie"? am reuşit eu să citesc.

Jeremy a început să le numere pe degete.
- *Mesaj pentru tine, Când Harry a cunoscut-o pe Sally...*
- L-ai folosit deja pe ăsta.
- Diagrama Venn! a strigat Maria. Diagramă, nu glumă!
Jeremy a dat paginile până la un desen foarte complicat, cu mai multe cercuri suprapuse ce purtau titluri precum „Crăciun şi „Hugh Grant, completate cu numele a diverse comedii romantice de dinainte de epoca de aur a filmului şi până în zilele noastre. Era opera unor genii bete.
- Văd, am spus eu, începând să râd. Uşa camerei de zi s-a dat de perete.
- Scumpilor!
Jeremy a întins mâna după sticla de vin.
- Jane! am spus eu cu glas ridicat, conştientă de felul în care trebuie să fi arătat camera. Cum a fost întâlnirea?
- Vă povestesc mâine-dimineaţă.
Două braţe i s-au încolăcit pe talia subţirică şi un bărbat cu păr negru a aruncat o privire în cameră, peste umărul ei. Era superb, un Antonio Banderas tânăr. Am oftat toţi trei. Uneori aveam impresia că spectrul relaţiilor lui Jane era ca o minunată prismă, deşi una care trebuia sterilizată în maşina de spălat vase.
- Eu sunt Trev, a spus el cu un accent de East End. Jane mi-a povestit o grămadă despre tine. Ai fi zis că-mi vorbea doar mie, colegei de apartament a lui Jane, însă el s-a uitat la Jeremy.
- Nu la fel de multe pe cât am auzit noi despre tine, a bombănit Jeremy în pahar.
- Am vrut doar să te întreb de zucchiniul acela pe care l-ai pus în frigider. Trev i-a dat un ghiont.
- Şi despre vânătă. Ai de gând să le foloseşti...?
Am ridicat o felie de pizza.
- Am decis să nu intrăm în bucătărie. Poţi să le mănânci, dacă vrei.
Jeremy, care rula de zor o felie de pizza, s-a oprit ca să scuture viguros din cap, cu ochii la mine.
- Răţuşco, a spus Jane. Nu le mâncăm. Mi-a luat câteva secunde ca să pricep.
- Dar sunt organice, am spus eu, de parcă ar fi contat. Trev a muşcat-o pe Jane de ureche şi i-a spus:
- Revin imediat.
Ochii lui Jane au alunecat către caietul de notiţe.
- Ce puneţi la cale, scumpilor? Maria s-a grăbit să-i răspundă:
- încercam să găsim modalităţi prin care Evie să cunoască pe cineva într-o librărie.
-Ai ieşit iar pe piaţă? m-a întrebat Jane. Ce interesant! Deşi aproape că nu mai au loc întâlniri organice.
Vorbind de organic, Trev s-a întors cu legumele mele şi - inexplicabil - cu un dispozitiv de tăiat legumele în spirale.
- Ce ziceţi de un club de lectură? a sugerat el, muşcând dintr-un morcov. Jane i l-a luat de la gură.
- Nu-l irosi. O, ştiu! Prietenul meu e înnebunit după cel de la Raftul Prăfuit din Peckham. Zice că e o nebunie. Are un nume aşa de haios. Cum *era...?*
Am schimbat priviri cu prietenii mei, dar care era cel mai rău lucru care se putea întâmpla? Era un club de lectură. Jeremy a notat.
- Voi doi cum v-aţi cunoscut? a întrebat Maria. Jeremy a lăsat pizza pentru încă un pahar de vin.
- Aplicaţia pentru întâlniri *Mustache,* a spus Jane numaidecât.
Ca la un semn, ne-am uitat toţi trei la buza superioară, lipsită de mustaţă, a lui Trev.
- *Must Dash[2], a* articulat mai clar Jane. E o aplicaţie pentru navetiştii în căutarea unui fu...
- Ce drăguţ, a exclamat Maria.
Am avut parte de o demonstraţie în direct a noţiunii de „dash" a aplicaţiei, în timp ce Trev o alerga pe Jane pe hol cu un zucchini. Am închis uşa ca să nu auzim nimic.

- OK, am spus, revenind la listă. Deci, am acum o listă care să mă inspire pentru o întâlnire amuzantă. Acum arată-mi planul pentru marele final.
Nu cred că am văzut vreodată doi oameni mai încântaţi de ei înşişi.
Jeremy a ridicat telefonul, arătându-ne că fusese ocupat cu grupul nostru, JEMS.
Sarah: Are legătură cu petrecerea? Să nu-mi spuneţi că faceţi altceva!
- Stai, nu ăla.
Jeremy a derulat pagina în jos.
Sarah: Am înţeles. Bine, mă bag şi eu cu nunta
- Ce vrea să spună?
- Că nunta lui Sarah va fi, în sfârşit, utilă la ceva.
- Jeremy, l-a apostrofat Maria, automat.
Tot ea era conştiinţa noastră, chiar şi cherchelită.
Jeremy a arătat în mijlocul diagramei Venn, unde cuvântul *Nuntă!* abia dacă se vedea din cauza atâtor cercuri suprapuse.
- Aproape nouăzeci şi cinci la sută dintre comediile romantice prezintă o nuntă, poate că procentul e chiar mai mare, n-am calculat încă exact. *Eu cu cine mă mărit? 27 de rochii. Iubitul meu se însoară.* Nunta ca punct de încheiere e literalmente elementul emblematic al comediilor romantice. Ăsta e marele tău final.
Maria a zâmbit larg, încurajator.
- Sarah o să-ţi găsească partenerul perfect.
A făcut o pauză atunci când mi-a văzut faţa.
- 0 să-ţi găsească *un* partener.
- E ziua cea mai importantă pentru Sarah. Nu pot să fiu eu în centrul atenţiei! Jeremy a pufnit.
- Pentru Sarah, fiecare zi e cea mai importantă. Cu nunta de acum ea doar validează lucrul ăsta. Nunta e cu puţin timp înainte de termenul tău limită, Evie. E o sincronizare perfectă. Dacă n-ai reuşit până atunci, care e cea mai potrivită persoană care să te ajute să reuşeşti - dacă nu o femeie obsedată de control şi agresiv de organizată? Prietenia noastră îndoielnică va da, în sfârşit, roade. Evie, draga mea, fă-o pentru noi toţi. M-am uitat la Maria, care a ridicat din umeri.
- Sarah a părut bucuroasă s-o facă...
- OK, OK, aţi câştigat.
Jeremy a venit să se aşeze între noi pe canapea şi ne-am uitat toţi trei la cuvântul *Nuntă!* din centrul paginii.
- Chiar fac asta, am spus eu, uşor năucită. Timp de trei luni am să trăiesc ca şi când aş fi într-o comedie romantică.
Dacă eram cu adevărat sinceră, ştiam că mă temeam chiar de lucrul la care prietenii mei credeau că avea să folosească această provocare. *Riscam, oare, să mă îndrăgostesc din nou?* Nu uitasem încă ultimele cuvinte pe care mi le spusese Ricky. *Cred că eşti nemaipomenită, Evie,* zisese el. *E numai vina mea. Vreau mai mult.* Asta era despărţirea supremă, cea al cărei motiv fusese „eu sunt de vină, nu tu", doar că eu tot rămăsesem cu impresia că nu reuşisem să fiu ceea ce-şi dorise el. Nu mai suferam acum, nu neapărat, dar unele lucruri nu se puteau uita.
- Pentru Evie, a spus Jeremy, şi am ciocnit. Şi pentru viaţa ei amoroasă.
- Carieră, am corectat eu. Şi pentru prietenii mei geniali, care vor să demonstreze că viaţa reală poate fi ca în filme.
Jeremy a ridicat două cărţi de pe măsuţa de cafea deasupra picioarelor mele, ca şi cum ar fi fost clacheta unui regizor, şi le-a plesnit una de alta.
- *Motor*
Referire la expresia „Dash me!", cu sensul de partidă scurtă şi intensă de sex

Capitolul 7. Băutura vărsată, Dublele 1 şi 2

De la: Evelyn.Summers@WJM.co.uk Către: JEMS
Subiect: A MERS TERIBIL DE PROST 26 noiembrie, 10.30
Bună, dragilor, sunt pe cale să-i trimit Ştiţi Voi Cui detaliile primei mele tentative de întâlnire amuzantă - Băutura vărsată.
Am ataşat ceea ce am scris. Credeţi că se înţelege bine? Am să fiu sinceră, mi-a fost un pic frică. Stăteam la una dintre mesele comune. Aveam o cană cu apă şi eram lângă un tip care cred că era de-o vârstă cu mine (era un hipster, dar de ce să-l judecăm?) Dacă vreţi să ştiţi, să-ţi verşi băutura pe cineva total necunoscut e MULT mai greu decât pare. Am avut nevoie de două încercări până să-l nimeresc bine, si am fost tare emotionată (VOI VĂ DAŢI SEAMA CÂT DE NEBUN TE FACE SĂ PARI O CHESTIE CA ASTA?) Atunci când, în sfârşit, mi-am luat inima-n dinţi ca s-o fac, toată apa s-a vărsat pe cubul lui Rubik de epocă, iar câteva dintre abţibildurile colorate s-au dezlipit. UMILIRE MAXIMĂ. Cu toată dragostea,
Persoana aia din cafenea lângă care nu vrei să te aşezi
xxx
' J
De la: Evelyn.Summers@WJM.co.uk Către: TheEzra Chester@ezrachester. com
Subiect: STRICT CONFIDENŢIAL: Băutura vărsată
26 noiembrie, 11.00 Dragă Ezra,
Conform înţelegerii noastre, am plăcerea de a ataşa la acest mesaj raportul despre prima mea tentativă de *meet-cute.* Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai putea confirma de primire şi dacă mi-ai putea confirma că te-ai apucat de scris. Toate cele bune, Evie
Evie Summers
Asistenta lui William Jonathan Montgomery al Treilea
Agenţia de Impresariat pentru Scenarişti William Jonathan Montgomery & Fiii
' J
De la: TheEzraChe.
Către: Evelyn.Summers@WJM.co.uk
Subiect: Re: STRICT CONFIDENŢIAL Băutura vărsată (Ce mama mă-sii?)
27 noiembrie, 02.34 Dragă Roşcovano,
A fost al dracului de plictisitor. Chiar trebuie să petrecem trei luni în care tu verşi băutură pe străini şi apoi te scuzi - doar ca să demonstrăm că eu am dreptate? Toate cele bune,
' J
De la: Evelyn.Summers@WJM.co.uk Către: TheEzra Chester@ezrachester. com
Subiect: Re: Re: STRICT CONFIDENŢIAL: Băutura vărsată (tu nu ai văzut Notting Hill?)
27 noiembrie, 07.46 Dragă Ezra,
îmi pare rău să aud că ţi s-a părut plictisitor. Te rog să nu uiţi că mai am încă destul timp să cunosc pe cineva şi să dovedesc că te înşeli.
Voi trimite curând următorul meu raport. Aştept cu nerăbdare să văd primele pagini scrise de tine. EVIE ' J
De la: TheEzraChe.
Către: Evelyn.Summers@WJM.co.uk
Subiect: Re: STRICT CONFIDENŢIAL Băutura vărsată (de ce să fi văzut aşa ceva?)
28 noiembrie, 01.06
Roşcovano, nu glumesc, nu scriu nimic dacă o să continui să-mi trimiţi asemenea prostii. Te rog să nu uiţi că până şi dramele trebuie să îşi menţină publicul treaz. Presupun din asta că nu se aplică acelaşi standard si comediilor romantice. ' J
De la: Evelyn.Summers@WJM.co.uk Către: TheEzra Chester@ezrachester. com
Subiect: STRICT CONFIDENŢIAL: Băutura vărsată Dubla 2 (a sosit pachetul trimis de mine?) 2 decembrie, 14.56 Dragă Ezra,
Dată fiind dezamăgirea exprimată după prima mea încercare, am mai avut o tentativă de *meet- cute.* Găseşti ataşat raportul. Nu e lung, aşa că ai putea măcar să încerci să nu adormi. Baftă, Evie ' J
De la: TheEzraChe

.Către: Evelyn.Summers@WJM.co.uk
Subiect: Re: STRICT CONFIDENŢIAL Băutura vărsată Dubla 2 (da, dar nu mai are nimeni DVD-player, aşa că l-am aruncat la gunoi)
2 decembrie, 15.06
Aşa mai merge, Roşcovano. Când copilul ăla a vomitat, jur că am crezut că mă abureai, aşa că am sunat la cafenea. Sunt destul de sigur că te-au pus pe lista neagră. Mi-am schimbat părerea. Abia aştept veşti despre următoarea întâlnire amuzantă. Al tău umil,
' J
De la: Monty@WJM.co.uk
Către: Evelyn. Summers@ WJM. co. uk
Subiect: Actualizare progres
3 decembrie, 11.45 Dragă Evelyn,
Mă poţi pune la curent re: scenariu? Mă dau la o parte ca să-i acord lui Ezra spaţiu pentru creaţie. Ar trebui să vezi situaţia actuală ca pe o oportunitate. Te poate aştepta un viitor minunat.
Desigur, pentru ca asta să se întâmple - agenţia trebuie să mai existe.
Numai bine,
Monty
William Jonathan Montgomery al Treilea
Agenţia de Impresariat pentru Scenarişti William Jonathan Montgomery & Fiii ' J
De la: Evelyn.Summers@WJM.co.uk Către: TheEzra Chester@ezrachester. com
Subiect: STRICT CONFIDENŢIAL: Băutura vărsată Dubla 2 (www.netflix.co.uk/nottinghill) 3 decembrie, 13.15
Sunt sigură că paginile pe care vrei să i le trimiţi lui Monty vor face să fi meritat efortul. P.S. Am ataşat o listă cuprinzătoare cu cele mai bune comedii romantice pe care să le vezi şi să-ţi repari lipsa alarmantă de cultură. Consider-o muncă de cercetare. Sper că te vor inspira.

Capitolul 8. Fisa picată

EXT: CAFENEAUA GIL'S, EASTDULWICH
DUMINICĂ, 9 DECEMBRIE, 10 A.M.
Toarnă cu găleata. EVIE trece în grabă de uşa cafenelei Gil's, cu o umbrelă deasupra capului, dar tot udă leoarcă. Cafeneaua de alături e închisă pentru renovare. EVIE se roteşte pe călcâie, căutând o altă variantă. Ploaia torenţială scade dramatic vizibilitatea, aşa că EVIE aleargă spre Gil's. în ciuda vremii, ezită în faţa uşii.
A trecut doar o săptămână de când făcusem un copil să vomite cu putere în cafeneaua aceea. Mai puteam, oare, să mă întorc acolo? O picătură de ploaie rece ca gheaţa a reuşit să mi se strecoare de-a lungul cefei şi mi-am dat răspunsul.
Pe când deschideam uşa, mi-am amintit că nu mă puteam duce acasă. La renegocierea teritoriului din apartamentul unde locuiam, eu obţinusem sâmbete fără sex, iar Jane ceruse ca duminicile să aibă voie să primească bărbaţi care să doarmă la ea peste noapte. Nu că ar fi dormit cineva de-adevăratelea. Aveam nevoie să intru undeva unde să-mi scriu în linişte ultimul „raport *meet-cute* pentru BIA. El nu-i trimisese lui Monty nici o pagină, nici măcar după ce recunoscuse că a doua încercare cu „Băutura vărsată fusese bună, dar încă nu intram în panică. BIA avea nevoie de mai mult ca să se pună în mişcare, şi exact asta îi dădeam eu. Chiar dacă, până acum, stimulentul destinat lui BIA însemnase ca eu să mă fac de ruşine în toată Londra.
M-am îndreptat către tejghea, spunându-mi că n-avea să mă recunoască nimeni. Tata zicea mereu că oamenii erau prea ocupaţi cu problemele lor ca să mai dea doi bani pe ceilalţi. Cu

gândul ăsta în minte am verificat dacă Mamele Cochete de data trecută se ţinuseră de promisiunea de a nu mai călca niciodată pe acolo. Nu era nici urmă de ele. *Slavă Domnului.*
Xan era de serviciu. Am comandat o cafea şi pâine prăjită, cu inima bătându-mi tare.
- Gata, colega, numaidecât.

Xan mi-a zâmbit. Eram destul de sigură că era genul de persoană care folosea termenul de „colega" fără discriminare. Dacă tipul care trebuise să cureţe toată mizeria de data trecută nu îşi amintea de mine, nimeni altcineva n-ar fi făcut-o.
în timp ce el îmi făcea cafeaua, eu m-am uitat prin cafenea după o masă liberă. Am observat în
spate două feţe cunoscute. Ben şi Anette stăteau în acelaşi loc ca şi săptămâna trecută, ambii
cu capetele plecate, citind. Am expirat lent.
Sunetul unui pahar pus pe tejghea m-a făcut să mă întorc.
Era un suc de portocale.
L-am privit îndelung.
Xan s-a uitat la mine cu un rânjet larg pe faţă.
- M-am gândit că ţi-ar plăcea să încerci noua noastră reţetă specială. Mi-a arătat o tablă pe care era un mesaj scris cu cretă.
Surpriza „Nerecomandat copiilor!" [atenţie: conţine ou]
Expresia i-a devenit ezitantă atunci când a văzut-o pe a mea, aşa că a înlocuit rapid sucul cu o cafea.
- Am mai luat şi noi o pauză de la comenzile de cafele cu lapte şi cu aromă de plăcintă cu dovleac, mi-a spus el, scuzându-se oarecum.
Am luat cafeaua, mulţumindu-i aproape imperceptibil. Făcusem o greşeală. N-ar fi trebuit să mai vin vreodată aici. Cineva şi-a dres glasul în spatele meu.
Anette şi Ben stăteau amândoi acolo. Fiecare cu câte un pahar de suc în faţă. Anette şi-a înghiontit tatăl ca să ridice paharul mai sus. Ea mi-a zâmbit, evident spre marea lui stânjeneală.
- Am venit să te ajutăm să consideri asta nostim, mi-a spus ea.

Ii

Anette a insistat să stau din nou lângă ei, aşa că n-am putut face altceva decât să-mi aşez laptopul pe masa vecină. Atunci când Ben şi-a deschis ziarul, am avut impresia clară că invitaţia nu venise din partea amândurora. El purta o cămaşă pe sub pulover, o ţinută extrem de formală pentru un sfârşit de săptămână. M-am concentrat pe scrierea ultimului raport, hotărâtă să-i arăt că nu mă aflam acolo ca să le deranjez micul dejun. Anette nu avea aceleaşi griji.
- Ai mai avut vreo întâlnire amuzantă?
Am încercat să nu mă uit la tatăl ei. Le povestisem totul în linii foarte mari cu o săptămână în urmă, după ce Ben mă întrebase ce făceam, înainte să pot răspunde, Ben a spus:
- Anette, las-o pe Evie în pace.
A făcut o mişcare cu mâinile şi eu am văzut-o pe fiica lui urmărindu-l şi făcând o grimasă. Mâinile ei mici s-au mişcat drept răspuns, iar el a ridicat colţul gurii. Anette şi-a aranjat o şuviţă de păr negru după ureche şi aparatul auditiv de acolo.
- OK, mă joc, a spus Ben cu voce tare. Dar de data asta eu aleg.
Şi-au alăturat capetele şi au vorbit în şoaptă, punctându-şi din când în când conversaţia cu limbajul semnelor.
Eu am revenit la raportul meu. Era o recapitulare a episodului *meet-cute* Demoazelă-la-Ananghie (nu cea mai inovatoare metaforă pentru o comedie romantică, dar funcţionase în *Eu cu cine mă mărit?)* La fel ca în cazul primelor mele două încercări, nu mersese exact conform planului. Puteam să-mi imaginez deja reacţia lui BIA. Până acum toate încercările mele de întâlniri amuzante nu făcuseră decât să-l... amuze. *Speram să aibă rezultat toate acele umilinţe.*
Nu doar organizarea unor întâlniri amuzante se dovedea complicată, ci şi relatarea lor în scris. Nu mă gândisem că trimiterea acestor rapoarte lui BIA avea să aibă vreo legătură cât de neînsemnată cu reluarea scrisului. Şi totuşi, atunci când BIA spusese că-l plictisise prima încercare, mi se redeschisese o mai veche rană. Obişnuiam să petrec ore scriind, zile întregi treceau într-o clipită. Tata era mereu primul meu cititor, comentariile lui cumpătate ajutându-

mă să-mi cizelez stilul. Pe urmă el murise, iar agentul ăla îmi respinsese primul scenariu scris fără tata. Maria obişnuia să spună că, până la urmă, dorinţa de a scrie avea să-mi revină. Dar de
fiecare dată când mă aflam în faţa unui ecran alb, nu-mi aminteam decât de cuvintele acelui agent: *Pur şi simplu nu ai chemare*. Acum n-aveam încotro, trebuia să scriu fără tata care să mă îndrume. Şi fiecare cuvânt pe care-l aşterneam pe pagină era ca un nou pas ezitant pe gheaţă. Mi-a bâzâit telefonul, aducându-mă înapoi în cafenea. L-am întors cu ecranul spre mine, aşteptându-mă să fie JEMS, dar am văzut atunci mesajul şi numele de utilizator.
NUMĂR NECUNOSCUT: Deci, Roşcovano, ai mai făcut vreun copil să vomite? Trebuie să recunosc că episodul mi s-a părut foarte motivant. Mai mult decât lista pe care mi-ai trimis-o, cu comedii romantice la care n-am să mă uit niciodată. Aştept cu nerăbdare noutăţi Era la fel de enervant în scris precum era şi în persoană. **Roşcovana:** Scuze, cine eşti?
BIA: Cam câţi scenarişti devastator de atrăgători cunoşti tu, Roşcovano?
Roşcovana: Nici unul
BIA: Foarte nostim, Stevie
Roşcovana: O. Tu erai. N-ar trebui să scrii?
BIA: Câtă exigenţă! Mai vreau nişte rapoarte de la tine, mai întâi. îmi place să văd cum mai pricinuieşti daune şi altora, nu numai mie. în plus, nu scrii deloc rău, Roşcovano. **Roşcovana:** Nici tu nu eşti rău la tehnici de sustragere. Am făcut o înţelegere **BIA:** Exact, deci ce urmează?
Am ridicat privirea, căci am auzit-o pe Anette chicotind. Ţinea în mână ceva ce semăna cu un aparat foto profesional. Aş fi presupus că era al tatălui ei, doar că avea o curea în culorile curcubeului şi felul în care îl manevra mi-a dat de înţeles că era al ei.
I-a făcut o fotografie lui Ben. El i-a zâmbit, cu dragă inimă dar stângaci. Eu m-am uitat din nou în telefon, întrebându-mă de ce erau cei doi din nou singuri aici. Poate că micul dejun de duminică era momentul lor oficial tată/fiică. Păreau foarte apropiaţi. Erau nişte străini pentru mine, dar aveau ceva ce părea familiar.
Bliţ. Am clipit şi am văzut-o pe Anette lăsând jos aparatul foto şi zâmbindu-mi.
- Vrei să te joci şi tu?
Ben a deschis gura ca să protesteze, dar eu i-am luat-o înainte.
- Ce joc jucaţi? am întrebat, fără să fiu pe deplin sigură în ce mă băgăm.
Era dureros de clar că tatăl ei nu voia să intru şi eu în joc. Nu ştiu de ce, dar asta m-a făcut să vreau.
Anette s-a înveselit.
- Se numeşte „Nu ştii să citeşti pe muze", a spus ea. Apoi a repetat fără sunet.
- Nu ştii să citeşti pe buze, a tradus tatăl ei, cu glas scăzut.
- Uite, îţi arătăm cum se joacă. Tu trebuie să alegi pe cineva, cum ar fi persoanele alea două de acolo.
Anette a arătat cu degetul către un cuplu mai vârstnic, aşezat la câteva mese distanţă de noi. Ben i-a apăsat delicat în jos degetul arătător întins.
- Fii atentă la mine, mi-a spus, mijind ochii în direcţia lor.
Eu i-am văzut pe cei doi vorbind, dar, cu toată aglomeraţia din cafenea, era imposibil să-i aud.
- O, mă duc prin magazine ca să cumpăr brânză, a spus Anette, coborând vocea. A urmat o pauză.
- *Tată,* a insistat Anette.
- Chiar trebuie să fiu eu femeia de fiecare dată?
- Da, i-a răspuns ea. Şi fă-o cum trebuie.
El s-a uitat la mine, apoi şi-a îndreptat atenţia către cuplu.
- De ce eşti obsedat de brânză? a spus, cu vocea mai subţire ca de obicei. Eu mi-am ascuns zâmbetul cu mâna.
- Brânza e grozavă, a spus Anette cu aceeaşi voce groasă. La fel şi albinele, a adăugat ea, când vârstnicul a continuat să vorbească.

Ben şi Anette se sincronizau perfect cu dialogul cuplului, rostind replicile mai repede sau mai lent, ca să coincidă cu mişcările buzelor celor doi. Aproape că ai fi putut crede că ei chiar citeau pe buze, însă totul era pură invenţie.
- N-ai mai vorbit despre albine până acum, a spus Ben cu voce subţirică. Bărbatul a făcut un gest iritat către chelner.
- Adu-mi nişte albine! a strigat Anette, Ben tresărind atunci când cuplul s-a uitat înspre masa noastră şi, drept urmare, trebuind să ne vârâm cu toţii capetele între
umeri.
- A fost fantastic, am spus eu în barbă.
- Tata l-a inventat.
Ben şi-a agitat ziarul în semn că jocul se încheiase. Avea vârfurile urechilor roşii.
Fiica lui s-a folosit de ocazie ca să vină mai aproape de mine. Mi-a aruncat o privire veselă.
- Deci, ai mai organizat o întâlnire amuzantă pentru BIA?
Chiar folosisem porecla BIA cu o săptămână în urmă? Fusesem atât de ameţită că abia îmi mai aminteam cu exactitate ce le spusesem. Nu era de mirare că Ben nu mă voia acolo.
- De fapt, îl cheamă Ezra, am spus eu repede, uitându-mă la Ben. El a dat pagina ziarului, ignorându-mă. *Bine.*
- Mama ta o să creadă că sunt o influenţă proastă, i-am spus lui Anette. Acum Ben a ridicat brusc capul. *Ce spusesem?*
însă Anette îmi zâmbea.
- Cred că te-ar fi iubit al naibii de tare, a spus ea.
Mi-a trebuit o secundă ca să înregistrez timpul trecut, apoi, tresărind, mi-am dat seama că Anette şi Ben erau acolo singuri.
- Anette, a apostrofat-o Ben. Mai ştii cum ne-am înţeles? Poţi înjura doar în franceză. Vreau ca oamenii să creadă că suntem culţi.
- *Merde*, a spus Anette.
- Mai bine.
- îmi pare rău, i-am spus încet lui Ben.
Poate că ceva din tonul vocii mele i-a transmis că, în felul meu, înţelegeam. M-a privit în ochi şi, pentru prima oară, mi-a zâmbit. A sărutat-o delicat pe cap pe Anette. Privindu-i pe cei doi, am avut un impuls.
- Ştiu că nu e neapărat o băutură pentru micul dejun, dar ce aţi spune de nişte ciocolată fierbinte? Eu şi tata beam ciocolată fierbinte tot timpul.
- Un „da" mare cât casa! s-a bucurat Anette, în timp ce Ben mi-a răspuns:
- Nu, mulţumim.
Anette şi-a ridicat bărbia către tatăl ei şi i-a vorbit cu o mişcare rapidă a degetelor.
- Da, ar fi foarte amabil din partea ta, a schimbat el răspunsul.
Am simtit o urmă de progres, l-am trimis un e-mail lui BIA cu raportul si m-am dus să comand.

Ii

Femeia din faţa mea, de la coadă, avea părul lung şi blond ca mierea strâns într-o coadă de cal, pe care mi-o tot agita pe dinaintea ochilor. Mi-a luat doar o secundă ca să-mi dau seama că era una dintre mamele care fuseseră aici cu o săptămână înainte. Ea m-a văzut, iar eu am încremenit pentru o clipă, neştiind ce să spun.
- Samantha, s-a prezentat ea, aranjându-şi brida saltelei de yoga atârnate de umăr.
- Evie, am răspuns eu, cu precauţie.
- O, nu-ţi face griji din cauza incidentului minor de data trecută. N-a fost prima oară când Justice a golit o încăpere.
Avea un râs ascuţit şi melodios. Eu i-am zâmbit uşor. Ea i-a comandat lui Xan un latte mic, cu lapte degresat.
- Am observat că stai la masă cu domnul înalt-Brunet-şi-Visător de acolo. Eu m-am forţat să nu mă uit în spate, la masa mea.
- Poftim?

- O, e doar o glumiţă a mea şi a câtorva dintre celelalte mămici. Copiii noştri merg la aceeaşi şcoală. Ea şi-a muşcat buza. Pot să-ţi dau un sfat?
- Sigur.
M-am îndoit că aş fi putut-o împiedica, l-am comandat lui Xan ciocolatele fierbinţi, cerând porţie suplimentară de bezele la una dintre ele.
- Nu prea e persoana ideală cu care să ieşi la o întâlnire. A spus-o aproape pe un ton de scuză. După divorţul meu, am ieşit o dată cu el ca să bem ceva. A fost saper-jenant. Abia dacă a scos două vorbe toată seara, iar atunci când a făcut-o, a vorbit de fetiţa aia a lui. Nu că judec. Poate că pur şi simplu nu era încă pregătit, ştii? Mai ales după felul în care a murit nevastă-sa. Sau poate că aşa e el. Aşa sunt unii bărbaţi. Şi-a luat cafeaua cu lapte de pe tejghea. M-am gândit să te ajut să nu-ţi iroseşti timpul.
înainte să-i spun că înţelesese greşit, ea a şi plecat, legănându-şi coada de cal. Eu am luat tava cu ciocolatele fierbinţi. *Cum murise nevasta lui*? s-a întrebat o mică părticică din mine, înainte să pot alunga acest gând. *Nu era câtuşi de puţin treaba mea.*
- Deci, a spus Anette după ce eu am împărţit cănile cu ciocolată.
Ben s-a uitat la a lui uşor încruntat, apoi s-a întors la citit, l-o dădusem lui pe cea cu mai multe bezele. Părea că avea nevoie.
- *Acum* ne poţi povesti despre ultima întâlnire amuzantă?
Să-i descriu aventurile mele lui BIA era una, întrucât consemnarea acelor întâmplări măcar punea un pic de distanţă între mine şi umilinţă. Ideea de a povesti cu voce tare era altceva. Şi totuşi, expresia lui Anette era sinceră. Nu erau semne că m-arfi judecat. M-am uitat la Ben. Era din nou cufundat în lectură, cu cana trasă ceva mai aproape acum. Cum el n-a obiectat, i-am spus lui Anette despre Demoazela-la-Ananghie, descriind cum m-am plimbat încolo şi încoace pe o stradă timp de jumătate de oră, pe tocuri care îmi omorau picioarele, până să observ o ţintă: cămaşă cadrilată, căciulă de lână, barbă. Nu tocmai Matthew McConaughey, dar era ceva mai mult genul meu. Aşteptasem până să ajungă la câţiva paşi de mine, apoi intrasem cu tocul în grilajul unei scurgeri din asfalt.
- Te-ai prefăcut că te-ai blocat? m-a întrebat Anette, încântată.
- A fost un spectacol în toată regula. El nici măcar nu s-a oprit. Atunci am înţeles.
- Ce? m-a întrebat ea, fascinată.
- Chiar mă blocasem. Tocul meu era înţepenit de-a binelea în grilajul ăla. Şi, cât timp eu mă chinuisem să atrag atenţia tipului, au apărut şi muncitorii trimişi să
repare asfaltul. Pariau cam câte gărduleţe de protecţie aveau să reuşească să pună în jurul meu înainte să-mi dau seama. Au reuşit să mă izoleze complet. Anette a izbucnit în râs.
- A trebuit să-mi las pantoful acolo, i-am spus eu, uşurată să descopăr că acum puteam să zâmbesc aducându-mi aminte. Muncitorii mi-au împrumutat o cizmă de cauciuc de-a lor, ca să pot ajunge acasă.
- E adevărat totul? m-a întrebat Ben deodată, cu o undă de îndoială în glas.
De când asculta? Am ridicat o pungă de plastic în care era cizma şi i-am arătat-o.
- Priviţi dovada. Le-o înapoiez muncitorilor în drum spre casă. Ben a clipit, un muşchi tresărindu-i pe obraz.
- Va merita osteneala dacă aceste întâlniri amuzante îl vor inspira pe Ezra să scrie, am spus eu, cu un pic de acreală în glas.
- Atâta vreme cât merită osteneala, mi-a răspuns Ben. Mi-am încrucişat braţele.
- Uite ce-i, dacă ar fi fost după mine, aş fi cunoscut pe cineva doar pentru că s-ar fi întâmplat să cumpărăm amândoi bilete la *Brick Park,* care rulează la cinematograful Prinţul Charles, dar aşa ceva nu se va întâmpla niciodată.
- Ce e *Brick Park*? m-a întrebat Anette.
Tatăl ei mă studia, cu sprâncenele lui negre un pic ridicate. Eu m-am uitat la ea.
- Doar cel mai bun film de care nu a auzit nimeni niciodată, i-am răspuns, zâmbind. E din anii '50. Dorothy Taylor a fost o scenaristă genială, dar a scris un singur scenariu în toată viaţa ei. Din clipa în care tata îmi recomandase să văd *Brick Park,* lucrurile fuseseră clare pentru mine. Am vrut să devin scenaristă ca să pot scrie şi eu un film care să înveselească

oamenii măcar pe jumătate cât ne înveselise *Brick Park* pe noi. Tata mi-a dăruit primul meu laptop, spunându-mi: „Orice scrii, Evie, «Fă astfel încât să însemne ceva»." Era replica noastră preferată din film. Era greu să-mi amintesc uneori cum crezusem cândva sincer că aveam să pot produce ceva de valoare.

- Ce se va întâmpla când chiar vei cunoaşte pe cineva? m-a întrebat Ben pe neaşteptate.
- Atunci BIA va trebui să scrie scenariul, i-am răspuns eu, dându-mi seama, atunci când am auzit-o pe Anette chicotind, că folosisem din nou porecla lui. Iar eu voi fi promovată agent.
- Şi cu el cum rămâne? a insistat Ben.
- NU - Ezra? m-am bâlbâit eu.
- Cu bărbatul pe care ai să-l cunoşti la una dintre acele întâlniri amuzante. Pentru el totul are să fie real, nu?

Anette s-a uitat când la mine, când la el în timp ce eu am făcut o pauză ca să-mi aleg următoarele cuvinte. Le spusesem prietenilor mei că nu făceam asta pentru dragoste. Adevărul era că nu mă gândisem încă atât de departe. Crezusem că aveam să ajung la un final fericit cu Ricky, şi uite cum se terminase totul. Nu-i puteam mărturisi asta lui Ben, aşa că am ridicat din umeri.

- Trebuie doar să găsesc pe cineva dispus să spună că s-a îndrăgostit de mine,

am zis, încordată. Eu nu caut „Alesul", ci doar ceva care să pară credibil pentru BIA. Nu trebuie să fie cutremurător de real pentru noi. Pauză scurtă.

- Bun, a spus Ben.

Şi s-a întors la secţiunea de călătorii, ca şi cum m-ar fi concediat.

Anette a făcut un semn ca un fel de literă *K* pe sub nasul tatălui ei, folosind două degete şi degetul mare. După o clipă, a făcut şi el acelaşi semn. Ea s-a lăsat pe spate în scaun, satisfăcută, legănându-şi picioarele.

- *Eu* cred că eşti genială, mi-a spus ea.

Am ciocnit cana cu a ei. Cine avea nevoie de aprobarea lui Ben, până la urmă? Femeia de la coadă n-ar fi putut avea mai multă dreptate în ceea ce-l privea. **BIA:** Dialogul tău e tot mai bun. După ce te-au înconjurat complet cu gărduleţe, refuz să cred că muncitorul ăla chiar a spus: „Cred că am prins o romantică incurabilă, băieţi. De când Netflix a descoperit categoria asta, rareori le mai vezi în libertate." Doar ţie ţi-ar fi copt mintea aşa ceva. Totuşi, ştii că poţi renunţa în orice clipă, nu? Încep să cred că sunt singurul care ia în serios înţelegerea noastră. Ai două luni să te îndrăgosteşti nebuneşte, şi tu ţi-ai pierdut deja un pantof. Tic-tac, Roşcovano.

Capitolul 9. în care ei se cunosc într-o librărie

EXT: RAFTUL PRĂFUIT

MIERCURI, 12 DECEMBRIE, 7.30 P.M.

EVIE se află în faţa librăriei. Ramele vitrinei sunt vopsite în bleumarin-închis. Deasupra uşii atârnă o plăcuţă din lemn de aceeaşi culoare, pe care scrie cu litere argintii: RAFTUL PRĂFUIT. în vitrină sunt luminiţe de Crăciun, care se sting şi se aprind apatic, iluminând cărţile. EVIE are nasul roşu. Părul împletit îi iese de sub o căciulă groasă din lână verde. Se uită prin librărie. Există un adevăr îndeobşte cunoscut cum că în clipa în care sunt rostite cuvintele „Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla?", zeci de posibilităţi devin reale. Şi totuşi, cum stăteam eu în faţa librăriei Raftul Prăfuit, aflată pe o străduţă lăturalnică din Peckham, astea erau cuvintele pe care mi le tot repetam.

Obţinusem ora şi detaliile de la Jane, care nu ştiuse care era cartea lunii în curs, însă mă asigurase că grupul era *un cuib de romantici înverşunaţii* Când o întrebasem ce fel de cărţi citeau oamenii ăştia, ea îmi spusese: „în general, literatură fantastică. Ştii tu, vârcolaci şi altele asemenea". Am sperat ca asta să însemne şi romane de groază şi SF-uri, pentru că măcar cu ele eram familiarizată ca genuri cinematografice.

Uitându-mă pe fereastră în magazinul năpădit de lumină caldă, mi s-a făcut un gol în stomac ca atunci când eşti într-un tobogan de la un parc de distracţii şi

aluneci în jos cu mare viteză. în afară de băutele cu asistenţii, trecuse ceva vreme de când ieşisem în lume fără să-l am alături pe Ricky. *„Cum de m-am ales eu cu o introvertită?”* mă

tachina el, jurându-mi să nu se dezlipească de mine toată seara. Mi-am făcut curaj. Trebuia să-mi pun planul în aplicare. După mai bine de trei săptămâni, singurul lucru pe care reuşisem să-l obţin de la BIA consta în faptul că-mi cerea să fac şi mai multe încercări de a cunoaşte pe cineva. Singura mea consolare era că se jura că asta îl ajuta să scrie. îmi doream să-l pot crede. Am deschis uşa şi am intrat.
înăuntru, o femeie şedea citind în spatele unei case de marcat aşezate pe o tejghea de lemn care gemea sub un maldăr de cărţi. Locul era frumos. Rafturi de lemn ticsite de cărţi vechi şi noi, ghirlande luminoase împletite în jurul căpriorilor, iar mobilierul era prost asortat, cu veioze în fiecare ungher şi nişă posibile.
- Bună seara, i-am spus eu, ezitant.
După o secundă, timp în care a terminat de citit pagina, femeia şi-a ridicat privirea la mine.
- E închis, mi-a spus ea.
- Am venit pentru clubul de carte.
Femeia s-a lăsat pe spate în scaun şi şi-a scos ochelarii ca să mă studieze.
- Ehei, a spus ea după o pauză, mare-i grădina. Urmează-mă.
Agitată, m-am luat după ea pe un coridor mărginit de cărţi, încercând să nu-i pierd din ochi cocul săltăreţ în timp ce am mers în zigzag printre rafturi, până ce am ajuns, probabil, în fundul magazinului. Rafturile s-au deschis într-un spaţiu
mic, mărginit de cărţi şi plin de oameni, în care se mai aflau diferite scaune şi o masă veche, pătată, pe care era nişte vin. *O, Slavă Domnului.*
- Una de-a voastră, a anunţat femeia, apoi m-a lăsat acolo.

Ii

Lângă o masă era o negresă înaltă, brunetă, cu cizme lungi, roşii, poate doar cu câţiva ani mai mare decât mine.
- Alb sau roşu? m-a întrebat ea. După accent, părea americancă. Limba îmi era ţeapănă de emoţie.
- Eu sunt Steph, a adăugat ea.
- Evie.
Mi-a pus un pahar de vin alb în mână.
- Bea asta, ajută mereu în cazul celor care-s aici pentru prima oară.
- Mie îmi place să spun că e lubrifiant social! a exclamat un bărbat care a apărut din spatele ei. Steph l-a privit cu afecţiune şi i-a oferit un pahar de vin roşu. Bărbatul era subţirel şi îngrijit, de vreo şaizeci şi cinci de ani, cu o vestă tricotată pusă peste o cămaşă cu mâneci scurte.
- Ce te aduce în colţişorul nostru de lume? Dă-mi voie să mă prezint, eu sunt Gabe, a adăugat el.
- Nu ştiu cum se face că anunţul nostru din vitrină dispare mereu, a spus Steph. Şi totuşi, cineva îl tot pune la loc.
Gabe a zâmbit, uitându-se la Steph.
- Oamenii pot fi bizar de snobi faţă de ficţiunea de gen, am spus eu.
- Ar trebui să încerci să o scrii tu. De câte ori explic ce profesie am, oamenii reacţionează de parcă aş avea două capete, mi-a spus Steph.
- Ce convenabil, am spus eu, şi am fost răsplătită de zâmbetul cald al buzelor roşii ale lui Steph.
Am vrut s-o întreb mai multe despre profesia ei, dar o femeie cu păr des, de culoarea porumbului, a ciocănit cu unghiile ei roz în paharul pe care-l ţinea în mână şi ne-a făcut semn să ne aşezăm.
- Bine aţi venit, colegi exploratori. Privirea ei m-a descoperit.
- O, *ador* să văd un nou membru.
Câteva chicoteli, în timp ce şi-au întors, cu toţii, capetele către mine. M-am făcut ca racul pe loc. A urmat o pauză în care mi-am dat seama, un pic cam târziu, că ăsta era semnalul ca să mă prezint.
- Evie! am strigat eu într-o încercare eronată de a compensa pentru întârziere.

- Bine ai venit, *„Evie!”* Eu sunt Meagan. Abia aşteptăm să auzim ce impresie ţi-a făcut cartea aleasă pentru noiembrie.

Ăsta era momentul în care orice persoană normală s-ar fi ridicat şi ar fi mărturisit că nu avusese timp să afle despre ce carte era vorba, ca să nu mai vorbim de cititul ei. Totuşi, prietenii mei insistaseră să respect o regulă în timpul acestor întâlniri amuzante: să nu mă aşez în ultimul rând la propriul meu film. Adică: trebuia să iau parte la dezbaterea despre carte chiar dacă nu citisem cartea respectivă.

Am privit împrejur la chipurile din cerc şi inima mi s-a făcut cât un purice. între zecile de persoane prezente era doar un bărbat, Gabe. Venisem aici gândindu-mă că toţi fanii romanelor SF şi fantastice erau bărbaţi, însă acum descopeream că mă înşelasem. Cineva şi-a dres glasul în spatele nostru, iar Meagan a devenit toată numai zâmbet.

- Intră, intră.

Ne-am întors ca să-l vedem pe întârziat. Era un bărbat care trebuie să fi avut vârsta mea. O, *bună.*

Privirile curioase pe care i le-au aruncat cu toţii mi-au dat de înţeles că şi el se afla acolo pentru prima oară. Şi-a dezlegat fularul şi şi-a scos căciula, lăsând la vedere o claie de păr blond- cenuşiu des.

Nou-Venitul-Potenţial-Interesat-de-Amor avea genul acela de tunsoare care spunea „nu sunt arogant în legătură cu aspectul meu dar şi „sunt destul de crispat ca să fiu sexy şi purta nişte ochelari rotunzi, super-drăguţi, cu rame de baga. *Exact ca Ricky.* Am alungat gândul şi fiorul venit odată cu el.

Meagan a tras un scaun lângă ea şi i-a făcut semn să vină.

- Tom, ia loc. Am fost foarte încântată să primesc e-mailul în care mă anunţai că aveai să vii azi. Vă rog să-l salutaţi cu toţii pe Tom.

în mod cert, nu eram singura care îi arunca ocheade. L-am salutat cu toţii în cor, unele dintre noi mai tare şi mai răspicat decât altele.

Tom a zâmbit pe când trecea pe lângă mine. în ciuda faptului că nu făceam asta sub nici o formă ca să mă îndrăgostesc, nu era nimic greşit în a-l considera atrăgător.

11

- Deci, prima întrebare e pentru unul dintre noii noştri membri. Evie. *Mersi frumos, Meagan.*
- Eşti novice în genul ăsta?

Măcar începuserăm cu una uşoară. Mi-am dres glasul, încercând să nu par autosuficientă.

- Obişnuiam să-l citesc mai mult când eram mai tânără. Sprâncenele lui Steph s-au ridicat la iuţeală.
- Nu că acum nu mi-ar mai plăcea, am adăugat eu imediat. Am fost uşurată să-i văd pe câţiva zâmbind.
- Doar că e greu să găsesc timp ca să mai citesc. Câteva dintre femei au încuviinţat dând din cap. Meagan mi-a zâmbit larg.
- Mulţumesc, Evie. Ce părere aţi avut despre carte? Amanda? S-a uitat la o femeie într-un impecabil costum cu pantaloni.
- Mult mai bună decât despre cartea lunii trecute, a răspuns Amanda. Subgenul feminist nu mă interesează. Daţi-mi oricând nişte bărbaţi adevăraţi. Bineînţeles că nu intenţionez să atac ceea ce scrii tu, Steph.
- Prin „bărbaţi adevăraţi" presupun că te referi la vampiri-bărbaţi trăgându-se unii pe alţii în ţeapă, i-a răspuns Steph.
- Haideţi, doamnelor, cu toţii avem interesele noastre de specialitate, a intervenit Meagan. Mai ştiţi cum spunem noi?

Toată lumea, mai puţin eu şi Tom, a început să rostească împreună cu ea următoarele cuvinte:

- *Există un subgen pentru fiecare!*

El m-a privit în ochi şi a zâmbit, lucru care m-a înfiorat plăcut până în vârful unghiilor. *Uşurel, Evie.*

- Evie, al tău care e? Nu te jena, aici nu există răspunsuri greşite.

O, Doamne. Am început să mă gândesc la tot ceea ce ştiam despre genurile de ficţiune. Eu cunoşteam doar genuri de filme, aşa că am ales unul pe care l-am considerat cel mai sigur.
- Horror, am răspuns, cu gând că existau atât de multe scenariste: Kathryn Bigelow. Karen Walton. Diablo Cody.
I-am văzut pe câţiva rămânând cu gurile căscate. Probabil că şi în rândul fanilor deschişi la minte de acolo - genul horror încă era dispreţuit. Meagan a dat lent din cap, cu fruntea încreţită.
- După cum am spus, eşti printre prieteni, aici nimeni nu te judecă.
Ultimele vorbe păreau adresate participanţilor, iar unele dintre doamne au ridicat din umeri ca şi cum ar fi consimţit.
Eu m-am relaxat. Mai trecusem de o întrebare. Dacă următoarea persoană care răspundea ar fi dezvăluit ceva despre nenorocita aia de carte, şansele mi-ar fi crescut.
- Evie.
Dumnezeule mare, asta era de-a dreptul tortură. O făcea înadins? Era sigur că şi lui Tom trebuia să-i vină rândul la un moment dat. Mă simţeam de parcă fusesem cumva demascată, iar ea era decisă să mă facă să recunosc. Dar de unde naiba să fi ştiut?
- Scuze, ajungem imediat şi la ceilalţi, dar mi-ar plăcea mult să ştiu cum ţi s-a părut *acea* scenă dintre pirat şi mama lui vitregă.
Măcar acum aveam nişte detalii.
- Păi, am spus eu, prelungind momentul ca să-mi acord mai mult timp de gândire.
Amănuntele pe care le aflasem erau ceva, dar încă mi se păreau prea vagi. Puteam s-o fac. Am mai băut un pic de vin şi am zis:
- Mi s-a părut foarte emoţionantă. Ea şi-a lăsat capul într-o parte.
- Chiar şi scena în care s-au *duelat* sub puntea corăbiei?
Am ezitat. însă acum, că-mi exprimasem opinia, trebuia să nu mă abat de la ea, căci ar fi părut ciudat.
- Mai ales scena aceea.
- Chiar şi atunci când li s-a alăturat şi sora lui?
- A fost o decizie îndrăzneaţă, dar mi s-a părut că autorul s-a descurcat foarte bine.
- Cum ţi s-a părut momentul climaxului?
- Foarte satisfăcător.
- Chiar că le-a pus cititorilor sângele în mişcare! a exclamat o doamnă mai în vârstă, cu nişte ochelari imenşi, foarte şic, şi tunsoare cu breton.
Dar Meagan încă nu terminase cu mine.
- Mulţumesc, Heather, însă cred că ne-ar plăcea tuturor să aflăm care e scena preferată a lui Evie.
Am început să-mi fac vânt cu mâna, încăperea părându-mi-se deodată foarte încinsă, iar Steph a intervenit:
- Personal, cred că cea cu Prinţesa Esmeralda si regele-pirat pe insula comorii a fost al naibii de...
Meagan a ridicat o mână.
- Mersi, dar e rândul lui Evie să vorbească.
- Exact asta a fost şi a mea, am spus, zâmbindu-i recunoscătoare lui Steph, iar apoi hotărându- mă să risc şi să fac o presupunere sigură. Mai ales atunci când au aflat, în cele din urmă, unde era îngropată comoara.
Nu ştiu de ce, dar Heather a început atunci să vorbească:
- Sigur că a fost o surpriză pentru Esmeralda s-o găsească acolo, a spus ea. Am privit împrejur. *îmi scăpa ceva?*
- Şi ce părere ai avut despre Esmeralda? m-a întrebat Meagan.
Mai dă-o naibii de treabă, Meagan! M-am decis să n-o las să câştige. Reacţiile critice erau acea parte a muncii mele care îmi plăcea cel mai mult.

- Mi s-a părut incredibil de comunicativă. A fost înviorător să descopăr un personaj feminin abordat cu atât de multă inteligenţă emoţională. N-am văzut două suflete mai îngemănate de la Jane Eyre şi domnul Rochester încoace.
Am simţit un mic fior de triumf, *la de-aici, Meagan!*
Tom a părut să-şi înăbuşe un zâmbet, iar lui Steph i-a apărut pe chip cea mai ciudată expresie. Meagan a reuşit, în cele din urmă, să vorbească.
- Mulţumesc, Evie, pentru această... *unică* descriere a prinţesei-dragon. Stai aşa, *dragon?*
- Gabe, ştim cu toţii că-ţi plac foarte mult scenele de *duel* - tu ce părere ai?
Gabe şi-a frecat mâinile, apoi şi-a dus un deget subţire la bărbie şi a stat puţin pe gânduri. Eu am luat o gură de vin, bucuroasă de răgaz.
- Trebuie să spun că, atunci când regele-pirat şi Esmeralda şi-au scos, în sfârşit, sulele... Mie mi s-a dus vinul pe gât aiurea, m-am înecat şi am început să tuşesc.
- ... am zis că mai bine de-atât n-avea cum să fie. Apoi, atunci când s-a dezvăluit faptul că dragonii au *două* sule, cartea a intrat direct în clasamentul celor mai bune zece cărţi pe care le- am citit vreodată!
S-a auzit cum un volum a căzut cu zgomot pe podea, iar vânzătoarea din librărie, care încercase să-l pună la loc pe raft, ne-a privit cu ochii cât cepele înainte să-şi strângă cardiganul în jurul trupului şi să iasă în mare viteză.
- Ei, Gabe. Ştii că nouă ne place să vorbim mai cu perdea aici, din respect faţă de vecinii noştri. Meagan s-a uitat la vânzătoarea care ieşea.
- Nu uita să înlocuieşti cuvintele mai colorate.
- Bine, bine. Deci, mi s-a părut că scena *duelului* în care din cea de-a doua *baghetă a* Esmeraldei au început să ţâşnească *scântei* parfumate, a fost extraordinară. A fost cel mai *exotic* lucru pe care l-am citit vreodată.

11

Mi-am pus paharul gol pe masă, luptându-mă, cu fiecare fibră a fiinţei mele, cu impulsul de a-mi lua haina şi-a o şterge de acolo. însă dacă exista cea mai mică şansă de a salva vreo parte a serii aceleia stând de vorbă cu Tom, atunci trebuia să încerc.
Tom se uita prin rafturile cu cărţi. Trebuia să sper că văzuse partea amuzantă. Existaseră, fără îndoială, momente în care ne priviserăm în ochi.
înainte să pot ajunge la el, Steph a apărut în faţa mea şi mi-a mai turnat nişte vin.
- Scuze pentru Meagan - te-a mirosit de la început, este? E o perfecţionistă, vrea să fie sigură că am citit cu toţii cartea. Uneori mai vin unii doar ca să bea vin pe gratis.
- Ca să vezi! a spus Heather, apărând cu două pahare în mână.
- A cam avut dreptate, am spus eu, încă foarte jenată. Nu prea pot s-o condamn pentru că s-a enervat.
Ceilalţi membri - îmi dădeam seama acum de ce chicotiseră - discutau, dar i-am observat pe unii dintre ei uitându-se înspre noi.
- Nu-i băga în seamă. Nu eşti prima persoană care nimereşte accidental la o şedinţă a Clubului de Carte Erotică, a spus Heather.
- Presupun că indiciul e în titlu.
Fusesem o proastă să cred că un club de carte recomandat de Jane ar fi putut fi altfel decât *exotic.*
-Atunci când ai numit momentul climaxului „foarte satisfăcător"..., a spus Heather pufnind în râs, cu mărgelele mari de la gâtul ei sclipindu-i în lumină, în ciuda jenei care nu-mi dădea pace, am început şi eu să râd.
- Expresia de pe faţa ta atunci când, în cele din urmă, ţi-ai dat seama! a spus Steph, ştergându- şi ochii.
Când ne-am mai potolit din râs, am întrebat:
- Cum se numea cartea?
„Răpită de dragorii: o foarte veselă aventură pirateresca” Am izbucnit iar în râs.
- Dar de ce ai venit aici? m-a întrebat Steph. Eu am roşit.
- O să pară o prostie, dar... ca să cunosc pe cineva.

-Atunci, scumpo, mi-a spus Steph, văzându-mă că-l priveam pe Tom, pentru ce mai stai de vorbă cu noi?
M-am dus lângă Tom, prefăcându-mă că mă uitam la cărţi.
- Deci, asta a fost... a spus Tom, cu un frumos accent londonez.
- A fost cu siguranţă o premieră, am răspuns eu. Ne-am zâmbit. Avea dinţii din faţă uşor încălecaţi.
- N-am ştiut exact la ce să mă aştept atunci când am venit, a recunoscut el.
- La mai puţine *baghete,* am spus eu.
- N-ai citit cartea, aşa-i?
- Crezi că s-a prins cineva? am glumit eu.
- Există întotdeauna o a doua oară, a răspuns el.
- Ai să revii? Chiar eram curioasă.
- Poate, a dat el din cap. Tu ai să revii?
- Poate, i-am răspuns şi eu, zâmbind. O parte din mine e un pic curioasă să citească această carte.
- Chiar sper să-ţi placă.
- De ce? am întrebat eu.
Am fost întrerupţi de Meagan, care a solicitat atenţia tuturor.
- Vă mulţumesc încă o dată tuturor pentru că aţi venit. Râsete, pe care acum le înţelegeam.
- N-am vrut să spunem nimic de la început ca să nu obstrucţionăm conversaţia, dar sunt încântată să vă spun că autorul însuşi, domnul T. Mingle, a fost printre
noi toată seara. E aici ca să răspundă tuturor nerăbdătoarelor voastre întrebări. M-am uitat la Tom, alarmată, pe când toată lumea se strângea în jurul nostru.
- E în regulă, mi-a spus el atunci când am fost împinsă de acolo de membrii nerăbdători. Chiar şi iubita mea crede că e ciudat. Am pierdut şirul *baghetelor* pe care am fost rugat să dau autografe.

Capitolul 10. Colaj

INT: CAFENEAUA GIL'S, EASTDULWICH

DUMINICĂ, 16 DECEMBRIE, 10 A.M.

EVIE intră în cafenea, uitându-se în jur după o masă liberă. îi vede pe BEN şi ANETTE la aceeaşi masă la care fuseseră şi cu o săptămână înainte, aşa că-şi vâră capul între umeri, ducându-se la o banchetă ocupată de nişte utilizatori de laptopuri.

- Evie!
Vocea subţirică a lui Anette s-a auzit limpede în toată cafeneaua. N-aveam cum s-o ignor. Mi-am făcut curaj şi am zâmbit. Ea a ridicat o cană cu ciocolată fierbinte, **I**-am făcut semn că aveam să vin acolo după ce-mi comandam micul dejun.
Dacă Ben găsea de cuviinţă să-mi judece din nou activităţile de săptămâna asta, duminica viitoare trebuia să merg în altă parte. Aveam nevoie de un loc în care să-mi consemnez în linişte aventurile. Nu că m-ar fi ajutat să ajung undeva, romantic sau altfel. BIA încă nu-i trimisese vreo pagină scrisă lui Monty, care era foarte agitat din pricina asta. Cu o săptămână în urmă, mă sfătuise să „încerc măcar să-l fac pe BIA să ne trimită o dovadă că scria. Adăugând, fără urmă de ironie, că „asta ar face orice agent bun. Ca să-l ţin pe Monty ocupat, triasem grămada megauriaşă de manuscrise primite de la scenariştii care sperau să fie reprezentaţi de noi. Monty era rareori mai fericit decât atunci când îmi explica exact de ce scenariştii aleşi de mine nu se ridicau la standardele agenţiei (adică, erau femei). Dar măcar se mai binedispunea, iar eu aveam timp să mă concentrez asupra aventurilor mele amoroase. Ben n-a ridicat privirea atunci când am ajuns la masa lor. Era cufundat într-un număr din *National Geographic.* Anette îmi păstrase scaunul dintre ei.
- Stai aşa şi nu mişca... mi-a spus Anette pe când îmi deschideam laptopul. Ţinea în mâini aparatul foto. Eu am scos limba pentru fotografie.
- Şi acum, gata, la treabă, mi-a spus, deschizându-şi cartea. Ultima întâlnire amuzantă n-o să se scrie singură.

Pagina albă. Unul dintre cele mai mari obstacole cu care trebuie să se confrunte un scriitor, alături de tot ce e pe internet. BIA continua să mă preseze să folosesc mai mult dialog, iar întreaga poveste începea să semene mult prea mult cu scrierea unui scenariu. *Haide, Evie. N-o să-l faci niciodată pe BIA să continue să citească astea dacă nu foloseşti formatul care să-i placă acestui bărbat imatur.* Am început episodul *meet-cute* din librărie ca şi cum i-aş fi dat o veste proastă, apăsând tastele fără tragere de inimă. Apoi, ajunsă la partea cu Meagan încercând să mă dea de gol că nu citisem cartea, ceva s-a întâmplat. Am simţit că mă sincronizam cu mine însămi, de parcă m-aş fi ajuns din urmă cumva. Nu era întocmai ca odinioară, dar am găsit un ritm pe care credeam că-l pierdusem cu mult timp în urmă. Mi-am verificat ceasul şi am realizat că aproape o oră trecuse în zbor. Mi-am dat seama că eram privită. *Anette,* mi-am zis. Era Ben.

- Ce-i? am întrebat, tresărind.
- Nimic, a spus el, repede. Apoi a adăugat: Arată ca şi cum ţi-ar veni ca o mănuşă. Cred că am părut mirată.
- Scrisul, mi-a explicat el, după care s-a întors la revista lui, cu vârfurile urechilor acum înroşite. Când mi-am ridicat din nou privirea, Ben îşi sprijinea bărbia în palmă; avea celălalt braţ aşezat pe picioarele lui lungi şi era complet preocupat de articol. *Bun,* mi-am zis eu.

N-am putut să nu observ că avea sclipici roşu pe nas. Faţa nu-i mai era atât de sobră atunci când era pierdut în lumea lui. Sprâncene negre, ochi cercetători, zâmbet strâmb - nu că-l vedeam prea des - o linie a maxilarului dreaptă şi păr aproape negru care arăta ca şi cum s-ar fi ondulat dacă ar fi fost lăsat mai lung. Alături de hainele lui îngrijite - o cămaşă şi un pulover, din nou - părea că încerca să fie imaginea perfectă a „Bărbatului Adult Raţional". Ecranul telefonului meu s-a luminat, distrăgându-mi atenţia. **Maria:** Ai ales locul pentru petrecerea lui Sarah?

Evie: Rezolvat! Trebuie doar să confirm făcând transferul; dacă nu vă deranjează, vă rog să transferaţi partea voastră în contul meu

Maria: Eşti genială! îi spun eu lui Jem. Cum merge treaba cu întâlnirile amuzante? **Evie:** Groaznic, ca de obicei. Şi ghici cine s-a întors la Gil's? **Maria:** Ben? Fiica lui părea însă adorabilă. Poate că l-ai prins tu într-o zi proastă **Evie:** Până acum, aşa a fost în fiecare duminică

Le povestisem prietenilor mei despre Ben după ce interogatoriul lui de data trecută mă prinsese cu garda jos şi avusesem nevoie să verific cu cineva dacă *Fusese bine ce am făcut?* Ei mi-au spus să nu las reacţiile lui să mă oprească din ceea ce pornisem să fac. Am presupus că, de fapt, voiseră să-mi spună: „Nu lăsa ca reacţiile lui să te împiedice să cunoşti pe cineva". Am ridicat privirea, încruntată, având sentimentul că ceva nu era în regulă. M-am uitat la Ben şi la Anette o clipă, încercând să-mi dau seama ce mă deranja. Ambii citeau, dar era ceva încordat în acea linişte. Anette fusese toată numai zâmbet cu mine, însă acum gura ei îi dădea o expresie îndărătnică. Stătea cu spatele la Ben, care, la rândul lui, stătea mai departe de ea. Ben şi Anette nu-şi vorbeau.

Nu e treaba ta, Evie. Am încercat să mă întorc la scris, însă liniştea devenea prea apăsătoare.

- E totul în regulă? am întrebat.

Au ridicat amândoi privirile în acelaşi timp.

- Absolut în regulă, mi-a zâmbit Anette. Apropo, Evie, l-ai putea întreba pe tatăl meu, te rog, dacă mai pot să beau ceva?
- Numai dacă îşi cere scuze, a spus Ben, rece.
- Oare tatăl meu o să-şi lase singura fiică *să moară de sete*? s-a întrebat Anette. Ben a dat pagina şi a spus:
- Cu certitudine că ia asta în calcul.
- Ce-ar fi dacă Evie nu face nimic până ce nu-i spune cineva ce s-a întâmplat, am spus eu cu cea mai serioasă voce cu putinţă.
- Nimic, doar că *el* vrea să râdă de mine toată şcoala. Anette şi-a încrucişat braţele şi şi-a înfipt bărbia în piept. Tatăl ei s-a enervat.
- Nu e vina mea. Am făcut tot ce-am putut.

- N-o fac.
- Ce nu faci? am întrebat eu.
- Prostia aia de piesă de teatru, a spus Anette.
-Anette, a spus Ben, calm. E un rol grozav. Toţi ceilalţi vor fi costumaţi.
- Da, dar nu ca *mine.*
- Renunţ, a spus el, exasperat.
- Ce piesă e? am întrebat eu.
N-ar fi trebuit să mă amestec, dar nu mi s-a părut un lucru bun să-i văd certându-se. Cum Anette n-a răspuns, a vorbit Ben în locul ei:
- *Peter Pan.*
Anette a făcut, furioasă, un semn, pe care l-a făcut şi Ben drept răspuns.
S-au privit, apoi au întors capetele cu bărbiile ridicate în direcţii opuse. Eu mi-am ascuns zâmbetul.
- Ador *Peter Pan,* le-am spus.
Anette şi-a ridicat ochii negri către mine.
- Chiar aşa? Am zâmbit.
- Tata mi-o citea tot timpul. Mai am şi acum cartea. E una dintre cele mai frumoase poveşti scrise vreodată. Iar tu spui că ai să joci în piesa asta? am întrebat-o eu cu un glas pe care-l voiam cât mai uimit. Ce rol?
- Tinker Bell, a spus Anette fără să pară impresionată.
- Tink, am oftat eu. Ce noroc pe tine.
- De ce?
- Ea are toate replicile cele mai tari şi înjură *mult.*
Mie nu mi se părea cineva mai potrivit s-o joace pe năstruşnica zână pe care o adorasem în copilărie.
- Vezi, rolul e pe jumătate învăţat, i-a spus Ben fiicei lui. Anette şi-a luat o mină hotărâtă.
- Eu îmi spun replicile prin semne, tată. Dacă o să se uite cu toţii la mine, îmbrăcată cum am să fiu în costumul ăla idiot, iar eu am s-o dau în bară?
Ochii căprui ai lui Ben au devenit blânzi.
- Ştii semnul pentru „măgar prost"? am întrebat-o pe Anette. Am fost recompensată cu un mic zâmbet.
- Doamnei Clarke nu-i plac înjurăturile, a spus Anette.
- Dar *doamna Clarke* cunoaşte, oare, semnul pentru „măgar prost"? am insistat eu. Anette a clătinat din cap în semn că nu, iar zâmbetul i-a devenit mai larg. Mi s-a părut că vedeam cum lui Ben i se mai destindeau umerii laţi.
- însă mai există încă o problemă *uriaşă,* a spus Anette, aruncându-i o privire tatălui ei. Spune-
Ben s-a uitat la fiica lui într-un fel anume înainte să bage mâna în geanta neagră de la picioarele lui.
Atunci când a scos din geantă ceea ce, neîndoielnic, era costumul lui Anette, am înţeles de unde provenea sclipiciul roşu de pe nasul lui. Era vorba despre o pereche de aripi cu sclipici, una cu aspect foarte trist, alături de un tutu ponosit, ţeapăn de la atât lipici strălucitor. După cum arăta, fusese făcut de mână, dacă nu cu prea multă dibăcie, atunci în mod cert cu o perseverenţă entuziastă.
- Chloe era mai pricepută la asta, a spus Ben, dezlipind un cocoloş foarte mare de sclipici. *Soţia lui,* am presupus eu, observând cu câtă uşurinţă vorbise despre ea - îi luase mult timp ca să ajungă aici.
- Am sperat să ne salveze bunica ei.
- Nu încape îndoială că-i foarte creativ, l-am asigurat eu. Culorile astea...
Nu ştiu de ce alesese el roşu, alb şi albastru în locul verdelui tradiţional al rochiţei lui Tink. Am mijit ochii şi mi-am dat seama că exista un tipar.
Fiecare aripă avea desenat cu linii strâmbe de sclipici steagul Marii Britanii.

- Care e cealaltă jumătate a colajului din spectacol? l-am întrebat eu. Ben mi-a răspuns, resemnat:
- Spice Girls.

li

- Mamă, am o urgenţă vestimentară, am spus eu.

Mă aflam în curtea din spate a cafenelei Gil's, unde era mai multă linişte, cu paltonul încheiat până sus din cauza frigului.

- Copilul meu preferat! a exclamat mama în telefon.

Iată unul dintre multele lucruri pe care le iubeam la Mary Summers: nu era nevoie de preambul, l-am explicat despre costumul lui Anette şi despre cum ar fi fost mai încrezătoare dacă ar fi avut un costum frumos.

- Tatăl ei chiar s-a străduit, am spus eu. Dar avem nevoie de un expert.

Mama îmi făcea majoritatea rochiilor. Talentul ei în mânuirea acului era inegalabil, dar nu fusese, din păcate, transmis genetic urmaşilor. Eu preferam să folosesc lipici în loc de ac şi aţă.

- Cu plăcere, drăguţă. Dar n-aveţi pe nimeni mai aproape care să vă ajute? Asta era mama: subtilă ca o cărămidă.
- E văduv, mamă, i-am răspuns eu.
- O cauză pierdută, atunci. Vocea mamei era ironică.
- Nu asta am vrut să spun, m-am grăbit eu să adaug. în plus, am continuat înainte să-i mai vină cine ştie ce gânduri, e pentru Anette. Şi ar mai fi ceva... l-am

explicat ce idee aveam, iar mama a fost încântată. Au nevoie de costum vineri dimineaţa. Se poate? Plătesc eu materialul.

- Cum să nu. îţi trimit costumul joi. Aşa o să am timp să termin costumul de Dorothy al mătuşii Margaret. Dă o petrecere cu tema Vrăjitorul din Oz pentru cea de-a şaizeci şi cincea aniversare a ei.

11

Când am intrat din nou în cafenea, o femeie care ducea cu ea o saltea de yoga rulată discuta cu Ben, atingându-i din când în când umărul cu mâna, ca şi cum ar fi fost prieteni. Samantha. Nu părea să-şi asculte propriile sfaturi de săptămâna trecută. Anette şedea acum pe scaunul de lângă tatăl ei, cu capul plecat, citind şi ignorând, aparent, prezenţa femeii. Aparatul auditiv era pe masă. Am decis să rămân la câteva mese distanţă până ce pleca Samantha, nedorindu-mi neapărat să dau din nou ochii cu ea. în plus, aveam ocazia să conversez cu BIA.

Roşco: Ce au în comun un club de lectură, erotismul dragonilor şi un caz de eroare de identitate?

BIA: Nu mă tachina, Roşco.

Luam exemplu din *Marea Carte a lui BIA* scrisă de Monty. Ca să zic aşa, BIA era maestru în evitarea conversaţiilor dificile. Trebuia să-l forţez să ne întâlnim faţă în faţă dacă voiam să obţin vreodată ceva de la el. Desigur, BIA reuşea cu succes să

facă acest lucru imposibil. Nu-mi puteam permite să-l ademenesc cu un meniu rafinat care să conţină douăzeci de feluri de mâncare, dar aveam altceva ce i-arfi plăcut: potenţiala mea umilire.

Roşco: Ai raportul în Inbox. Dacă îţi plac aventurile mele *meet-cute* atât de mult, ar fi timpul să participi la una

- Chiar cred că ar trebui să-mi urmezi sfatul, s-au auzit în cafenea cuvintele Samanthei. E absolut în regulă acasă, dar nu *în public.*

A fost mai dificil să aud răspunsul dat cu voce înceată al lui Ben. Nu că aş fi încercat, desigur.

- Mulţumesc, dar e aşa cum am spus cu toate celelalte ocazii. Nu.

Tonul vocii îi era plat. Ai fi putut trasa o linie dreaptă cu spinarea lui. Samantha a întins mâna ca

să-l atingă din nou, dara părut să ezite. Eu mi-am coborât privirea la ecranul telefonului, curioasă, însă prudentă cu băgatul nasului unde nu-mi fierbea oala.

BIA: Spre deosebire de tine, eu am lucruri mai bune de făcut cu timpul meu

Roşco: Am de gând să fac ceva ce are foarte mari şanse să aibă drept rezultat propria-mi umilire publică
BIA: Sunt liber vinerea viitoare, la zece dimineaţa **Roşco:** Perfect. îmbracă-te gros *Te-am prins.*
- Eu vreau doar să ajut, Ben. Dar poate că eşti prea ocupat cu alte lucruri, acum că ai o nouă iubită.
Am ridicat privirea.
- Iubită...? a îngânat Ben aproape inaudibil.
Samantha s-a uitat cu subînţeles la scaunul meu, iar eu m-am bucurat tare mult că nu eram aşezată acolo.
- Nu e iubita mea, i-a trântit-o Ben, pricepând despre ce era vorba. *Vai, Ben. încearcă să nu te grăbeşti să negi.*
- E prietena lui Anette.
- Vezi, Ben, este exact ce-ţi spuneam. E femeia aceea care a provocat dezastrul ăla sinistru acum câteva săptămâni. După ce s-a întâmplat cu Justice, biata Suze n-a mai fost în stare să-şi mai arate faţa pe undeva. Eşti sigur că e cea mai bună influenţă pentru Anette? Fiica ta nu va fi niciodată...
- Anette, a întrerupt-o Ben cu o voce tăioasă pe care nu i-o mai auzisem până atunci, va fi prietenă cu această femeie fie că-mi place mie sau nu. Chiar dacă ea insistă să se facă de râsul lumii. De fapt, chiar de aceea e ea...
N-am mai reuşit să înţeleg ce eram, pentru că un bărbat s-a găsit tocmai atunci să se strecoare pe lângă mine, iar una dintre găicile paltonului meu s-a agăţat de cureaua genţii lui, trăgându- mă după el. Când am reuşit să mă desprind, Ben încheia conversaţia.
- *La revedere,* Samantha, a spus, întorcându-se la revista lui.
Ea a părut jignită, pe urmă s-a prefăcut că verifica pe telefon cât e ceasul. A plecat de parcă ar fi trebuit neapărat să ajungă undeva. Aproape că mi-a fost milă de ea. *Aproape.* După interogatoriul la care mă supusese Ben săptămâna trecută, n-ar fi trebuit să fiu surprinsă să aflu că el mă considera ridicolă pentru că puneam la cale acele întâlniri amuzante. *De râsul lumii,* într-adevăr. *Şi dacă ştiam deja asta, de ce mă durea?*
Pentru că, după dimineaţa aceea, chiar crezusem că aş fi putut ajunge undeva cu el. M-am dus ţintă la masă şi am început să-mi strâng lucrurile.
- Mama îmi trimite costumul cel târziu joi, e bine aşa? am spus eu rece.
- Serbarea e vineri după-amiază, mi-a răspuns Ben, închizând revista pe care o citea. Părea încordat. Te rog să-i transmiţi mamei tale mulţumirile noastre. Anette va fi foarte recunoscătoare. Acum are nevoie de puţină linişte.
A arătat înspre fiica lui, care continua să citească. Apoi şi-a îndreptat atenţia către mine, aşteptând, parcă, ceva. Eu am dat din cap în semn că înţelesesem, iar umerii lui au părut să se destindă.
- Te rog să-mi spui cât are să coste.
- E pentru Anette, i-am zis. Am să aduc costumul aici vineri dimineaţă.
- Evie, a spus Ben, ca şi cum ar fi vrut să-mi capteze atenţia. Mulţumesc. Asta înseamnă... înseamnă foarte mult pentru Anette. Nu doar din cauza costumului a fost ea atât de agitată. Ne ajuţi foarte mult, să ştii.
- E în regulă, am spus eu tăios, vrând doar să plec odată.
Anette şi-a ridicat privirea, încruntată. Mi-am închis şi deschis palma în semn de *la revedere.* Ea i-a făcut un semn rapid tatălui ei; am înţeles puţin din ce spusese, căci încercasem să învăţ câteva semne, dar nu suficiente ca să pot înţelege. între sprâncenele negre ale lui Ben a apărut o linie pe când se întorcea către mine.
- Ai vrea să vii la serbarea lui Anette? m-a întrebat el.
Eu m-am uitat când la unul, când la celălalt, la chipul plin de speranţă al lui Anette şi la cel rezervat al lui Ben.
- Eşti sigur? l-am întrebat.
El s-a încruntat, de parcă întrebarea l-ar fi încurcat.

- Da, mi-a răspuns.
l-am zâmbit larg lui Anette şi am făcut semnul pentru *Mulţumesc.* Ea a părut încântată; sentimentele lui Ben au fost mai puţin clare pe când mă studia. Nu că ar fi contat ce gândea el. Dacă mă duceam, mă duceam pentru ea. în plus, n-ai mereu ocazia să vezi un colaj Spice Girls*IPeterPan.*

Capitolul 11. PAUL-CEL-NEPERVERS

Sarah: Nu cred că ar trebui s-o faci **Jeremy:** N-0 ASCULTA, EVIE
Sarah: Până acum, a făcut un copil să vomite şi a participat din greşeală la un club de carte erotică. Ce te face să crezi că, dacă pleacă într-o excursie cu maşina împreună cu UN NECUNOSCUT, o să fie mai bine? Evie, ia trenul şi vino acasă de Crăciun, aşa cum face toată lumea^
Evie: întâlnirile amuzante în călătorii cu maşina presupun un voiaj de durată împreună cu un tip.
Ştiu că ceea ce am făcut până acum a fost dezastruos, dar dacă vreau să-l conving pe BIA să scrie, trebuie să-mi respect partea de înţelegere
Jeremy: Adică partea în care tu cunoşti pe cineva şi te îndrăgosteşti?
Evie: Mulţam pentru recapitulare, Jem. oameni buni, mă ajutaţi să-mi găsesc un Harry?
Sarah: Bine. Dar la cum te ştiu eu, probabil că o să fie un asasin ce omoară cu toporul, sau ceva de genul ăsta
Maria: Operaţiunea „Să-i găsim lui Evie pe cineva care nu e un asasin ce omoară cu toporul" a început. Toată lumea să îmi distribuie postarea! **Sarah:** S-a făcut
Jeremy: Doar către prieteni, corect, Sarah? Nu către întreaga lume? **Sarah:** Da, Jeremy, nu eu sunt Domnişoara Dezastru aici **Evie:** Hei!
Jeremy: Sarah a distribuit-o public
Sarah: ba nu! Ba da? Fac asta în timp ce am deschis o conferinţă cu firma de catering, vânzătorul de flori şi managerul salonului de nunţi, aşa că iertaţi-mă dacă nu vă pot acorda sută la sută din atenţia mea
Evie: Stai liniştită, Sarah. Sigur că prietenii prietenilor tăi sunt de încredere **Jeremy:** Binecuvântată fie-ţi inimioara aia a ta, Evie! **Sarah:** Cred că iar am distribuit-o
Maria: Apropo de multiple distribuiri, BIA a ajuns în revistele mondene săptămâna asta. Ţineţi-
vă bine, vă trimit linkul

MONICA REED „PROFUND NEFERICITĂ”

0 sursă apropiată a declarat revistei Bârfe, zvonuri, calomnii că laureata cu Oscar, în vârstă de 44 de ani, e în sfârşit pregătită să-i dea papucii iubiţelului ei. Mamă a doi copii, Reed e iubita scenaristului-minune de numai 33 de ani, Ezra Chester. Cu unele întreruperi, relaţia lor durează de aproape un an. Prietenii lui Reed sunt îngrijoraţi:
„E prima ei aventură amoroasă după divorţ şi e, în mod evident, profund nefericită. Ultimul lucru care-

1 trebuie acum e încă un copil de care să aibă grijă".

Maria: Era şi timpul, la naiba! **Jeremy:** O ador pe Maria cea răutăcioasă
Maria: Aşa mă eliberez eu **Sarah:** Am găsit pe cineva!
Jeremy: M-am răzgândit. Călătoria cu maşina e un plan groaznic. N-o face, Evie **Sarah:** E adorabil, pe cuvânt. Absolut şi definitiv nepervers! **Jeremy:** Nu ne linişteşte faptul că trebuie să menţionezi asta, Sarah **Maria:** Taci, Jem. Ştii ce vrea să spună. Ce rapid, Sarah. Cine e? Un prieten? **Sarah:** Oarecum
Jeremy: Acum chiar că m-am liniştit
Evie: în clipa asta, aş accepta pe oricine
Sarah: Bun, pentru că i-am trimis deja numărul tău
NUMĂR NECUNOSCUT: Ăăă, bună, e cam ciudat, dar o cunoşti pe Sarah? A zis că poţi lua pe cineva cu maşina până la Sheffield, de Crăciun?
Evie: Bună! Scuză-mă, cum te cheamă? Da, mai degrabă o să conducem cu rândul, e bine aşa? Ju ai maşină?
NUMĂR NECUNOSCUT: Pardon, haha! Mă cheamă Paul. N-am maşină. **Evie:** Salut, Paul. Nu-i nimic. Putem închiria una. Ai carnet de conducere? **Paul-cel-Nepervers:** Da, deşi s-ar putea să fie o problemuţă, adică nu pot, de fapt, să conduc, îţi explic atunci când ne vedem.
Paul-cel-Nepervers: Mai eşti?
Paul-cel-Nepervers: Alo? Mă ignori? Dacă da, nu-i nimic. Nu mă deranjează. **Paul-cel-Nepervers:** Doar că e Crăciunul şi Sarah a spus că poţi duce pe cineva gratis cu maşina, dar dacă te-ai răzgândit, spune-mi. Aşa e politicos. Nu-i nevoie să fii nesimţită. Haha! **Evie:** Scuză-mă că te-am făcut să aştepţi, eram în metrou, în drum spre casă **Paul-cel-Nepervers:** E cam târziu să ieşi acum de la muncă, dar nu-i nimic. **Evie:** Chiar eram în metrou, Paul **Evie:** Sarah, cine e Paul?
Sarah: O ştiţi pe prietena mea Michelle, de la birou? **Jeremy:** Nu
Maria: Aia care a dispărut?
Sarah: Se pare că, până la urmă, a vrut doar să fie singură o vreme. E fostul ei iubit **Evie:** Sarah!
Sarah: Ce? L-am întâlnit o dată şi mi s-a părut înstărit
Evie: Bună, Paul, îmi pare foarte rău, s-a produs o confuzie. Eu caut, de fapt, pe cineva care să aibă maşină. Scuze că ţi-am irosit timpul
Paul-cel-Nepervers: am crezut că eşti o sado-masochistă în căutare de iubit.
Evie: La revedere, Paul
Evie: Un mare „nu" pentru Paul
Maria: Nu-i nimic, ţi-am găsit eu unul - adorabilul Graeme. Maică-sa e vecina mea şi vine şi el acasă de Crăciun, cu maşina. Operaţiunea meet-cute - călătoria cu maşina a început! Abia aştept să fim împreună o săptămână întreagă **Evie:** Mulţumesc! Scuze, Sarah
Sarah: Sincer vorbind, cred că tocmai ai evitat un glonţ. în plus, am deja soluţia pentru problema partenerului. NUNTA MEA. Am să-ţi găsesc bărbatul perfect **Jeremy:** #EchipacuGraeme

Al RATAT UN APEL LA 00.14 DE LA PAUL-CEL-NEPERVERS

Al RATAT UN APEL LA 01.34 DE LA PAUL-CEL-NEPERVERS

Al RATAT UN APEL LA 03.17 DE LA PAUL-CEL-NEPERVERS

Paul-cel-Nepervers: îmi pare foarte rău, Evie, se pare că pisica mea a adormit cu fundul pe telefon şi ţi-a format numărul de câteva ori. Dar dacă tot ţi-am scris, putem vorbi de drumul ăla cu maşina?
Al BLOCAT NUMĂRUL **PAUL-CEL-NEPERVERS**

Capitolul 12. Evie ar vrea să te cunoască

EXT: TÂRGUL DE CARTE AL CENTRULUI SOUTHBANK
VINERI, 21 DECEMBRIE, 11 A. M.
EVIE se uită printre teancurile de cărţi la mâna a doua, puse pe mesele de lemn aşezate la umbra Podului Waterloo. E prea preocupată ca să observe că un bărbat vine pe la spate şi o trage de una dintre codiţele care îi ies din căciula de lână.
Am întors brusc capul şi l-am văzut pe BIA, vizibil mahmur. Pentru BIA asta însemna ochelari de soare la ochi în plină iarnă, şi nu regândirea alegerilor făcute în viaţă, aşa cum ar fi judecat orice om normal.
- Ai întârziat, i-am spus.
- Zi mersi că am venit.

BIA avea o cafea mare într-o mână; pe cealaltă şi-o îndesase adânc în buzunarul hainei. Avea pe cap o cipilică gri, lăsată neglijent pe ceafă, la fel de folositoare precum un coif de hârtie în mijlocul unui decembrie geros. însă canadiana lui căptuşită cu puf de gâscă părea destul de călduroasă.
Spunându-i lui BIA la ce oră ne întâlneam, contasem pe faptul că ceasul lui era cu cel puţin o oră în urmă faţă de al oricui altcuiva. Şi totuşi, el reuşise să întârzie îndeajuns de mult încât să- mi dea ziua peste cap.
Dusesem, de dimineaţă, costumul lui Anette la cafeneaua Gil's şi descoperisem că ea lăsase ceva la Xan pentru mine. Biletul pentru serbare. *Peter Pan: „Pentru toţi băieţeii şi toate fetiţele!”* Ora de începere era 12.30 p.m. în ziua aceea, iar şcoala lui Anette era la o oră distanţă, adică trebuia să termin treaba de acum destul de rapid dacă voiam să ajung la timp. Dar nu puteam pleca până ce nu-l făceam pe BIA să-mi promită că avea să-i trimită lui Monty o dovadă a faptului că scria. Monty fusese reţinut toată săptămâna la Frasinul, unde se simţea cel mai confortabil. Singurul contact cu el fuseseră mesajele din ce în ce mai isterice despre scenariu. Trebuia să-i trimit ceva de la BIA ca să-l calmez - şi să-i dovedesc că nu greşea să aibă încredere în mine.
Am încercat să-i dau lui BIA ceea ce-mi mai rămăsese din gogoşile de la micul dejun.
- Nu mănânc carbohidraţi. De ce ne-am întâlnit aici? -Ai să vezi.

L-am convins totuşi să le ia.
- Şi mai trăieşte şi tu un pic.

El a aruncat punga într-un coş de gunoi de sub o masă cu cărţi, strâmbându-se în timp ce se ştergea pe mâini.
- Deci, pe o scară *meet-cute,* de la vomă-proiectil la penisuri de dragon, asta de azi unde se încadrează?

O femeie şi-a tras copilul după ea la o altă masă, ignorându-mi *Scuzaţi*-ul şoptit. L-am sfredelit cu privirea pe BIA, care m-a privit cu expresia „şi de-aia nu mai pot eu". Mi-a bâzâit telefonul. Ştiam cine era, fără să mă uit. Nu ştiu cum, dar atunci când semnalul sonor anunţa un mesaj de la Monty era parcă mai isteric.
Monty: Poţi să cauţi tu cum se vinde un birou? Am face bine să ne pregătim. Mi-am pus telefonul în geantă.
- Mâna, am spus.

După o pauză, BIA a întins mâna. Eu i-am dat un teanc mic de cărţi de vizită, păstrându-le pe restul pentru mine.
- Drăguţe mănuşi, a spus el, văzându-le atârnându-mi din mânecă. Eu am arătat către degetele lui uscate.
- Sunt utile, chiar dacă nu la modă.

- Ştiu eu foarte bine care e poziţia ta faţă de modă.

A luat o gură de cafea, uitându-se la ceea ce era imprimat pe cărţile de vizită. *Evie ar vrea să te cunoască*

El a întors cartea de vizită de deasupra. Pe verso era numărul meu.

- *Evie ar vrea să te cunoască?*

Eu m-am strâmbat la el şi m-am dus la celălalt capăt al standului.

- E o formulă mai veche din anunţurile care apăreau în ziare şi care aveau drept scop găsirea unui partener, i-am explicat eu.

Mi se păruse potrivit, dat fiind că încercam să cunosc pe cineva după o metodă de modă veche, fără ajutorul vreunei aplicaţii mobile.

- Astea-s pentru cărţi.

M-am asigurat că nu se uita nimeni, apoi am luat un exemplar deteriorat de apă al *Istoriei secrete* de Donna Tartt. Am strecurat una dintre cărţile de vizită în volum, apoi l-am închis zgomotos şi l-am pus înapoi pe masă. Am ochit *Pe drum,* al lui Jack Kerouac, şi am pus şi acolo o carte de vizită.

- Ce faci?
- E metoda *Meet-Cute*-Mâna-Destinului, i-am spus eu.

Mi-am continuat căutările şi am strecurat încă o carte de vizită într-un volum care avea lipită o etichetă pe care scria că fusese premiat.

- Mi-am pus numele şi numărul de telefon la întâmplare în mai multe cărţi din Londra, şi dacă se întâmplă să mă contacteze vreun tip care dă de detaliile mele, asta trebuie să fie mâna destinului. O să aranjăm o întâlnire.

Condiţia era, desigur, să nu fie un ciudat. Am presupus că puţini aveau să nu fie, dar Jeremy insistase să încerc totuşi şi metoda asta. Se pare că-i plăceau atât de mult filmele cu John Cusack încât văzuse şi *Noroc în dragoste.* BIA a părut sceptic.

- Sună ca şi cum destinul tău ar fi să cunoşti o grămadă de perverşi. Am extras o copie a *Iliadei* de sub o grămadă de cărţi de John Petterson.
- Oare perverşii citesc literatură clasică?
- Exclusiv.

BIA a căscat. Şi-a băut restul de cafea şi a lăsat paharul gol lângă unul dintre multele semne cu NU PLASAŢI PLIANTE capsate de-a lungul marginii tarabei de cărţi, l-am aruncat paharul la coşul de gunoi, uitându-mă speriată la bărbatul mătăhălos care administra standul. Se tot plimba între tarabele cu cărţi ca un bodyguard,străfulgerând cu privirea pe oricine îndrăznea să- i trateze afacerea ca pe o bibliotecă.

- Pentru asta a trebuit să sar eu peste şedinţa mea de yoga din dimineaţa asta? Am crezut că aveam să văd o întâlnire amuzantă în direct. Eu nu sunt lacheul tău, Roşcovano. Trebuie să faci jocul mai palpitant. Mai e puţin şi se face luna, şi *cumva* tu încă n-ai convins pe nimeni să se îndrăgostească de tine. în ritmul ăsta, scenariul n-o să fie gata niciodată.

Era introducerea perfectă.

- Pe mine mă interesează mai mult să îl începi odată. A urmat o pauză.
- Fii atentă, Roşco, mi-a spus, zâmbindu-mi cu dinţii ăia albi ai lui. Avem treabă.

A ridicat un exemplar ferfeniţit din *Codul lui Da Vinci* şi a pus în el una dintre cărţile mele de vizită, înainte să treacă la o altă tarabă. Eu am scos cartea de vizită dintre pagini.

- *Roşco,* m-a admonestat el, surprinzându-mă.
- Ce-i? l-am întrebat eu, făcând ochii mari.

BIA a rânjit, alegând o carte cu imaginea unei femei pe copertă. Femeia exploda dintr-un costum de baie nepractic de minuscul. Şi nici nu eram sigură de ce anume făcea în spatele ei bărbatul îmbrăcat în detectiv particular, însă ei părea să-i placă. Titlul era *Intenţii personale.* BIA mi-a zâmbit dulce şi a strecurat o carte de vizită între pagini.

- O, avem noroc, sunt mai multe volume.

M-a privit fix în ochi în timp ce a strecurat câte o carte de vizită în fiecare. Eu nu i-am oferit satisfacţia unei reacţii.

Era timpul să grăbim lucrurile.

- Asta e literatură erotică la mâna a doua, să ştii, i-am spus. BIA a dat drumul cărţii şi şi-a şters mâinile de haină.
- Eu am terminat, m-a anunţat, după care mi-a întors spatele, iar eu am extras repede toate cărţile de vizită înainte să mă duc după el la altă tarabă.
- Ai spus că o să-i trimiţi lui Monty nişte pagini, i-am amintit eu. Aşa a fost înţelegerea. Chipul i s-a întunecat, însă eram pregătită pentru asta.
- Sau, am venit eu cu o propunere, l-ai putea face fericit dacă i-ai trimite doar ideea. Orice bun negociator ştie că nu cedezi, faci compromisuri.
- Dacă încă n-ai o idee, te pot ajuta eu. Ăsta-i rolul meu, nu? *Haide, BIA, recunoaşte odată că de-aia n-ai scris nimic până acum.*
- N-am nevoie de ajutorul tău, mi-a spus BIA, încreţindu-şi nasul. Ai terminat cu căutarea Domnului Fandosilă? Mai am şi altele de făcut.
- Renunţă, i-am spus eu.

El şi-a ridicat sprâncenele deasupra ochelarilor.
- O să avem o conversaţie serioasă măcar de data asta. Eu mi-am respectat partea mea de înţelegere. Acum e rândul tău. Monty ţi-a cerut să-i trimiţi ceea ce ai scris, corect? Şi o să tot ceară, dacă tu nu trimiţi *ceva* care să-i convingă pe el şi pe producători că scrii.

Am făcut o pauză.
- Ce vrei să spui cu „Domnul Fandosilă"?
- Ce-i cartea aia din mâna ta? m-a întrebat BIA. Eu m-am înroşit.
- *Ulise.*

Cel mai rău era că ştiam foarte bine că fiecare volum în care pusesem câte o carte de vizită făcea parte dintre preferatele lui Ricky. *Ce naiba făceam?* BIA a clătinat din cap, apoi a strecurat nişte cărţi de vizită într-un teanc de romane pentru tineri adulţi şi într-o carte de benzi desenate pentru copii.
- Domnul Fandosilă, a spus BIA. Genul de bărbat care citeşte ficţiune ca să-şi înlocuiască lipsa de personalitate. Cu alte cuvinte: al naibii de banal. Asta cauţi tu?

Am întârziat cu răspunsul. El îl descria pe Ricky, sau ce? Ricky ţinea *mereu* să citească în public. M-am uitat la cărţi, consternată. Părea că eram hotărâtă să mă repet, cam ca în povestea din *Ziua cârtiţei.*
- Şi că tot veni vorba, care e următoarea întâlnire amuzantă după asta? a întrebat BIA, strecurând alte cărţi de vizită într-un teanc de romane de Stephen King.
- Călătoria cu maşina, i-am răspuns, încercând să mă concentrez. Mă duc acasă de Crăciun.

M-am întins pe lângă el ca să iau un roman de Terry Pratchett, exact atunci când el se întindea după un teanc de cărţi pentru copii aşezat lângă mine. M-am izbit de pieptul lui (ferm, precum mi-l imaginasem).

Am roşit şi m-am retras. BIA şi-a coborât ochelarii şi m-a privit. Mahmureala îndulcise albastrul ochilor lui într-un mod enervant, transformându-l în nuanţa cerului proaspăt de primăvară. Şi-a pus ochelarii la loc şi a luat un Tom Clancy.
- Eu mă duc la Monica de Crăciun, a spus el, de dragul conversaţiei. Are o moşie lângă Harrogate. Nu cumva e prin zona ta?

Deci zvonul despre despărţirea lor era fals. Nu că ar fi contat.
- Eu sunt din *Sheffield,* i-am răspuns. Şi ştiu că încerci să schimbi subiectul. Ţi-am trimis destule întâlniri amuzante, iar tu nu trebuie să te gândeşti decât la una. Dacă ai nevoie de inspiraţie, am diagrama asta Venn grozavă...
- Ţi-am spus, n-am nevoie de ajutorul tău.

Cu ochelarii ăia la ochi, expresia lui BIA era indescifrabilă.
- Chiar aşa? m-am răstit, trântind pe tarabă autobiografia lui Michael Mclntyre. Atunci, data viitoare când Monty mă întreabă unde-s paginile din scenariu, am să-i spun adevărul. Că n-ai scris nici măcar un afurisit de cuvânt. Ar fi bine să le spunem de pe acum producătorilor.

Era un risc să-l ameninţ cu asta, dar mizam puternic pe dorinţa lui BIA de a evita orice fel de anunţ public. Am plecat valvârtej de lângă el, numărând în gând. Trei, doi, unu. Ajunsesem la jumătatea standului de cărţi atunci când el m-a strigat.

- Tu presupui că eu încă n-am nimic. M-am întors.
- Adică?
Era incredibil, dar încă mai strecura cărţi de vizită între paginile unor volume.
- Adică, a spus BIA, am o idee.
- Pe cuvântul tău? l-am întrebat, întorcându-mă degrabă la el. *Oare BIA depăsise blocajul scriitorului?*
-Da.
- Si vrei să-mi spui că deja scrii? -Da.
-*Tu...,* am spus eu.
Acum eram aproape lipiţi unul de celălalt.
- ... eşti un ins atât de enervant, ştii asta, nu? Un rânjet discret.
- Da, mi-a răspuns el.
Ameţită, am întins mâna după o carte care-mi părea cunoscută.
- Ideea e că am nevoie de mai mult timp înainte să-i dau paginile lui Monty, m-a vestit el.
- îţi obţin eu timp. Tu nu trebuie decât să-mi spui despre ce e filmul tău. Nu-l puteam crede dacă nu-mi dădea o dovadă.
-Hei!
Strigătul venise de la celălalt capăt al standului.
- Măi, tu ăla de acolo!
Era proprietarul standului, care venea ţintă spre noi.
- Ce faceţi acolo? Nu puneţi fluturaşi în cărţi! De câte ori să spun? l-a împins pe oameni ca să-şi facă loc şi să ajungă la noi. *Merde.*
- Haide, Roşco, m-a îndemnat BIA. *Fugi.*
înainte să pot reacţiona, el m-a prins de mână, iar cărţile de vizită au zburat cât colo atunci când m-a smucit şi m-a tras după el prin mulţimea de amatori de carte.
- Treceţi înapoi aici!
- S-o crezi tu! i-a strigat BIA, trăgând o grămadă de cărţi de pe o tarabă şi dărâmându-le în calea bărbatului, de parcă ne-am fi aflat în plin film de acţiune britanic.
Ne-am pierdut printre nişte brazi de Crăciun expuşi spre vânzare la celălalt capăt al târgului. Am fugit de ne sfârâiau călcâiele, până când ne-am îndepărtat de pod. Am înaintat de-a lungul lui South Bank strecurându-ne printre turişti, fără să ne oprim decât atunci când am ajuns la palisada cu vedere către Tamisa.
M-am sprijinit de ea, gâfâind. *îl ţii încă de mână pe BIA.* l-am dat drumul şi mi-am încleştat mâna pe talie, în partea care mă durea.
-A... am scăpat de el? am gâfâit eu.
BIA n-avea nici măcar o broboană de sudoare.
- Din fericire pentru noi era un tip masiv, deşi ne-a suflat în ceafă o vreme. Tu ai mai alergat până acum?
I-am aruncat o privire, gâtlejul arzându-mi prea tare ca să-i dau o replică.
- A fost distractiv, a spus BIA, privindu-mă. Ar trebui să bem o cafea. Ştiu eu un loc.
Serbarea, mi-am zis eu, după care: *BIA tocmai s-a oferit să mai petreacă nişte timp cu tine.* îi venise o idee pentru scenariu. Am fi putut vorbi despre asta. Fără întreruperi. După o lună de nimic, în sfârşit, *în sfârşit,* ajungeam undeva.
Bzzz. Telefonul meu. Trebuia să fie Monty din nou, probabil ca să mă întrebe dacă eram de acord să-mi vândă biroul pe eBay. BIA tocmai urma să-mi ofere ceea ce-mi trebuia ca să-l asigur pe Monty că-mi făceam treaba. M-am gândit la Anette îmbrăcată în costumul lui Tink, căutându-mă prin mulţime. La nemulţumirea lui Ben atunci când avea să-şi dea seama că o dezamăgisem. Dar n-aveam de ales.
- OK, am răspuns eu, sentimentul de euforie dispărându-mi.
- Ce-i asta? m-a întrebat BIA, făcându-mi semn spre cartea cu care rămăsesem în mână. Era un exemplar ferfeniţit din *PeterPan,* cu cotorul atât de zdrenţuit încât semăna cu nişte straturi multiple de sedimente. *îndrăgită atât de mult încât fusese citită şi răscitită,* mi-am zis eu. La

fel ca frumoasa ediţie pe care o aveam şi eu în bibliotecă, cea din care îmi citise tata de sute de ori.
- Trebuie să plec, am spus pe nepusă masă. Dacă mă grăbeam, se putea să ajung, totuşi.
- Cum rămâne cu cafeaua? m-a întrebat BIA.
- Chiar vreau să discutăm despre scenariul tău, doar că trebuie să ajung undeva.
- Scenariul meu? Ăla e pentru Monts, Roşco, a spus BIA. El e agentul meu, ai uitat? Eu chiar am chef să beau o cafea.

Nu m-am putut abţine. Am râs. Tare inconsecvent mai era omul ăsta.
- Promite-mi că o să-i spui lui Monty despre ideea ta *azi,* i-am zis eu, plecând. Aşa o să te lase în pace. *Şi pe mine.*
- Şi eu trebuie să ajung undeva, a strigat el după mine. Mă duc să mă întâlnesc cu o brunetă focoasă.
- Sper să vă distraţi minunat împreună.
- Aşa o să facem! mi-a strigat BIA drept răspuns.

Abia când intram în staţia Waterloo mi-am zis: *Dar Monica nu e blond-roşcată?*

Capitolul 13. Maşina de vânt

INT: ACADEMIA EAST DULWICH

VINERI, 21 DECEMBRIE, 12.45 P.M.

EV IE se plimbă prin faţa unei uşi duble, cu geamurile acoperite. Pe uşă e lipit un anunţ pe care e desenată o persoană căzând de pe o corabie de piraţi, alături de cuvintele Tic-tac! întârziaţii sunt aruncaţi peste bord! Un bărbat cu păr cărunt stă la ghişeul de bilete, uitându-se cu emfază la ceasul lui de mână.

Am dezlipit de pe geam una dintre marginile hârtiei, ca să trag cu ochiul în sala de festivităţi. Bărbatul de la ghişeu şi-a dres glasul.
- Nu încă, mi-a spus el.

Ajunsesem acolo la 12.31 p.m., dar el insistase să aştept până când termina Peter Pan de cântat „Spice up Your Life" în faţa copiilor familiei Darling, ca apoi să-mi pot ocupa şi eu locul. Bărbatul a ţăţăit nervos din buze, fapt care m-a făcut să-mi dau seama că-mi bâzâia telefonul. Monty, din nou. *Bineînţeles* că BIA nu vorbise cu el. La ce mă aşteptasem? Resemnată, am verificat mesajul.

într-o clipă, mi-am dat seama despre ce era vorba.

BIA îmi trimisese o fotografie cu o sticlă de şampanie abia deschisă, alături de un mesaj lung şi dezlânat.

Ii trimisese lui Monty ideea, iar producătorii o adoraseră.

Am expirat tremurând şi am mai citit mesajul de câteva ori, ca să mă asigur că nu mă înşelasem. Era adevărat. *în sfârşit.* S-au auzit aplauze în sală.
- Acum? am întrebat eu.
- Aveţi bilet în sectorul pentru copii, locul D3! a strigat bărbatul după mine, pe când intram, grăbită, în sală. Căutaţi mocheta roz!

Cortina se lăsase pentru schimbarea decorurilor. Pe întinderea ei licărea corabia sclipitoare a piraţilor, în timp ce oamenii se mişcau, nevăzuţi, în spate.
- Mă scuzaţi, mă scuzaţi, îmi cer mii de scuze.

Mi-am croit cu greu drum de-a lungul rândului de scaune până când am ajuns la singurul loc gol.

Era lângă Ben.

Ai venit aici pentru Anette, mi-am spus eu cu fermitate, aşezându-mă.

Locurile erau atât de înghesuite încât îi simţeam căldura trupului radiind pe toată partea mea dreaptă. M-am foit în scaun.
- N-am crezut că ai să vii, mi-a spus el, sacadat.
- Am fost reţinută, i-am şoptit eu drept răspuns.
- *Şşşşt!* a şâşâit o doamnă din faţa noastră.

Cortina s-a ridicat din nou, iar pe scenă a apărut o fetiţă îmbrăcată în cămaşă de noapte. M-am concentrat la ceea ce vedeam, hotărâtă să-l ignor pe Ben.

- *O, Doamne,* Justice e *Wendy?*
Probabil că ar fi trebuit să fiu pregătită pentru acea posibilitate. Samantha îmi spusese că ea şi celelalte mame îl cunoşteau pe Ben de la şcoala copiilor lor.
- Da, a spus Ben, cu un fel de amuzament în glas.
- *Şşşşt!* a protestat aceeaşi doamnă, din nou, iar eu i-am zâmbit în semn de scuze. Peter Pan a apărut la fereastră.
- Ăla e *Detty*? am exclamat eu, făcându-mă mică în scaun. " Şsşşf/
- Din păcate.
De ce venisem? Parcă pentru a-mi reaminti, Anette a păşit pe scenă.
Cineva din culise a îndemnat-o să mai înainteze puţin, iar ea a păşit timid în faţă, cu mâinile ascunse printre multele straturi ale fustiţei. Aripioarele pe care era desenat steagul Marii Britanii
sclipeau orbitor. Mama făcuse minuni. Mi-am ţinut răsuflarea atunci când un reflector a luminat-
o pe Anette, însoţit de un clinchet de clopoţel. *Haide, Anette. Poţi s-o faci!*
Tatăl ei s-a aplecat înainte.
- Ce-i aia, Tink? a întrebat Detty a doua oară.
Cum ea tot n-a răspuns, Ben a ridicat mâna sus de tot, făcând semnul pentru OK. îl căutasem pe internet după ce o văzusem pe Anette folosindu-l de mai multe ori la Gil's. Anette a observat pumnul tatălui ei, apoi m-a văzut şi pe mine. Chipul i s-a relaxat.
OK, a răspuns ea tot cu un semn al mâinii, pe care şi-a strâns-o la piept. A apăsat pe ceva din corsaj şi fustiţele ei albăstrui s-au luminat de la nişte mici beculeţe în formă de steluţe, pe care mama le cususe printre volane. S-a auzit un *aaaaah* în toată sala.
Mie mi s-a tăiat răsuflarea văzând mănuşile pe care o rugasem pe mama să le facă. Erau acoperite cu cristale argintii care sclipeau atunci când Anette îşi mişca mâinile. Ea a început să cânte, mai lent la început, apoi tot mai ritmat, într-un final, a zâmbit.
Ben stătea atât de aproape, încât atunci când s-a întors către mine am văzut tonurile calde de ambră din ochii lui căprui, de culoarea unui whisky ţinut în lumină.
- Acum toată lumea o poate vedea strălucind, am spus eu.
După ce cortina s-a lăsat pentru pauză, eu şi Ben am rămas tăcuţi la locurile noastre.
- Am să presupun că Anette n-o place pe Justice, am spus eu în cele din urmă.
- Păi, nu s-a oprit la „măgar prost", a încuviinţat Ben.
Nu trebuise să ştiu limbajul semnelor că să-mi dau seama că Anette nu se ţinuse întocmai de scenariu. Asta fusese perfect limpede din felul în care Ben trecuse de la a-şi privi fiica extrem de mândru de ea - la a-şi îngropa faţa în palme ori de câte ori apărea pe scenă. Detty nu înţelesese nimic, „traducând" semnele ei pentru public exact aşa cum erau scrise. Probabil că Anette ar fi scăpat basma curată dacă n-ar fi fost rândul ocupat de copiii despre care Ben îmi spusese că erau de la cursul de limbaj mimico-gestual de la Academia Dulwich, şi care râseseră în hohote tot timpul.
- Ca să fiu sinceră, i-am spus eu zâmbind vag, probabil că publicul nici n-a băgat de seamă.
- *Peter Pan* şi Spice Girls sunt o asociere foarte şocantă. Tonul lui Ben era foarte sec.
- Nu sunt sigură că aparatul de vânt a fost absolut necesar. Aproape că-i zburase complet de pe scenă pe câţiva „Băieţi Spice".
- Cred că a fost omagiul lor adus muzicii pop a anilor 1990.
- Ce versuri au cântat Băieţii Spice pe „Wannabe"?
- „Dacă vrei să-mi fii mamă, trebuie să-mi accepţi prietenii."
L-am privit în ochi şi am zâmbit amândoi. Apoi mi-am amintit ce îi spusese el Samanthei despre mine cu o săptămână în urmă.
- A fost minunat s-o văd pe Anette atât de încrezătoare, i-am spus, ca să păstrez un subiect de conversaţie neutru.
La finalul primului act, Anette dansase cu dezinvoltură pe toată scena, cucerindu-i pe toţi.
- N-am mai văzut-o aşa de mulţi ani.
Am pariat că ştia exact de câţi ani, până la secundă.

- Suntem bine. Crăciunurile încă sunt...
- Crăciunurile sunt complicate, am completat eu. Pauză.
- Ai pierdut şi tu pe cineva, mi-a spus el cu glas coborât. De obicei nu-mi plăcea să vorbesc despre asta.
- Pe tata, am zis, arătând înspre sală. De fapt, stând aici mi-am amintit de el. Pe când eram studentă venea la toate vizionările filmelor mele. Varianta mea de serbare şcolară, i-am explicat. Nu stăteam niciodată cu el în sală. Aruncam doar câte o privire înăuntru în timpul filmului, ca să-i văd reacţiile. Avea mereu privirea aceea. Ca şi cum ar fi fost mândru, dar şi un pic trist. N-am înţeles niciodată exact de ce.
- A, şi-a dat Ben seama. O privire de genul „Cum de am reuşit să creez o asemenea minune şi de ce creşte atât de repede?" Asta-i una dintre specialităţile taţilor.
Am zâmbit.
- Deci ăsta era motivul? A strâns din ochi.
- Lui Chloe i-ar fi plăcut enorm s-o vadă pe Anette pe scenă, i-am spus eu, încurajată. Ben a privit în altă parte.
- Azi a urcat pentru prima oară pe scenă.
Am tăcut amândoi, iar eu am crezut că poate sărisem calul, dar pe urmă el a continuat:
- în mod normal îmi e cel mai dor de Chloe atunci când Anette face ceva nou. Pentru că într-un astfel de moment pare cel mai nedrept ca ea să nu mai fie cu noi. însă niciodată nu i-a semănat Anette mamei ei mai mult decât în seara asta, la spectacol. Chloe a crescut, practic, pe scenă, l-ar fi plăcut la nebunie s-o vadă pe Anette acolo, cu tot cu limbajul ei colorat. în plus, a spus el, ridicând un colţ al gurii, Chloe a fost un mare fan Spice Girls.
Am zâmbit şi eu. Apoi el mi-a făcut semn spre scenă şi a spus:
- Cum pot să cred că nu e şi Chloe aici, când Anette e acolo?
A fost cea mai lungă replică pe care mi-o adresase vreodată Ben. M-a făcut să mă întreb dacă nu cumva înţelesesem eu ceva greşit cu o săptămână în urmă.
- Ben, eu...
- Ben! Mi s-a părut mie că tu erai.
O femeie s-a răsucit în scaunul ei ca să ajungă cu faţa la noi, întrerupând orice ar fi avut de gând Ben să-mi mai spună. Chipul femeii s-a luminat de un interes evident. Mie mi s-a părut că, pentru ea, Ben era un tată văduv ce reprezenta partida perfectă. Varianta de curtea şcolii primare a unicornilor din industria filmului. *înalt, brunet şi de soi,* după cum o spusese Samantha atât de înţelept. Ben, în schimb, n-a părut să observe toate astea.
- Nu eşti tu fotograful nostru oficial? l-a întrebat ea.
L-am simţit cum s-a încordat lângă mine, deşi tonul vocii i-a rămas politicos.
- Nu mai sunt, Ann.
- Păi, nu mă îndoiesc că tu eşti obişnuit cu ceva mai palpitant decât ar fi o biată serbare şcolară.
- Am făcut-o de fiecare dată bucuros, i-a răspuns Ben. însă nu mai sunt fotograf.
- Dar nu eşti mereu plecat prin munţi, pe undeva? A urmat o pauză.
-Eu... Eu lucrez acum pentru consiliul local.
- Atunci al cui e aparatul acela foto? l-a întrebat femeia, arătând cu degetul la aparatul cu o curea multicoloră care se vedea puţin din sacul de pânză de la picioarele lui Ben.
-Al meu, am spus eu, ridicându-l de jos.
Nu-l văzusem niciodată pe Ben mai tulburat. Asta m-a făcut să mă bag în vorbă.
- Eu sunt specializată mai ales în selfie-uri, aşa că nu ştiu dacă aş putea fi de mare ajutor. Ca să demonstrez, am îndreptat aparatul către noi doi.
- Zâmbeşte, Ben.
Bliţul ne-a luminat feţele. Ben a clipit iute.
- OK, s-a învoit Ann, iar zâmbetul i-a devenit politicos. Păi, Ben, dacă te răzgândeşti vreodată... Ben a dat din cap, uşurat. Abia după ce femeia ne-a întors din nou spatele, l-am simţit relaxându-se.
- Mulţumesc, mi-a spus el cu glas scăzut.

- Pentru nimic.

Nu-mi puteam scoate din cap gândul că era fotograf. *Ce te-a făcut să renunţi, Ben?* Bărbatul ăsta era o enigmă, dar nu era treaba mea s-o rezolv.

Am observat amândoi în acelaşi timp un grup de părinţi adunaţi în faţa scenei, privind înspre public. *La noi,* mi-am dat eu seama, tresărind. Le-am recunoscut pe mamele lui Justice şi Detty, care nu păreau încântate, şi pe Samantha, care părea.

Se adunaseră în jurul unei femei înalte, de vreo cincizeci şi ceva de ani, cu o tunsoare bob severă, care a început să se legene în timp ce posesoarea ei o pornise către noi.

- Ben.

Femeia avea aerul că era într-o misiune neplăcută. Purta o rochie neagră, dreaptă şi cizme cu platformă. Am avut impresia că descoperisem cine era fan Spice Girls acolo.

- Putem sta puţin de vorbă înainte să înceapă actul doi?

Gaşca de părinţi tot în faţa scenei era, având cu toţii mare grijă să nu pară că se holbau la noi.

- Da, doamnă Cooke, i-a răspuns Ben, lăsând bărbia în piept de parcă ar fi dat de o mare belea. Spuneţi-mi doar ce doriţi, ce doriţi de-adevăratelea de tot.[3]

Mi-am ascuns un zâmbet surprins. Doamna Cooke n-a părut să aprecieze umorul acelor vorbe. Pe scenă, capul lui Anette s-a iţit de după cortină. Când şi-a văzut profesoara stând de vorbă cu tatăl ei, a şi dispărut. Ben a oftat.

- Mă duc să-mi caut zâna.

Atunci când cortina s-a închis pentru ultima oară, eu m-am ridicat să plec şi mi-am luat geanta de umăr. Era mai grea decât de obicei şi mi-am amintit ce era în

ea. Ceea ce se întâmplase în culise îl preocupase pe Ben tot restul serbării. îmi doream mult s- o găsesc pe Anette, dar asta ar fi însemnat că riscam să dau nas în nas cu un anumit grup de părinţi.

- Evie! m-a strigat Anette, care încerca să-şi facă loc printre oameni şi să ajungă la mine, costumată încă şi lăsând numai sclipici în urma ei. Ai venit! a chiuit ea.

Fundiţa roşie a uneia dintre codiţe căzuse.

- Ai fost spectaculoasă, i-am spus eu.

- Trebuie să-mi cer scuze, mi-a spus ea, ca şi cum ar fi repetat, conştiincioasă, o replică impusă.

Eu m-am aplecat cât de mult am putut, ca să-i şoptesc la ureche:

- Tink ar fi fost mândră. Ea mi-a zâmbit larg.

- Tata a spus să vin să te iau. E în culise cu doamna directoare. Vino, te conduc eu.

M-a luat de mână şi a început să ţopăie înaintea mea, ducându-mă în sus pe scări, apoi pe scenă.

Am trecut printre cortine şi am ajuns pe scena slab luminată.

- Aşteaptă-mă *chiar aici,* mi-a spus ea, poziţionându-mă lângă o corabie piraterească din lemn şi plecând. Tata vrea să stea de vorbă cu tine.

- Anette, stai! am strigat eu după ea, dar dispăruse în culise.

Au trecut câteva minute, timp în care i-am ascultat pe părinţii care încercau să-şi adune copiii în spaţiul îngust din spatele scenei, ambalajului de hârtie de un verde metalic, într-un final, am auzit paşi.

- Anette?

Era Ben, care părea stresat.

- Sunt doar eu! am strigat.

Ben şi-a croit drum către mine prin ascunzişul din piesă al găştii Băieţilor Spice. A păşit pe canoea lui Tiger Spice şi şi-a prins pantoful în ea. Eu am întins o mână ca să-l ajut să şi-l scoată de acolo.

- Bună, mi-a spus Ben.

- M-ai chemat? l-am întrebat eu.

El s-a încruntat, studiindu-mi faţa, după ce s-a mai apropiat cu un pas.

- Nu *tu* m-ai chemat pe *mine?*

Eu am clătinat din cap, derutată, apoi am observat un mănunchi de vâsc agăţat de catargul corăbiei piratereşti. Era legat cu o panglicuţă roşie. Anette.
încerca, oare, să ne cupleze? Sigur că nu. Şi totuşi, asta ar fi putut să fie oricând o scenă din *Pur şi simplu dragoste*.
M-am rugat ca Ben să nu se uite şi el în direcţia în care mă uitasem eu, dar bineînţeles că s-a uitat.
- Of, a spus el. Evie, eu...
Un val puternic de aer m-a izbit în spate de parcă fusesem lovită cu o pernă. Neavând de ce să mă prind la timp, m-am lipit de Ben. El a încercat să mă dezlipească, dar n-am reuşit să mă depărtez mai mult de câţiva centimetri înainte să mă izbesc din nou violent de pieptul lui. El a deschis gura ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar n-a reuşit decât să-mi aspire în ea vârful cozii împletite.
- Justice Merriweather, maşina de vânt nu e o jucărie! a urlat doamna Clarke, iar Ben s-a înecat.

Vântul s-a oprit brusc, apoi s-au auzit nişte chicoteli şi zgomot grăbit de paşi.Noi ne-am despărţit repede. Ben şi-a netezit cămaşa şi s-a şters la gură. Mie mi-a răsărit un zâmbet pe buze în timp ce-mi trăgeam în jos cardiganul din jurul umerilor. Apoi i-am văzut expresia.
- Evie, mi-a spus el, grav. Vreau să ştii că nu mă interesează să mă implic în ceea ce faci tu.
Eu m-am holbat la el.
- Poftim?
Ben mi-a arătat maşina de vânt şi vâscul.
- Asta e o întâlnire amuzantă, nu-i aşa?
Omul ăla chiar credea că eu pusesem totul la cale pentru el?
- Crede-mă, Ben, am explodat, cu obrajii luându-mi foc. Ai fi ultima persoană cu care aş vrea să mă întâlnesc.
N-am reuşit să-i spun că fiica lui înscenase toată treaba, încercând doar să fie de ajutor. Mi-am deschis, nervoasă, geanta. Am scos cadoul pe care îl adusesem, motivul pentru care întârziasem la serbare.
- Poftim, pentru Anette. De-aia am venit în locul ăsta, după spectacol.
Ben a luat cartea, atingând panglica lată înfăşurată în jurul ambalajului de hârtie de un verde metalic.
- E la mâna a doua, am spus eu şi m-am întors să plec, ştiind că el habar n-avea ce îi dădusem. Dar, deşi nu e nouă, a fost atât de iubită încât s-a uzat de cât de citită a fost. Am vrut ca Anette s-o aibă.
Am descoperit-o pe Anette în culise. Era mâhnită. S-a aruncat la picioarele mele.
- Crăciun fericit, Evie! Mă bucur că te-am cunoscut.
- Şi eu mă bucur că te-am cunoscut, i-am răspuns cu un nod în gât şi fără să-l privesc pe Ben. De data asta nu mai încăpea nici o îndoială. Ben credea că eram o nebună de legat, iar părerea lui despre mine n-avea să se schimbe prea curând.
„Just tell me what you want, what you really, really want- referire la cunoscutul vers din single-ul de debut al formației Spice Girls „Wannabe

Capitolul 14. Flecarul

EXT: STRADĂ CU CASE LIPITE, EAST DULWICH

DUMINICĂ, 23 DECEMBRIE, LA PRÂNZ

Afară e lapoviţă, iar EVIE iese cu greu din casă, trăgând după ea o valiză. Un bărbat înalt, cu început de chelie şi cu o burtă vizibilă prin jacheta de ploaie - GRAEME - vine degrabă la ea şi îi ia valiza. îi deschide lui EVIE portiera de pe partea stângă a Skodei lui albastre, apoi înghesuie valiza în portbagajul plin. Asta îi ia ceva timp.

- Te descurci? am strigat eu la Graeme din nou, auzindu-l cum gâfâia şi pufăia.
- Da, da, brici! mi-a răspuns el.
Era plăcut să auzi accentul de Sheffield, deşi mi-era ruşine de acel „brici".
- îmi pare tare rău că am întârziat un pic, am strigat eu.
- Ar fi fost bine dacă nu prindeam aglomeraţia, mi-a spus Graeme pe un ton în care se simţea tensiunea.
A trântit capacul portbagajului atât de tare încât s-a zgâlţâit toată maşina.
Când şi-a aranjat trupul înalt în scaunul şoferului, am văzut că lapoviţa îi lipise de scalp puţinul
păr pe care-l avea.
- Păi, am să conduc eu primul, nu? mi-a spus el voios, bătând cu palma în volan.
Tu m-ai invitat să mă aşez pe locul pasagerului, Graeme. Am zâmbit. Maria n-ar fi fost deloc fericită să afle că ştersesem de pe listă varianta *Meet-Cute*-Călătorie-cu-Maşina încă de dinainte să intre cheia în contact.
Poate că el doar făcea o primă impresie proastă.
Evie: Nu vă mai faceţi griji
Maria: Eu nu-mi fac, promit!
Sarah: Eu tot cred că varianta mea ar fi fost mai bună

Jeremy: Da, ce bine ar fi fost dacă Evie ar fi ales pe cineva care ÎN MOD CLAR NU ERA UN PERVERS
Evie: Gata, oameni buni, vorbesc cu el. Mă implic. Uraţi-mi succes...
- Deci situaţia de faţă e cam ciudată, nu? a spus Graeme în timp ce ne îndreptam către podul Vauxhall.
Tamisa era plumburie şi nespus de sumbră.
- Puţin, am spus eu, zâmbindu-i.
Poate că n-avea să fie chiar aşa de rău. *Când Harry a cunoscut-o pe Sally* era unul dintre filmele mele preferate, iar eu aveam să trăiesc într-o măsură foarte mică acea poveste. îmi pregătisem o listă de subiecte de conversaţie, ca să fiu sigură că excursia noastră avea să fie demnă de o comedie romantică.
- O să facem puţin sub cinci ore, în funcţie de trafic, a spus Graeme. Bineînţeles că ar fi fost mai puţin dacă am fi pornit la drum aşa cum plănuiserăm.
- Da, i-am răspuns eu.
Era clar că aveam nevoie de lista aia. Am deschis telefonul ca s-o caut, şi exact atunci am primit un mesaj.
BIA: Cum e călătoria? Garry ăla e la fel de captivant precum ţi s-a spus?
Roşco: îl cheamă Graeme. Iar tu n-ai alte lucruri mai importante de făcut? Un scenariu, spre exemplu?
BIA: Presupun că răspunsul tău e „nu".
Mi-am băgat, frustrată, telefonul sub coapsă. BIA nu-mi spusese încă despre ce era vorba în scenariul lui, şi nu îndrăzneam să-l întreb pe Monty. Nu voiam ca şeful meu să-şi piardă încrederea în mine. Dat fiind că eu ar fi trebuit să fiu cea care-l ajuta pe BIA să scrie, ar fi putut părea puţin surprinzător să nu ştiu ce anume scria. Măcar producătorii erau fericiţi. Sam-şi-Max fuseseră atât de încântaţi de ideea lui BIA încât programaseră o întâlnire pentru 2 ianuarie, ca să discute ceea ce scrisese deja. Bineînţeles, cum BIA încă nu scrisese nimic, întâlnirea avea să fie una foarte scurtă.
Am încercat să mă relaxez. Având o idee concretă, BIA era cu un pas mai aproape de terminarea scenariului. Eu trebuia doar să continui să fac totul ca să-l găsesc pe Domnul Final Fericit, astfel încât BIA să nu mai aibă scuze ca să nu scrie. Am auzit un foşnet, urmat de o duhoare oribilă. Mi s-a întors stomacul pe dos.
- Ce-i *aia?*
- O, vrei şi tu? m-a întrebat Graeme, cu mâna stângă într-o pungă de plastic ce conţinea ceva care, în mod clar, murise de multă vreme. E peşte uscat. Tocmai am fost în Islanda. Ador să călătoresc, tu nu?

Am coborât geamul ca să iau o gură de aer curat. **1i**

O jumătate de oră mai târziu Graeme tot bosumflat era, pentru că trebuise să arunce bunătate de peşte. Nu reuşisem să-mi opresc icnetele, aşa că n-a vrut să rişte să-i vomit pe scaunele maşinii.
- Maria mi-a spus că eşti analist de date, i-am zis eu. Ce presupune slujba asta? Chestiunea nu figura pe lista mea de subiecte de conversaţie. însă mă îndoiam că Graeme era într-o dispoziţie care să-l facă să se hotărască dacă ar fi preferat să aibă sfârcuri în locul degetelor de la picioare, sau degete de la picioare în locul sfârcurilor (era propunerea lui Jeremy).
- Una, alta, a răspuns Graeme. Maria mi-a spus că ai o slujbă interesantă. Impresar cinematografic sau ceva de genul ăsta. Cum e? L-ai cunoscut pe George Clooney? Măcar se străduia, săracul.
- Sunt asistentă, i-am răspuns eu.
- în spatele fiecărui bărbat de succes etc., a spus el, pornind radioul pe un post prestabilit. L-am privit lung. Vorbise serios?
Graeme alesese o emisiune de dezbateri. Gazda era unul dintre acei cârcotaşi de profesie cărora le plăcea să lanseze câte o părere ticăloasă şi apoi să vadă cu exploda Twitterul. în

clipa în care s-a rostit cuvântul „paria", eu am schimbat postul cu unul de muzică pop. Graeme a selectat postul de dinainte, folosind un buton de pe volan.
- Şoferul alege, a spus el jovial, dar printre dinţi.
Evie: Maria, draga mea, cât de bine îl cunoşti pe Graeme?
Maria: O cunosc pe maică-sa - e adorabilă. Vă merge bine împreună?
Evie: Să zicem.
Mi-am amintit ce aveam în buzunar. întârziasem de dimineaţă pentru că fusesem la Gil's ca să scriu, hotărâtă să nu fiu destabilizată de atitudinea lui Ben faţă de mine. Mă şi aşezasem lângă el şi Anette (la solicitarea ei, desigur). După presupunerea lui de la serbarea lui Anette, decisesem că merita să-i scriu lui BIA un raport ca şi cum chiar pusesem la cale o întâlnire amuzantă, cu Ben în rolul principal. Povestindu-mi păţania, trăisem un moment înălţător, aproape aceeaşi senzaţie minunată pe care mi-o dăduse cândva scrisul. Apoi am întocmit pentru Anette o listă de filme pe care să le vadă de Crăciun. L-am ignorat pe Ben la modul ostentativ. Cel mai mult am interacţionat atunci când el i-a amintit lui Anette că avea un cadou de Crăciun pentru mine.
Era o cheie USB cu muzică de ascultat în călătorie. -Pot?
Fără să aştept ca Graeme să-mi dea voie, am vârât cheia în fanta bordului. „Bună, Evie, te salută Anette", s-a auzit din difuzoare.
- Ce-i asta? m-a întrebat Graeme.
- E un cadou de la... „Şi Ben."
M-am oprit, uimită de sunetul grav al vocii lui în habitaclu.
„Fă cunoştinţă cu o amuzantă compilaţie muzicală pentru drum", a continuat Anette.
„Există cea mai mică şansă ca Evie să nu-ţi înţeleagă subtilitatea mesajului? s-a auzit Ben, care
apoi şi-a dres glasul. „Pentru că uneori oamenii pot înţelege greşit unele lucruri.
„Iar atunci pot reacţiona ca nişte mari papă-lapte."
„Mulţumesc, Anette."
Tonul vocii lui era crispat.
„Deşi promit să nu mai fiu un papă-lapte aşa de mare de acum încolo." îmi auzeau bine urechile? Ben nu mai credea că pusesem la cale o schemă elaborată ca să-l sărut? Tare îmi doream să fi spus ceva despre asta la Gil's, de dimineaţă. Deşi, ca să fiu cinstită, eu îl ignorasem. Apropo de cinste... mi s-a făcut ruşine amintindu-mi că-i trimisesem lui BIA raportul ăla.
- Tipul care vorbeşte e unul dintre foştii tăi iubiţi? m-a întrebat Graeme, întrerupându-mi şirul gândurilor.
- Nu, i-am răspuns. E... Era prea complicat de explicat. El şi fetiţa îmi sunt doar prieteni.
„Compilaţiile muzicale sunt specialitatea taţilor, a continuat Anette. „Aşa că relaxează-te.
„Dar rămâi cu ochii la drum", a adăugat Ben.
„Şi pregăteşte-te pentru călătoria vieţii tale."
Am fredonat toată piesa „The Circle of Life, apoi „Objects in the Rearview Mirror a lui Meatloaf, până când mi-am dat seama că aşteptam să văd dacă mai erau mesaje de la Ben între melodii. Ce naiba făceam? Compilaţie muzicală sau nu, era clar că omul mă credea dusă rău de tot cu pluta pentru că puneam la cale aşa-zisele întâlniri amuzante. în clipa aceea, i-am dat dreptate.
- Poţi să-mi dai şi mie apa din spate? Chiar am nevoie de ea, m-a rugat Graeme. Ce bine era dacă îmi luam la mine şi nişte dopuri pentru urechi! Ha, ha.
I-am dat sticla şi mi-am scos telefonul ca să-mi fac de lucru şi ca să-l scutesc pe Graeme de cântatul meu fals.
BIA: Distrează-mă. Bruneta mea focoasă dovedeşte că frumuseţea nu trece dincolo de înfăţişare. Conversaţie - zero barat. Total anostă
Oare Monica îşi vopsise părul? Părea o cruzime să spui aşa ceva despre ea, dar ăsta era BIA în toată splendoarea lui. Poate că totuşi revistele mondene aveau dreptate, iar cei doi treceau printr-o criză.

Evie: Graeme e haios la culme
BIA: Minţi. Eşti blocată în acelaşi trafic în care sunt şi eu. Şi ai epuizat toate subiectele de conversaţie acum 10 bifurcaţii
Primul meu gând a fost *Trafic?* Graeme avea să fie încântat. Urmat de *la stai aşa.* **Evie:** Eşti pe M1?
BIA: Petrec Crăciunul acasă la Monica, ai uitat? Nu asculţi niciodată, la povesteşte-mi despre întâlnirea ta
Deci nu treceau printr-o criză.
Evie: Merge perfect. Ai ales numele personajului principal? Mă gândeam la „Graeme" **BIA:** Nici o femeie din istoria comediei romantice n-a căzut în fund după un „Graeme" **Evie:** Jude Lawîn VACANŢA. Ha!
Afară, lapoviţa s-a transformat în ploaie. Se vedeau în depărtare panglicile fluorescente ale stopurilor maşinilor.
- Trafic, a zâmbit Graeme, triumfător. Ţi-am spus eu.
- Mi-ai spus.

Haide, Evie. Dă-i o şansă.
- Ce program ai de Crăciun?
- O ajut pe mama. O să se întrebe de ce întârzii atât. Dacă n-aş fi eu, n-ar avea pe nimeni, mi-a spus Graeme, sorbind din apă. Am timp de ea pentru că sunt burlac şi fără nici o iubită, a continuat el, aruncându-mi o ocheadă.

A tuşit.
- Nu că n-aş fi în stare să fac sacrificii pentru persoana potrivită. Problema e - şi-a agitat sticla, cu faţa rumenă în lumina farurilor - că există un anume motiv pentru care atâtea femei sunt singure.

Afirmaţia lui nu prevestea nimic bun.
- Ia te uită ce ploaie, am spus eu.

Erau nişte picături mari, dolofane, care explodau lovindu-se de parbriz, pentru ca apoi să trimită cascade uriaşe de apă pe oglinzi.
- Asta-i vreme de sărutat, am murmurat. El a tuşit zgomotos.
- Ce-ai spus?
- Nimic.

Era o ploaie ca din filme, din aceea care te uda până la piele şi făcea inutilă folosirea umbrelei, pentru că oricum din tine nu mai rămânea nici un peticuţ care să nu fie ud leoarcă. Mi-am amintit deodată de *Patru nunţi şi o înmormântare* şi de acea faimoasă replică rostită de Andy MacDowell.
Graeme şi-a agitat sticla de apă, pe care între timp o golise. Cu un oftat, a lăsat-o să-i cadă în poală.
- Ce-i asta? a strigat el deodată, aplecându-se în faţă şi tensionându-şi centura de siguranţă.
- Ce? am întrebat, alarmată, uitându-mă la traficul din faţa noastră. El s-a lăsat din nou pe spate.
- O *pasăre,* a spus, de parcă ar fi fost evident.
- Eşti OK? l-am chestionat, privindu-l cu atenţie.

Avea părul în toate direcţiile, iar eu începeam să cred că roşeaţa din obrajii lui nu se datora în totalitate luminilor din trafic.
Graeme a făcut ochii mari şi şi-a aruncat sticla pe bancheta din spate.
- Sunt bine, de ce mă întrebi? A stat o clipă pe gânduri.
- Trebuie să fac un pipilică.

Pardon, ce-a spus bărbatul de lângă mine?
- Hai să oprim la următoarea benzinărie. Aha! a făcut el, începând să salte în scaun. Cea care urmează să ne iasă în cale e preferata mea.

Nările mi s-au umplut de o duhoare care mi-a mutat nasul din loc.
- Mai mănânci din peştele ăla? l-am întrebat, uitându-mă după pungă. El a tuşit.
- M-ai pus să-l arunc, ai uitat? -Atunci ce pu...

în habitaclu s-a auzit un zgomot puternic, urmat, o secundă prea târziu, de o tuse menită să-l acopere.
Am închis ochii pentru o clipă. Pricepusem. Acest ciclu a mai continuat câteva minute, de fiecare dată Graeme sincronizându-şi tot mai prost tuşitul, până când aproape că nici nu mai avea vreun rost.
Am coborât geamul. GPS-ul a corectat estimarea timpului de sosire la destinaţie. Punctul terminus al călătoriei noastre era acum la cinci ore depărtare. Până atunci: iadul pe pământ.
Maria: Cum merge?!
Evie: Suntem la benzinăria lui preferată
Maria: Deci, e un excentric
Evie: Suntem în Milton Keynes, patria vacilor de beton
Sarah: Dă-i o şansă, Evie
Evie: Graeme mai e şi un bou misogin
Maria: O, Doamne! îmi pare tare rău, Evie. Am crezut că e de treabă. Chiar i-am spus că nu ai un iubit
Evie: Ca să fiu sinceră, cred că dragostea e ultimul lucru pe lista lui. Tocmai m-a anunţat că se duce să „cureţe burlanele"
N-ar fi trebuit să fiu supărată pe Maria pentru că-mi aranjase întâlnirea cu Graeme. Numai că ea nu rămăsese blocată într-o maşină cu un bărbat care chiar credea că tuşitul ăla îi mascase cu succes pârţurile. I-am trimis mamei un mesaj în care îi anunţam noua mea oră de sosire, abia aşteptând clipa în care să revăd strada pe care locuiam. Nu ajungeam înainte de nouă.
M-am înfiorat de frig şi am dat mai tare căldura din maşină. *Ra-ta-ta-ta.*
Un Graeme foarte murat mi-a făcut cu mâna prin parbriz. Crezând că schimbam iar locurile, am coborât şi m-am dat înapoi ca să-l las să treacă.
Atunci Graeme m-a prins de umeri şi mi-a tras o pupătură ca şi cum gura i-ar fi fost o pompă cu care încerca să desfunde o scurgere.
Reacţia mea a fost din pur reflex. Şi pe de-a-ntregul justificată. Graeme a sărit ca ars.
- M-ai muşcat! a ţipat el, uimit. Şi-a scos limba. Sângerează? De ce-ai făcut aşa ceva?
- Ţi-ai băgat limba în gura mea!
Ce era asta... peşte mort? Bleaaah!
- Eram şi eu *romantic. Tu* ai tot spus că asta-i vreme de pupat! Perfect, deci se dusese naibii şi farmecul ploii.
- *Asentimentul* e romantic, Graeme.
Mi-am şters apa de pe ochi, respirând greu şi luând foarte serios în calcul varianta de a-l lăsa acolo.
- Treci odată în maşină, i-am spus, într-un final.
M-am aşezat la volan. Un minut mai târziu, s-a aşezat şi el în stânga mea. A scos de undeva altă sticlă de apă şi a început să bea din ea, gemând satisfăcut. Eu am dat muzica mai tare. Degetele lui s-au îndreptat către radio.
- Nu, i-am spus, tăios.
El şi-a retras mâna. S-a întors cu spatele la mine şi s-a chircit în scaun, strângându-şi apa la piept ca pe un ursuleţ de pluş. Incredibil, a început să sforăie.
M-am bucurat de aproape o oră de linişte relativă înainte să se trezească.
- Problema cu femeile ca tine, a declarat el, făcându-mă să tresar, e că voi nu alegeţi niciodată bărbaţii buni. Întotdeauna - numai lichelele. Şi pe urmă veniţi la noi să *plânjeţi* că s-au purtat urât cu voi.
Chiar cred că i se umflase rău limba. *Foarte bine.* Am verificat din nou GPS-ul. încă patru ore. O persoană rezonabilă ar fi menţinut pacea. Dar eu nu mă simţeam neapărat rezonabilă.
- Problema cu băieţii buni, Graeme, i-am spus eu, e că nu-şi dau seama că sunt nişte lichele.
- Problema cu...
- Am încheiat discuţia.

El s-a holbat la mine, gâlgâind din apă de parcă asta ar fost un act de sfidare. în faţa noastră traficul începea, în sfârşit, să se fluidizeze. Am accelerat, simţind libertatea întrezărindu-se la orizont. însă tocmai atunci motorul maşinii a scos un huruit. *Ceeee?*
Maşina a început să tremure ca apucată. Oare ardea ceva?
- Graeme, când ai verificat ultima oară uleiul?
- Şcuze, *mamă*. „Graeme, ai verificat uleiul? „Graeme, de ce le pui în situaţii jenante pe colegele tale? Femeile pun mereu şele mai enervante întrebări.
De sub capotă au început să iasă vălătuci de fum negru, iar la bord s-au aprins toate luminiţele de avertizare.
- Upş! a făcut Graeme.
Maşina a început să vibreze violent, iar mâna lui s-a bâţâit astfel încât şi-a vărsat apa pe mine. Moment în care am realizat că apa era, de fapt, vodcă.

Capitolul 15. Licheaua

EXT: BANDA DE REFUGIU, M1
DUMINICĂ, 23 DECEMBRIE, 5.42 P.M.
Girofarul unei maşini de pompieri împrăştie în întuneric o lumină portocalie artificială, în timp ce un polițist de la circulaţie dirijează şirul lent de maşini pe lângă banda de refugiu. O ambulanță tocmai părăseşte această scenă, chiar în momentul în care soseşte o maşină pentru tractări. EV IE e înfăşurată într-o folie termoizolantă argintie şi stă de vorbă cu un polițist. GRAEME e şi el înfăşurat într-o folie şi se ceartă cu pompierul.
- Sunteţi bine, domnişoară? m-a întrebat îngrijorată o poliţistă, cu ochii la Graeme. Partenerul dumneavoastră pare agitat.
- Sunt bine, mulţumesc, i-am spus eu, stând în ploaia măruntă. Iar el nu e partenerul meu. Nu-i spusesem că noi doi eram de fapt nişte străini unul pentru altul şi că eu aranjasem călătoria cu maşina ca să-l fac pe un scenarist să scrie o comedie romantică. Poliţista deja bănuia că şi eu băusem.
l-am înapoiat aparatul etilotest. Ea l-a verificat.
- Mulţumesc, domnişoară. Totul arată bine. A trebuit doar să ne asigurăm că e în regulă.
- înţeleg perfect, i-am răspuns.
La urma urmei, eram plină de vodcă pe haine.
Poliţista a plecat ca să-l salveze pe pompier de la discuţia cu Graeme. Eu m-am aşezat pe balustradă ca un bolovan, istovită şi nedorindu-mi altceva decât să fiu cu mama, să mănânc plăcintă cu carne făcută de ea şi să beau o cană de vin fiert aburind. Părea destul de puţin probabil să mai pot acum să ajung acasă, iar a doua zi era Ajunul Crăciunului. Abia puteam tasta cu degetele îngheţate. **Roşco:** Ai avut dreptate
BIA: Ştiu. Stai. Ai încercat să simulezi un orgasm? **BIA:** Roşco?
Roşco: Sunt pe M1, pe banda de urgenţă, în vreme ce Graeme - care e beat, apropo - urlă la un pompier pentru că i-a stins motorul care era în flăcări. Aşa că, pe scurt: nu
BIA: Doar nu voi sunteţi cu rabla aia albastră, nu?
Inima a început să-mi bată accelerat atunci când m-am uitat la Skoda albastră, pe care Graeme o acoperea acum cu tot trupul, spre marea disperare a salvatorilor. *Ba da, de ce?* am tastat. Fără răspuns.
Skoda fusese prinsă cu succes de maşina pentru tractări. Graeme s-a dezlipit de capota ei chiar în momentul în care o maşină sport roşie trăgea pe banda de urgenţă.
Am mijit ochii la geamurile fumurii, întrebându-mă ce fel de persoană opera maşina la locul unei urgenţe tehnice.
Geamul din dreptul şoferului a coborât lent. Am văzut un păr blond anume aranjat ca să arate neglijent, doi ochi al naibii de albaştri şi un chip enervant de frumos şi extrem de prietenos.
- Hei, Roşco.
Era adevărat ce-mi vedeau ochii? BIA. Pe marginea Autostrăzii M1. Inima îmi zumzăia de bucurie în piept.
BIA mi-a zâmbit larg şi s-a aplecat peste locul gol de lângă el ca să deschidă portiera.

- Care erau şansele ca tu să fii calamitatea din traficul ăsta infernal, Roşcovano? mi-a spus el, cu ochii licărindu-i amuzaţi. Treci înăuntru, fir-ar să fie!
- Chiar ai venit să mă iei? l-am întrebat cu un glas devenit tremurător pe când mă aplecam şi intram în interiorul cald al maşinii.
- Altfel de ce să fi venit? m-a lămurit el. Grăbeşte-te, îmi plouă pe scaunele de piele.
- Mai e loc pentru încă unul? l-am rugat, arătându-l cu degetul pe Graeme, care stătea ceva mai încolo, cu bagajul în braţe.

Băieţii de la tractări refuzaseră să-l ia cu ei. Era o lichea, dar era târziu şi era Crăciunul, iar maică-sa îl aştepta.

- Depinde, mi-a răspuns BIA, ridicând sprâncenele sugestiv. îl duc şi pe el la tine acasă?
- Două străzi mai încolo. *Cel mult cinci.*
- în regulă. Dacă nu se supără prietenul meu cel blănos.

BIA mi-a făcut semn spre bancheta din spate. Dacă se putea numi aşa. Era o băncuţă tapiţată cu piele, care părea şi mai mică din cauza câinelui uriaş care o ocupa.

- Ce-i asta?

Creierul meu congelat procesa mai greu, dar nu era Monica, clar.

- Roşco, ţi-l prezint pe Ziggy. Ziggy, ea e Roşco.

BIA a rânjit la mine. Deci *asta* era „bruneta focoasă"? Oare BIA ştia ce presupusesem eu? Rânjetul ironic sugera că da.

Ii

Durase atât de mult până ce înghesuiserăm una bucată bărbat beat de vârstă mijlocie şi două bucăţi bagaj îmbibate cu apă în maşina fină, dar mititică, a lui BIA, că atunci când, în sfârşit, am fost gata şi am pornit la drum, traficul aproape că se eliberase.

- Mulţumesc, am spus, întrebându-mă dacă acel cuvinţel ar fi putut fi îndeajuns de mare ca să- mi exprime recunoştinţa. Simţeam că se întorsese Crăciunul, şi asta numai datorită lui BIA. Asta chiar înseamnă că...
- Deci, *tu* trebuie să fii licheaua despre care vorbea Evie, a chirăit Graeme de pe locul din spate.

BIA a ridicat din sprâncene. -Ce?!

Mi-am înclinat capul ca să-l străpung cu privirea pe Graeme. Acesta îl împingea pe Ziggy, ca să aibă loc mai mult. Câinele abia dacă se sinchisea.

- Femeile aleg mereu lichelele. *Tu,* m-a certat el, arătându-mă cu degetul. Să nu vii la mine să bâzâi după ce se descotoroseşte de tine.
- Ziggy, a spus BIA, calm. Jos!

Câinele uriaş s-a tolănit cu un oftat adânc, sufocându-l pe Graeme, care a început să scâncească, luptându-se să se îndrepte şi să respire.

Nu m-am putut uita la BIA.

- E beat, i-am explicat.
- Mi-am dat seama.
- Şi încă ceva! Linişte.

M-am uitat în spate şi l-am văzut pe Graeme aproape adormit, cu capul căzut în adâncitura cefei lui Ziggy.

- Ţi-am mulţumit deja, nu?
- Mulţumeşte-mi cu un raport, mi-a răspuns el. Mi-am dat ochii peste cap. *Era BIA, n-aveai ce-i face.*

După ce mi-am simţit din nou mâinile, i-am trimis un mesaj mamei mele, apoi unul către grupul JEMS, ca să le dau de veste că întârziam, dar că eram bine.

Maria: Evie, îmi pare aşa de rău. Nu pot să cred. Tocmai am stat de vorbă cu maică-sa. Mi-a spus că a fost concediat. Ceva în legătură cu consumul de alcool în timpul serviciului şi cu nu ştiu ce scandal pe Twitter **jeremy:** Sarah, să nu îndrăzneşti să spui ceva

Sarah: Evie a trecut prin focul iadului. Doar n-am să aduc vorba acum despre Paul, care ar fi fost clar o variantă mai bună, nu?

Jeremy: Gata. S-a zis cu petrecerea burlăciţelor. Cred că suntem cu toţii de acord că aşa e corect
Maria: Cu ce ajungi acasă? **Evie:** N-o să vă vină să credeţi
- Să nu mă înţelegi greşit, i-am spus lui BIA. Dar de ce m-ai salvat?
- Avem o înţelegere, nu?
- Din câte ştiu eu, asta nu implică asistenţă pe autostradă.
- Roşcovano, aveai nevoie de ajutor. Eu eram pe aproape. Pauză.
- Nu sunt o lichea atât de mare pe cât s-ar crede.
- Graeme te-ar contrazice.

BIA a râs. Eu mi-am făcut de lucru despletindu-mi părul ca să se poată usca în zulufi, uimită de acea nouă versiune a lui. BIA, proprietarul de câine. BIA, salvatorul.
- Ce-i? am întrebat atunci când BIA s-a uitat la mine.
- Nimic.

De data asta, privirea lui a zăbovit un pic mai mult.
- îţi stă bine cu părul despletit.
- Mulţumesc, i-am spus, surprinsă.

Ce se întâmpla aici? Nu însemna nimic. Pentru BIA, flirtul era la fel de natural ca respiratul. Dacă măcar fusese vorba despre aşa ceva.
Volumul muzicii din maşină a scăzut atunci când telefonul lui s-a conectat prin Bluetooth. *Iubita apelează,* s-a afişat pe ecranul de la bord. BIA a strâns din buze, iar conturul perfect al maxilarului i s-a încordat. A respins apelul. Mirată, l-am mângâiat pe Ziggy.
- E al Monicăi?

Nu văzusem câinele acasă la BIA în timpul vizitei pe care i-o făcusem. BIA a pufnit.
- Monica nu-l poate suporta. Ziggy a fost în carantină de când ne-am întors din L.A., iar ea nu se bucură prea tare că a reuşit să iasă. îl duc la un adăpost pentru câini, unde măcar o să aibă un Crăciun mai frumos decât mine.

BIA a întins braţul în spate şi i-a mângâiat urechile lui Ziggy. *Iubita apelează,* s-a afişat din nou pe ecranul de la bord. Apel respins din nou.
- E totul în regulă? am întrebat eu.
- Perfect, mi-a răspuns BIA, scurt.

A urmat un moment prelung de tăcere.
- Eşti nesuferită, ştii asta? Bine, îţi spun. Copiii Monicăi petrec Crăciunul cu noi. Mi-a dat vestea azi-dimineaţă.
- Şi ei au... câţi ani? l-am întrebat, neputându-mă abţine. El şi-a arcuit o sprânceană.
- Sunt destul de mari ca să creadă că mama lor ar fi putut găsi pe unul mai bun decât „o minune efemeră".
- O să aibă în curând destule motive ca să fie impresionaţi, am spus eu. Producătorii ţi-au adorat ideea. Stai să vezi când o să le arăţi scenariul.

Frumoasele lui trăsături aveau o expresie care semăna enorm cu îndoiala.
- Ar trebui să vorbim despre întâlnirea din ianuarie, i-am spus.
- Am primit azi-dimineaţă raportul despre ultima ta întâlnire amuzantă, mi-a replicat el, schimbând subiectul. Am ştiut de la început că îţi pierdeai timpul cu Tăticul Blazat. După toate cele întâmplate, aproape că uitasem că i-l trimisesem.
- îl cheamă *Ben*, şi poţi să uiţi de raportul ăla, i-am spus, roşind din pricina unui sentiment de vinovăţie.

Compilaţia muzicală era pusă bine în buzunarul meu.
- Nu-ţi face griji, a decretat BIA. Tipul a fost prea şters ca să merite să figureze într-un scenariu. Deci, când primesc raportul pentru călătoria cu maşina?
- Imediat ce îi trimiţi nişte pagini lui Monty, i-am răspuns eu, cu mai multă ţâfnă decât aş fi vrut. Linişte. El privea ţintă la drum.
- Ideea pe care i-am trimis-o lui Monty, a început el, în cele din urmă. Adevărul e, Roşcovano... că nu mi-ar fi venit nici o idee fără tine. A clătinat din cap. Afurisitele alea de întâlniri amuzante. M-au ajutat mai mult decât îţi dai seama.

Spusese ceva similar şi altă dată. Şi totuşi, dacă era adevărat, atunci unde erau paginile?
- Dar, a continuat el, uitându-se la mine, am pur si simplu sentimentul... -Ce?
- Că eşti foarte reţinută în scris, mi-a spus, ridicând din umeri. N-o face. Eşti o scriitoare bună, Roşco. Dacă vrei să tragi vreo speranţă că ai să mă poţi face să termin chestia asta, trebuie să te implici total.
I-am privit profilul cizelat, minunându-mă de vorbele lui. îmi spusesem tot timpul că doar eu luam treaba asta în serios, iar BIA - *BIA* - mă citise ca pe o carte.
Pentru că avea dreptate. Deşi simţeam că mă relaxam din ce în ce mai mult cu fiecare raport, în mintea mea continua să existe o voce care-mi spunea că nu eram o scriitoare adevărată, iar asta mă inhiba. Făcusem întreaga înţelegere cu BIA ca să-l determin pe *el* să scrie. Dacă spunea adevărul şi rapoartele chiar îl inspirau, atunci de ce anume îmi era atât de teamă? Că aveam să aflu vreodată că BIA râsese de mine atunci când îmi spusese că scriam bine? Sau mă temeam că, în cele din urmă, s-ar fi putut să-mi placă să scriu din nou?
- Bine, m-am învoit eu, iar în zâmbet i-am citit un straniu sentiment de uşurare. Dar trebuie să trimiţi mai întâi nişte pagini.
- S-a făcut.
Ziggy a băgat capul între scaunele noastre, scâncind după puţină atenţie.
- Scuze, amice, i-a spus BIA, mângâindu-l. Recuperăm după Crăciun.
Mi-am afundat degetele în blana câinelui, tristă la gândul că avea să rămână singur pe perioada sărbătorilor, atât de curând după ce fusese în carantină.
- Ştii ce, aş putea avea eu grijă de Ziggy săptămâna asta, i-am spus lui BIA.
Măcar atâta să fac şi eu, după ce m-ai salvat. De Crăciun, politica mamei mele e „cu cât mai mulţi, cu atât mai mare-i veselia".
Deşi Ziggy era, probabil, ceva mai mult decât s-ar fi aşteptat ea. Doamne-păzeşte să fie BIA recunoscător.
- Acasă la *mama ta?* m-a întrebat el, vădit sceptic.
- Păi, nu e chiar un hotel de şase stele, dar nici un motel amărât nu e, i-am răspuns, iritată.
El a izbucnit în râs.
- Trebuie să ştii la ce te înhami, asta-i tot. Ziggy e un câine care are nevoie de mult spaţiu. Şi e vegan.
Am simţit o undă de speranţă în glasul lui.
- Orice pentru salvatorul meu, i-am spus eu, mângâindu-l pe Ziggy.
- Salvator! îmi place asta.
- M-am referit la câine.

11

M-am trezit că începusem să clipesc ca să nu las lacrimile să mi se prelingă la vederea micii terase a casei mamei mele, luminată în întregime de beculeţe care clipeau. *Acasă,* spuneau ele cu fiecare licărire. BIA a oprit motorul; scăderea temperaturii s-a simţit de parcă ar fi explodat un balon.
- Eşti sigură că are să fie totul bine dacă...?
Graeme a tras un pârţ zgomotos în mijlocul sforăielilor. De data asta, fără să tuşească după.
- O duc eu acasă pe Frumoasa Adormită. -Ai adresa mamei lui.
Mi-am dat seama că prelungeam momentul. Mi se părea că stabiliserăm un fel de armistiţiu în ultimele câteva ore, unul despre care credeam că avea să se termine după ce coboram din maşină.
- Lucrurile lui Ziggy sunt într-o geantă din portbagaj.
Nu spusese nimeni nimic despre faptul că am fi putut scoate geanta aia ca să facem mai mult loc pentru bagajele lui Graeme.
- Să-mi trimiţi poze, ca să ştiu că e în viaţă.
- Zilnic, am promis eu. Păi atunci, cred că ar trebui să...
BIA s-a aplecat spre mine. Pentru o clipă, înainte să deschidă uşa maşinii, i-am simţit parfumul de miere şi frişca. *E doar şamponul lui de lux,* mi-am zis.
- A fost distractiv, mi-a spus el.

Când mi-am scos valiza din portbagaj, am izbit-o de spătarul banchetei din spate.
- Evie!
Graeme şi-a iţit capul de după tetiere, făcându-mă să tresar.
- Stai aşa. Eu... îmi cer scuze. Am avut o perioadă grea. Sunt băiat bun, chiar sunt, crede-mă. Pot să te ajut cu valiza?
- Graeme, i-am răspuns, eşti pe punctul să fii martor în direct al faptului că femeile nu aleg întotdeauna lichele.
Ochii lui injectaţi s-au umplut de speranţă. Eu am trântit capacul portbagajului.
M-am întors către casa mamei şi l-am găsit pe BIA stându-mi în cale. Norii argintii începeau să
cearnă fulgi de nea.
- N-ai uitat ceva? m-a întrebat BIA.
- Ce anume?
BIA mi-a întins lesa lui Ziggy şi mi-a pus o imensă geantă neagră pe umăr. Eu m-am dezechilibrat sub greutatea neaşteptată, sprijinindu-mă de pieptul lui. El m-a apucat de antebraţe şi s-a aplecat, astfel încât buzele i-au ajuns lângă urechea mea.
- îmi cazi în braţe, Roşcovano? m-a tachinat, râzând.
Am ridicat capul şi fulgii de nea mi s-au aşezat pe faţă, topindu-mi-se pe buze. Ochii lui i-au căutat pe ai mei, iar expresia impertinentă îi dispăruse cu totul. Era pentru prima oară când îl vedeam altfel decât sigur pe sine. El a clipit şi s-a retras primul.
- Nu uita, mi-a spus, iar de data asta zâmbetul lui a părut forţat. Să-mi trimiţi raportul.
- Nici o problemă, i-am răspuns, ciudat de tulburată. Ştii exact ce trebuie să faci ca să-l primeşti.
Am tras de mânerul valizei.
- Mulţam din nou că m-ai salvat. Nu-ţi face griji pentru Ziggy, o să fie bine. Mai gras, probabil, dar bine.
M-am întors şi am plecat.
Am deschis uşa de la intrare, am păşit în căldura şi în mirosurile cunoscute ale casei mamei mele, apoi am aprins lumina în hol.
Maria, Sarah şi Jeremy erau adunaţi, cu toţii, în holul casei mamei mele, cu zâmbete largi zugrăvite pe feţe.
- Mary, a sosit! a strigat Jeremy către camera de zi. Şi a adus un fel de bestie păroasă cu ea.
înainte să pot reacţiona, s-au repezit la mine toţi deodată.
Ăsta, mi-am zis eu, îmbrăţişându-i strâns, fără să mă mai gândesc deloc la BIA, *ăsta-i Crăciunul.*

Capitolul 16. O brunetă focoasă

De la: Evelyn.Summers@WJM.co.uk Către: TheEzra Chester@ezrachester. corn Subiect: STRICT CONFIDENŢIAL: La mulţi ani!
25 decembrie, 19.39 Dragă Ezra,
Vei vedea din fotografia ataşată că Ziggy a savurat din plin cina (noastră) de Crăciun. L-am scăpat din ochi doar un minut. Când ne-am uitat din nou, l-am văzut cum călărea curcanul. N-ai zis că e vegan?
Crăciun fericit. Sper că cei doi copii te tratează bine. Dacă nu, gândeşte-te doar că, în mai puţin de două luni, ai să le arăţi un nou scenariu al tău.
Trebuie să plec până n-o omoară Jeremy pe Sarah (în sfârşit). Joacă Pictionary, în ciuda regulii noastre stricte „fără Pictionary, stabilită după „Ţâţegate 2015, când Sarah, beată fiind, a citit greşit ceea ce era scris pe cartonaş şi în loc de „sănii a desenat nişte „sâni. Jeremy încă sărbătoreşte aniversarea momentului în care ea a urlat „ŢÂÂÂÂŢEEEE" atunci când minutul acordat i-a expirat. EvieX ' J
De la: Evelyn.Summers@WJM.co.uk Către: TheEzra Chester@ezrachester. com
Subiect: STRICT CONFIDENŢIAL: Ziggy Stardust (măcar citeşti ce-ţi scriu?)
26 decembrie, 15.02 Dragă Ezra,
Scuze pentru e-mailul de ieri. Vinovat e cocktailul de şampanie cu suc de portocale.

Ataşez fotografia de azi cu Ziggy. Da, mama l-a îmbrăcat ca pe tizul lui, David Bowie. Te vei bucura să afli că a suportat totul cu uşurinţă şi calm.
Toate cele bune,
Evie
' J
De la: Evelyn.Summers@WJM.co.uk Către: TheEzra Chester@ezrachester. com
Subiect: STRICT CONFIDENŢIAL: Prieten blănos (Nu uita de data de 2 ianuarie)
27 decembrie, 14.56 Dragă Ezra,
Am intrat oficial în modul numărătoarea-inversă-până-la-final, căci ne îndreptăm către termenul de predare. Ştiu că nu trebuie să-ţi amintesc data la care se întâlnesc Monty şi producătorii (pe 2 ianuarie). Şi mai ales nu trebuie să-ţi amintesc că n-am să-ţi mai trimit raportul Călătoriei-cu- Maşina până ce nu-mi trimiţi tu paginile alea. Vorbesc serios, Ezra. înainte să-ţi scriu următoarea chestie, mama vrea să te asigur că ne-a plăcut foarte mult să-l avem pe Ziggy aici.
Vei observa că în fotografia de azi cu Ziggy apare un semn pe care scrie CHESTII PE CARE LE-AM MÂNCAT, lată lista:
- şuncă
- un pantof de sport nou-nouţ (cel stâng)
- un curcan
- două perechi de papuci
- *Mese gata în 15 minute,* de Jamie Oliver
- un pandişpan
- încă nişte şuncă
- mare parte dintr-o pernă decorativă
- piticul de grădină al vecinilor
- scrisoarea de reclamaţie a vecinilor
- şi mai multă şuncă
Chestii pe care Ziggy nu le-a mâncat:
- orice câtuşi de puţin vegan Toate cele bune,
Evie (şi Mary) Summers P.S. 2 ianuarie ' J
De la: Evelyn.Summers@WJM.co.uk Către: TheEzra Chester@ezrachester. com
Subiect: STRICT CONFIDENŢIAL: Limbo de Crăciun (TRIMITE ODATĂ AFURISITELE ALEA DE PAGINI!)
28 decembrie, 20.04 Ezra,
AM VRUT să-ţi scriu şi să-ţi povestesc despre cum i-a prezentat mama lui Ziggy tradiţia noastră numită „Limbo de Crăciun", pe care o respectă anual în perioada dintre Crăciun şi Revelion. Adună mai multe persoane, face o tonă de cocktailuri cu tequila şi îi provoacă pe toţi la o întrecere de dans limbo, ştii, ăla în care treci pe sub o vergea.
După cum vei vedea din imagine, Ziggy a trecut şi el pe sub vergea, după care a înşfăcat-o şi a fugit cu ea!
DAR am să-ţi spun, în schimb, ASTA, pentru că e Crăciunul şi pentru că TEQUILA.
Ştiu ECAXACT ce faci tu, Domnule Scenarist Premiat cu Oscar. Te foloseşti de faptul că sunt de gaşcă şi nu-ţi trimit ultimul meu raport, ca să ai şi tu o SCUZĂ SĂ NU SCRII.
Deci, uite care e cadoul meu belaborat de Crăciun pentru tine: *Meet-Cute*-Călătoria-cu-Maşina.
L-am scris în Ajunul Crăciunului pentru că Evie, atunci când e trează, e o mare tociloasă. Tu eşti un strălucit scrie, aşa că SCRIITOR
ODATĂ. Trimite-i lui Monty CVA.
Gata cu scuzele.
Pa,
Evie Xx ' J
De la: Evelyn.Summers@WJM.co.uk Către: TheEzra Chester@ezrachester. com Subiect: STRICT CONFIDENŢIAL: Scuze

29 decembrie, 10.02 Dragă Ezra,
Am vrut doar să-ţi cer scuze pentru conţinutul mesajului meu de ieri. A fost total lipsit de profesionalism, iar dacă asta te consolează cumva, află că-mi vine să intru în pământ de ruşine
şi că mă simt oribil, atât din cauza conţinutului mesajului, cât şi a cantităţii mari de tequila pe care am băut-o.
Ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă l-ai putea ignora complet. în afară de partea cu paginile. Chiar trebuie să le trimiţi.
Toate cele bune,
Evie
' J
De la: TheEzraChester@ezrachester.com
Către: Evelyn. Summers@ WJM. co. uk
Subiect: Eşti o fiinţă absurdă, ştii asta, nu?
30 decembrie, 03.20
I-am trimis lui Monts Primul Act.
Să-i zicem un cadou „belaborat" de Crăciun.
EX

Capitolul 17. Nopţi albe în Sheffield

INT: DORMITORUL DIN COPILĂRIE AL LUI EVIE
LUNI, 31 DECEMBRIE, 7.34 P.M.
EVIE e îmbrăcată în halat de casă şi are deja părul coafat pe jumătate cu un drot. Pereţii sunt acoperiţi cu afişe vechi de film - Reţeta dragostei, Domnii preferă blondele, Mesaj pentru tine, Brick Park, Cântând în ploaie, Tootsie, Nopţi albe în Seattle. *Vechiul şemineu scos din uz e plin de DVD-uri.*
Mama a deschis uşa cu piciorul încălţat în papuc, având mâinile ocupate cu două pahare de cocktail de prosecco cu suc de portocale. Pe unul mi l-a dat mie. Ziggy a venit după ea, m-a adulmecat, apoi s-a trântit pe picioarele mele.
- Ajun de An Nou fericit, drăguţo! Am ciocnit.
-Aţi terminat cu organizarea petrecerii burlăciţelor pentru Sarah?
- Aproape.
Mai trebuia să confirm rezervarea vilei, dar pentru asta era nevoie doar de un e-mail scurt.
- Grozav.
Mama a luat o gură din cocktailul ei.
- Atunci putem discuta despre următoarea ta întâlnire amuzantă. Am mormăit:
- Sunt în întârziere, mamă. Taxiul trebuie să sosească în orice clipă.
Petreceam Revelionul cu prietenii mei la o cârciumă numită Fitilul, în cinstea zilelor studenţiei. Maria insistase să ne îmbrăcăm cu toţii exact ca pe vremea când eram la universitate. Eu purtam o rochie veche, albastră cu buline albe, în stilul anilor '50, cu un jupon uriaş. Nu-mi mai coafasem părul de secole, dar pe vremea aia îl aranjam perfect, ca pe cel al fetelor zurlii din afişele publicitare ale anilor '50.
- Poate că te ajut eu cu planul de bătaie.
înainte să pot protesta, mama a luat drotul şi a început să-mi separe părul de la ceafă în şuviţe, ca pe vremuri. Mi-a surprins privirea în oglindă şi a zâmbit.
Când am fost adusă acasă înainte de Crăciun de către BIA însuşi, care era blestemul vieţii profesionale a fiicei ei, mama îmi ceruse, nerăbdătoare, fiecare mic detaliu al înţelegerii pe care o făcusem cu el şi al întâlnirilor amuzante. Orice mamă normală s-ar fi concentrat asupra faptului că unica ei fiică încerca, dintr-un motiv tare îndoielnic, să cunoască un bărbat. Mama spusese doar atât:
- Nu-mi pasă ce fel de bărbat ai să cunoşti, drăguţo, numai să aibă ochi blânzi.
Pe urmă mă întrebase când aveam să mă mai duc la clubul de carte erotică. Când îi explicasem că fusesem acolo doar pentru o întâlnire amuzantă, ea spusese:

- Evie, drăguţa mea, mi-am făcut unii dintre cei mai buni prieteni din viaţa mea după ce s-a prăpădit bietul taică-tău. Şi mi i-am făcut la cluburile de lectură. Le plăcea şi lor un pic de limbaj obscen. Tuturor oamenilor le place.

în timp ce ea încerca să-mi mai îndrepte puţin părul foarte creţ, ecranul telefonului meu s-a luminat şi mi-a livrat propriile-i obscenităţi.

NUMĂR NECUNOSCUT: Hei, ţi-am găsit nmr de tel într-un John Grisham, mi-ar plăcea să T cunosc mai bine. Vrei să fii lipeala mea de sărbători?

Toată săptămâna primisem aproape zilnic mesaje de la străini care îmi găsiseră cărţile de vizită. Se părea că de Crăciun toţi oamenii erau extrem de excitaţi. Ceea ce cred că explica pre bine filmul *Pur şi simplu dragoste.*

Am şters mesajul înainte ca mama să-l poată citi şi să-mi spună să-i dau o şansă tipului. Noi două aveam abordări complet diferite ale vieţii. Ea încerca mereu lucruri noi şi evita rutina cât putea de mult. Eu, pe de altă parte, îmi preţuiam siguranţa şi sănătatea mentală. Sau cel puţin aşa făcusem cândva. Imediat ce se încheiau cele trei luni, viaţa mea putea reveni la normal. Numai Netflix şi letargie. *Eşti sigură că asta vrei?* a întrebat o voce firavă din sinea mea.

- Trebuia să fie *Meet-Cute*-l/acanţa-Romantică, i-am spus eu, încercând să nu dau prea mare importanţă acestui gând.
- Oooo.
- Dar nu-mi pot permite să plec.
- Ooof.

Chiar sperasem că închiriez o căsuţă frumoasă undeva. O vacanţă şi posibilitatea să cunosc pe cineva - două muşte dintr-o lovitură. însă îmi folosisem toate economiile pentru petrecerea lui Sarah.

- Dar dacă te-ai duce în Yorkshire, undeva la ţară? mi-a sugerat mama.
- Bugetul meu ar putea cu greu acoperi cazarea într-un cort, iar ăsta nu prea e cadrul ideal pentru o comedie romantică.
- Ştiai că în filmul *Vacanţa* căsuţa aceea era, de fapt, un platou de filmare? Practic, doar carton! a spus mama.
- Ei bine, eu nu mi-aş permite nici măcar aşa ceva.

Mi-a bâzâit telefonul. Fiindu-mi teamă de alte mesaje de la pacostele alea de pasionaţi de lectură londonezi, l-am întors cu ecranul în jos.

NUMĂR NECUNOSCUT: Bună, Evie. Am găsit una dintre cărţile tale de vizită într-o carte Nici o menţiune despre ceea ce se aştepta să fac cu acadeaua lui festivă. Am stat puţin pe gânduri înainte să mă hotărăsc ce să răspund. Chiar aveam nevoie de o nouă întâlnire amuzantă.

Evie: îţi mulţumesc că m-ai contactat Mi-am muşcat buzele, iar apoi am scris:

Evie: Nu te supăra că te întreb, în ce carte ai găsit numărul meu?

Ar fi fost nepoliticos să-l întreb direct dacă era sărit de pe fix. Mesajul *Număr necunoscut scrie a* început să apară intermitent pe ecran. **NUMĂR NECUNOSCUT:** Peter Pan

Nu-mi aminteam să fi pus o carte de vizită în *Peter Pan* înainte s-o fi aşezat la loc pe stand, dar fusesem năucă după ce o furasem din greşeală pe când eu şi BIA... *Nu te mai gândi la BIA.* îi trimisese paginile lui Monty. Doar *asta* conta. întâlnirea de peste două zile avea să decurgă foarte bine. Iar de Revelion urma să petrec cu prietenii mei şi să bem multă şampanie. *Pur şi simplu nu te mai gândi la e-mailul ăla. NU te mai gândi la e-mailul ăla...*

Evie: poţi să-mi spui cum te cheamă?

- Cu mult timp în urmă, eu am locuit împreună cu nişte prietene într-o căsuţă exact ca aceea din film, şi-a amintit mama pe când trăgea de o buclă îndărătnică. Absolut perfect pentru o vacanţă romantică, a adăugat ea, făcându-mi cu ochiul. *Şi* ieftin ca braga.
- O căsuţă? am repetat, cu gândul în altă parte. **NUMĂR NECUNOSCUT:** Ben

Ce? Ben? Cu siguranţă că nu *acel* Ben.

Bineînţeles că nu era el. Era o coincidenţă, atât şi nimic mai mult. **Evie:** Bună, Ben. Mă bucur să te cunosc

- Cum se numea? Căsuţa Caprifoi, mi-a spus mama, răspunzându-şi singură la întrebare. Era exact aşa cum ţi-ai imagina că trebuie să arate o căsuţă, dacă mă-nţelegi.
Mama mi-a luat telefonul şi l-a privit pe deasupra ochelarilor, dând o căutare rapidă pe internet după acea căsuţă.
- O, a făcut ea, întinzându-mi telefonul. Lui Ben îi pare rău pentru felul în care s-a purtat la serbarea fiicei lui. Ce, nu i-a plăcut costumul?
- *Poftim?!*
Am citit mesajul.
Ben: Am vrut să-ţi spun cât de mult te plac şi că-mi pare rău că am fost atât de mojic la serbarea fiicei mele
Mi-am ţinut răsuflarea. *Era* el. Ce se întâmpla? Era *beat*? Nu că l-aş fi judecat, după ultimele mele pozne...
Evie: Eşti bine, Ben?
Ben: Excelent! Când o să ne vedem din nou s-ar putea să nu recunosc că am vorbit cu tine acum. Sunt foarte misterios
- Drăguţo? m-a trezit mama din transă.
Oare Ben *mă plăcea*? Nu eram tocmai sigură de ceea ce ar fi trebuit să simt. Uşurare? Mai degrabă nedumerire. Poate că îmi făcuse el o compilaţie muzicală, dar asta nu explica de ce voia, brusc, să fim prieteni.
- Costumul lui Anette a fost perfect, i-am răspuns eu mamei, încă muncindu-mi mintea ca să-l înţeleg pe Ben.
Mama a scos un sunet care însemna că o interesa subiectul, iar eu i-am aruncat o privire.
- Ben s-a referit la faptul că mi-a dat de înţeles cât se poate de clar că el nu-i genul de bărbat potrivit pentru proiectul meu *meet-cute.*
- Aşa? Şi atunci de ce-ţi trimite mesaje? Excelentă întrebare.
Evie: Sigur esti bine? **Ben:** DA, DA,'DA
- Ei bine, cert e că te-a făcut să zâmbeşti.
- Nu-i el, i-am spus eu mamei, continuând să zâmbesc larg. **Ben:** Anette, ai accesat messengerul de pe tableta mea? **Ben:** *Merde*
Mi-i şi închipuiam pe amândoi acasă: Anette, şterpelind tableta şi furişându-se la ea în cameră, iar Ben - citind, probabil, altceva, iar apoi văzând aplicaţia de pe telefonul lui activându-se. **Ben:** Scuze că te-am deranjat. Nu te îngrijora, fiică-mea o să fie pedepsită cum se cuvine. Anette, timp de o săptămână nu mai ai voie să intri pe internet şi să te dai drept altcineva. **Evie:** Ben, eu sunt. Evie
Au trecut câteva secunde. Fie că el se lupta să smulgă tableta din mâinile lui Anette, fie că nu voia să răspundă.
Ben: Anette zice că-i pare foarte rău că a încercat cu tine faza din Nopţi albe în Seattle. Deci *asta* făcea fetiţa. Tatăl văduv. Copilul. Anette încă încerca să mă cupleze cu taică-său. Era tare drăguţ, deşi absolut şi total fără sorţi de izbândă.
Ben: A găsit o carte de vizită de-a ta în cartea pe care i-ai oferit-o. Am vrut să discut cu tine despre asta.
Zâmbetul mi s-a şters. M-am înroşit. Ben chiar credea că eu pusesem cumva la cale asta? După tot ce-mi spusese la serbarea lui Anette?
- Brrr! am mormăit, scriind repede un răspuns în timp ce mama îmi definitiva coafura, fredonând.
Evie: A fost un accident, Ben. Crede-mă că n-am să încerc prea curând să te atrag într-o întâlnire amuzantă cu mine
Ben: Am vrut doar să-ţi mulţumesc pentru carte. A însemnat mult pentru Anette. *Merde.*
Afară, taxiul meu a claxonat. Mama m-a sărutat pe obraz.
- îi spun şoferului că vii în câteva clipe, mi-a spus ea, luându-l pe Ziggy şi lăsându-mă singură. **Evie:** Cu drag. Mă bucur mult că i-a plăcut
Ben: Cartea a fost a ta? La început, am ezitat. Apoi am scris: **Evie:** Da

Mi-am tras rochia pe mine, încercând să-mi imaginez ce credea Ben în acel moment. Că era o prostie? Eu *iubeam* acea carte. însemna mai mult pentru mine decât oricare alt lucru al meu, şi totuşi îmi păruse bine să i-o ofer lui Anette. M-am uitat la o fotografie înrămată de pe măsuţa mea de toaletă. Tata ţinându-mă pe după umeri, cu un zâmbet mândru pe chip. Fusese făcută la a paisprezecea mea aniversare, iar în ea ţineam strâns în braţe cutia unui laptop şi aveam obrajii roşii atât de fericire, cât şi de jena de a fi trebuit să stau la pozat.
Ben: I-ai înveselit Crăciunul. Am început să radiez.
Ben: Şi chiar îmi pare rău că am fost atât de nepoliticos la serbarea lui Anette. **Evie:** Scuze acceptate. Te-ai distrat frumos de Crăciun, Ben? **Ben:** Am mâncat mult prea mult şi ne-am uitat la toate filmele recomandate de tine. **Ben:** A fost cel mai frumos Crăciun din ultimii ani.
Mi s-a tăiat răsuflarea. Mă emoţiona gândul că, în ziua de Crăciun, ei doi stătuseră întinşi pe canapea în faţa televizorului, uitându-se la toate filmele mele preferate. Un nou mesaj a apărut
pe când aproape că-mi pusesem paltonul pe mine. Era un link către „You Were Ment for Me", o melodie din *Cântând în ploaie,* unul dintre filmele de pe listă. Am clătinat din cap.
Evie: Bună, Anette
Ben: Ia-ţi rămas-bun, Anette.
Ben: Revenim la Gil's de săptămâna viitoare!!
Evie: Ne vedem toţi trei atunci
Ben: Pe curând, Evie.
Când m-am urcat în taxi, telefonul mi-a bâzâitîn mână. *Era Ben din nou?* Nu, doar un mesaj de la Monty.
Monty: Aş fi putut jura că ai spus că ai totul sub control, Evelyn. Aşa că unde naiba sunt paginile de la Ezra?

Capitolul 18. Revelionul lui Evie

INT: CÂRCIUMA FITILUL LA AMBELE CAPETE

LUNI, 31 DECEMBRIE, 11.45 P.M.

în barul ticsit, EVIE şi MARI A stau la o masă plină de pahare goale. Un DJ mixează muzică. Lumini stroboscopice verzi se plimbă peste capetele oamenilor care dansează. EVIE ţine strâns în palmă telefonul. MARI A, îmbrăcată complet în negru, cu ochii fardaţi cu mult negru şi cu ruj aproape negru pe buze, stă cu capul în palme.

- Ai văzut? am zbierat, încercând să acopăr vacarmul muzicii. Mă uitam pe contul de Instagram al lui BIA.
- Cât stau ăia doi la bar? a întrebat Maria cu voce obosită.

M-am uitat la imagini cu un brad de Crăciun impecabil. Munţi de cadouri perfect împachetate cu hârtie ornamentală şi elegante panglici translucide. BIA într-o postură yoga, stând în echilibru în cap, la bustul gol, cu muşchii încordaţi şi lucioşi.

- Sunt doar patru pahare de tequila, a mormăit Maria.

M-am oprit la o imagine uşor neclară, în care se vedea o femeie cu faţa parţial acoperită de o cană albă. Valuri moi de păr blond-roşcat căzând pe umeri, şosete lungi de lână trase până la genunchi, un pulover gri de caşmir pe trupul zvelt. Monica. Imaginea avea tag-ul #iubireavieţiimele #binecuvântat #celmaifrumoscrăciundintretoate
Am băgat telefonul sub nasul Măriei.

- Dacă a avut atât de mult timp ca să posteze zilnic, putea măcar să scrie o pagină - o *amărâtă* de păginuţă - din scenariu. în schimb, el duce o viaţă *hashtag* binecuvântată, în vreme ce eu primesc mesaje de la perverşi. Ştii, nici măcar nu-i vorba despre faptul că n-a scris nimic.
- Ci că te-a minţit, a intonat Maria, înfigându-şi unghiile negre în obraji în timp ce-şi freca faţa, epuizată.
- Exact! am spus eu, ridicându-mi paharul înainte să-mi amintesc că era gol.
- Nu-l lăsa să-ţi strice distracţia din seara asta. Era o notă de avertisment în vocea prietenei mele.

- Cum să mă distrez când el se relaxează în Yorkshire făcând yoga cu *hashtag* picioare-de-gazelă?
- Doamne, *Evie, a* spus Maria exasperată. M-am uitat la ea.
- S-a-ntâmplat ceva? am întrebat-o.
- Tot despre mişelul ăla vorbeşte? a întrebat Jeremy, apărând cu o tavă în mâini.

Cu înălţimea lui, o domina pe Sarah, care îşi încolăcise braţele în jurul taliei lui. Sclipiciul roz şi galben întins pe pleoapele ei la începutul serii îi migrase acum către părul blond şi des.
- Eroii mei, a spus Maria, întinzând mâinile către ei. Acum e rândul vostru să staţi cu ea.
- Nu, să nu faci asta.

Sarah ne-a dat fiecăruia câte un păhărel cu tequila şi o felioară de lămâie verde, punând sarea în mijlocul mesei.
- Nu sunt chiar atât de rea, nu?
- Evie, mai e puţin până la miezul nopţii. Suntem împreună. Tu eşti eşti îmbrăcată ca în comediile de situaţie din anii '50. Maria zici că e Wednesday din *Familia Addams.* Sarah e îmbrăcată în zână - tu chiar ai purtat aşa ceva?
- Măcar eu nu m-am îmbrăcat în supraelastic! a spus Sarah, trăgându-se de aripioare. Trupul subţirel al lui Jeremy era îmbrăcat într-un body-neon din cap până-n picioare, de parcă posesorul lui ar fi fost un ciclist care nimerise într-un club.
- A fost o fază. Haideţi să ne *bucurăm* de moment, a insistat el. DJ-ul a dat muzica mai încet şi a început numărătoarea inversă. *Zece.*

S-a stârnit un vacarm atunci când toată lumea s-a pus să numere împreună cu el.
- Chiar li s-a făcut tuturor lehamite de mine? am întrebat eu, uitându-mă la prietenii mei.
- Nu *de tine,* mi-a spus Maria, luându-mă de braţ. Dar eu sunt *hashtag* gata cu analizarea ultimelor postări de pe Instagram ale lui BIA.

Prietenii mei erau pregătiţi, cu paharele în mână. în clipa aceea parcă eram cei din urmă cu zece ani.

Nouă.

Jeremy avea dreptate. Iroseam timp preţios. *Opt.*
- Lingeţi sarea, a ordonat Jeremy.

Ne-am conformat cu toţii, ne-am deschis palmele şi am pus în mijloc sare. *Şapte.*
- Să rămânem mereu tineri-tinerei! ne-a urat Jeremy, ridicându-şi paharul de tărie. *Şase.*
- Pentru cei mai buni prieteni, care îmi pregătesc o petrecere a burlăciţelor perfectă, *şi* pentru că-mi organizez singură-singurică nunta anului.

Sarah a făcut o pauză.
- Şi pentru că voi deveni mămică vitregă. *Cinci.*
- Pentru...

M-am gândit la ce anume îmi doream cu adevărat. Jeremy mi-a făcut semn din mână să mă grăbesc.
- Să-l fac pe BIA să scrie afurisitul ăla de scenariu. *Patru.*
- Pentru ca Evie să se îndrăgostească, a spus Maria, ridicându-şi şi ea paharul. Exact ca în filme.
- Trei. Doi. Unu! a terminat Jeremy înainte ca eu să pot protesta. Am dat cu toţii tequila pe gât.
- An Nou fericit! am spus, întrebându-mă ce avea să aducă el. **11**
- Hei, hei tu, ştii ce eşti?

Eram într-o cabină de toaletă, aşezată pe capacul închis, cu poalele rochiei mototolite în jurul meu, cu pulpele lipite de plasticul rece. Dădusem pe gât cam multe pahare de tequila, prietenii mei întrecându-se să mă încredinţeze că era o idee bună.
- Ştii cât e ceasul? m-a întrebat BIA cu glas somnoros.
- Sunt sigură că e trecut de miezul nopţii, i-am răspuns. El n-avea de gând să schimbe subiectul aşa de uşor.
- Iar tu eşti un Bl... bădăran. M-am oprit la ţanc.

- Eşti... mangă, nu-i aşa? S-a înviorat.
- Cât de mangă?
- Destul de mangă! am urlat eu.

în cabina de alături cineva a tras apa.

- Esti într-o toaletă? -Nu.

S-a auzit uscătorul de mâini.

- Pe bune, Roşco, mi-a spus BIA, iar vocea i-a devenit înăbuşită. *Nu e nimic, doar Eddy, ştii cum e el. Vin imediat, iubire.*

S-a auzit o uşă închizându-se.

- M-ai sunat doar ca să-mi spui că sunt un bădăran? m-a întrebat el. Vin mâine să-l iau pe Ziggy. N-ar fi putut aştepta?
- Nu! Uitasem de Ziggy. Te-am sunat şi pentru că n-ai trimis paginile... Mi-am apropiat mai mult gura de receptor. AŞA CUM Al PROMIS! M-ai minţit.
- Dacă nu mai scăpăm de tine... Ce altceva puteam să fac?
- Să trimiţi paginile!
- Nu lucrează nimeni de Crăciun.

Am auzit nişte fete chicotind şi am coborât glasul.

- Ba eu lucrez! El a oftat.
- Dacă te face să te simţi mai bine, află că am avut o vacanţă de doi bani.
- Mincinosule.

Dar trebuia să recunosc că necazurile lui mă făceau să mă simt mai bine. Puţin mai bine. BIA nu mi-a răspuns imediat. S-a auzit un hârşâit, ca şi cum şi-ar fi trecut mâna prin barba nerasă.

- Tu crezi că eşti singura care mă înnebuneşte cu scrisul? Am strâmbat din nas.
- Monty? -Şi el.

Nimic din toate astea nu conta.

- Am început să scriu din nou, *cum se cuvine,* pentru tine, iar *tu* ai promis să te apuci de scenariu, am insistat eu. Aşa că unde e problema?

A scos un sunet gâtuit din adâncul gâtului.

- Tu ar trebui să te preocupi să-ţi găseşti pe unul care să se îndrăgostească de tine, nu să mă hărţuieşti pe mine.
- De ce e toată lumea atât de preocupată de asta?

M-am prins de vasul de toaletă. Mă simţeam ca un copil într-o piscină cu valuri, doar că în loc de apă era tequila.

- Nu asta e toată şmecheria? mi-a amintit BIA. Eu am sughiţat trist, iar el a continuat:
- Uite, ultimele rapoarte despre întâlnirile tale au fost cele mai bune. Ştiam eu că în tine zace o scriitoare talentată. Asta vrei să auzi?
- Ceea ce *vreau eu să aud* e că nu m-ai tras pe sfoară în tot timpul ăsta. Pentru că... Mi-am lipit capul de peretele plin de grafitti al cabinei, istovită de această luptă. Pentru că eu o să-mi pierd slujba dacă tu nu scrii.

Pauză.

- Adevărat?
- Da, am spus eu, mai mult decât sigură că n-ar fi trebuit să-i spun asta. Surpriză! Domnul Buricul Pământului descoperă că e exact atât de important pe cât se crede. Fără tine, agenţia a pus-o. E timpul să aduci nişte bani în casă. întâlnirea lui Monty cu producătorii de pe...

Am făcut ochii mici.

- De pe doi, m-a completat el.
- Trimite-i nişte pagini până atunci.
- De Revelion, Roşcovano, când ar trebui să... -Ajunge!

M-am ridicat cu greu în picioare, nedorind să mai aud vreo scuză. El îmi *promisese.* Dacă eu scriam mai mult, scria şi el. Singurul motiv pentru care făceam tot circul ăla cu întâlnirile amuzante era ca să-l determin pe el să scrie. Altfel, ce rost mai avea să continui să mă umilesc? Deodată, totul mi s-a părut limpede ca lumina zilei. Eu puneam la cale toate acele

întâlniri doar ca să-l fac să scrie. El nu scria. Ergo: adio, întâlniri. *Genială logică, Evie*| M-am felicitat, încercând să ignor sentimentul că îmi scăpa ceva vital.
- Adio, *meet-cute*| am declarat eu tare, şi m-am simţit *bine.* Vorbesc serios.
- Vorbeşte serios beţiva din tine, mi-a tăiat-o el.
- Amândouă, l-am asigurat eu. Dacă nu te apuci de scris, ce rost are? Nu schi, s-a zis cu întâlnirile amuzante.
- Noi doi încă avem o înţelegere, Roşcovano. Avea vocea un pic iritată.
- Nici măcar nu te apropii de câştigarea bătăliei. Şi cum rămâne cu slujba ta? *Aha. Asta era.*
- Care slujbă? am întrebat eu, făcând puţin pe viteaza. Nu scrii, s-a zis cu întâlnirile amuzante. Panica îmi vibra, ameţită, în piept, căci era şi ea beată. *Mergea foarte bine, nu-i aşa?* îi dădeam o lecţie lui BIA, arătându-i că nu se mai putea juca aşa cu mine.
- Ce-o să spună producătorii dacă află că m-ai făcut să semnez printr-o înşelătorie?
- Dacă nu trimiţi scenariul, le poţi spune tot, nu-mi pasă. Inclusiv faptul că scenaristul lor e un *BIA* enervant, egoist, egocentrist, care nu respectă contractele.

Şi cu asta - am închis, tremurând de la adrenalină. O făcusem. în sfârşit îi spusesem lui BIA exact ce părere aveam despre el. Şi, cu certitudine, mă simţeam bine c-o făcusem.
- Evie? Era Jeremy.
- Trebuie să plecăm! Maria a început să cânte şi ştim cu toţii ce înseamnă asta.

Am deschis uşa, tremurând încă. Prietenii mei stăteau în faţa lavoarelor, sprijinindu-se unul pe altul. Rânjeau confuz, zgâindu-se la mine.
- *O-maca, doi-maca, trei macarena.*
- Nu cred că astea sunt cuvintele, draga mea. Maria s-a oprit din cântat şi m-a întrebat:
- Şcumbo, eşti bine?

Triumful se stingea ca o flacără care moare încetul cu încetul, până când nu mai arde deloc. M-am prins de cadrul uşii.
- Cred... Cred că tocmai am rămas fără slujbă.

Ii

M-am ridicat, brusc, în fund.
- *La naiba! La naiba! La naiba! La naiba!*

Am scotocit prin pat după telefon ca să verific - poate că fusese totuşi un vis -, însă am găsit dovada în arhiva apelurilor. îl sunasem pe BIA de zece ori - zece - înainte să-mi răspundă, în cele din urmă, la trei şi ceva dimineaţa. Am început să-mi amintesc, fragmentat, conversaţia. îl sunasem pe BIA. îi spusesem că aveam să-mi pierd slujba dacă el nu se apuca de scris. Aproape că-i spusesem să fie sigur că aşa era.

Aveam o tonă de mesaje necitite. Unele erau de la prietenii mei. Restul, de la Monty. **Monty:** Ai spus că-l faci să trimită paginile alea la timp, Evelyn. Unde sunt? **Monty:** N-ar fi trebuit să te las să preiei această responsabilitate. Dacă nu avem ceva până mâine, totul s-a terminat. M-am aruncat cu faţa în cearşafuri. Apoi mi-am ridicat capul, amintindu-mi. BIA venea azi să-l ia pe Ziggy. *Trebuia să dau ochii cu el.*

Nu. Era un lucru bun. Oarecum. Puteam să-i vorbesc, poate chiar să repar toată nenorocirea asta.

S-a auzit soneria.
- Evie, ţi-a venit prietenul! mi-a strigat mama.
- *La naiba! La naiba, la naiba, la naiba!*

Mi-am tras pe mine nişte blugi şi un pulover şi am coborât în grabă, cu stomacul strâns. Mama aştepta la uşă, împreună cu Ziggy. Am îmbrăţişat câinele uriaş, îngropându-mi faţa în blana lui.
- O să-mi fie dor de el.
- Şi mie, a spus mama.
- Promite c-ai să fii cuminte, i-am spus eu mamei, ridicându-mă în picioare.
- De ce aş fi altfel?

Aveam o senzaţie ciudată în stomac, compusă dintr-o parte mahmureală şi două părţi teamă. Mama a rămas, curioasă, lângă mine. Am numărat până la trei înainte să descui. Nu era BIA.

La uşă era Monica Reed, într-o vestă de blană pusă peste o geacă purpurie, înaltă şi impunătoare, ca un membru al familiei regale rătăcit pe acolo. Purta ochelari de soare, probabil pentru cazul în care s-ar fi aşteptat ca, în prima zi a anului, în Crosspool, cineva s-o observe pe actriţa premiată cu Oscar.
- Vai de mine, a spus mama, aplecându-se în faţă. Ce onoare!
O, nu. Doar nu făcea asta, sau...? Ba da. Mary Summers făcea o reverenţă. M-am întors către Monica şi am zâmbit.
- Am venit pentru câine, a spus Monica, întinzând mâna.
Eu i-am predat lesa lui Ziggy înainte ca mama să încerce cumva să-i pupe mâna. Ea a făcut o grimasă.
- Ce-i asta?
Mama se dusese înapoi în casă şi venea acum la noi clătinându-se sub povara unei uriaşe genţi negre. Eu m-am grăbit să i-o iau din mână.
- Sunt toate lucrurile lui. Am pus şi un pacheţel. Nişte cârnăciori, i-a spus mama prompt, scoţând punguţa transparentă de plastic.
Monica s-a strâmbat.
- Eu sunt vegană.
- Cârnăciorii-s pentru câine, i-a răspuns mama, încurcată.
- E dublu faţă de cât era înainte de Crăciun. Ezzie o să fie furios.
Fiindcă avea ochelarii ăia de soare la ochi - nu mi-am putut da seama exact, dar mi s-a părut că ideea o încânta la culme.
- Să-ţi dau o mână de ajutor, i-am spus Monicăi, punându-mi geanta pe umăr.
- Minunat.
Mi-a înapoiat lesa lui Ziggy şi s-a răsucit pe călcâiele botinelor.
- Mi-a părut bine de cunoştinţă, scumpo, a strigat mama în urma ei.
M-am luat după Monica, încă sperând c-aş fi putut schimba o vorbă, două cu Ezra. Un Land Rover alb strălucitor era parcat lângă trotuar.
- Unde-i Ezra? am întrebat eu, cu o crampă neplăcută în stomac, care nu avea nici o legătură cu mahmureala.
- Ezzie mi-a luat-o înainte, a plecat deja la Londra, a spus Monica.
Ezzie ce? Ea a deschis portiera dinspre locul pasagerului. Eu l-am mai mângâiat o ultimă dată pe Ziggy înainte să se urce în maşină, în spaţiul pentru picioare.
- Nu eşti tu asistenta? m-a întrebat Monica. Am văzut-o dându-i câinelui un cârnăcior.
- N-ar trebui să ştii?
- Ce să ştiu? am întrebat.
- Ezzie a vrut să se vadă cu Monty înaintea întâlnirii pe care o s-o aibă mâine cu producătorii.
Cu siguranţă că Monty mi-ar fi spus dacă ar fi trebuit să aranjez o întâlnire pentru ziua aceea, nu? Mi-am scos telefonul din buzunar.
Era un mesaj nou de la el, trimis cu doar câteva minute în urmă. Spunea scurt: *Cod Roşu.* Nu erau multe lucruri care l-ar fi făcut pe BIA să-şi programeze o întâlnire din proprie iniţiativă.
Unu. O asistentă îi spusese că, dacă n-avea să scrie ceva, era liber să-i spună lui Monty că nu dorise să semneze acea anexă.
Doi. Conversaţia noastră de noaptea trecută îl convinsese să scrie ceva, până la urmă. Trei.
O, Doamne. BIA avea să-i povestească totul lui Monty.
Lumea înconjurătoare a devenit neclară. Câmpul vizual mi s-a îngustat, cam în felul în care se stingeau odinioară televizoarele. în cazul în care Monty afla că scenariul - şi existenţa agenţiei - depindeau de viaţa mea amoroasă, puteam să uit de promovare. Aş fi fost norocoasă dacă, după aceea, aveam să mai lucrez vreodată într-o agenţie.
- Eşti bine? m-a întrebat Monica, oarecum în silă. Peisajul a devenit din nou clar. Ea se urca în maşină.
Ce spusese BIA seara trecută? *Tu crezi că eşti singura care mă înnebuneşte cu scrisul?* Poate că Monica voia la fel de mult ca şi mine ca BIA să termine scenariul.

- Sper că scenariul lui Ezra nu v-a afectat prea mult Crăciunul, am spus eu deodată, sperând ca ea să-mi spună *ceva.*

Monica şi-a coborât ochelarii pe nas, lăsând la vedere doi ochi verzi ca nişte nestemate antice.

- Ezra scrie? m-a întrebat ea.

- Scenariul.

Cuvintele mi-au rămas în gât, panica făcându-mi inima să bată ca nebuna.

- Pentru Casa de Producţie Intrepid.

- Tu habar n-ai, nu-i aşa?

Era o undă de milă în vocea ei. Şi-a pus ochelarii la loc.

- Bun, a spus, ca pentru ea. Ajunge.

Portiera s-a trântit înainte ca eu să pot răspunde. *Ei bine, asta n-a avut darul să mă liniştească deloc.*

Capitolul 19. Gagica

EXT: CARTIERUL CHINEZESC, LONDRA

MARŢI, 1 IANUARIE, 7.30 P.M.

EVIE îşi târâie după ea valiza pe pavajul străzii, trecând pe lângă restaurante închise. Mănuşile îi atârnă din mâneci. Are ochii lipiţi de ecranul telefonului. Abia reuşeşte să nu se izbească de cineva.

Am dat colţul în mare viteză, alunecând uşor pe polei. în regulă, Evie, poate c-ar fi timpul să te calmezi. BIA nu răspunsese la nici unul dintre mesajele pe care i le trimisesem din tren mai devreme. Singurul mesaj pe care-l primisem fusese un nou Cod Roşu de la Monty, în care-mi spunea că trebuia să mă duc direct la birou.

Existau nenumărate scenarii care să explice de ce Monty ar fi vrut să mă vadă la ora aia. Toate

se încheiau cu intenţia lui Monty de a mă concedia.

Mi s-a luminat din nou ecranul telefonului.

Era BIA. *Of, aleluia.*

BIA: Unde arde, Roşco?

Roşco: Nu mi-ai primit mesajele?

BIA: Pe toate 300, da

Roşco: Atunci ştii că înţelegerea noastră n-a picat **BIA:** Nu asta mi-ai spus aseară

La naiba. Mi-am mişcat cheia în yală, dar uşa nu s-a descuiat. Monty o blocase pe dinăuntru. *Ce se întâmpla?*

Evelyn: Bună Monty, am ajuns, dar nu pot intra

Evelyn: E foarte frig afară! Mai eşti aici?

Evelyn: Alo?

Monty: VREAU SĂ CUMPERI CEVA DE LA SUPERMARKET. **Evelyn:** Nu voiai să stăm de vorbă mai întâi? Ai spus Cod Rosu. **Monty:** CLOR. SI UN DETERGENT PENTRU MOCHETE. **Monty:** SI NIŞTE PROSOAPE DE HÂRTIE. SI MĂNUŞI. **Monty:** ŞI NIŞTE DEODORANT PENTRU ÎNCĂPERI.' Urma să mă concedieze. Sau şi mai rău. **Evie:** Dragilor, cred că şeful meu o să mă ucidă

Maria: Eşti la birou?!

Evie: La supermarket, cumpăr pentru Monty ceva ce va folosi ca să spele urmele după ce mă omoară. Casiera se uită cam ciudat la mine **Jeremy:** Cere-i o prelată

Evie: BIA a avut azi o întâlnire cu Monty. Cred că i-a spus despre înţelegerea noastră. Simt că- mi explodează inima

Maria: încearcă să te linişteşti. S-ar putea să nu fie absolut nimic **Evie:** OK. Acum am ajuns din nou la birou. Uraţi-mi baftă

Sarah: Aţi putea aprecia, măcar pentru o secundă, faptul că EU MĂ MĂRIT ANUL ĂSTA

Jeremy: Evie, dă-ne un semn de viaţă imediat ce termini

De data asta, Monty deblocase yala. Am deschis uşa masivă de la intrare şi am strigat, precaută:

-Alo?

N-am primit nici un răspuns.
Mi-am lăsat valiza în hol şi am urcat încet scările, cărând punga plină cu soluţii de curăţat şi păşind uşurel pe mocheta tocită, de culoare cafenie. De obicei scârţâitul scării vechi îmi dădea un sentiment de confort şi de intimitate, însă în seara asta mă umplea de groază.
Scâââârţ! O să fii concediată. Scâââârţ! Monty aşteaptă sus şi e furios pentru că BIA n-a scris nimic, şi e numai vina ta. Scâââârţ! îi duci chestiile cu care o să şteargă orice urmă şi n-o să ţi se găsească niciodată cadavrul.
Pe holul principal era întuneric. Singura rază de lumină venea din biroul lui Monty, care avea un geam ce dădea spre coridorul în care se afla masa mea de lucru. Dar jaluzelele erau coborâte.
Simţeam un miros care nu fusese acolo înainte de Crăciun. Unul care mi-a ajuns până în gâtlej şi mi-a înţepat nările. Cu fiecare pas cu care mă apropiam de biroul lui Monty, mirosul devenea mai puternic.
- Monty?
Bietul meu stomac mahmur abia mai rezista. Mi-am ţinut răsuflarea şi am deschis uşa.
Monty şedea pe podea, cu mâinile încleştate, holbându-se la o pungă de pui cu sos picant de la Nando's răsturnată cu gura în jos între picioarele-i răşchirate. Pe masa lui erau două sticle de şampanie deschise. Una avea ruj roşu pe margine. El a ridicat către mine o pereche de ochi împăienjeniţi.
- EVELYN, SLAVĂ DOMNULUI. CRED CĂ AM DAT UN PIC DE BELEA.
Ei bine, asta explica mesajul. Monty folosea mereu majusculele când era beat.
- Ce s-a întâmplat? l-am întrebat, încercând pe cât puteam să nu respir pe nas.
- GAGICA MEA.
M-a văzut tresărind şi şi-a coborât vocea până la şoaptă.
- *Gagica mea.* Am vrut să... „mă laud" cu biroul, dar s-a dovedit că ea - *hâc!* - avea alte idei în cap.
în afară de rujul de pe sticlă, nu prea mai era altă urmă de gagică pe acolo.
- De ce m-ai chemat? l-am întrebat eu.
El s-a ridicat deodată, împleticindu-se pe picioare.
- M-am văzut cu Ezra. Mi-a transmis noutăţile.
- Noutăţi?
- Pe urmă ne-am dus la Nando's ca să ne luăm nişte pui.
- Tu şi Ezra? l-am întrebat, uluită.
- Eu şi *gagica* mea.
- Şi ce s-a întâmplat înainte de asta, Monty?
- Păi, ne înţelegeam destul de bine. Ea mă tot verifica să vadă dacă mă excitam. Am strâns din pleoape auzind asta.
- Era aici ca să sărbătorim împreună minunatele veşti. *Ia stai aşa!*
- Ce minunate veşti? l-am întrebat, abia îndrăznind să sper.
- Tu nu asculţi ce-ţi spun? Ezra a scris primul act. Iar paginile...
Monty a ridicat vocea şi a întins un braţ, de parcă s-ar fi adresat unei mulţimi.
- Paginile sunt NEMAIPOMENITE. S-a autodepăşit.
Pentru o clipă, n-am putut reacţiona. Era *adevărat*? M-am ghemuit pe mochetă, lăsându-l pe Monty în picioare.
- Eu nu m-aş aşeza acolo.
- Dar... Codul Roşu.
- E FOARTE greu să găseşti un restaurant decent deschis pe 1 ianuarie. *Asta era? Asta era* urgenţa pentru care mă frământasem toată ziua?
Partea bună consta în faptul că nu-mi pierdusem slujba. BIA scria. înţelegerea noastră funcţiona.
- Pot să citesc paginile?
Expresia lui Monty a făcut câteva acrobaţii înainte să se fixeze la o încruntare. Mi-a fluturat degetul arătător pe dinaintea ochilor.

- Trebuie să ai *răbdare.* A spus că era într-un... într-un punct delicat. Are să ne arate doar după ce termină.
Oare Monty o să mă considere vreodată mai mult decât asistenta lui?
- în clipa asta, tu ai o misiune foarte importantă.
- Ştiu, să am grijă să termine scenariul, am spus. Monty s-a încruntat.
- Stai aşa, dacă totul e în regulă - de ce mi-ai trimis al doilea Cod Roşu?
- Asta am tot încercat să-ţi spun, a pufnit Monty.
S-a aplecat deasupra pungii de la Nando's, cu mâinile în şolduri.
- *Gagica* mea.
Brusc, m-am îngrozit la gândul de a afla ce era sub punga aia.
- Dacă te întreabă CINEVA vreodată „Pot să te pipăi?", spune *nu,* m-a sfătuit Monty, cu gravitate. Bineînţeles că *eu* am spus: de ce nu? Atunci am început să...
Monty a prins să-şi frământe degetele. Eu m-am albit. NU ŢI-L IMAGINA PE MONTY GOL.
- Şi, când credeam că aveam să facem sex, ea m-a îmbrâncit şi eu...
Monty s-a aplecat şi, imitând un chelner care ar fi ridicat un capac ca să arate o mâncare caldă, a săltat punga.
- Am făcut-o lată.
în puful alb al mochetei era un mare rahat.
- Ciudată mai e şi lumea asta, nu? a spus Monty. Ştii, a adăugat, prudent, poate că totuşi ea n- a spus „să te pipăi".
Punga cu soluţii de curăţenie m-a ajutat să ghicesc la ce anume se gândise el după acea păţanie. *Crede că eu doar la asta mă pricep?* Mă întrebasem mereu cât puteam să îndur atunci când venea vorba să fac exact ce-mi cerea Monty. Uitându-mă la mochetă, mi-am zis: *Asta a pus capac.*
- Tu, a spus Monty, repezit.
S-a clătinat, iar eu m-am ridicat să-l sprijin.
- Tu eşti atât de bună. Nu spun niciodată asta, aşa-i?
Ce făcea acum... mă lăuda? *Acum*? A ridicat vocea foarte mult:
- Dddde ce n-o spun niciodată? Eşti atât de bună să cureţi toate rahaturile pe care le fac. A dat din cap, închizând ochii şi sprijinindu-se de mine, iar eu l-am îndreptat opintindu-mă.
- E bine de ştiut, a zis Monty, adormit, că mă pot baza mereu pe tine. E nostim că... n-am avut pe cine altcineva să sun.
Of, Monty. M-am uitat la capul lui căzut în piept, la burta pe care n-o avusese în urmă cu câţiva ani, la firele albe din păr, şi am ştiut că urma să fac ceea ce făceam mereu. Urma, literalmente, să curăţ rahatul lui Monty.
- Haide, i-am spus. Te duc acasă. **Maria:** Hei, frumoaso, e totul bine?
Evie: Da, totul e în regulă. Slujba mea e în siguranţă, deocamdată. BIA scrie, iar Monty a sărbătorit un pic prea entuziast, asta-i tot **Sarah:** Deci nu eşti moartă?
Evie: Doamne, nu, scuze! Nu sunt victime - asta, dacă nu pun la socoteală mocheta. întrebare scurtă: ştiţi cum se cheamă persoanele care fetişizează fecalele? Coprofili. Jane a fost amabilă şi m-a lămurit
Maria: OK. Mai întâi de toate, L-AI CONVINS PE BIA SĂ SCRIE! Sper că eşti mândră de tine, dragă. în al doilea rând, ştiu că n-o să-ţi placă să auzi asta, dar lucrezi pentru nişte rahaţi de oameni

Capitolul 20. Oriunde, sau la Shrewksbury

INT: CAFENEAUA GIL'S
DUMINICĂ, 6 IANUARIE, 10 A.M.
EVIE se află la masa ei obişnuită, cu laptopul deschis şi cu o mulţime de hârtii întinse în jurul ei - prezentarea PowerPoint a petrecerii burlăciţelor pentru Sarah. Alege pagini şi le verifică, în timp ce trimite mesaje de pe telefon. **Jeremy:** A confirmat Linda participarea?
Sarah: Jeremy, îţi spun pentru ultima oară că nu oricine lucrează în domeniul resurselor umane
se numeşte Linda

Evie: Beth vine, nu-ţi face griji!
Sarah: Bine. E cea mai mare rivală a mea de la birou, şi e încă nemăritată. 0 ador, dar dacă nu-şi petrece tot sfârşitul de săptămână bolnavă de invidie, ce rost mai are? Şi nu eram îngrijorată! Ştiu că aţi făcut tot ce-aţi putut pentru ca petrecerea mea să fie absolut perfectă
Jeremy: Cred că vorbesc în numele tuturor atunci când spun cu câtă nerăbdare aşteptăm weekendul ăsta
Totul era aranjat - graţie, în cea mai mare măsură, lui Jeremy şi Măriei. îmi făcusem planuri să le fac cinste generos, în semn de mulţumire, pe tot parcursul sfârşitului de săptămână. Speram ca restaurantul cu stele Michelin să aibă şi un vin al casei mai ieftin. Singurul lucru pe care îl aveam eu de făcut era să mă asigur că nu
trebuia să muncesc pe parcursul evenimentului. Ceea ce presupunea să nu organizez vreo întâlnire amuzantă săptămâna asta.
Din păcate, BIA nu acceptase „Sunt ocupată" drept scuză plauzibilă ca să sar peste întâlnirea amuzantă a săptămânii. Pentru că, în sfârşit, scrisese ceva, îi făcea o plăcere enormă să-mi tot aducă aminte că acum eu eram cea care-l ţinea în loc. *Nu te duci la întâlniri - nu scriu,* îmi spusese el, făcând aluzie la declaraţiile mele de la beţie. îmj tot ceruse următoarea relatare de când se întâlnise cu producătorii, cu o săptămână în urmă. întâlnire la care eu nu fusesem invitată pentru că nu eram considerată destul de „avansată pe scara ierarhică. („Data viitoare, îmi spusese Monty, făcându-mi cu ochiul). Din fericire, fusesem pusă la curent în direct. **BIA:** Dacă vrei să ştii, Monty se laudă că numai datorită lui i-am trimis eu paginile alea. Vei fi uşurată să afli că nu-l corectez
BIA: Roşco? Tot mai eşti supărată pe mine? Ţi-aş fi spus că scrisesem, dar a fost mai amuzant aşa
BÎA: Eşti sigură că nu vrei ca Monts să afle despre înţelegerea noastră înainte ca lucrurile să devină de-a dreptul jenante pentru el? **Roşco:** Să nu îndrăzneşti!
BIA: Ai apărut. Unde e următoarea mea *meet-cute*? Producătorii vor Actul Doi înainte de sfârşitul lunii. Ce să le spun, Roşco?
Mi-am spus că nu mă deranja ca Monty să-şi însuşească succesul meu. Poate că totuşi credea că făceam o treabă bună. Atât de bună, de fapt, încât se lăuda că era a lui. Dispoziţia i se ameliorase enorm de când BIA îi trimisese ceva. BIA nu doar că scria cu foarte puţin efort din partea lui, însă Monty mai şi descoperise scenariul unui tânăr talent genial, Alessandro Russo, într-un maldăr de hârtii fără valoare. Sau, ca să dau denumirea corectă, pe masa lui de lucru. Pe care eu pusesem scenariul acelui tânăr, alături de restul sugestiilor mele. *Asta n-o să se mai repete după ce vei fi promovată.* Mai trebuia doar să am un pic de răbdare. Le-am trimis Măriei şi lui Jeremy un mesaj scurt. **Evie:** Vă mulţumesc mult că aţi organizat totul
Maria: Tu ai obţinut conacul Shrewksbury la un preţ de nimic, totul e iertat **Jeremy:** Vinul ajută, de asemenea, la iertare
Am accesat pagina conacului ca să mă mai uit încă o dată la camere. în ciuda preţului, abia aşteptam să-mi petrec sfârşitul de săptămână în lux, cu prietenii mei. Şi cu Linda. *Beth. Fir-ar, Jeremy.*
Poate că nu ajutasem eu cu planificarea aşa cum ar fi trebuit, dar măcar negociasem o reducere de 33% atunci când făcusem rezervarea... Atunci când făcusem rezervarea.
Inima a început să-mi bubuie în piept. Am deschis, disperată, lista de mesaje de pe e-mail şi am început să caut. *Te rog mult, mult, mult, mult de tot.* Aha! Găsisem e-mailul de la administratoare, în care aceasta mă întreba dacă, la sosire, am fi preferat şampanie în loc de prosecco. Ştiam că *răspunsesem*. Sau nu? M-a cuprins groaza.
Am început să mişc lent cursorul pe fişierul cu ciorne şi am dat clic. Dragă Marjorie,
îţi scriu ca să confirm rezervarea noastră şi să-ţi trimit dovada de plată. Şi da, rămânem la prosecco. în cazul în care mai ţii minte, am întrebat dacă am putea să punem pe listă cocktailul preferat al miresei, Pornstar Martini, dar se pare că n-ai fost prea încântată de idee... *O, nu. O, nu, o, nu, o, nu, o, nu.*
Trebuia să rămân calmă. Existau toate şansele ca rezervarea să nu fi fost anulată. Am ieşit ca din puşcă afară ca să sun la conac, strecurându-mă printre Ben şi Anette, care tocmai intrau.

Anette adusese cu ea o prietenă, o fetiţă care purta o căciulă de lână cu clapete pentru urechi.
- Ea e prietena noastră, Evie, am auzit-o pe Anette spunându-i fetiţei în timp ce mă strecuram în grabă pe lângă ele. O fi bine Evie? l-a întrebat apoi pe tatăl ei.
N-am auzit răspunsul lui, dar nu mi-a luat mult să aflu propriul meu răspuns la acea întrebare. Cu siguranţă că nu eram bine.

Ii

M-am aşezat înapoi la laptop, holbându-mă, fără să văd nimic, la pagina de internet a conacului Shrewksbury, cu opulenţa lui intangibilă. Administratoarea mă informase că altcineva rezervase apartamentul nostru - şi plătiseră integral, ţinuse ea să sublinieze. Nu mai era nimic disponibil. *Ce făcusem?*
Ben şi-a ridicat privirea din cartea lui. Şi-a înălţat sprâncenele negre, întrebându-mă pe muţeşte dacă eram bine. Am încuviinţat din cap, ştiind că, probabil, arătam ca şi când mi-arfi fost rău. Văzându-mă, Anette a tras-o pe prietena ei de puloverul tricotat de mână. în ciuda stării mele, m-am bucurat deodată că erau amândouă acolo.
- La mulţi ani, Evie! Ea e Bea. Tocmai s-a înscris în clubul de teatru, împreună cu mine. Bea, ea e prietena noastră, Evie.
Mi-am zugrăvit un zâmbet larg pe faţă.
- Bună, Bea, încântată să te cunosc.
- *Enchantée,* mi-a răspuns Bea, care avea părul plin de agrafe multicolore.
- Cum a fost întâlnirea ta amuzantă din timpul călătoriei cu maşina? A ajutat compilaţia muzicală? m-a întrebat Anette, aproape fără pauză între propoziţii.
- A fost cea mai rea de până acum, din păcate. Slavă Domnului că am avut compilaţia ta. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ea. Mulţumesc, Anette.
Anette a părut uşurată.
- M-a ajutat tata, a spus ea cu generozitate. -Atunci, amândoi mi-aţi salvat ziua.
Colţurile gurii lui Ben s-au ridicat, iar eu am simţit o căldură plăcută în tot corpul. Apoi mi-am amintit ce făcusem. *Of, Sarah. îmi pare aşa de rău.*
- Anette, de ce n-o înveţi tu pe Bea cum se joacă Ghici Ce Se Vorbeşte? a sugerat Ben.
I-am aruncat o privire recunoscătoare şi am accesat prezentarea lui Sarah, căutând variante de conace. Chiar dacă rezervam în altă parte, prietenii mei se chinuiseră mai bine de o lună să organizeze toate activităţile din prezentare, şi trebuia ca toate să aibă loc în satul Shrewksbury. Cum să le dau vestea? Şi cum să mai dau ochii cu Sarah? Deflagraţiile Mathers™, crizele ei nervoase, fuseseră renumite în facultate, dar trecuseră mulţi ani de când nu mai văzuse nimeni vreuna. *Asta pentru că toţi martorii erau morţi.* Mi-am cuprins capul în palme, închizând ochii şi respirând adânc.
- Evie, a spus Ben. -Da?
- Eşti bine?
- Sunt bine, i-am răspuns cu glas înfundat.
Sarah urma să mă omoare. Maria avea să fie furioasă. Jeremy... Ei bine, Jeremy avea, probabil, să organizeze o paradă în cinstea mea. Mi-a bâzâit telefonul. M-am întors să-l verific. **BIA:** Gata cu scuzele. Unde e raportul meu?
Am împins telefonul, care a alunecat până la marginea mesei. Vedeam cu coada ochiului cum Anette şi Ben discutau prin semne rapide. Anette a desenat cu braţele un fel de aripă. Ben a încuviinţat din cap - *OK, OK-a* spus el prin semne, iar ea s-a oprit, revenind la Bea.
- Ce ai, Evie? m-a întrebat el, iar mie mi s-a pus un nod în gât auzindu-i glasul blând.
- Nimic, zău, i-am spus eu. Doar că am ruinat petrecerea burlăciţelor pentru cea mai bună prietenă a mea şi sunt cea mai rea prietenă din lume, asta-i tot. Te rog, întoarce-te la cartea ta.
- Poate că te pot ajuta. M-am uitat la el.
- Nici măcar nu ştii ce am făcut. -Atunci, spune-mi.
Aşa că i-am spus, apoi am aşteptat inevitabila morală.
- Când e petrecerea?

- Weekendul viitor.
- Unde?
- Shrewksbury.
- La dracu-n praznic, adică, a spus Ben.
- Da, i-am răspuns, apăsat. Ben a închis cartea.
- Vreau să spun că petrecerea poate avea loc oriunde, atâta vreme cât seamănă cu Shrewksbury. Corect?
- Cu Sarah, nimic nu e vreodată atât de simplu.

Am împins spre el paginile cu prezentarea. A început să le răsfoiască pe cele de deasupra. S-a oprit, apoi a răsfoit până la sfârşit, unde era lista cu activităţi. Nu m-am putut uita.

- Bun, a spus Ben.

Apoi s-a ridicat, pur şi simplu, şi a plecat. *Iar eu crezusem că nu era chiar aşa de bleg.* Mi-am îngropat din nou faţa în palme.

- Vrei ciocolată fierbinte, Evie? m-a întrebat Anette câteva minute mai târziu.
- Nu, mulţumesc, am îngăimat eu în mânecă.
- Prea târziu, a spus Ben.

Am auzit o bufnitură uşoară şi am ridicat privirea. El adusese ciocolată pentru toţi.

- Ai toate datele de contact pentru rezervări? m-a întrebat el.

Am încuviinţat din cap, neluându-mi ochii de la cana cu ciocolată, apoi am scos la iveală tabelul Măriei. Sunt toate aici.

- Şi eşti sigură că nu există un loc similar prin apropiere?
- Am căutat. Singurul mod în care am putea totuşi să facem toate activităţile propuse ar fi dacă aş închiria o rulotă, iar prietena mea Sarah a interzis orice tentativă de camping încă din 2006, după ce toţi patru aproape că ne-am înecat pe un câmp din Scoţia. Poveste lungă.

Ben s-a aplecat în faţă, mi-a luat telefonul de pe masă şi mi l-a înmânat. -Atunci, ţine-te bine, mi-a spus el. Eşti pregătită? Poftim, ia asta. Mi-a împins cana cu ciocolată în mâini.

- Vei anula totul. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

M-am văitat cu voce tare, deşi am strâns, încântată, cana caldă în mâini. -Am veşti bune, mi-a spus Ben.

- Nu prea cred.

-Ai să reuşeşti, m-a asigurat el simplu. L-am privit.

- Din ce-am observat, poţi face orice îţi pui în minte. Ai să găseşti un loc şi ai să refaci toate rezervările. Iar dacă ai nevoie de ajutor, aici sunt. Eu am mai făcut asta.
- Ai organizat petreceri de burlăcițe? l-am întrebat, oprindu-mă din mers la ideea că Ben mă credea capabilă de orice.

Dar mă consideri ridicolă. Cu siguranţă că toată chestia asta nu făcea decât să-i confirme părerea pe care o avea despre mine.

- Echipe de fotografi, în principal. Să-i plimb. Să-i distrez. Ceva asemănător cu grija pentru o ceată de pisici.

Cine *era* bărbatul ăsta?

- Crede-mă, a spus Ben. „Itinerarii" e al doilea nume al meu. **I**-am zâmbit chinuit, iar el a ridicat dintr-un umăr.
- Deci, pot să te ajut?

Până azi, Ben ar fi fost ultima persoană care aş fi vrut să vadă că eram o catastrofă umblătoare. Totuşi, el făcuse să pară totul posibil. Cu siguranţă că o alternativă de sfârşit de săptămână avea să fie de mare ajutor atunci când urma să le dau prietenilor mei vestea despre ceea ce făcusem cu prima noastră opţiune. Iar petrecerea lui Sarah nu putea să fie salvată cu lamentări.

- OK, am spus. S-o facem.
- Atunci, să începem cu anulările.

în mai puţin de o oră, petrecerea perfectă pentru organizarea căreia Jeremy şi Maria petrecuseră luni întregi - nu mai exista. Singura problemă fuseseră tratamentele de la spa-ul

din Shrewksbury, programate pentru duminică. Acestea fuseseră achitate integral în avans, iar banii nu puteau fi returnaţi. încercase şi Ben. îl auzisem vorbind la telefon, hotărât, politicos şi foarte de greu de refuzat. Shrewksbury a fost de neclintit. însemna că trebuia să fac economii în următoarele câteva luni ca să le returnez banii lui Jeremy şi Măriei, dar măcar atât să fac şi eu.
- Acum, partea distractivă, mi-a spus Ben, înveselit. Probabil că arătam derutată.
- Găsim un loc. Pe urmă, împărţim sarcinile în două şi refacem rezervările exact ca mai înainte. Unde i-ar plăcea prietenei tale Sarah să stea?
Orice altceva în afară de conacul Shrewksbury pălea, prin comparaţie, pentru ea.
- Ea e un pic mai pretenţioasă, am bagatelizat eu situaţia. Va trebui să fie absolut perfect, ceva ca dintr-o poveste cu zâne.
Am ridicat din umeri stânjenită.
- Asta e tema nunţii ei, l-am lămurit eu pe Ben. Se acordă puncte bonus dacă se numeşte ceva de genul Vila Codrii de Aramă.
- Sau Castelul Degeţica, a propus Ben.
- Căsuţa Caprifoi, am zâmbit eu.
Ia stai puţin. Mai auzisem asta undeva. Mi-am scormonit prin minte. Mama îmi spusese despre ea în seara de Revelion. Eu fusesem prea preocupată de mesajele lui Anette şi nici măcar nu ridicasem privirea din telefon.
Ce spusese mama? „Era exact aşa cum ţi-ai imagina că trebuie să arate o căsuţă, dacă mă-nţelegi". Noi eram doar cinci persoane, inclusiv Beth. N-aveam neapărat nevoie de un conac... Ben era acum preocupat de împărţirea paginilor prezentării. O şuviţă de păr negru îi căzuse pe frunte. Era mai lungă decât cu ceva timp în urmă. M-au furnicat degetele, de parcă aş fi vrut să i-o dau la o parte din ochi. *Uau, Evie. Ce-ţi veni? Bărbatul ăsta te crede o proastă, ai uitat? Probabil că te ajută din milă faţă de Sarah.*
Ca să nu mă mai gândesc la asta, am căutat vila despre care vorbise mama. Trebuia să fie undeva în Yorkshire... *Aha!*
Fotografiile de pe net erau cam neclare, dar casa în sine era exact aşa cum o descrisese mama. Ca din reclame. Construită din pietre cenuşii şlefuite, avea un acoperiş drăguţ din stuf, ferestre frumoase împărţite în pătrăţele şi o uşă de lemn cu aspect vesel, vopsită în culoarea oului de raţă. Un perete al casei era îmbrăcat până sus în trandafiri rozalii, de parcă ar fi roşit discret. Era mică - două camere principale jos, două dormitoare sus -, dar tot avea destule spaţii de cazare pentru noi toţi, şi chiar era „ieftină ca braga", aşa cum mă asigurase mama. Nu putea fi ceva mai nimerit de atât pentru proiectul *Meet-Cute*-Ivacanţă-Romantică. *Petrecerea burlăciţelor*, m-am trezit eu. Casa era pentru o petrecere a burlăciţelor. Aici nu era vorba despre mine. Era vorba despre salvarea petrecerii lui Sarah. Şi ar fi fost ideală pentru petrecerea lui Sarah.
Speranţa a înmugurit, timidă, în mine. Casa era situată convenabil, în Little Thrumpton, un sat exact ca Shrewksbury. Puteam aduce luxul cu noi. Sarah avea să fie dezamăgită din cauza pierderii conacului, iar eu tot trebuia să le dau socoteală Măriei şi lui Jeremy, dar era ori casa asta, ori un câmp. S-ar fi putut ca noul plan să funcţioneze, totuşi. *în plus*, a vorbit vocea conştiinţei mele, *poţi prinde doi iepuri deodată, şi să-l faci pe BIA să continue să scrie.* înainte să mă pot răzgândi, am zis: -Am găsit.
- Vezi? a spus Ben, cu atenţia în altă parte.
Am observat că pagina pe care o citea era politica „fără penisuri".
- Te descurci.
Am făcut un al treilea teanc de pagini cu variante de cazare.
- Rezervat, am spus, şi am avut o clipă în care amândoi ne-am bucurat de rezultatele muncii noastre celei ordonate.
Zece minute mai târziu, Ben găsise un înlocuitor pentru antrenorul olimpic pe care Sarah îl ceruse pentru sesiunea de sport de dimineaţă - Centrul de Pregătire Militară Barbara, mi-a spus el, punând pagina în teancul din mijloc - precum şi pe o tipă care urma să vină la vilă ca să ne facă manichiuri, pedichiuri şi masaje - Şerlacuri la Shelley.

Eu încă făceam planuri pentru o vânătoare de comori. Din fericire, satul avea o suprafaţă foarte mare de teren, unde exista un labirint într-un lan de porumb (se numea *Nebunie curată!)* Deşi ne aflam în extrasezon, labirintul era deschis. Beth ar fi putut, pur şi simplu, să-i ofere lui Sarah un premiu atunci când aceasta din urmă ar fi ajuns în centru. Nu era grădina unui conac, dar avea să le ţină ocupate în timp ce noi aranjam casa.
Ben s-a uitat la telefonul meu, care bâzâise fără încetare cât timp noi lucraserăm. L-am luat, enervată.
BIA: Nu pot să cred că nu-ţi onorezi partea ta de înţelegere **BIA:** E clar că nu iei treaba asta la fel de în serios ca mine
Nu luam treaba în serios? Poate că aş fi muncit mai mult dacă n-ar fi trebuit să mă ocup de cel mai mare ego din lume, care avea nevoie de atenţie din cinci în cinci secunde. *Gata cu întreruperile.*
Roşco: în weekendul ăsta voi avea o întâlnire amuzantă: Vacanţă-Romantică-la-Petrecerea-Burlăciţelor a prietenei mele. Te poţi întoarce la scris.
BIA: Te foloseşti de petrecerea prietenei tale ca să ai o întâlnire amuzantă? Cam dur, Roşco.
BIA: îmi place
Mi-am întors telefonul cu ecranul în jos, ca să nu-l mai văd. Oare BIA avea dreptate? Intenţionam, fără discuţie, ca sfârşitul de săptămână să fie integral despre Sarah, doar că serile, când aveam să ieşim şi noi la un pahar, era foarte posibil să cunosc nişte localnici.
- Cum merge? m-a întrebat Ben.

Am tresărit, încercând să nu mă gândesc prea mult la cât de vinovată mă simţeam.
- Cred că am găsit un restaurant, i-am spus, arătându-i pagina web.
- Copila Călăului? Şi are stele Michelin?

S-a aplecat mai aproape ca să se uite în laptopul meu. Mirosea a aer proaspăt şi a scorţişoară.
- E premiat, am spus eu. Ben a verificat pe tabletă.
- E şi singurul din sat care serveşte mâncare.

Am găsit apoi un curs local de desen. Sarah alesese conacul Shrewksbury nu doar pentru că era luxos, ci şi pentru că o artistă locală, Martine (fără nume de familie), ţinea cursuri de pictură acolo pentru o clientelă aleasă pe sprânceană. Sarah nu era nici pe departe artistă, dar Martine îi dăduse cândva lecţii lui Kim Kardashian. Artistul din Little Thrumpton nu se putea lăuda cu aşa o onoare, dar avea o atitudine foarte relaxată atunci când se bea alcool în timpul cursului
- Rezolvat! m-a anunţat Ben, punând ultima lui pagină în teanc. La tine ce urmează?
- Cursul de mixologie, i-am răspuns. M-am gândit să întreb la restaurant dacă ne pot ajuta, în timp ce eu am sunat, el a deschis pagina restaurantului - oare arăta mai degrabă a pub? - pe tabletă. Meniul de băuturi era doar o fotografie a tablei negre, scrise cu cretă, de deasupra barului.
- Au o grămadă de cocktailuri, de la Sex pe Plajă până la..., a făcut el o pauză, în timp ce mie mi se răspundea la telefon. ...Sfârcuri Lunecoase.
- Poftim? m-a întrebat persoana care răspunsese.

Eu i-am făcut semn lui Ben să tacă şi am întrebat de cursul de mixologie.
- Presupun că e prea târziu să căutăm în altă parte, nu? a cugetat el.
- Extrem de târziu, i-am spus eu, adăugând pagina la teanc şi verificând încă o dată, doar ca să mă asigur.

Era ultima.
- Nu pot să cred... Chiar am reuşit!

Am ridicat palma şi Ben a bătut-o, înainte ca eu să mă pot opri şi să mă gândesc cui îi ceream asta.
Cine ştie? m-am gândit, concentrându-mă acum pe noul itinerar. Având ce să le prezint Măriei şi lui Jeremy, speram să suporte mai uşor şocul. Poate că aşa i-aş fi înduplecat să reducă perioada în care n-ar mai fi vrut să-mi vorbească: *doar* următorii cinci sau zece ani...
- Nu-ţi face griji, m-a îndemnat Ben, de parcă ar fi simţit că începeam s-o iau razna. O să fie bine.

- Doar mulţumită ţie, am spus eu.
- Tu eşti cea uimitoare.

A zâmbit pe când mârâiam, satisfăcută, iar ochii oblici, căprui, i s-au luminat, l-am zâmbit şi eu. Câteva secunde s-au scurs într-o linişte plăcută.

Am observat pe cineva care se ieţea peste umărul lui. Era Anette, zâmbind cu gura până la urechi. M-am grăbit să adun paginile. Mai bine să n-o încurajez. Ben s-a întors şi el, frecându-şi ceafa.

Când mi-am deschis geanta de umăr burduşită ca să bag în ea paginile, am văzut cutia pe care o vârâsem acolo. Uitasem complet că plănuisem să-mi petrec o parte din dimineaţă meşterind la o surpriză pentru Sarah. Ei bine, cu siguranţă că reuşisem s-o fac.

Am scos cutia. Capacul s-a deschis, iar o fotografie a căzut pe podea.

- Stai! am spus, dar a fost prea târziu.

Ben o ridicase deja. Fotografia era cu mine şi cu prietenii mei, la vârsta de optsprezece ani, costumaţi pentru un carnaval. *Desigur că trebuise să fie exact aia.* Ne îmbrăcaserăm precum personajele din *Frumuşica.* Sarah era costumată în Julia Roberts înainte să-şi scoată peruca blondă. Eu eram versiunea de „după", într-un halat flauşat, cu bucle roşcate şi zâmbind timid. Jeremy era Richard Gere al nostru, purtând o perucă grizonantă, deasă. Gura lui Ben a tresărit.

- Am vrut să fac un colaj pentru Sarah, am explicat eu, ridicând capacul cutiei ca să pun fotografia la loc.

L-am surprins pe Ben uitându-se la restul fotografiilor, cu o expresie curioasă pe chip. Anette şi prietena ei s-au aplecat şi ele ca să vadă. Erau mai multe care fuseseră făcute la petreceri. O serie de fotografii cu mine aplecată deasupra laptopului, scriind, habar neavând care dintre prietenii mei mi se strâmba pe la spate. Vacanţe în care fuseserăm împreună.

- Am vrut să fac colajul, dar am cam intrat în criză de timp, m-am scuzat eu.

Aveam ceva de lucru în după-amiaza aceea. Unul dintre scenariştii noştri, Simon, implorase să fie sunat ca să trecem în revistă toate motivele pentru care proiectul lui curent era, în egală măsură, cel mai bun lucru pe care-l scrisese vreodată, şi un produs complet irecuperabil (era un client cincizeci-cincizeci: 50% ego, 50% nevroză).

Anette şi-a fluturat mâinile, încercând să-i atragă atenţia lui Ben, dar el n-a văzut-o.

- De fapt... a spus el.

Ea s-a oprit, încremenită, uitându-se la el cu o expresie imploratoare.

- S-ar putea să fiu în stare să te ajut şi cu asta, mi-a spus. Fiica lui radia de bucurie.

Capitolul 21. A se acoperi cu mult sclipici

EXT: O CASĂ UNIFAMILIALĂ COCHETĂ, O FUNDĂTURĂ,

SHEFFIELD

SÂMBĂTĂ, 12 IANUARIE, 7:30 A.M.

SARAH iese în grabă pe uşă, trăgând după ea o valiză roz aprins. Logodnicul ei, JIM, îmbrăcat într-un halat de casă, se apleacă s-o sărute. EA se ridică pe vârfuri şi îl pupă scurt pe obraz, apoi, observându-şi prietena, pe BETH, apărând într-un Audi TT roz fosforescent, îşi aruncă braţele pe după gâtul lui Jim şi îl sărută pasional pe gură. JEREMY opreşte lângă Beth într-un Vauxhall Corsa butucănos şi rămâne înăuntru, lăsându-le pe MAR!A şi pe EVIE să coboare din maşină ca s-o salute pe Sarah.

- Bună dimineaţa, Sarah! Azi e ziua cea mare! a strigat Maria pe când ne îngrămădeam să ne îmbrăţişăm prietena cea mititică.
- în sfârşit! a exclamat ea, strângându-ne în braţe ca într-o menghină, din pricina emoţiilor.

Sarah era ca şi cum cineva ar fi luat o persoană foarte mare şi ar fi condensat-o la maximum, obţinând una cu o forţă extraordinară. Era ca o stea neutronică.

Ea ne-a prezentat lui Beth, care avea genul ăla de plete blonde vălurite din reclamele la produsele de îngrijire a părului. Cele două erau îmbrăcate în treninguri flauşate identice, de culoare roz.

- Pentru drum, a spus Sarah, ca răspuns la privirile noastre.

l-a făcut cu mâna lui Jeremy, care a coborât geamul. Să pornească distracţia, zic! *Abia aştept* să aflu unde mergem.
- Da, oare unde-om merge? a intonat Jeremy.
Mie mi s-a făcut stomacul ghem. Decisesem să le spun prietenilor mei adevărul după ce le vom fi lăsat pe Sarah şi pe Beth la versiunea mea de vânătoare de comori, iar gândul ăsta mă făcea deja să transpir. Beth habar n-avea despre itinerar, dar părea puţin probabil ca Sarah să nu-i fi spus despre posibilitatea de a merge la Shrewksbury - la urma urmei, de ce ar fi dezamăgit-o cea mai bună prietenă a ei?
Aveam să mă îngrijorez de reacţia lui Beth mai târziu. *Tiiit-tiiit.*
- N-o faceţi pe Grasa Bertha să aştepte! a strigat Jeremy din maşină, lovind drăgăstos volanul cu palma. Puneţi-vă centurile de siguranţă! ne-a cerut el după ce am urcat.
Următoarea staţie: propriul meu iad pe pământ.
- Vorbeşte serios? l-a întrebat Beth, din spate.
- Obişnuieşte-te cu el, i-a spus Sarah.
- Eu fac traseul, am spus, luând GPS-ul de pe bord.
Jeremy mi-a aruncat o ocheadă, căci de obicei eu eram ultima persoană care se oferea voluntar să fie navigator.

Chestia era că doar eu ştiam încotro mergeam. **11**

- Are de gând cineva să-mi explice de ce tocmai le-am lăsat pe Sarah şi pe Linda într-un câmp? Nu că nu mi-a făcut plăcere să le văd feţele, însă vânătoarea de comori ar fi trebuit să aibă loc în grădinile conacului, nu? a întrebat Jeremy.
Eu preluasem controlul atunci când ajunseserăm la labirintul din lanul de porumb - dându-i lui Beth şampania pe care ea şi Sarah aveau s-o bea după ce ajungeau în centru, alături de o hartă cu traseul până la studioul artistului, unde urma să ne întâlnim cu ele într-o oră. Beth păruse nesigură, dar, în linii mari, ăsta era exact acelaşi plan pe care îl avuseserăm de la bun început: ea trebuia să rămână cu Sarah în timp ce noi decoram apartamentul. Doar că acum nu mai exista un apartament.
- Evie, a intervenit Maria din spate.
- OK, am spus eu, inspirând adânc şi pregătindu-mă. Să nu vă enervaţi...
- Eu nu sunt nervos. Tu eşti nervoasă, Maria? a chestionat-o Jeremy.
El a fost primul care a vorbit după ce am terminat de explicat. Apoi s-a simţit dator să adauge:
- Chiar mă bucur că mi-am irosit o lună din viaţă aranjând un sfârşit de săptămână care părea creat ca să mă tortureze, doar ca să aflu acum că prietena mea l-a înlocuit cu ceva şi mai puţin atrăgător.
- îmi pare foarte rău. A fost o greşeală stupidă şi nici c-aş putea să mă simt mai prost de atât. Am făcut tot ce ne-a stat în putinţă ca să ne asigurăm că acest sfârşit de săptămână are să se ridice la nivelul celui dorit de Sarah. Maria?
M-am răsucit în scaun ca să mă uit în spate, la ea.
- Eu nu sunt nervoasă, m-a asigurat ea, deşi avea vocea crispată.
- „Tot ce *ne-a* stat în putinţă"? a intervenit Jeremy.
- M-a ajutat tipul pe care l-am cunoscut, cel cu fiica. Ben.
- Văduvul Sexy, a spus Jeremy.
- Da. Nu. Nu poţi să-i spui aşa.
- Am crezut că nu-l placi, a spus Maria.
- Păi, ba da. Cred. Nu ştiu. El e motivul pentru care am putut să repar totul atât de repede. Nu că n-ar fi totul foarte bine pus la punct, am adăugat repede. Tocmai v-am trimis amândurora pe e-mail noul itinerar, ca să vedeţi şi singuri.
Maria şi-a verificat telefonul.
- Am primit, a confirmat ea pentru Jeremy. Au rămas valabile toate activităţile.
- Măcar asta, a spus el. Apoi a clătinat din cap.
- Ce spuneam?

- Sunt toate distracţiile pe care ni le-a cerut Sarah, pe cuvânt, le-am spus, entuziasmată. La doar două ore de mers spre vest faţă de locul în care s-ar aştepta ea să fie.
Am văzut-o, în oglinda retrovizoare, pe Maria relaxându-şi puţin privirea.
- Ţi-ai dat toată silinţa. Ea va trebui să înţeleagă asta. Nu eram sigură pe cine încerca Maria să convingă.
- Unde e linkul pentru cazare? m-a întrebat ea.
- E cu adevărat frumos, aşteptaţi numai să ajungem acolo, am spus eu, trimiţându-le linkul.
Mă simţeam uşurată că mărturisisem totul. *Sau aproape totul.*
După câteva secunde de tăcere, i-am întrebat:
- L-aţi primit?
- Evie.
Vocea Măriei era straniu de calmă.
- Spune-mi că n-ai făcut asta.
Jeremy îşi ţinea mâinile pe volan în poziţia „două fără zece". M-a privit întrebător.
- Ce anume? m-am mirat. *Ce-mi scăpase?*
- Casa, Evie. Arată leit ca aceea din filmul *Vacanța.* Nu-mi spune că te foloseşti de petrecerea lui Sarah pentru o întâlnire amuzantă de-a ta.
Ups. Era chiar atât de evident? Mă făcea să mă întreb cât de obsedată eram de acele întâlniri în ultima vreme, din moment ce asta fusese concluzia imediată a Măriei. *Conștiință de sine cosmică, Evie.*
-Aveţi încredere, am insistat, cu stomacul bolborosindu-mi de vinovăţie. N-aş fi ales-o dacă n-ar fi fost perfectă pentru Sarah.
- Evie, mi-a spus Jeremy. Ai confiscat petrecerea lui Sarah ca să-l prinzi în laţ pe Jude Law.
Dacă fiecare cea mai mică bucăţică a următoarelor două zile nu e perfectă, mi-a părut bine de cunostintă, adio si n-am cuvinte.

1

înghesuiţi sub umbrela lui Jeremy, ne holbam cu toţii la ceea ce ar fi trebuit să fie căsuţa perfectă pentru o vacanţă-romantică/poveste-cu-zâne.
- Evie, dragă, mi-a spus Jeremy. Cât de vechi erau fotografiile alea pe care ni le-ai arătat?
Vopseaua de pe cercevelele de lemn crăpate şi de pe uşa de la intrare era scorojită şi se curăţa, având mai degrabă culoarea lividă a unui cadavru decât verde ca oul de raţă.
Acoperişul de stuf era pleoştit. Una dintre ferestrele de la etaj era acoperită cu placaj, iar cealaltă era spartă, marginea sfâşiată a unei perdele de dantelă fluturând prin crăpătură.
Chiar şi trandafirii care se căţăraseră cândva pe peretele lateral al casei erau acum doar o încrengătură de beţe uscate şi de pânze de păianjen.
- Poate că e mai bine înăuntru? am spus eu.
Un stol întreg de ceva negru şi rapid s-a ivit dintr-o gaură din stuf şi a ţâşnit spre cer.
- Lilieci, a spus Maria, ferm. Interiorul e plin de lilieci.
- Nu mai e, a spus Jeremy, inexpresiv. Cum ai găsit asta?
- Mama, am spus eu, fără vlagă.
- V-aţi certat de curând?
Evie: Mamă, acum cât timp ai stat tu la Căsuţa Caprifoi?
Mama: Ooo, să tot fie vreo douăzeci de ani! De ce?
Of, mamă. Am fotografiat casa, ca să încerc mai încolo să recuperez banii.
- Haideţi. Să vedem ce ne aşteaptă.
Am pornit cu pas grăbit pe aleea năpădită de buruieni, descuind uşa cu cheia lăsată de proprietar sub preş. în casă era cumplit de frig. Am întins mâna ca să aprind lumina, simţind sub buricele degetelor, înainte să apăs butonul, plasticul crăpat. Becul din abajurul cu franjuri a pâlpâit, dar nu s-a stins, aruncând fâşii de umbre în camera de zi.
Ne aflam într-o capsulă a timpului, din 1970. Mobila era acoperită de un strat, gros de vreo doi ani, de praf cenuşiu, iar cele două canapele înflorate şi fotoliul verde-închis arătau îmbibate de umezeală.
- Bucătăria, a spus Maria.

Am pătruns cu toţii, prin cadrul jos al uşii, în cea de-a doua încăpere. înăuntru erau o masă rotundă din lemn de pin şi patru scaune. Unul dintre ele era sprijinit de perete, căci îi lipsea un picior. Maşina de gătit, cu plită şi cuptor pe gaz, era evident defectă. O mulţime de ceainice cu forme de feţe omeneşti se holbau la noi de pe rafturile bufetului.
- Aţi auzit asta? a întrebat Jeremy, înălţându-şi capul.
Eu şi Maria am îngheţat, gândindu-ne la lilieci. Era doar ploaia care lovea un jgheab, afară.
- Haideţi să verificăm frigiderul, am spus eu.
Dacă ăla funcţiona, măcar am fi putut să ţinem vinul la rece. Dacă nu... Nici n-am avut curajul să mă gândesc la ceea ce s-ar fi întâmplat.
-Ei?
Nu s-a urnit nimeni.
- Jeremy, l-a îndemnat Maria.
El a ridicat din umeri de câteva ori, făcându-şi curaj. Apoi s-a repezit înainte, a tras de uşa frigiderului şi a făcut un salt înapoi.
Duhoarea care a ieşit de acolo nu semăna cu nimic din ce mai mirosisem înainte.
- închide uşa, închide-o! am urlat eu şi cu Maria într-un glas, lăsându-l pe Jeremy s-o trânteasca.
- Spuneţi-mi că aia era brânză, a zis Maria.
- V-am spus cât de rău îmi pare? am spus eu.
- E OK, m-a asigurat Jeremy, generos, mângâindu-mă pe cap. De Sarah ar trebui să te îngrijorezi cu adevărat.
- Chiar e OK. Vocea Măriei era neîndoielnic voioasă. Acum suntem aici. Am să-i spun lui Sarah că ne întâlnim cu ea şi cu Beth puţin mai târziu, după cursul lor de artă. Deloc ideal, dar n-avem ce face. O să punem vinul afară, e destul de frig. Jeremy, tu verifici starea paturilor. Eu fac curat. Evie se poate ocupa de decorat. Sarah nici n-are să ştie vreodată că a arătat aşa. Totul o să fie bine.
Peste o oră şi un pic, am reuşit să pornim vechiul boiler. Suprafeţele erau aproape toate şterse de praf. Jeremy găsise în dulap lenjerii de pat umede, dar curate, şi a confirmat faptul că liliecii din pod nu puteau pătrunde în restul casei.
Eu tocmai agăţasem un cearşaf în faţa proiectorului. Ben îmi împrumutase echipamentul pentru proiecţia de diapozitive pe care le realizase el din fotografiile mele. Mi-a spus că mai făcuse asta şi că avea să mi le facă şi mie „în doi timpi şi trei mişcări". Dată fiind cantitatea de praf de pe proiector, am avut sentimentul că era pentru prima oară când făcuse aşa ceva după mult timp. Şi totuşi, o făcuse pentru mine.
Prietenii mei s-au adunat în cameră, în jurul meu. Ne-am contemplat munca. Cu lumânări presărate acum pe tot, locul arăta aproape...
- Ei bine, a spus Jeremy. Nu poţi face din rahat bici.
- Dar îl poţi acoperi cu sclipici.
Am stins lumina. Lumânările pâlpâinde făceau atmosfera aproape... Ba nu, tot groaznic era.
- Bun. Mai trebuie să facem un singur lucru înainte să plecăm, am concluzionat eu. Cei doi au oftat.
- *Să bem,* am spus.
Ei au ovaţionat şi au venit după mine în bucătărie.
- Jem, te uiţi tu în bufet după nişte pahare? l-am rugat. Maria scosese itinerarul.
- OK, deci ele ar trebui să plece de la cursul de artă şi să ajungă la cursul de mixologie.
- Are vreunul dintre voi veşti de la ele?
- Nimic.
- Nici eu.
Mi-am îngăduit să mă relaxez puţin. Părea un semn bun.
- Iar s-a auzit zgomotul ăla, a spus Jeremy.
A adulmecat un pachet pe jumătate gol de biscuiţi digestivi din primul dulap şi mi-a zis:
- Crezi că aşa de neglijentă a fost Kate Winslet? -Vinul, i-am amintit eu.
Ultimul lucru de care aveam nevoie era să mă gândesc la comedii romantice.

- Nimic, a spus Jeremy, deschizând şi închizând uşa următorului dulap. Nimic. Nimic. Nimic. S-a dus la ultimele două dulapuri.
- Roagă-te împreună cu mine, a spus el, şi a deschis uşile.
Un şobolan mare cam cât un terrier de Yorkshire i-a ţâşnit direct în faţă.

Capitolul 22. Deflagraţia Mathers™

INT: CÂRCIUMA COPILA CĂLĂULUI

SÂMBĂTĂ, 12 IANUARIE, 4.32 P.M.

Cârciuma poate fi descrisă doar ca fiind „plină de culoare locală. Pe un perete sunt fixate sute de potcoave; ceilalţi pereţi sunt acoperiţi cu o vastă colecţie de plăcuţe metalice pe care sunt scrise glume şi zicale, de la amabile la îndoielnice. BETH şi SARAH stau la o masă pătată. Sarah poartă o eşarfă pe care scrie „Mireasă. Studiază, cu o expresie perplexă, cârciuma întunecoasă, focul care trosneşte şi pe bărbaţii de prin partea locului, care se holbează la cele două blonde în treninguri roz asortate. Mica uşă de la intrare se deschide şi intră JEREMY, MARIA şi EVIE, cu un aer neliniştit.

Jeremy s-a uitat la localnicii aşezaţi la mesele de lângă pereţi.
- Mă găsiţi la bar, a anunţat el, scuturându-şi umbrela. încă nu-şi revenise complet din şocul cu şobolanul.
- întreabă de cursul de mixologie, am strigat eu după el.
Locul era aproape gol. Trei bărbaţi stăteau la mese diferite de lângă peretele cel mai îndepărtat, toţi - cu nasurile roşii, emblematice pentru beţivii notorii. Două femei ne-au privit sceptice, ambele părând a frecventa acelaşi coafor, al cărui catalog de coafuri, ca şi casa noastră, data din anii '70: permanente înfoiate, străbătute de şuviţe colorate într-un blond strident. Era, în mod absolut evident, o bodegă, nu un restaurant. Unde veniserăm, Doamne?
- Evie, a spus Maria insistent, ţinându-mă să nu plec. A zâmbit de dragul lui Sarah, si mi-a arătat telefonul.
O
Al 21 DE APELURI NEPRELUATE DE LA SARAH MATHERS.
Iute ca gândul, mi-am verificat şi eu telefonul. Eu aveam cincisprezece, cu toatele - întinse pe durata ultimelor câtorva ore. Probabil că în casă nu avusesem semnal. Iar Sarah nu era singura
persoană care încercase să mă contacteze.
Ben: Baftă cu petrecerea! Dă-mi de ştire cum merge.
BIA: Abia aştept raportul cu ultima ta întâlnire amuzantă, Roşco.
I-am trimis lui BIA o fotografie cu casa.
Roşco: Tu eşti vinovat pentru asta. Sper că eşti fericit. Petrecerea prietenei mele e ruinată.
- Să mergem, a spus Maria, inspirând adânc. E timpul să luăm taurul de coarne.
Sarah şi Beth îşi întinseseră gecile roz, îmbibate de apă, pe scaunele libere, astfel încât eu şi Maria n-am avut încotro şi am rămas în picioare. Beth avea braţele uşor încrucişate. Părul ei, care fusese frumos coafat la începutul zilei, se înfoia acum pe măsură ce se usca, de parcă ar fi fost tapat pentru că stăpâna lui urma să cânte o baladă sentimentală. între şuviţele dese era încâlcită o crenguţă. Sarah încercase să-şi prindă părul într-o coadă de cal laterală, dar cea mai mare parte a părului refuza să stea prins în elastic. Ea n-a ridicat privirea imediat. în schimb, a amestecat în paharul de gin tonic cu o lingură de plastic.
Eu am înghiţit în sec şi le-am întrebat:
- Cum v-aţi distrat azi?
- Scuze că n-am putut veni mai devreme, a adăugat Maria.
Sarah a încercat să-şi netezească bretonul, dar acesta s-a ridicat din nou.
- Voi ştiţi ce e un labirint într-un lan de porumb, iarna? a pufnit Beth. E un câmp.
- Of, Sarah, am spus eu, simţindu-mă oribil. Măcar cursul de artă a fost în regulă? Drept consolare, Beth a întins o mână către Sarah.
- E în regulă, dragă. N-am vrut să-ţi spun, pentru că tu ai fost atât de sigură că ei o să rezerve locuri la ea, dar te-am prevenit. Martine nu dă lecţii oricui. Până şi Kim a trebuit să tragă nişte sfori.

- Arată-le, Beth, s-a răstit Sarah.
Beth a scos un sul de hârtie din spatele scaunului şi a început să-l desfăşoare.
- Acum, eu sunt o fiinţă rezonabilă, a spus Sarah. Am încercat din greu să nu zic nimic. Dar vă amintiţi ce am menţionat în mod special că nu voiam la petrecerea mea?
Imaginea apărea treptat, pe măsură ce Beth derula sulul. Era ca şi cum am fi privit o imagine încărcându-se pe vechiul internet prin dial-up.
- Ce e... -Of.
Beth continua să deruleze sulul.
- Cam cât de mare e chestia aia? a întrebat Maria cu voce slabă.
- Artistul ne-a oferit o lecţie de desen în direct, a spus Sarah. Eu nu m-am putut uita la ea în timp ce i-am zis:
- Desenele astea pot fi de super bun-gust.
- El a fost modelul.
- Am venit cu băutură! a strigat Jeremy. Băga-mi-aş, cât-a mai scula!
Ceilalţi clienţi şi-au întins cu toţii gâturile ca să vadă mai bine. N-au părut fericiţi.
- *Ascunde-o,* Beth, i-a spus Sarah.
Beth a început să se chinuie să ruleze sulul la loc.
- Putem să mergem şi să ne cazăm la conac acum? a întrebat Sarah, ostenită, rotindu-şi umerii. Am nevoie de o saună şi să înot ca să mă simt din nou om.
Beth ne-a privit cu un rânjet satisfăcut şi cu sprâncenele uşor ridicate a provocare. Sarah nu-şi dăduse seama că nu ne aflam la Shrewksbury, iar Beth n-o pusese în temă.
- Care-i problema? a întrebat Sarah, precaută.
- Cred că pe tine te-a întrebat, Evie, a spus Jeremy, aşezându-se pe geaca lui Beth, care i-a smuls-o imediat de sub fund.
- Ce mama naibii e a/a? a întrebat Sarah.
El pusese pe masă o tavă argintie pe care se aflau sticle de vodcă, gin şi tequila, o cutie de suc de portocale şi cinci pahare. Unul dintre pahare avea în el o umbreluţă de hârtie mototolită.
- A, asta? E renumitul nostru curs de mixologie. Jeremy şi-a înclinat capul către mine. Aici funcţionează principiul „Fă-o cu mâna ta". Se pare că nu se oferă servicii pentru petreceri de burlăciţe.
Mie mi s-a făcut stomacul ghem atunci când s-au uitat cu toţii către bar. în spatele lui stătea o femeie de vreo patruzeci şi ceva de ani, cu păr cărunt, sârmos, prins la spate într-un coc lejer. Gura îi era strânsă într-o linie subţire, iar ochii - plini de o profundă dezaprobare.
- Mai exact, ce se petrece aici? a întrebat Sarah.
- Pot să explic... am început eu.
- Cu toţii putem, a spus Maria, dându-i un ghiont lui Jeremy. El a turnat nişte vodcă într-unui dintre paharele pătate de apă.
- Sigur, de ce nu. Şobolanul ăla n-a fost o pedeapsă destul de mare.
- Nu, am spus eu, înainte ca Sarah să ceară lămurirea remarcii lui. E numai vina mea.
- Evie, e OK, a spus Maria, dar nu şi-a putut ascunde uşurarea.
- Pentru numele lui Dumnezeu, să-mi spună unul dintre voi, ne-a somat Sarah. Eu mi-am luat avânt.
- Ideea e, Sarah...
- Aici nu e Shrewksbury, a spus Beth, triumfătoare. Ăştia ţi-au făcut praf petrecerea.
- Mulţam, Linda, a spus Jeremy.
- Cine naiba e Linda?

11

Chestia cu Deflagraţia Mathers™ era că nu se întâmpla niciodată exact atunci când te aşteptai. Odată numărătoarea inversă pornită, putea fi oricând.
Şi judecând după expresia de pe chipul alb, crispat, al lui Sarah în timp ce-şi sorbea ginul, era cert că deflagraţia se declanşase. Curând, chipul prietenei noastre avea să capete o nuanţă de stacojiu puternic, după care urmau încleştarea pumnilor, şiroaie de lacrimi amare şi, în

final, un acces de furie extrem de periculos pentru timpane şi de o durată şi raţiune imprevizibile.
- Ai pierdut rezervarea conacului? m-a întrebat Sarah, vorbind sacadat.
- Mă duc să aduc nişte paie, ne-a vestit Jeremy, ridicându-se.
- Ba ai să rămâi aici, a spus Sarah. Beth a făcut ochii mari.
- Eu am exact ceea ce-i trebuie acestei petreceri. A început să scotocească prin geanta ei.
- Să dea naiba, Beth, dacă asta e ceea ce cred eu...
Expresia lui Beth a devenit posacă. Mi s-a părut c-am văzut-o strecurând ceva în buzunar atunci când s-a ridicat în picioare, clătinându-se un pic pe călcâie. Singurul element în plus din ginul ei fusese umbreluţa de cocktail.
- Eu am să mă duc să întreb de variantele vegetariene pentru cină.
- Mâncăm *aici*? Ai înlocuit Jorden's, un restaurant cu stele Michelin, cu o bodegă unde au doar plăcinte? m-a întrebat Sarah, arătând cu degetul către un semn pe care scria: COMANDAŢI PLĂCINTELE NOASTRE PREMIATE!
- Sunt premiate, a spus Jeremy.
în liniştea care a urmat, el a deschis sticlele de tequila şi a început să umple câte un pahar pentru fiecare.
- Voi faceţi cumva băşcălie de această petrecere a burlăciţelor? ne-a întrebat Sarah pe un ton scăzut.
Eu şi Maria am vrut numaidecât să protestăm. Sarah a ridicat mâna. *Asta* e, mi-am zis eu. Ne-am pregătit toţi trei.
Dar Sarah a rămas descurajant de calmă.
- Nu cred că aş fi putut fi mai clară în privinţa a ceea ce mi-am dorit. Aţi crezut cumva că e amuzant să luaţi toate cererile mele şi să urziţi versiunea asta schimonosită? Voi trei vă fofilaţi tot timpul împreună. Pur şi simplu nu m-am aşteptat să mă eliminaţi tocmai de la petrecerea mea!
- Sarah, nu e deloc aşa, a spus Maria, îngrozită.
- A fost numai şi numai greşeala mea, am insistat eu. Maria şi Jeremy au făcut tot ce ai cerut. Eu am pierdut rezervarea şi am închiriat o căsuţă aici pentru că arăta exact ca aceea din filmul *Vacanţa.* Nici nu ştii cât de rău îmi pare.
Ea şi-a pus băutura pe masă.
- E incredibil, nu alta.
Prietenii mei au schimbat o privire peste capul ei. în aer plutea o vibraţie, precum calmul de dinaintea furtunii. Deflagraţia Mathers™ era iminentă.
- N-am vrut să se ajungă aici, am spus eu, disperată. S-a întâmplat din cauză că BIA...
- *Evie, a* spus ea, cu forţa unei palme date pe obraz. *Gata, începea.* Sarah a inspirat adânc şi... a expirat lent.
- Să nu îndrăzneşti să legi lucrul ăsta de bărbatul ăla. E numai vina ta. Ai fi putut face asta la orice alt sfârşit de săptămână - de ce a trebuit să te foloseşti de evenimentul *meu?*
Maria a luat-o de mână.
- Bravo, a spus ea, blând.
- E graţie terapiei, a spus Sarah. Cred că aş fi preferat criza de isterie.
- Nu mi-am permis să fac altfel! am zis.
Prietenii mei au sărit cu toţii, iar eu am coborât vocea, ruşinată.
- îmi cer scuze. Chiar am vrut să ai o petrecere a burlăciţelor perfectă, dar ai cerut atât de multe, Sarah. Nu le-am putut face pe ambele - şi întâlnirile amuzante, şi organizarea petrecerii tale.
Jeremy mi-a aruncat o privire de genul „Acum eşti pe cont propriu".
Mi-am încrucişat braţele. Economisisem luni întregi pentru evenimentul lui Sarah. Salariul meu de la agenţie nu era foarte rău, dar nu crescuse prea mult de-a lungul anilor.
- Voi nu înţelegeţi mereu cum e să trebuiască să fii atent cu banii, am spus eu, încordată. Voi sunteţi cu toţii atât de realizaţi. De câte ori mă uit la vieţile pe care le duceţi voi, mă simt de parcă aş fi cu câţiva paşi în urma voastră.

- Vieţile *pe care le ducem noi*? a spus Sarah. Maria şi Jeremy m-au privit şi ei uluiţi.
- Ţi-a trecut măcar prin cap că voiam o petrecere a burlăciţelor decentă dintr-un motiv anume? Am ştiu în ce mă băgăm atunci când am fost de acord să mă mărit cu Jim. îl iubesc, dar vine la pachet cu doi câini, un credit ipotecar împreună cu fosta nevastă, un gust oribil la haine şi doi
copii. Aşa că, scuze, a spus Sarah, dacă, înainte să devin mamă vitregă - şi am să mă implic *total* pentru cei doi băieţi, luna noastră de miere e într-un parc de distracţii pentru copii - am vrut şi eu un sfârşit de săptămână luxos şi să fie totul numai despre mine pentru o ultimă oară. Am cerut chiar atât de mult?
îmi pierdusem graiul. Presupusesem că Sarah fusese doar pretenţioasă, ca de obicei, în legătură cu petrecerea asta. Ştiam că, alegând să fie cu Jim, viaţa ei n-avea să mai fie chiar aşa de simplă, dar crezusem mereu că putea face faţă oricărei situaţii. N-o întrebasem niciodată cum se descurca în privinţa pregătirilor pentru nuntă.
- Sarah nu e singura, a spus Maria, iar acum avea ea parte de toată atenţia noastră. Privit din afară, poate părea că eu şi David avem toată viaţa pusă în ordine, dar uitându-mă la viaţa ta, Evie, chiar îţi invidiez libertatea. Atunci când David discută despre căsătorie şi copii, e ca şi cum toată viaţa noastră e stabilită dinainte şi pe un singur drum. Dar tu pari să ai atâtea căi deschise în viitor.
- însă tu îmi spui mereu că trebuie să schimb lucrurile.
- Pentru că poţi, a spus Maria, simplu.
- Am crezut că tu şi David sunteţi fericiţi, am zis eu cu glas scăzut.
Nu mă gândisem o clipă că prietena mea ar fi putut fi altfel decât satisfăcută de relaţia ei. Maria a zâmbit.
- Suntem, atât cât e toată lumea. Şi în mare parte pentru că ne avem unul pe celălalt, dar de cele mai multe ori e nevoie de mult efort ca viaţa noastră să pară ca şi cum ar fi aşezată.
Jeremy a încuviinţat din cap, cu gura în pahar.
- Nu te supăra, Evie, dar eu, dacă e să fiu invidioasă pe cineva, atunci sunt pe Jeremy, a spus Sarah.
Jeremy s-a înecat.
- Scuze, ce?
Sarah a fluturat mâna în aer.
- Uneori cred că tu eşti singurul dintre noi care s-a aranjat foarte bine. O slujbă grozavă, apartamentul ăla, nici un zor să te aşezi la casa ta.
- Nici un zor să mă aşez la casa mea? încearcă tu să cunoşti pe cineva atunci când îţi petreci fiecare sâmbătă seara la birou.
Acum Jeremy avea toată atenţia noastră.
- Evie, când tu te plângi că viaţa ta e numai serviciu şi Netflix, eu mă uit la tine uneori şi îmi zic: *Ai timp pentru Netflix?*
Eram copleşită. Dar Jeremy *nu voia* să-şi găsească un partener, nu? Sau, cel puţin, nu voise pe când eram mai tineri.
- Ar fi trebuit să te întreb cum îţi merge.
- Cu toţii ar fi trebuit, a spus Maria.
- Of, a zis Jeremy, ridicând din umeri. Cine sunt eu să mă plâng? Măcar apartamentul meu uriaş îmi ţine de cald nopţile. Evie are doar cuibuşorul ăla de nebunii.
Ne-am uitat unii la alţii şi mi-am dat seama că, tot timpul cât eu fusesem în Londra, ei fuseseră ocupaţi să se maturizeze.
- Evie, a spus Sarah în cele din urmă. Să nu crezi că ai scăpat cu asta, dar sunt dispusă să accept ideea că uneori se poate să fiu un picuţ cam prea mofturoasă...
Nici unul dintre noi n-a reacţionat.
- ... în ceea ce priveşte nunta. Am devenit imediat atenţi.
- E cu totul de înţeles, a sărit Maria.
- E atât de mult stres, am spus eu.
Am aşteptat să intervină şi Jeremy. El şi-a mai turnat nişte tequila.

- Ce? a întrebat, apoi a oftat. Bine. Sarah, ştii că te iubim. Sarah s-a luminat, cu ochii un pic umezi.
- Atunci, veniţi încoace şi îmbrăţişaţi-mă. Eu sunt aia cu petrecerea ruinată.

Eu şi Maria am strâns-o în braţe, trăgându-l şi pe Jeremy lângă noi.

- Maria, ştii că poţi veni să stai la mine oricând doreşti, am spus eu. -Ştiu.
- jeremy, acum ştiu că ai încercat să cunoşti pe cineva. Am să-ţi fac cunoştinţă cu bărbatul perfect, a promis Sarah.
- Haideţi să ne concentrăm mai bine pe Evie. O cunoaşteţi, prietena responsabilă pentru acest dezastru?
- Chiar e oribil, nu? am spus eu.
- Total, mi-a răspuns Maria. Sarah s-a lăsat pe spate în scaun.
- Deci, ce-ai de gând să faci acum, Evie?
- Să nu mă mai pun pe mine în centrul atenţiei? am încercat eu.
- E un început, dar mă refeream la întâlnirile tale, a spus Sarah. Ne-am uitat cu toţii, miraţi, la ea.
- Cum ai de gând să întâlneşti pe cineva? m-a întrebat.
- Sarah, pe cuvânt, nu mai vreau să aud de vreo întâlnire amuzantă. E sfârşitul tău de săptămână.
- Ai dreptate. Şi nu ţi se permite să-l fi ruinat degeaba. Cineva din nenorocitul ăsta de sat trebuie să fie singur.

S-a ridicat şi şi-a netezit bluza.

- Iar eu am să-l găsesc.

Atunci am observat că în bar se făcuse linişte deplină. La început, am crezut că vorbiserăm noi prea tare, dar am constatat că localnicii nu la noi se holbau.

- O, bravo, aţi terminat. Atunci, haideţi să ne distrăm puţin! a strigat Beth.

Managerul de resurse umane stătea în mijlocul încăperii, cu un pahar de gin într-o mână şi cu un penis gonflabil uriaş în cealaltă.

Cuprins

Capitolul 23. Fată singură

INT: CÂRCIUMA VIZUINA VULPII

SÂMBĂTĂ, 12 IANUARIE, 7.23 P.M.

Cârciuma e o construcţie cu un etaj, mică, fără ferestre. Camera e pătrată, cu o masă de biliard la un capăt şi cu un mic bar la celălalt. E mai aglomerat decât la Copila Călăului, dar tot pe jumătate gol. Un buldog stă întins în mijlocul încăperii, ronţăind o ureche de porc. Ca o confirmare lipsită de entuziasm a numelui cârciumii, un cap de vulpe prost împăiat îşi arată colţii de pe perete, deasupra unui şir de mese mai mult goale. în afară de asta, un glob de discotecă ce atârnă din mijlocul tavanului e singurul element de decor.

- Ştiţi unde e Laurence? l-a întrebat Sarah pe barman, luându-l în vizor din clipa în care am pus piciorul în cârciumă.

Eu am fost surprinsă să mă încânte sprâncenele lui perfect arcuite.

Sarah i-a promis barmaniţei de la Copila Călăului că plecam şi că o luam şi pe Beth cu noi dacă ne arăta direcţia către oricare bărbat neînsurat din sat. Femeia ne spusese că-l puteam găsi pe „trădătorul ăla nenorocit" la Vizuina Vulpii - din câte se părea, cârciuma cu reputaţia cea mai proastă dintre cele două - iar, pe urmă, scuipase. Eu n-am luat acest gest drept un semn bun, dar nimic n-a putut-o descuraja pe Sarah.

Barmanul s-a uitat la noi, a observat eşarfa de „Mireasă" a lui Sarah şi penisul gonflabil al lui Beth.

- Lawrence vine abia după ora nouă. Tonul lui n-a lăsat loc şi pentru alte întrebări. Cu toate astea, Sarah a insistat:
- Şi câţi ani are Lawrence?

Asta a făcut ca sprâncenele lui perfect arcuite să se ridice.

- Destui, a răspuns barmanul.
- Ce gin aveţi? l-a întrebat Beth, făcându-şi loc în faţă. Eu beau doar Bombay Sapphire.

- Luăm porţie dublă din orice aveţi, i-a spus Jeremy, spre marele dezgust al lui Beth. Sarah s-a uitat tăios la penisul gonflabil, iar colega ei de muncă a devenit corespunzător de smerită.
- Politica noastră e fără petreceri ale burlăciţelor, ne-a avertizat barmanul, cu ochii pe membrul grupului nostru care se dezumfla acum lent.

Sarah şi-a scos eşarfa şi a strivit obiectul în mâinile lui Beth.
- Ce petrecere a burlăciţelor? a întrebat ea, în timp ce din vârful gonflabilului pleoştit a ieşit un şuierat trist.

Barmanul a oftat şi s-a dus după pahare.
- OK, uitaţi care-i planul.

Ne-am strâns în jurul lui Sarah. O să ne despărţim şi o să întrebăm prin jur de Lawrence. Haideţi să aflăm ce putem înainte să ajungă aici. întrebări? Am ridicat mâna.
- Eu am vreun cuvânt de spus în toată treaba asta? -Nu.
- încă o întrebare, a spus Beth. Eu cu ce mă aleg? N-o cunosc pe Evie. Am crezut că am plătit pentru un sejur luxos la spa, nu ca să caut un membru al distribuţiei unui serial din secolul trecut. Ce?

Sarah şi-a umflat nările, furioasă.
- îi căutăm lui Evie un partener pentru nunta mea, a spus ea, în locul unei explicaţii mult mai lungi şi mai dubioase.
- Şi mie de ce mi-ar păsa?
- Pentru că - Sarah a făcut ochii mici şi a zâmbit dulce - pentru că, dacă ne ajuţi, te fac domnişoară de onoare.
- Ţine asta, a poruncit Beth, apoi i-a dat lui Jeremy penisul, şi-a luat paharul de pe bar şi a plecat de lângă noi.
- Doar nu vorbeşti serios cu domnişoara de onoare, nu? a şoptit Maria.
- **I**-am spus: fără penisuri, a răspuns Sarah, luând o gură de gin.

Ii

- O să-mi iau cea mai tare rochie, a anunţat Beth, prăvălindu-se pe un scaun. Jeremy era singurul care nu se întorsese încă.
- Ce ai aflat? a întrebat Sarah, iscoditoare.

Toţi cei întrebaţi fuseseră evazivi. Nu le prea plăceau străinii, mai ales cei care puneau întrebări.

Se părea că Beth avusese mai mult succes. A început să enumere pe degete:
- E din Franţa, e scund şi a lucrat cândva ca ridicător de pinguini la Grădina Zoologică din Londra.

Ne-am uitat cu toatele la ea.
- Nu ştiţi că atunci când pinguinii încearcă să se uite după avioane se dezechilibrează?
- Cam cât gin ai băut, Beth? a întrebat-o Sarah.
- Adică nu-i adevărat?

Maria şi-a ascuns zâmbetul, iar mie mi-a venit să râd, dar m-am făcut că tuşeam. Sarah a oftat.
- Măcar o să apară în curând.
- Atunci, poate că nici n-ar trebui să-l cunoaştem, a mormăit Beth. Cine ar vrea să înceapă o relaţie bazată pe minciuni?
- Pare mai aglomerat? a întrebat Maria.

Avea dreptate, se părea că nu mai erau locuri decât în picioare.
- Faceţi loc, faceţi loc!

Jeremy a ajuns cu greu înapoi la scaunul lui, cu haina burduşită.
- la priviţi aici, ne-a spus, deschizându-şi fermoarul şi scoţând o pungă de hârtie îmbibată de grăsime. Prin amabilitatea Copilei Călăului.
- Ce mama naibii...? s-a minunat Maria.
- Plăcinte! a rânjit Jeremy.

Ne-am uitat la Sarah ca să-i vedem reacţia. După o pauză mică de tot, ea a fost prima care a înşfăcat punga. Am urmat-o şi noi. Beth a strâmbat din nas până când Jeremy i-a întins o plăcintă cu brânză ambalată individual. Ea a luat-o, uşor calmată.

Ii

- Evie, ai văzut asta?

Maria îşi scosese telefonul. I-a şters ecranul de firimituri de plăcintă şi mi l-a arătat. Era website- ul monden *Bârfe, zvonuri, calomnii. Monica Reed îi dă papucii tânărului iubite!*

- E peste tot, a spus ea. Au avut o ceartă monstru în public. Maria a făcut o pauză pentru un efect dramatic.
- El a spus că nu avea nevoie de încă o mamă, iar ea i-a spus *lui* că nu avea nevoie de un al treilea copil, ci de un partener care să nu fie intimidat de succesul unei femei.

Eu am dat din cap, zâmbind din pricina celor spuse de ea, dar n-am putut să nu am un sentiment de milă faţă de BIA. Era un nesimţit, însă o despărţire putea fi, oricum, un lucru foarte urât şi fără să-şi bage nasul presa din toată ţara. Maria m-a privit îngândurată şi şi-a luat telefonul înapoi.

La celălalt capăt al cârciumii, lumea se agita. Pe când toţi prietenii mei îşi întindeau gâturile ca să vadă ce se petrecea, eu mi-am scos telefonul. Aveam un mesaj de la Ben, însă am deschis mai întâi conversaţia cu BIA. **Roşco:** Eşti bine? Am văzut ştirea **BIA:** De ce n-aş fi? **Roşco:** Eşti sigur? Pentru că eu am o listă de filme din categoria Inimi Frânte, verificată şi testată, pe care ţi-o recomand. E garantat că o să te facă să te simţi mai bine **BIA:** Mersi, Roşco. Dar nu e frântă. Spune-mi despre *meet-cute*

Bine. Dacă nu voia să vorbească despre asta, n-aveam de gând să insist. în plus, l-aş fi putut înveseli doar povestindu-i despre cea mai recentă încercare a mea de a cunoaşte pe cineva.

Roşco: Mai întâi de toate, casa a venit la pachet cu un şobolan uriaş

- Ce fac oamenii ăia acolo? a întrebat Jeremy, lingându-şi degetele de foaie de plăcintă. M-am uitat în direcţia în care se uita el. Un bărbat chel, masiv, alăturase două mese de biliard şi le acoperise cu şipci. Oamenii începeau să elibereze spaţiul, de parcă ar fi fost ceva normal. Bărbatul a adus o scară cu roţi, îmbrăcată în pânză neagră, care fusese sprijinită de peretele din fund. Atunci Beth a sărit, brusc, în picioare.
- Mă duc să dau un telefon! a spus ea, strecurându-se cu greu pe lângă scaunul meu. Voi fi *cea mai bună* domnişoară de onoare.

BIA: Ce casă?

Am derulat mesajele în sus, ca să-i reamintesc de imaginea pe care i-o trimisesem. Nu era nicăieri.

Am simţit pe şira spinării un fior rece ca gheaţa. Mi-am verificat mesajele trimise.

Ben. îi trimisesem lui *Ben* un mesaj în care îi spuneam că petrecerea se dusese de râpă numai

din cauza lui, iar el răspunsese.

Ben: Ce pot să fac?

O, nu. Trebuia să limitez pagubele. Trebuia să-i explic pur şi simplu că fusese o biată greşeală.

- O-o, a exclamat Jeremy, făcându-mă să-mi ridic privirea.

Şi-a strecurat în gură restul de plăcintă. Eu m-am uitat din nou în direcţia privirii lui şi l-am văzut pe bărbatul cel chel şi masiv croindu-şi drum înspre masa noastră. Maria a încercat să strângă rapid firimiturile cu muchea palmei.

- Care dintre voi îl caută pe Lawrence? a mormăit bărbatul.
- Evie, aici de faţă, a spus Sarah repede.

Privirea neimpresionată a bărbatului a întâlnit-o pe a mea.

-Vino cu mine, atunci.

Eu m-am uitat la prietenii mei, căutând ajutor.

- Fii în centrul acţiunii, m-a îndemnat Jeremy.

-Ai să fii bine, mi-a spus Maria, luându-mi telefonul din mâna încleştată şi dându-mi un mic ghiont. Noi suntem aici.

Sarah şi-a ridicat propriul telefon.

- Mă asigur că avem filmat tot ce se întâmplă, indiferent ce-o fi. Poate că ei nu mă iertaseră cu adevărat.
Am pornit fără tragere de inimă pe culoarul pe care bărbatul îl crease printre oamenii din bar - oare *el* era Lawrence? Braţele i se bălăbăneau pe lângă corp, decorate cu nişte muşchi de ziceai că purta aripioare gonflabile pentru înot. Nu era genul meu, dar, ca s-o fac fericită pe Sarah, chiar trebuia să am o atitudine pozitivă. în plus, băusem mult gin. Bărbatul m-a condus la mesele de biliard acoperite. Deasupra erau acum puse o masă şi un scaun. El mi-a întins mâna, iar eu i-am prins-o automat. însă şi-a smuls mâna, iritat. De fapt, o întinsese doar ca să-mi arate că trebuia să urc scara. Am făcut-o, iar atunci am văzut cum cineva pusese o lumânare aprinsă şi un trandafir roşu pe masă. Urma să particip la o primă întâlnire în văzul tuturor? M-am uitat înapoi la prietenii mei, care mi-au făcut cu mâna. După ce m-am aşezat, un reflector s-a aprins direct deasupra mea. Toţi ochii s-au întors către mine. Deodată, în cârciumă s-a auzit muzică. Globul de discotecă din tavan a început să se rotească, iar pânza neagră a fost ridicată de pe scară şi am văzut că treptele erau acoperite cu sclipici roz. Eram pe o scenă.
Bărbatul chel ţinea acum în mână un microfon.
- Doamnelor şi domnilor, Vizuina Vulpii are onoarea să vi-l prezinte, revenit definitiv de data asta, pe consăteanul nostru cabaretist şi travestit mai frumos ca o regină, Lawrence al Labiei, cu faimosul său karaoke.
Ce?
O femeie superbă, îmbrăcată într-un costum de gimnastică negru cu sclipici, mulat pe corp, cu ciorapi de plasă, păr blond extrem de des şi platforme foarte înalte în picioare, a păşit către scenă cântând „Big Spender" al lui Shirley Bassey. S-a uitat către mine, genele-i dese şi lungi fluturând într-un semn pe care mi l-a făcut din ochi.
Era bărbatul de mai devreme, de la bar, cel cu sprâncenele acelea frumoase şi îmbrăcat impecabil.
Muzica a fost lăsată mai încet şi el/ea a anunţat:
- Mai întâi, o mărturisire.
Şi-a aplecat capul spre microfon, cu unghiile licărindu-i.
- E adevărat. Am fost pentru scurt timp sedusă de Copila Călăului. Apoi şi-a coborât vocea.
- N-am putut rezista plăcintelor ei. Clienţii au râs.
- Acum am auzit că obrăznicătura asta roşcovană a întrebat de mine toată seara. Aşa că, draga mea...
Lawrence şi-a ridicat unul dintre picioarele alea lungi şi zvelte pe masă, în semişpagat.
- ... ce ai de gând să faci cu mine?
Sunt destul de sigură că am scos un ţipăt ascuţit.
- Ce-ai zice dacă mi-ai spune ce cântec ai dori să cânţi?
Eu m-am holbat implorator la prietenii mei, dar ei erau mult prea ocupaţi cu savurarea spectacolului.
- Ei bine?
Lawrence mi-a pus microfonul la gură.
M-a măsurat din cap până-n picioare, ridicând din umărul împodobit cu pompoane.
- în regulă. Muzica s-a schimbat.
- Toată lumea să bată cât poate de tare din palme pentru „Love Machine"... cântată de Fata Singură.
Clienţii din cârciumă au izbucnit în râs, iar mie mi-au luat obrajii foc.
Am observat mişcare şi, înainte să mă dezmeticesc, prietenii mei urcau în grabă scara ca să mi se alăture.
- Nu e singură! a strigat Maria, gâfâind.
Sarah a luat microfonul de la Lawrence cel amuzat, iar Jeremy m-a tras şi m-a ridicat în picioare.
- Haide, Nicola, să le arătăm cum se face.
Dar, înainte să dăm curs acelei ameninţări, în cârciumă s-a auzit un urlet:

- *Ce se petrece aici?!*

Toată lumea a tăcut mâlc, muzica întrerupându-se brusc pe când un ofiţer de poliţie şi-a făcut loc printre oameni ca să examineze, la lumina lanternei, care era treaba cu scena aceea „îndoielnică".

- Domnule poliţist, a spus Lawrence al Labiei, care acum era întruchiparea demnităţii pure. Cu ce vă putem fi de folos?

- N-am venit aici pentru tine, i-a răspuns bărbatul. Lângă mine, Jeremy a scos un sunet ciudat.

Exact atunci am văzut că lanterna ieşea din pantalonii poliţistului.

- *Sarah Mathers*, a strigat poliţistul, smulgându-şi pantalonii de pe el dintr-o singură mişcare. Ai fost o fată tare neascultătoare. Treci cu fata la perete si desfă picioarele!

1i

Maria, Sarah şi Jeremy s-au strâns în spatele meu pe când deschideam uşa casei. Am păşit în holul întunecos.

- Atenţie, Sarah, a spus Jeremy, clătinându-se puţin. Ai să-ţi dai seama în curând că Linda a luat decizia corectă rămânând la cârciumă.

- *Linda* n-a avut de ales, a spus Sarah, ameninţătoare. Ştia de politica mea Fără Penisuri.

- Eşti pregătită?

Eu şi Maria am luat-o fiecare de câte o mână.

- Sunt pregătită, ne-a spus ea, vitează. Eu am inspirat adânc şi am aprins lumina. Sarah a a început să respire sacadat.

- O, fetelor.

Camera de zi fusese umplută cu baloane cu heliu roz-aurii, care mascau tavanul umed, creând o pădure de panglici ondulate. Am păşit cu toţii, încet, în cameră. Pe chipul Măriei se citea o uimire fără margini.

- Ce-i asta? m-a întrebat ea în şoaptă. Panglicile mă gâdilau pe obraz.

- Habar n-am.

Am aprins proiectorul, dând la o parte baloanele care ajunseseră în faţa ecranului. Prima imagine era cea cu noi costumaţi ca în *Fruumuşica.* Jeremy a făcut lumina mai mică. Baloanele au început să sclipească delicat.

Cine făcuse aşa ceva? Singurii oameni care mai ştiau despre acea casă erau BIA şi Ben. **Evie:** tu ai fost?

Maria a acoperit una dintre canapele cu un cearşaf, iar prietenii mei s-au aşezat cu toţii pe ea, în faţa ecranului.

- Haide, Evie. Avem vin.

Au început să se mire care mai de care de fotografii, iar eu mi-am scos telefonul. **Ben:** Proprietarul s-a ocupat de livrare. Vei primi înapoi banii pentru casă.

- A fost Ben, le-am spus eu.

Nu-mi zisese nimic despre baloane cu o zi înainte, atunci când luasem proiectorul de la Gil's. *De ce ar fi...* Am simţit că mi se făcea rău, căci mi-am adus aminte că el încă mai credea că eu îl acuzasem de ruinarea petrecerii. Cu toate câte se întâmplaseră, uitasem să dau explicaţii. Baloanele erau o scuză. *O, Doamne.*

- Am ştiut eu că-mi place de el, a spus Jeremy.

- Să nu-ţi vină idei, l-am avertizat, în timp ce m-a tras şi m-a aşezat lângă el. Asta nu dovedeşte decât că eu chiar sunt ridicolă.

Trebuia să-l lămuresc pe Ben. Groaza mi se zvârcolea în stomac, amestecată cu alcoolul. **Evie:** Nu ştiu ce să spun. Mulţumesc, Ben. Scuze că te-am făcut să te simţi obligat să ne ajuţi. îi

scrisesem mesajul ăla idiotului de BIA, nu ţie. NIMIC din toate astea n-au fost din vina ta. Dacă

ajută la ceva, află că datorită ţie Sarah are un sfârşit de săptămână frumos.

Mesajul *Ben scrie a* apărut şi a dispărut de pe ecran de câteva ori.

Ben: BIA? Deci sfârşitul de săptămână petrecut la țară a fost, de fapt, planificat pentru o

întâlnire amuzantă?
Prima mea reacţie a fost de jenă, apoi m-am simţit imediat contrariată. Făceam un pas înainte, doi înapoi cu Ben. De ce-l deranja aşa de tare că organizam acele întâlniri amuzante?
Evie: îţi mulţumesc pentru baloane. Şi pentru fotografii. Şi pentru ajutorul tău... Dar nu e nevoie să faci pe Domnul Judecătot cu mine
Şi cu asta - mi-am aruncat telefonul pe mochetă, apoi am revenit la prietenii mei şi la fotografii. Ben nu aranjase imaginile în ordine cronologică. în timp ce priveam, îmbrăţişându-ne tot mai strâns cu fiecare fotografie, au început să se distingă anumite teme. Vacanţe, aniversări, absolviri, instantanee în care rădeam cu gura până la urechi, imagini cu mine scriind la laptop... Undeva în acea parte a creierului meu care se afla încă la câţiva milimetri deasupra nivelului de alcool, a încolţit gândul că acea succesiune de imagini nu arăta a ceva făcut de Ben „în doi timpi si trei mişcări"...

Ii

Cioc, cioc, cioc.
Am tresărit cu toţii de sub plapuma cu care ne înveliserăm în timpul somnului la grămadă, pe canapea.
- Ce-i asta? a întrebat Maria, luându-se cu mâinile de cap. Ne mişcăm?
Jeremy era pe scaun, înfăşurat într-un cearşaf de pat, ca o crisalidă. Ne-a privit, clipind somnoros, şi m-a întrebat:
- Evie, care parte ticăloasă a planului tău mai e şi asta?
- Ar fi bine să fie o livrare de mâncare la domiciliu. Nu ne-ar strica nişte sandviciuri cu cârnaţi, a fost de părere Sarah.
Cioc, cioc, cioc.
M-am încruntat, străduindu-mă să-mi amintesc programul.
- O, Doamne, nu, mi-am adus eu aminte. E Centrul de Pregătire Militară Barbara.
- Nu, nici să nu te gândeşti, a spus Jeremy.
Am dat plapuma la o parte, m-am dat jos cu mare greutate din pat, apoi am încercat să rămân în picioare în timp ce camera se învârtea cu mine.
- Evie, m-a conjurat Sarah. Nu mai pot face faţă acestei petreceri organizate de tine. Spune-le să plece.
- Tu ai vrut o oră de sport! i-am răspuns eu, dezmembrând baricada din perne pe care o construiserăm noaptea trecută ca să acoperim gaura de sub uşă şi să împiedicăm, astfel, vizita nedorită a prietenului rozător al lui Jeremy. Oricum, ai să fii răsfăţată după asta. La ora unsprezece vine cineva de la Şerlacuri la Shelley.
Jeremy a ridicat capul.
- Sună vreunul dintre numele astea a ceva real?
I-am aruncat o privire disperată şi am tras zăvorul uşii de la intrare.
- Evie, mi-a spus Sarah, ascunzându-se sub plapumă. Din partea mea, poţi să-i spui Barbarei să-şi bage antrenamentul militar în dos.
în uşă stătea un bărbat îmbrăcat într-un palton elegant. în spatele lui, o maşină neagră aştepta în stradă. El a zâmbit pe sub nasul care i se înroşise de la frig.
- Cu ce vă pot ajuta? l-am întrebat, gândindu-mă, într-o clipă de naivitate prostească, la momentul acela din *Vacanţa* în care Jude Law apărea la uşă.
- Am venit să vă conduc la conacul Shrewksbury. Zâmbetul i-a devenit mai larg.
- Ar trebui să plecăm acum, dacă doriţi să nu rataţi programările la spa. Asta - dacă nu cumva aţi prefera să mi le bag în dos, a spus el zeflemitor.
Sarah a apărut numaidecât lângă mine.
- Spa? a icnit ea. Spa-ul de la *Shrewksbury*? Nu-mi pasă cum ai făcut asta, Evie, dar ai nimerit- o şi tu, în sfârşit. Haideţi cu toţii, mişcaţi-vă fundurile! Treceţi imediat în maşină!
Creierului meu de vată i-a luat ceva timp până să proceseze totul. *Ben* făcuse asta. în loc să refacă rezervările, angajase un şofer. *Şelacuri la Shelley,* vezi să nu. Asta însemna că toată duminica lui Sarah era exact aşa cum sperase ea.
- E foarte tare văduvul ăsta, a fluierat Jeremy din spatele nostru.

Da. Era, pe drept cuvânt, Văduvul cel Tare. Iar eu cum îi mulţumisem cu o seară în urmă? Făcându-l Domnul Judecătot. *Of, Evie.*

Capitolul 24. Poziţia ţestoasei

INT: AGENŢIA DE IMPRESARIAT PENTRU SCENARISTI

WILLIAM JONATHAN MONTGOMERY & FIII MARŢI, 15 IANUARIE, 7.24 A. M.

EVIE e la computer, scriind ceva, absorbită cu totul. Singura lumină vine de la lampa ei de birou. La capătul coridorului, în biroul lui MONTY, e întuneric încă. Ea îşi ia cafeaua şi vrea să bea o gură, moment în care îşi dă seama că are cana goală.

Am oftat, mi-am pus cana înapoi pe birou şi am început să-mi verific corespondenţa primită. Aveam încă peste o sută de e-mailuri necitite, ca să nu mai pun la socoteală sutele de solicitări de la scenarişti care sperau ca Monty să-i reprezinte. Sau maldărul de contracte de pe biroul meu, care-mi ajungea acum până în dreptul nasului. îmi petrecusem ziua de dinainte consemnând aventurile din zilele *Meet-Cute-M*acanţă-Romantică, şi, deşi o mare parte a sfârşitului de săptămână fusese un dezastru total, a scrie despre el îmi dădea aproape un sentiment de ispăşire. îi promisesem lui BIA să nu mai am reţineri în scris. Tata nu mai era lângă mine ca să-mi verifice scenariile, aşa că singura cale prin care puteam să scap de inhibiţii era să mă prefac că nimeni n-avea să mai vadă rezultatul, că scriam doar pentru mine. în acelaşi timp, undeva trebuia să se fi produs un declic. Petrecusem, fără să-mi dau seama, o zi întreagă scriind. Pe cât de ciudat şi de minunat era faptul că mi se întâmplase aşa ceva, pe atât eram de conştientă că acum trebuia să
recuperez munca nefăcută. Avea să urmeze o săptămână de ore muncite peste program - dacă voiam să revin, cât de cât, la normal. îmi doream doar ca BIA să înţeleagă. Pentru el, serviciul meu cu normă întreagă era un inconvenient. în clipa în care îi trimisesem ultimul raport
despre Vacanţa Romantică, el mi-l şi ceruse pe următorul.

BIA: E rândul tău, Roşco.

Roşco: Ăsta nu-i un joc.

BIA: Păi, şi cum se face că eu câştig?

Oricât de enervant ar fi fost, nu greşea întru totul. Producătorii îi ceruseră să termine Actul Doi până la sfârşitul lui ianuarie. Eu *ar fi trebuit* să fac tot ce-mi stătea în putinţă pentru ca BIA să li-l trimită. Mai ales dacă-mi doream ca slujba mea să devină vreodată ceva mai mult decât să răspund la toate e-mailurile pe care Monty prefera să le evite.

Căsuţa poştală a ţiuit. Sarah. Pe drumul de întoarcere, prietenii mei s-au oferit cu toţii să-mi dea idei noi de întâlniri amuzante, aşa c-am fost destul de sigură că între noi totul mergea bine. Totuşi, am citit cu precauţie mesajul lui Sarah.

Evie, vreau să ştii că m-am gândit mult şi intens la asta. Am decis să te iert pentru că mi-ai ruinat petrecerea burlăciţelor. Pentru acest act de generozitate al meu trebuie să-i mulţumeşti prietenului tău, Ben.

Cât despre florile pe care le-ai trimis, ştiu că sunt cumpărate, probabil, din banii pe care i-ai economisit cu petrecerea mea. Dar tot apreciez gestul, pentru că eşti atât de săracă.

- Cu plăcere, Sarah, am murmurat.

îi trimisesem un mesaj lui Ben, în care îi mulţumeam din suflet cu privire la tot ceea ce făcuse pentru Sarah, oferindu-mă să-i dau banii pentru baloane, precum şi pentru şoferul care ne dusese la Shrewksbury. Răspunsul lui fusese: „Nu-ţi face griji". Răspuns pe care, oricât am încercat, n-am reuşit să-l descifrez. Păruse că ajunseserăm undeva cu relaţia noastră, iar apoi trebuise ca eu să plec, dovedindu-i că părerea lui despre mine era pe deplin justificată. *De asemenea,* continua e-mailul, *am mai găsit un album pe stickul USB pe care a fost stocat colajul meu de fotografii. Presupun că albumul e al lui Ben, din moment ce stickul USB îi aparţine. N-ai spus că e fotograf. Din puţinul pe care* l-ai spus, se *pare că ţine la intimitatea lui. Aşa că, din dorinţa de a te scuti să te frământi cu privire la subiectul ăsta, m-am uitat eu prin toate fotografiile. Ai un prieten foarte talentat!* La finalul mesajului, Sarah inserase un link către un fişier.

Am pus cursorul pe el. în ciuda *chibzuinţei* lui Sarah, tot aveam impresia că aş fi comis o indiscreţie dacă aş fi deschis acel fişier. Putea fi ceva personal, putea să conţină, de pildă, fotografii vechi cu soţia lui... Ar fi trebuit să-i respect intimitatea. Mi-am muşcat buzele. Ideea de a găsi ceva - orice - despre Ben era prea tentantă.
Am dat clic. Fişierul era uriaş. L-am lăsat să se descarce pe fundal, bâţâind din genunchi cât timp am aşteptat. *în sfârşit.*
Conţinea peste o sută de imagini.
Prima fotografie era cea a unui lac îngheţat. M-am relaxat puţin. N-aveam de ce să mă simt vinovată că mă uitam la fotografia unui lac. Nu era nimic personal. Am dat clic pe următoarea, şi pe următoarea, uşurarea mea transformându-se într-un fel de dezamăgire. Ben nu apărea în nici una dintre ele. Fotografiile păreau să fi fost făcute în Islanda, lucru pe care-l ghiceam văzând gheizerele, fiordurile îngheţate şi terenul negru, stâncos. Am continuat să dau clic, cu bărbia sprijinită în palmă, zăbovind câte puţin asupra fiecărei fotografii. Privit prin obiectivul lui Ben, peisajul avea o viaţă proprie.
- Of, Ben, am murmurat.
Fiecare imagine era încărcată de o dragoste nestăpânită pentru viaţa sălbatică pe care o surprinsese fotograful. Exista curaj în priveliştea cascadei ce se prăvălea pe marginea unei faleze săpate în stâncă, într-un tumult de ape înspumate. Veneraţie, în faţa aisbergurilor azurii înşirate de-a lungul unei plaje cu nisip negru. Greşisem atunci când crezusem că erau doar fotografii profesionale; toate acele fotografii erau personale pentru Ben. Oare de ce abandonase el acest imens, incredibil har? Privind fotografiile, simţeam că reuşeam să-l cunosc, în sfârşit, pe adevăratul Ben. Deşi, după cum încurcasem lucrurile la acel sfârşit de săptămână, aveam toate şansele să nu ajung niciodată să aflu mai mult. Gândul m-a făcut să mă simt inexplicabil de tristă.
Sunetul uşii de la intrare deschizându-se m-a trezit din gânduri. S-au auzit voci pe scări. M-am întors la album, gândindu-mă că erau contabilii cu care împărţeam bucătăria. Pe urmă am auzit o inconfundabilă voce foarte afectată. Monty.

Am verificat să văd dacă pierdusem cumva noţiunea timpului. Nu era nici măcar opt dimineaţa.Ce? în şapte ani, singurele dăţi în care Monty venise la birou înainte de ora zece fuseseră ocaziile în care nu-şi dăduse seama că se schimbase fusul orar. Care să fi fost motivul venirii lui la ora asta? Era devreme, chiar şi pentru mine. Monty a ajuns în capul scărilor.

- Bună dimineaţa, am spus eu, un pic cam târziu.
- Zău aşa, Evelyn, ai putea încerca să pari ceva mai puţin surprinsă, mi-a zis Monty sec trecând pe lângă scaunul meu.

Pe urmă a apărut persoana care-l însoţea, iar mie mi-a căzut faţa.

- B... Ezra, am spus eu, zăpăcită că era cât pe ce să-i spun BIA.

Mi-am dat seama că mă holbam. Cu tunsoarea aia răvăşită, costisitoare, cu pomeţii ăia ridicol de înalţi şi cu zâmbetul lui de Hollywood, părea atât de nepotrivit în biroul nostru meschin. Eram de atâtea ori enervată de omul ăsta, încât uneori era uşor să uit cât de absurd de frumos era. BIA nici măcar nu m-a privit atunci când a trecut pe lângă mine. Era de parcă relaţia noastră revenise în punctul de dinaintea înţelegerii pe care o făcuserăm. Am fost şocată de cât de mult se schimbase relaţia asta în decursul ultimelor luni, din moment ce acum indiferenţa lui mă durea. Obişnuiam să cred că BIA nu era altceva decât un nesimţit. Acum înţelegeam că era doar el însuşi cu toată lumea, fără compromisuri. Desigur, asta însemna că se purta destul de frecvent ca un nesimţit,
dar dovedise că putea şi să fie mult mai mult decât atât. Aşa că - de-a ce se juca?
Chiar înainte să închidă uşa biroului lui Monty, BIA a întors capul către mine şi mi-a făcut cu ochiul.
Eu m-am prefăcut că tastam ceva, neluându-mi însă ochii de la fereastra lui Monty. L-am văzut pe BIA plimbându-se prin birou şi gesticulând în timp ce vorbea. Mai auzeam câte un cuvânt prin pereţii subţiri. Mi s-a părut că mi-am auzit numele.
După spaima trasă de Anul Nou, îl pusesem pe BIA să jure încă o dată că n-avea să-i spună lui Monty despre înţelegerea noastră. Dat fiind că Evie-beţiva i se destăinuise deja lui BIA că slujba îi era în pericol, îi spusesem, după aceea, că Monty cu siguranţă m-ar fi concediat dacă afla. El jurase să nu sufle o vorbă. Aşa că ce naiba făcea?
BIA a dispărut din raza mea vizuală, iar eu m-am dat cât mai în spate pe scaun. Dacă aş fi putut vedea reacţia lui Monty la ceea ce-i spunea BIA, aş fi avut o idee despre ce se petrecea. M-am împins cu vârfurile picioarelor în perete, înclinându-mă puţin pe spate. Puţin şi mai pe spate... încă puţin. *Gata.* Acum îl puteam vedea din nou pe BIA. Avea ceva în mână. Scaunul mi s-a clătinat în chip îngrijorător. M-am legănat doar preţ de-o secundă, apoi gravitaţia a preluat controlul. Privirea lui BIA s-a îndreptat spre fereastră, şi m-a văzut prăvălindu-mă pe spate cu scaun cu tot, speteaza oprindu-se în peretele dindărătul meu, iar eu rămânând blocată la 90 de grade, cu picioarele în aer.
Apoi şi-a făcut apariţia Monty, încruntat de parcă aş fi făcut-o înadins, şi a tras de şnurul jaluzelei, care a coborât până la jumătate şi s-a oprit. A ridicat-o cu putere înapoi şi a mai încercat o dată s-o coboare. BIA stătea lângă el, cu o privire amuzată în ochii aceia albaştri, în timp ce jaluzeaua se ridica şi se cobora, iar eu stăteam chircită în coridor ca o ţestoasă răsturnată. în timp ce Monty era preocupat de jaluzea, eu i-am surprins privirea lui BIA, am zâmbit şi am ridicat discret două degete în aer. BIA a înălţat din sprâncene, iar eu m-am prins de braţele scaunului înainte ca Monty să poată vedea cum asistenta lui îi arăta degetul mijlociu clientului lui numărul unu. *Oare chiar merita să rişti, Evie?* Monty reuşise să coboare jaluzeaua doar până la jumătate în momentul în care a renunţat şi a plecat, furios, de la fereastră. Când BIA a ieşit din biroul lui Monty, eu mă ridicasem deja şi răspundeam acum la e-mailuri. Nici de data asta nu m-a privit pe când trecea pe lângă mine. Eu m-am uitat lung după el, simţind cum mi se răcise sângele din pricina emoţiei.

- Evelyn! m-a strigat Monty. în biroul meu. Acum.

Când am intrat, Monty părea fermecat de un mic teanc de hârtii de pe biroul lui.

- E totul în regulă?

El a ridicat privirea, cu degetele dansându-i pe marginile hârtiilor, de parcă ar fi vrut să verifice dacă mai erau încă acolo.
- E vorba despre Ezra, a spus Monty. A adus Actul Doi. Pentru o clipă, n-am putut vorbi. Pe urmă m-am auzit spunând:
- Dar... a venit mai *devreme.*
- Ei bine, nu e chiar *terminat* încă. *Aha.* Măcar adusese *ceva.*
- Cum e?
- Excelent, mi-a răspuns Monty, oarecum visător.
Am dat drumul răsuflării pe care mi-o ţinusem. Ar fi trebuit să fiu fericită, şi eram, dar de ce trebuia BIA să fie atât de exasperant cu toată chestia asta? Măcar mi-ar fi putut spune că scria, în schimb, mă eliminase din nou.
- Trebuie să mărturisesc că nu mi-am dat seama cu adevărat cât de mult îl ajuţi.
Eram atât de preocupată de gândul că tare mi-ar fi plăcut să-i dau una în cap lui BIA cu Oscarul lui, că aproape nici n-am auzit. Monty. *Mă lăuda.* Faţa i s-a luminat atunci când mi-a spus:
- E cu totul diferit de *Inimă sângerândă,* desigur, dar cred că Ezra chiar scrie un scenariu foarte bun, Evelyn.
Văzându-l pe Monty aşa, era simplu să mi-l imaginez în acelaşi scaun în urmă cu cincisprezece ani, înainte ca uzura să-şi fi cerut drepturile, stingându-i strălucirea.
- Păi, mi-ar plăcea să-l citesc, i-am spus eu.
A devenit din nou atent la mine, si as fi putut să jur că am văzut o urmă de vinovăţie în expresia lui.
- Nu ţi l-a arătat?
Eu am clătinat din cap.
Monty şi-a încleştat degetele pe marginile scenariului lui BIA.
- Toate la timpul lor.
A tras filele mai aproape de el.
- Noi... Noi doi trebuie să vorbim, Evelyn. Ezra şi-a exprimat nişte mari îngrijorări în ceea ce te priveşte.
Eu eram prea uluită ca să-i răspund.
- Cu privire la volumul tău de muncă. -Volumul meu... de muncă? Monty şi-a dres glasul.
- Ezra e îngrijorat că eşti distrasă.
Prin „distrasă", am presupus că BIA se referise la alţi scenarişti, precum şi la puţina viaţă personală care-mi mai rămăsese. *Imberb arogant şi nesuferit!*
- Ezra face mari progrese cu scrisul şi vrea să-ţi protejeze timpul, ca să ai mai multă vreme să-l asişti pe el. Motiv pentru care am luat o decizie.
Monty a făcut o pauză. Eu mi-am ţinut răsuflarea, pregătindu-mă pentru ce urma.
- Nu trebuie să-ţi reamintesc câte depind de scenariul ăsta. Mă bazez pe tine c-ai să te asiguri că Ezra termină restul. Fără distrageri, a continuat Monty, aranjându-şi un stilou de pe birou. Aşadar, am să iau măsuri pentru ca tu să te poţi concentra pe clientul tău.
- Pe ce al meu?
Monty a şters cu mâneca fotografia înrămată a lui Richard Attenborough.
- Chiar trebuie să-ţi spun pe litere? La cererea lui Ezra, îţi transfer temporar ţie răspunderea pentru el. Asta înseamnă, desigur, că trebuie să-ţi eliberezi ceva mai mult din timp şi să te concentrezi pe ajutorul pe care ai să i-l dai lui Ezra. Sunt sigur că nu trebuie să-ţi mai aduc aminte de faptul el are nevoie de o anumită cantitate de atenţie. Până la termenul-limită am să fiu foarte atent la volumul tău de muncă şi chiar am să...
Aici a bombănit ceva.
- Nu te-am auzit bine...
- Am să preiau eu o parte din munca ta, a şuierat Monty, de parcă îi smulsesem acele cuvinte din gură. Chiar trebuie să-l facem să nu se oprească din scris, Evelyn. Numai pe el îl avem. Cum Alessandro a ieşit din schemă...
A lăsat fraza neterminată.

-Am crezut că lucrurile mergeau bine... am murmurat.
Fusesem uşurată să-l văd pe Monty interesat de cineva nou, chiar dacă eu fusesem aceea care-l găsise. Dacă am fi semnat cu Alessandro, ni s-ar mai fi uşurat puţin povara de pe umeri. Eu îi văzusem filmele de scurtmetraj - era un talent care trebuia luat în serios.
- îl curta un alt agent, a spus Monty, închizând ochii.
Chestii de genul ăsta se întâmplau tot timpul în branşă. Dacă se făcea vâlvă în jurul unui nou talent, agenţii se băteau ca să-l reprezinte. Totuşi, îmi dădeam seama că de data asta Monty fusese foarte afectat. O parte din mine se întreba: oare lucrurile ar fi stat altfel dacă aş fi reuşit eu să vorbesc cu Alessandro? *Data viitoare.*
- Se pare că nu i-a păsat foarte tare de cariera lui. A semnat cu Geoffrey & Turner. Asta explica situaţia.
- îmi pare rău, Monty, am spus eu cu glas scăzut.
Nici mie, nici lui nu ne plăcea agenţia Geoffrey & Turner, în privinţa asta eram mereu în consens.
- A ales cioara de pe gard. O să-şi înveţe lecţia în curând, a concluzionat Monty, părând să încerce să-şi alunge gândul ăsta din minte. Adu-mi contractul Miller şi lista ta cu lucruri de făcut. Una era să-mi spună că urma să-mi facă treaba, şi alta era să-l văd făcând-o efectiv.
- Nu mai sta să te holbezi la mine cu gura căscată! Ezra are nevoie de tine.
Am încercat să nu par prea fericită atunci când am pus pe biroul lui Monty un teanc uriaş de contracte. El s-a holbat, cu o oroare abia mascată, la teancul care se clătina. Pe urmă mi-a luat din mână carnetul de notiţe şi s-a uitat pe lista de îndatoriri.
- A trecut ceva vreme de când am făcut chestii de genul ăsta. Dar, să fim serioşi, nu e chiar atât de complicat.
-Asta e doar prima pagină, am spus eu, aplecându-mă peste birou şi răsfoind carneţelul.
Monty a pălit, apoi şi-a suflecat mânecile.
- Ai să vezi acum cu ochii tăi un agent adevărat le treabă. Iar tu, haide, pleacă!
- Mai e ceva, am spus eu. Dacă lucrez cu Ezra, am nevoie de acces la contul de cheltuieli.

11

M-am întors la biroul meu şi am văzut că mă aştepta un mesaj nou. **BIA:** Cu plăcere
Roşco: Acum vorbeşti cu mine? Ar fi trebuit mai întâi să mă întrebi
BIA: Păstram aparenţele pentru Monty. N-am uitat că mi-ai spus că ţi-e slujba în pericol. Mai avem doar o lună. Trebuie să grăbeşti pasul dacă vrei să termin scenariul. Altfel cum ai să reuşeşti să cunoşti pe cineva la timp?
Am rezistat tentaţiei de a da cu telefonul de perete. Fusese atât de lăudat pentru scenariu - cum să-şi fi dorit să-l termine fără ca mai întâi să fie nevoie ca eu să mă fac de râs? **BIA:** Trebuie să ştii deja cât de mult mă ajută rapoartele tale. Ca să pot termina, de acum încolo trebuie să faci cel puţin două întâlniri pe săptămână. Ar trebui să-mi fii recunoscătoare. îţi dublez şansele de a te îndrăgosti... şi ai nevoie de tot ajutorul pe care-l poţi primi M-am trântit în scaun. Două întâlniri pe săptămână? Una fusese mai mult decât suficientă. Nu eram sigură că aş fi putut face faţă dublei umilinţe. Am aşteptat să mă îngrozească şi dublarea materialului care trebuia scris, dar n-am simţit decât încântare. *Asta era ceva nou.* M-am întrebat de ce tot insista BIA să mă îndrăgostesc. Când făcusem înţelegerea mă gândisem că, dacă măcar reuşeam să-l fac pe BIA să se reapuce de scris, el ar fi terminat şi ar fi uitat de restul întâlnirilor amuzante. Iar acum el scria pentru prima oară după mulţi ani şi tot insista cu partea aia de înţelegere a mea. Era clar că depăşise faza de blocaj, aşa că de ce se mai lega de întâlnirile astea? Totuşi, indiferent dacă m-aş fi îndrăgostit sau nu de Domnul Final Fericit, aveam doar o lună la dispoziţie ca să-l cunosc. Altfel, BIA nu termina scenariul. Măcar acum aveam mai mult timp. Prietenii mei spuseseră mereu că aş fi putut cunoaşte pe cineva dacă aş fi muncit mai puţin. Credeam că venise momentul să aflu dacă era adevărat. **Roşco:** De acord... DACĂ, de acum încolo, îmi trimiţi săptămânal ceea ce-ai scris **BIA:** De câte ori? Am să-i trimit agentului meu ceea ce-am scris, Roşco **Roşco:** Corectează-mă dacă greşesc: nu sunt eu agentul tău?

Cele trei puncte au apărut şi au dispărut de câteva ori, de parcă BIA îşi începuse răspunsul, apoi se răzgândise. Până când, într-un final:
BIA: După ce se termină toată povestea asta, ar trebui să ieşim să bem ceva şi să rezolvăm toată această tensiune sexuală dintre noi
Mi-am dat ochii peste cap. Se vedea de la o poştă că încerca să mă fenteze. Şi totuşi, n-am putut să nu-mi amintesc de momentul acela pe care-l petrecuserăm împreună chiar înainte de Crăciun, atunci când BIA mă dusese acasă la mama. Eu alunecasem, iar el mă prinsese şi, preţ de o secundă, aproape că păruse să se înfiripe ceva între noi. Am alungat acea amintire. *Era clar că eram surmenată.*
Roşco: Două întâlniri pe săptămână, iar tu îmi trimiţi săptămânal paginile scrise **BIA:** Bine. Le trimit săptămânal. Lui Monty
Promitea să trimită săptămânal. Gata cu aşteptarea încordată până când se sinchisea el să trimită oricui paginile scrise. Aici obţinusem ceea ce doream. La urma urmei, ca să fiu promovată trebuia doar ca el să scrie. **Roşco:** De acord
CIOC, CIOC, CIOC! Monty era la fereastră, folosindu-se de două degete ca să despartă lamelele orizontale ale jaluzelei şi să tragă cu ochiul printre ele. Mi-a făcut semn să plec, apoi mi-a arătat uşa.
- Pleacă, *pleacă odată*] a spus el, cu vocea estompată din pricina geamului care ne despărţea. Nu-mi dădeam seama prea bine ce se aştepta să fac eu pentru BIA la ora nouă într-o dimineaţă de marţi, dar mi-am strâns totuşi lucrurile. M-am gândit la lista pe care o întocmisem împreună cu prietenii mei. în cazul în care aş fi făcut faţă la două întâlniri pe săptămână, oare puteam împinge lucrurile şi mai departe? Dacă trebuia să respect condiţia ridicolă a lui BIA, aceea de a-l întâlni pe *Domnul Final Fericit,* atunci cu cât mergeam la mai multe întâlniri, cu atât mai bine. Trebuia să reiau controlul. *Şi,* mi-am zis eu, strecurând în geantă cârdul bancar al lui Monty, s- *ar fi putut chiar să-mi placă.*

Capitolul 25. Nu sunt la birou

De la: Evelyn.Summers@WJM.co.uk Către: TheEzraChe
Subiect: STRICT CONFIDENŢIAL: Meet-cute *la coadă 16 ianuarie, 19.03*
Am ataşat acestui mesaj relatarea încercării mele de a recrea întâlnirea din *Graba strică treaba.* Ca să rezum: mi-am petrecut toată ziua rugând bărbaţi să mă lase să le-o iau înainte la coadă şi încercând să înnod o conversaţie. Există, în mod cert, câteva tipuri de cozi la care metoda asta funcţionează mai bine decât la altele. Spre exemplu, coada de la toaleta bărbaţilor. Cel puţin ai o scuză bună. Ai văzut cozile de la toaletele femeilor?
Am încercat să sar peste rând la poştă. Din păcate, tipul care m-a lăsat încerca să afle dacă se putea trimite cu poşta un animal viu, cu confirmare de primire. E foarte greu să flirtezi când bărbatul din faţa ta cară, într-o cutie, un şarpe pe care e decis să-l expedieze în Australia, în caz că te întrebai: da, e posibil să trimiţi animale vii cu Royal Mail. Păcat doar că la poştă timpul de aşteptare e aşa de lung încât probabil că animalele respective nu supravieţuiesc cozilor.
Toate cele bune, Evie
' J
De la: Monty@WJM.co.uk Către: Evelyn. Summers@ WJM. co. uk Subiect: întrebare importantă - URGENT 17 ianuarie, 13.45 Dragă Evelyn,
Le prezint ultima lucrare a lui Michael Mayhew unor producători în după-amiaza asta şi n-am timp s-o citesc. E ca şi cum le-aş propune *Povestea slujitoarei* fanilor lui *Top Gear.* Vreau să forţez limitele cu prezentarea asta.
Ţi se pare în regulă? Dă-mi de veste înainte de 2 p.m. dacă nu ţi se pare. Sincere salutări, Monty ' J
De la: TheEzraChe
Către: Evelyn. Summers@ WJM. co. uk
Subiect: Trebuie să te străduieşti mai mult
17 ianuarie, 17.43
Nu pune cantitatea înaintea calităţii, Roşcovano. încă nu-mi dai toate

informaţiile. Mi-ai promis că n-ai să mai faci asta, ai uitat? Chiar nu eşti rea deloc. Ar trebui să ai mai multă încredere în tine. Aşa că renunţă la toate descrierile şi dă-mi mai mult dialog. O să am nevoie să-mi trimiti încă o relatare până la sfârsitul săptămânii. E ' J
De la: Monty@WJM.co.uk
Către: Evelyn. Summers@ WJM. co. uk
Subiect: Simon - URGENT
18 ianuarie, 11.32 Dragă Evelyn,
Sunt la telefon cu Simon de două ore. Literalmente, îţi scriu mesajul ăsta în timp ce el încă vorbeşte. Mai are o singură scenă de scris şi tocmai acum are nu ştiu ce criză existenţială. Ce să fac, Evelyn? Ajutor.
Sincere salutări, Monty ' J
De la: Evelyn.Summers@WJM.co.uk Către: TheEzraChester@ezrache Subiect: STRICT CONFIDENŢIAL: Piedica
19 ianuarie, 17.15
îţi e chiar atât de greu să spui „te rog", Ezra?
Te rog să citeşti relatarea pe care am ataşat-o mesajului şi care reconstituie întâlnirea din *Capcana iubirii.* Filmul acela nu-i o comedie romantică, dar are o scenă *meet-cute* care cerea să fie onorată. Deşi nu sunt sigură că asta e exact ce-am făcut. Mi-a permis să cunosc câteva dintre cele mai rafinate restaurante din Londra. Ce păcat că mi s-a interzis intrarea, de acum înainte, în cele mai multe dintre ele.
Se pare că, dacă ai de gând să pui cuiva piedică într-un restaurant, trebuie să întinzi foarte mult piciorul. Eu am fost nevoită să mi-l întind până în mijlocul intervalului dintre mese ca să se împiedice de el un bărbat. Asta face explicaţiile mult mai complicate după, crede-mă. Privind retrospectiv, aş vrea să fi ales un restaurant fără feţe de masă. Pentru că atunci când cad, oamenii au tendinţa să se agaţe, în drum spre duşumea, de tot ceea ce le e la îndemână. A fost ca în trucurile alea cu faţa de masă, doar că mâncarea, în loc să rămână neclintită la locul ei, ajunge pe magician, care tocmai a aterizat cu faţa într-un rizoto cu fructe de mare.
Am consemnat fiecare tentativă a mea de la această întâlnire amuzantă. Raportul e, în mare parte, dialog. Sper să fie mai mult pe placul tău.
Toate cele bune,
Evie
' J
De la: TheEzraChe Către: Evelyn.Summers@WJM.co.uk Subiect: TE ROG 20 ianuarie, 01.12
Da, e mai bine. Tine-o tot asa, te rog. Si trimite-mi acum, te rog. EX ' J
De la: Evelyn.Summers@WJM.co.uk Către: TheEzraChester@ezrache
Subiect: STRICT CONFIDENŢIAL: Liftul (AKA bonus meet-cutej *22 ianuarie, 18.34*
Găseşti, ataşată, relatarea scenei *meet-cute* din lift, ca în filmul *500 de zile cu Summer.* Asta a necesitat mare parte din zi, trei magazine universale şi aproximativ 57 de drumuri cu liftul până să reuşesc.
E foarte greu să găseşti pe cineva care să asculte The Smiths destul de tare ca să te apuci şi tu să fredonezi (dezvăluire: n-am găsit). A trebuit să mă descurc cu ce-am găsit, lată un scurt rezumat:
Eu: *bat un bărbat pe umăr:* Dumnezeule, e... Gloria Estefan?
El: *roşindu-se, furios:* E o compilaţie Spotify. *Priveşte împrejur la ceilalţi din lift.* Sunt doar melodii alese la întâmplare. Eu: /'ns/'sf ADOR melodia asta
Ca să vezi! Se pare că idealul lui de femeie *nu e* cineva care ştie pe de rost toate versurile melodiei „Rhythm Is Gonna Get You".
Poate că nu eşti în temă, dar unele lifturi mai vechi încă au buton pentru oprire în caz de urgenţă. Iar dacă un tip mai în vârstă, care călătoreşte cu sus-numitul lift, e predispus, spre exemplu, la accese de panică, nu-i trebuie prea mult ca să-l apese. O femeie care se porneşte din senin să cânte în gura mare e un stimulent minunat în sensul ăsta. A trecut deja o săptămână. Ai primit trei rapoarte de la mine. E timpul să trimiti si tu paginile. Evie X ' J

De la: TheEzraChe
Către: Evelyn.Summers@WJM.co.uk
Subiect: re: STRICT CONFIDENŢIAL: Liftul (AKA bonus meet-cute; *24 ianuarie, 02.20*
Scrisul tău e cu adevărat plastic, Roşco. Serios. M-am simţit ca şi cum aş fi fost cu tine în lift. Mai ales acolo unde tipul opreşte muzica şi tu decizi să termini totuşi cântecul. Am simţit şi eu, ca cititor, cât timp a trecut până să vină mecanicul care v-a scos de acolo. EX
P.S. Paginile vor fi trimise după ce vor fi gata. ' J
De la: Monty@WJM.co.uk Către: Evelyn. Summers@ WJM. co. uk Subiect: Căsuţa poştală plină??? URGENT 24 ianuarie, 11.32 '
Cred că am o problemă cu căsuţa mea poştală. îmi tot spune că e plină. A trebuit să şterg din e- mailuri doar ca să ţi-l pot trimite pe ăsta. De ce sunt aşa de multe? De asemenea, nu prea ştiu ce sistem de îndosariere ai, aşa că am pus contractele în orice spaţiu gol am găsit.
' J '
De la: Evelyn.Summers@WJM.co.uk Către: TheEzraChe
Subiect: STRICT CONFIDENŢIAL: Am avut o înțelegere 24 ianuarie, 13.22
Trimite-le acum, Ezra. Nu mai merg la nici o întâlnire până nu le trimiţi.
Totuşi, ataşez relatarea întâlnirii din magazinul universal, ca în filmul *Noroc în dragoste,* pentru
că după ce ai petrecut o zi întreagă ţinându-te ca umbra după bărbaţi care îşi cumpărau haine
şi ai declarat că voiai să cumperi şi tu ce cumpărau ei, vrei să fi meritat umilinţa.
Ştiu că poţi face asta.
Evie
' J
De la: TheEzraChester@ezrache Către: Evelyn.Summers@WJM.co.uk Subiect: NU SUNT LA BIROU 24 ianuarie, 13.22
Salut, momentan beau cocktailuri Margarita la piscină şi, în mod sigur, n-am cum să vă răspund la e-mailuri.
' J
De la: Evelyn.Summers@WJM.co.uk Către: TheEzraCher.com Subiect: RE: NU SUNT LA BIROU 24 ianuarie, 07.45
Chestia asta cu „nu sunt la birou" ar fi bine să fie o glumă, Ezra! înțelegerea noastră e ca tu să trimiţi paginile alea. M-am făcut de râs prin toată Londra, aşa că CEL MAI MIC lucru pe care-l poţi face tu e să-i trimiţi ceva lui Monty. Să nu îndrăzneşti să mă ignori. Evie ' J
De la: Monty@WJM.co.uk
Către: Evelyn. Summers@ WJM. co. uk
Subiect: URGENT
25 ianuarie, 12.42 Dragă Evelyn,
Sunt sigur că nu trebuie să-ţi amintesc că joi e termenul-limită până la care Ezra trebuie să le predea producătorilor restul din Actul Doi.
Am observat că ai folosit contul de cheltuieli, aşa că presupun că totul merge bine. în mod normal m-aş oferi să intervin, pentru că am ceva mai multă experienţă cu lucruri de genul ăsta. Totuşi, trebuie să spun că am fost foarte impresionat de tine în ultimele luni. încep să cred că tu chiar ai putea fi capabilă să reuşeşti, până la urmă, să-ţi duci însărcinarea la bun sfârşit.
întrevăd numai lucruri bune pentru tine în viitor, Evelyn.
Numai bine,
Monty
P.S. Dacă nu cumva ai dat 100 £ pe o pereche de mănuşi ca să-i protejezi lui Ezra mâinile în timp ce scrie, ai face bine să returnezi mănuşile la magazin. ' J
De la: Evelyn.Summers@WJM.co.uk Către: TheEzraChe
Subiect: Nu a putut fi transmis: RE: RE: NU SUNT LA BIROU 25 ianuarie, 08.45

Mesajul tău către TheEzraCher@ezrache a fost blocat de filtrele pentru limbaj vulgar ale utilizatorului.

Capitolul 26. Domnul Judecătot

INT: CÂRCIUMA DOMENIUL LORDULUI, EAST DULWICH

SÂMBĂTĂ, 26 IANUARIE, 10.30 P.M.

Cârciuma e plină ochi. EVIE şi STEPH stau la barul aglomerat, aşteptând să fie servite, încearcă amândouă să se dezbrace de hainele ude în spaţiul aglomerat, urlând una la cealaltă din cauza zgomotului. Aproape că au ajuns în faţă.

- Mereu e aşa de aglomerat? a strigat Steph la mine.

Am fost îmbrâncită din spate, aşa că amândouă am fost împinse mai aproape de bar, ca nişte rămăşiţe duse de val.

Eu am ridicat, veselă, din umeri.

- N-am mai fost niciodată aici. De obicei, sâmbătă seara mă uit la filme pe Netflix.

M-am înroşit. Era clar că vinul pe care-l băusem la masă mă afectase mai mult decât crezusem. Steph mi-a zâmbit, dându-şi părul negru şi drept după ureche.

- Of, scumpo, slavă Domnului că te-am scos din casă în seara asta.

Era ciudat să fiu în oraş la sfârşit de săptămână, şi de două ori mai ciudat să fiu cu cineva nou. După ce am ascultat sfatul cel înţelept al mamei cu privire la clubul de carte, mă întorsesem, cu cartea citită de data asta (*Urzeala falusurilor).* Steph mă tratase din nou cu vin şi mă făcuse să mă simt bine-venită. Aproape toată

săptămâna trecută mă străduisem să-mi fac curaj ca s-o întreb pe Steph dacă ar fi vrut să ieşim împreună în oraş în seara asta. Eram hotărâtă să mă distrez şi eu, măcar o dată. Să-ţi faci prieteni noi, adult fiind, e la fel de stresant ca atunci când inviţi pe cineva să iasă la o întâlnire cu tine. E destul de greu să obţii numărul de telefon al celuilalt. Apoi trimiţi acel prim mesaj, sperând să-l cucereşti cu un pic de umor, iar atunci când îţi răspunde te îmbrăţişezi singur de bucurie, însă te abţii să răspunzi timp de o oră, ca să nu pari disperat.

- Deci, dacă ai cunoaşte pe cineva în barul ăsta, s-ar pune ca *meet-cute*? m-a întrebat Steph.

îi povestisem totul despre BIA şi despre provocare, inclusiv despre faptul că el absenta nemotivat. Tot n-aveam nici cea mai vagă idee unde era sau când avea să revină. Actul Doi trebuia trimis joi, iar el tot nu răspundea la nici unul dintre e-mailurile sau mesajele mele de pe WhatsApp. Am lăsat îngrijorarea la o parte.

Singurul lucru bun - nemaipomenit, fantastic, *incredibil* - din toate astea era că, după ce petrecusem două săptămâni fără întrerupere scriind despre întâlniri amuzante, nu avusesem timp să analizez prea mult faptul că scriam din nou. Scrisesem, pur şi simplu, iar sentimentul pe care-l încercasem era tare plăcut. Nu mă gândeam încă la implicaţiile faptului în sine, nevrând să tensionez acel sentiment nou, fragil, plin de speranţă.

- Ar fi nevoie de un impuls în plus, am spus eu. Ca în *Amor la distanţă*, când Justin Long şi Drew Barrymore au aflat că fiecare dintre ei încercase să bată recordul celuilalt la automatele de pocher din bar.

în faţa noastră s-a făcut loc, aşa că am avansat rapid.

- Deşi, ca să fiu sinceră, încep să-mi fac griji că n-am să cunosc niciodată pe nimeni.
- Crede-mă, cunosc sentimentul, a spus Steph, zâmbindu-i barmanului. Partenerul meu de pe Tinder m-a întrebat săptămâna trecută dacă aş fi interesată de alăptat.

Cineva s-a izbit cu putere de noi.

- Scuze, l-am auzit spunând pe un bărbat care avea accent irlandez. De obicei am reflexe mult mai bune. Dacă tot sunt aici, lăsaţi-mă să vă spun ceva. Ştiu că nu mă priveşte, dar am auzit, fără să vreau, că vă întâlniţi amândouă cu bărbaţii nepotriviţi.

Tipul stătea în spatele nostru, ţinând într-o mână două halbe care dădeau pe dinafară de pline ce erau. Jumătate din părul lui blond, lung până la bărbie, era prins la spate într-un coc.

- Slavă Domnului că ne-ai deschis tu ochii, l-a expediat Steph, dintr-o privire. O sticlă de roze, te rog, i-a spus ea barmanului. La masă.

Ne-am croit drum prin cârciumă. Eu - strângând sticla de vin la piept, iar Steph - ţinând paharele sus, de parcă ar fi fost nişte faruri care ne arătau drumul prin mulţime.

- Uite o masă!
însă atunci când am ajuns la ea am văzut că cineva se aşeza deja pe unul dintre cele patru scaune. Domnul Vă întâlniţi cu Bărbaţii Nepotriviţi.
Văzându-ne, ochii i s-au luminat. Sau, mai exact spus, i s-au luminat văzând-o pe Steph, care s-a răsucit imediat pe tocurile botinelor ei roşii.
- Staţi puţin, a strigat el. Avem două scaune libere. Sunt ale voastre. Sincer vorbind, îmi pare rău că v-am făcut o impresie proastă. Chiar ar trebui să-mi daţi o a doua şansă.
Steph mi-a cerut părerea.
- Ori asta, ori în picioare, am spus eu.
Ea s-a întors spre el şi a pus vinul pe masă.
- Foarte bune, atunci să vedem, i-a spus Steph după ce s-a aşezat lângă el. Bărbatul i-a zâmbit larg şi s-a îndreptat în scaun.
- Marc. Rămas singur de curând. Fotograf. Un tip de milioane - atunci când sunt treaz. Nici prin cap nu mi-ar trece vreodată să te întreb dacă alăptezi. Scaunul de acolo e pentru prietenul meu. Genul de bărbat-naiv-enervant-de-mişto-şi-care-nu-ştie-că-e-mişto.
Marc s-a uitat ţintă la mine.
- Prietenul meu tocmai m-a ajutat să mă mut de la fosta.
Ultima parte fusese spusă exclusiv pentru urechile lui Steph. Şi totuşi, absolut din reflex, am încercat să cântăresc situaţia, ca să-mi dau seama cât potenţial *meet-cute* avea. *Poate că dacă mi-aş fi vărsat băutura pe bărbatul naiv (presupus de vârstă adecvată)...* Desigur, ca să merite efortul, BIA ar fi trebuit să-şi citească e-mailurile.
- Acum e rândul vostru. Spuneţi-mi cum vă cheamă şi care-i cel mai interesant lucru despre voi. Steph mi-a umplut paharul până la buză, înăbuşindu-şi un zâmbet.
- Eu sunt Steph, a spus ea. îmi pregătesc doctoratul în literatură feministă, pe care îl finanţez scriind literatură erotică.
Marc a fost la fel de impresionat pe cât fusesem şi eu mai devreme în seara aceea, atunci când ea îmi spusese acelaşi lucru.
- Ea e prietena mea, Evie.
Eu încercam să găsesc cel mai potrivit mod în care să spun „Mă uit mult la filme pe Netflix", când m-am trezit că Steph a continuat:
- Lucrează la o agenţie cinematografică. încearcă să se îndrăgostească, aşa ca în comediile romantice, ca să-l facă pe un nesimţit de scenarist să scrie una.
- Practic, eu nu caut neapărat dragostea, am spus, de parcă Marc avea nevoie de o lămurire sau i-ar fi păsat de ea. O fac doar ca îndatorire de serviciu.
Uşor îngrozită, am luat o înghiţitură zdravănă de vin. Totuşi, în acelaşi timp eram încântată că descrierea vieţii mele suna mult mai interesant decât de obicei. Marc s-a uitat în halba lui de bere.
- Poate că am băut fie prea mult, fie prea puţin ca să fiu în stare să înţeleg ce-ai spus. A! El i-a făcut cu mâna cuiva din spatele nostru.
-A venit.
S-a uitat din nou la mine.
- Sincer vorbind, e un om minunat şi cel mai bun prieten pe care şi-l poate dori un bărbat.
Primul meu gând a fost: *înalt, păr negru creţ, ochi căprui blânzi, sprâncene negre expresive, maxilar perfect,* apoi mi-am dat seama pe cine descriam, de fapt.
-Ben?
- Evie?
Ben s-a uitat surprins la mine în timp ce şi-a băgat telefonul în buzunar. Eu m-am înroşit ca para focului, bucuroasă că el nu putea să bănuiască ceea ce tocmai îmi trecuse prin minte. *Aşa da - potenţial de* meet-cute. Steph se uita şi ea la el, intrigată. Nu apucaserăm să vorbim despre Ben.
Marc a făcut semn către scaunul de lângă mine şi, după o pauză vizibilă, Ben s-a aşezat, fără să-şi ia ochii de la mine.
- Voi vă cunoaşteţi deja? Am crezut că nu prea ieşi, amice. E ceva ce nu mi-ai spus?

- Ne-am cunoscut la cafeneaua Gil's, a spus Ben cu glas scăzut. Expresia lui Marc s-a mai îmbunat.
-Aha, amice.
Părea că mă vedea acum cu alţi ochi.
- Dintre toate locurile...
A urmat un moment de tăcere, iar eu m-am grăbit să-l umplu.
- Steph, el e prietenul Ben al meu - al meu Ben - prietenul meu, *Ben*, m-am bâlbâit eu, făcându-l pe Ben să ridice din acele *sprâncene negre expresive*.
Noi doi nu mai vorbiserăm de duminica trecută, de când îi dusesem proiectorul la Gil's. Fusese o vizită scurtă pentru că, făcând un gest care putea fi numit oricum, numai politicos - nu, plecasem valvârtej de acolo ca să ajung la o întâlnire amuzantă, neputând să dau ochii cu el atât de curând după ce-l făcusem *Domnul Judecătot.* Anette trebuie să-l fi forţat să pozeze pentru un selfie, căci o oră mai târziu primisem o fotografie cu ei doi bând ciocolată fierbinte, urmată de mesajul: *Baftă cu găsirea Domnului Final Fericit, Evie!* Mă simţisem absolut oribil pentru că-i evitasem.
Iar acum el era acolo, atât de aproape că l-aş fi putut atinge.
- L-aţi cunoscut deja pe Marc al meu, a spus Ben, întinzându-i mâna lui Steph.
Ea a dat mâna cu el zâmbindu-i galeş şi studiindu-l sumar, încântată. Eu mi-am înăbuşit un sentiment ciudat de posesivitate. *Evie, de fapt ăsta nu-i"Ben al tău".*
- Noi ne ştim de mult timp, a spus Marc, dând pe gât jumătate de halbă de bere. Evie tocmai ne povestea cum de fapt ea încearcă să *nu* se îndrăgostească.
Ben n-a răspuns. Eu l-am studiat, chinuindu-mă să pricep dacă era sau nu supărat pe mine. Steph a părut să simtă că ceva nu era în ordine.
- Marc tocmai voia să ne spună ce fel de fotograf e.
- Chiar? a spus Marc.
Ea a încuviinţat din cap, încurajator.
- Uite, nu sunt genul care să se dea mare de la prima întâlnire cu ce scule are, dar... A scos un aparat foto uriaş dintr-o geantă atârnată de scaun şi i l-a întins lui Steph.
- în general, fotografiez peisaje şi animale sălbatice. Chestii de *National Geographic*. Am lucrat cu Attenborough. Ce să zic, a continuat el, înroşindu-se. Attenborough a scris introducerea la o carte în care am avut şi eu o fotografie pe o pagină dublă.
în timp ce Marc continua să-i povestească lui Steph despre fotografiile lui, eu nu m-am putut abţine să nu-l privesc pe Ben, descoperind că el era cu ochii la aparatul foto. Oare lucrase cândva cu Marc?
- Sissy Lately, a spus Steph, înapoindu-i aparatul. Ăsta e numele meu de autor, dacă te interesează. Tu mi-ai arătat ce faci, mi se pare cinstit să-ţi spun şi eu ce fac. Ai un talent remarcabil, Marc.
- Să vezi aparatul ăsta în acţiune!
De afară s-a auzit un bubuit de tunet, care a declanşat un cor de urale apreciative din partea clientelei cam cherchelite din cârciumă. Marc ne-a spus:
- Asta îmi aminteşte că în douăzeci de minute e ultima comandă, iar băieţii ăştia fac cel mai bun cocktail întuneric şi Furtună din sud-estul Londrei.
Steph a golit, iute, restul de vin din sticlă în paharul meu.
- Zeii meteo au vorbit. Să mergem. Ea şi Marc au sărit de pe scaune.
- Poftim, meştere, a spus Marc, punând aparatul foto în mâinile lui Ben. Jill a fost cât pe ce să-l dea de pomană odată cu restul lucrurilor rămase de la mine. Fosta mea, a subliniat el pentru Steph. E un semn.
Şi-a deschis larg braţele, intrând cu spatele într-un grup de inşi cercheliţi, apoi i-a strigat lui Ben:
-Vii cu mine în următoarea misiune. Avem din nou nevoie de cercetaşul nostru!
- Eu ţi-am dat aparatul ăsta, a strigat Ben după el. Şi am o slujbă, însă Marc dispăruse deja. Lăsându-ne pe noi doi împreună.

11

Relaxează-te, Evie. El s-ar putea nici să nu-şi amintească.
- Deci, a spus Ben. Domnul Judecătot.
- Eram beată, am spus eu repede, apoi am tresărit la auzul intonaţiei defensive din glasul meu. Poate că mă comportasem ca o mare laşă cu o duminică în urmă, însă, din ziua petrecerii burlăciţelor, tot încercasem să găsesc o cale de a-i mulţumi cum se cuvine lui Ben pentru tot ajutorul dat. O scuză spusă sincer şi din tot sufletul părea un punct bun de pornire.
- Chiar n-ar fi trebuit să-ţi vorbesc aşa, mai ales după tot ce făcuseşi pentru mine. îmi pare rău. Ideea e că tu, cu baloanele, cu diapozitivele, cu spa-ul din Shrewksbury - ai organizat un sfârşit de săptămână pe care Sarah are să şi-l amintească mereu. Am zâmbit cu mâhnire şi am continuat: Da, are să-şi amintească de toate astea, şi nu de faptul că la petrecerea ei au apărut *o mulțime* de penisuri gonflabile.
Colţurile gurii lui Ben s-au ridicat. Doar un pic.
- Cu mare plăcere, a spus el, iar eu m-am relaxat. Poate că nu stricasem chiar complet relaţia noastră.
- Sper să fi meritat.
Pentru o clipă, n-am ştiut ce voia să spună.
- Cele întâmplate la petrecerea burlăciţelor, a insistat el. întâlnirea amuzantă pe care ai organizat-o pentru scenaristul tău.
E Domnul Judecătot pe bune, a spus o voce firavă, destul de ţâfnoasă, din lăuntrul meu. însă tocmai ce mă scuzasem, iar motivele lui de supărare erau întemeiate.
- Dacă te face să te simţi mai bine, află că nici măcar nu sunt sigură dacă mai merg la vreo astfel de întâlnire. BIA a dispărut.
- A dispărut?
- A dezertat. A evadat. S-a volatilizat. Exact atunci când ar fi trebuit să predea şi restul Actului Doi.
- Din ce mi-ai spus, e un miracol că a scris totuşi ceva.
- Acum ce, nu cumva ai devenit fânul lui? mi-am ieşit eu din pepeni.
Trage frâna, Evie. în ritmul ăsta, urma să fie nevoie să mă scuz pentru scuză.
- Vreau să spun că tu l-ai convins să scrie din nou, a insistat Ben. E clar că are nevoie de tine. Aşa că aţâţă-l cumva.
Era ceva provocator în expresia lui Ben.
- Refuză să mai mergi la întâlniri.
De ce-l deranjau atât de mult acele întâlniri?
- Tu crezi că eu n-am încercat asta? *Deşi în stare de ebrietate.*
- Nu mă ia în serios. De fapt, chiar m-a făcut să cred că întâlnirile mele amuzante îl ajutau să scrie. Trebuie să sune tare ridicol.
- Deloc, a spus Ben, iar eu l-am privit în ochi, surprinsă. *Ochi blânzi,* m-am gândit, prosteşte.
- Evie!
Steph a venit, zorită, la masă.
- Ai ceva mărunţiş? Eu şi Marc încercăm să ne învingem unul pe celălalt la jocuri electronice.
M-a privit cu subînţeles. Ben îşi scosese deja portofelul, întinzându-i o sumă considerabilă în monede de o liră, din câte am putut vedea.
- Baftă, Drew! i-am spus eu.
Ea mi-a făcut cu ochiul şi a plecat în grabă.
- Anette a început să facă lucruri noi, mi-a spus Ben după plecarea lui Steph. Cursuri de teatru. Prieteni noi. Chiar a devenit mai încrezătoare după serbare.
- E minunat, i-am răspuns, întrebându-mă unde voia să ajungă cu asta.
- Şi totul - datorită ţie. Văzând tot ce-ai făcut tu, a vrut să fie şi ea curajoasă.
Pe mine nu mă mai considerase nimeni curajoasă. Cu o duminică în urmă, după ce-l evitasem chiar pe el, nu avusesem sentimentul că meritam să fiu numită curajoasă. Şi, deşi în general întâlnirile amuzante presupuneau destul de multe riscuri pentru demnitatea mea, eu mă considerasem întotdeauna motivată de teama că mi-aş fi putut pierde slujba.
- Anette mi-a spus că-şi dorea să-ţi semene cât mai mult.

- Chiar aşa? m-am mirat eu.
- A spus că şi eu ar trebui să iau lecţii de curaj de la tine. Ben a aruncat o ocheadă către aparatul foto, apoi m-a privit din nou. Fără tine, scenaristul ăla ar fi pierdut, iar el ştie asta. Crede-mă. Dacă ai să-i dai de înţeles că ai renunţat la înţelegere, o să se întoarcă alergând.
M-am gândit intens la cele spuse de Ben. Părea atât de sigur. Ce-i drept, BIA organizase *totul* astfel încât să pot merge la cât mai multe întâlniri. Ar fi făcut asta dacă n-ar fi avut nevoie de ele?
în atare caz, oare cum ar fi reacţionat dacă ar fi crezut cu adevărat că nu mai primea ajutor de la mine? Ar fi fost asta de ajuns ca el să-şi respecte termenul de predare? Şi poate chiar să-mi trimită *mie* paginile, de ce nu? Trebuia să găsesc ceva mai convingător decât ameninţarea vagă pe care o lansasem eu de Anul Nou. Trebuia să renunţ la înţelegerea noastră. Pentru asta, era nevoie să fiu la fel de vitează pe cât mă credea Anette. Ori să fiu beată.
- OK, i-am spus lui Ben. Gata cu întâlnirile. Zâmbetul i-a luminat faţa.
- Atunci cred că se cuvine să sărbătorim. A plecat la bar, silueta lui înaltă croindu-şi drum prin mulţimea care se rărise.
Mi-am scos telefonul şi i-am scris lui BIA un mesaj, pe care speram din suflet să nu ajung să-l regret după ce mă voi fi trezit, cu mintea limpede, a doua zi.
Roşco: Ai avut dreptate cu comediile romantice. Nu sunt realiste. N-o să găsesc niciodată pe cineva care să se îndrăgostească de mine. Am să-i spun lui Monty totul. Am terminat, înţelegerea noastră a căzut.
Ben era tot la bar pe când ecranul telefonului meu s-a luminat. L-am înşfăcat repede.
NUMĂR NECUNOSCUT: Salut. Tocmai am găsit cartea ta de vizită. Chiar cred că-mi doresc s- o cunosc pe fata care ar face aşa ceva.
M-am lăsat iar moale în scaun, dezamăgită. Renunţasem total la categoria *Meet-Cute*-Mâna-Destinului, după mesajele perverse primite de Crăciun. Să fi găsit, oare, o persoană normală una dintre cărţile mele de vizită strecurate în cine ştie ce volum? Am lăsat telefonul deoparte, fără să răspund. Trebuia să mă ţin de hotărârea pe care o luasem: gata cu întâlnirile, cel puţin până în momentul în care BIA ar fi reînceput să scrie. între timp, trebuia doar să mă rog ca BIA să nu discute cu Monty despre înţelegerea noastră, pentru că, bineînţeles, eu n-aveam de gând s-o fac. Era un risc calculat, unul pe care eram dispusă să mi-l asum dacă asta îl făcea pe BIA să creadă că vorbeam serios. Ştia că era în joc slujba mea dacă Monty ar fi aflat. Trebuia să sper că asta era îndeajuns pentru ca el să mă creadă.
Ben se întorcea acum la masă. Avea vârfurile urechilor rozalii. M-am întrebat dacă trecuse şi pe la prietenii noştri plecaţi să se întreacă la jocuri electronice. A pus paharele cu băutură pe masă. După aspectul lor, am presupus că erau
celebrele cocktailuri întuneric şi Furtună. Ben le-a aşezat la o distanţă de siguranţă de aparatul foto, iar eu mi-am amintit de oferta de muncă pe care i-o făcuse Marc. Ben mă ajutase încă o
dată să rezolv o dilemă, iar eu nu reuşisem până acum să-i ofer în schimb decât o scuză amărâtă. Poate că puteam face *şi eu* ceva pentru el.
Uneori, oamenii aveau nevoie doar de un imbold ca să reintre pe drumul cel bun. Am băgat mâna în geantă şi am scos stickul USB pe care îl tot căram după mine.
- Ai lăsat nişte fotografii pe ăsta, am spus eu.
El s-a oprit cu paiul la jumătatea distanţei până la buze. Un val de emoţii i-a traversat chipul, atât de iute încât nu puteau fi descifrate. Preocupare, poate, ca şi cum lui i-arfi păsat de părerea mea. Poate chiar şi uşurare.
- Sunt incredibile, Ben.
- Mulţumesc, mi-a spus, pe un ton rezervat.
Erau atât de multe întrebări pe care aş fi vrut să i le pun de când văzusem fotografiile acelea. Am început cu cea pe care o credeam cea mai uşoară.
- Când te-ai oprit? l-am întrebat, îndulcindu-mi glasul pe cât am putut.
- Acum vreo trei ani.

Exact cât trecuse de la moartea soţiei lui. Mă îndoiam că era o coincidenţă. *Ding, ding, ding.*
- Ultimele comenzi! Mai aveţi cinci minute! a strigat un barman. Era acum ori niciodată. Poate că dacă n-aş fi văzut fotografiile acelea sau felul în care îi zăbovise privirea pe aparatul foto, m-aş fi oprit cu insistenţele. Dar nu puteam s-o fac. Nu înainte de a-i fi spus ceva ce rareori spuneam cuiva. îi datoram asta.
- Eu am vrut cândva să devin scriitoare.
Cuvintele mele grăbite l-au făcut să rămână nemişcat, acordându-mi atenţie deplină.
- Mă uitam cu tata la filme - nu eram pretenţioşi. De dragoste. Musicaluri. Westernuri. De groază. *Brick Park* al lui Dorothy Taylor era preferatul nostru. îmi doream nespus să fiu ca ea. Scriam tot timpul. Am studiat chiar scenariu de film la universitate. Tata venea la proiecţia unuia dintre filmele mele de scurtmetraj atunci când s-a întâmplat incidentul.
Am înghiţit în sec, amintindu-mi că mă enervasem că întârzia şi mă întrebasem pe unde umbla. Pe urmă sunase mama, iar lumea întreagă se năruise. *Tatăl tău e la spital.*
- Au spus că suferise un atac de cord grav. S-ar fi putut întâmpla oricând. Dar se întâmplase în timp ce alerga către locul în care se proiecta filmul meu.
- N-a fost vina ta, a spus Ben, iar eu mi-am dat seama că amuţisem. Ştiu că asta îţi zic toţi, şi e greu să-i crezi, dar e adevărat.
Era ceva la felul în care Ben a spus asta, ceva care mi-a dat de înţeles că ştia foarte bine prin ce trecusem. Asta m-a făcut să mă întreb, din nou, ce se întâmplase cu soţia lui.
- Mulţumesc. Ştiu, am spus eu cu glas scăzut. Din fericire, am nişte prieteni de-a dreptul minunaţi, care refuză să mă lase să cred altfel. Au încercat chiar să mă facă să nu renunţ la scris. Am reuşit o vreme, dar mergeam în gol, doar că nu ştiam
asta. Prietenii mei erau singura mea forţă motrice. Când am plecat şi m-am mutat la Londra, nu
mi-a trebuit mult să mă opresc de tot.
Am făcut o pauză, adunându-mi forţele pentru ultima parte.
- într-un final, a fost nevoie de un singur agent care să-mi spună că nu eram destul de bună. întâlnirile astea... Poate că din afară nu par cine ştie ce, dar să scriu despre ele pentru BIA a fost ca şi cum aş fi reuşit, în sfârşit, să merg mai departe, după ce am petrecut foarte mult timp în letargie.
Am făcut o pauză, nedorind să mai continui.
- Uneori, poţi ajunge acolo unde îţi doreşti doar făcând paşi mici. însă trebuie să fii dispus să rişti.
M-am uitat la sprâncenele lui, întrebându-mă dacă făcusem bine spunându-i toate astea.
- Evie. întâlnirile alea, nu mi-am dat seama... Un strigăt din zona barului l-a întrerupt, - închidem! Mulţumim, doamnelor şi domnilor!
- Hei, oameni buni!
Marc şi Steph făceau slalom printre oameni, îndreptându-se spre masa noastră braţ la braţ. Marc s-a repezit la Ben, prinzându-l dintr-o parte într-o îmbrăţişare şi strângându-i capul la piept.
- Steph mi-a spus că noi doi tocmai am avut o întâlnire amuzantă. Aţi avut şi voi una? Se făcuse linişte în bar? Pentru că vorbele lui Marc au răsunat de-mi ţiuiau urechile.
- Hai, pune-ţi haina pe tine, Marc, a spus Ben cu un glas monoton, desprinzându-se din strânsoarea lui Marc.
M-am uitat la Steph. îşi strângea lucrurile şi era incredibil de stabilă pe picioare.
- Eşti un prieten grozav, ştii asta, nu? a spus Marc, în timp ce Ben îl ajuta să-şi îmbrace haina. Ben! Omul care nu te lasă niciodată la greu.
Marc s-a făcut verde la faţă.
- Deşi cred că acum n-ar fi bine să-mi fii prin preajmă. -Aşteaptă până ieşim, omule.
Ben l-a împins uşor, dar ferm, către uşă.
- Am să-ţi ţin şi părul la spate.

- O secundă, a spus Steph, vârând o carte de vizită în buzunarul hainei lui Marc şi bătând uşor cu palma peste el. Ţi-am scris numărul meu de telefon. Haide să ne cunoaştem mai bine. Apoi Steph m-a sărutat pe obraz. Mirosea a căpşuni şi a rom.
- Ar trebui să mai facem asta, mi-a zis ea. Te descurci să ajungi acasă?

I-am spus că locuiam chiar după colţ, iar ea a ieşit cu nonşalanţă din cârciumă, cu eşarfa-i roşie fluturându-i în urmă. Am rămas petrecând-o cu privirea, uşor admirativ. Ben l-a condus pe Marc spre ieşire, oprindu-se preţ de-o clipă la uşă.

- Mâine nu venim la cafeneaua Gil's, ca să ştii. Mă duc s-o iau pe Ânette de la bunicii ei, mi-a spus, în timp ce pe chip i se zugrăvea o expresie posacă.
- Atunci ne vedem săptămâna viitoare, i-am răspuns eu, cu un surprinzător sentiment de dezamăgire.

Mi l-am reprimat înainte ca el să mi-l poată citi pe faţă.Ben a încuviinţat din cap exact atunci când uşa s-a închis în urma lui.

Ce se schimbase? Dar ştiam deja ce. în clipa în care Marc spusese că aceea fusese o întâlnire amuzantă, Ben devenise ursuz. Din nou. Mi-am tras mănuşile pe mâini. Doar nu încercam să am o astfel de întâlnire *cu el.* Şi atunci, care era problema lui?

Mi-am luat paltonul de pe spătarul scaunului şi am văzut că Ben îşi uitase aparatul foto pe scaun. *O, n-ai să faci asta.* Dar trebuia, măcar, să-i reunesc pe Ben şi aparatul lui. L-am luat şi m-am grăbit afară. Ploua cu găleata. Mi-am deschis umbrela roşie şi am ieşit în stradă, mijind ochii ca să văd mai bine prin ploaia torenţială. *Acolo.* Ben oprise un taxi şi încerca să-l vâre pe Marc în el. Ploaia îi pleoştise părul, care acum îi cădea pe ochi.

- Ben!

M-am grăbit către el, i-am pus aparatul în mâini, apoi m-am întors şi am plecat înainte ca el să poată reacţiona.

Făcusem doar câţiva paşi, şi iată că l-am auzit strigându-mă:

- Evie!

M-am întors şi am stat sub un stâlp de iluminat. Tremuram şi-mi ţineam strâns umbrela. Mă întrebam ce putea dori de la mine.

Bliţ. Toată strada s-a umplut de lumină, iar stropii de ploaie au scânteiat. Am clipit, orbită, şi l-am văzut pe Ben lăsând în jos aparatul. S-a uitat o clipă la el, apoi a ridicat capul şi m-a privit în ochi.

- Paşi mici, a spus el.

Capitolul 27. Domnişoara de onoare

INT: DORMITORUL LUI EVIE MIERCURI, 30 IANUARIE, 5.34 P.M.

EVIE e îmbrăcată în colanţi şi într-un halat. Scoate o husă pentru îmbrăcăminte dintr-o cutie de carton adusă de curier şi o agaţă de uşa dulapului de haine. Camera ei e mică, dar cochetă. Pe pereţi tronează, înrămate, afişe de filme: Brick Park. Când Harry a cunoscut-o pe Sally. Rătăciţi printre cuvinte. Campionul. Cameră cu privelişte. Thelma şi Louise. Cabaret în familie. Juno. Rochia de domnişoară de onoare se simţea mai grea decât îmi imaginasem c-ar fi trebuit să fie. Sarah le alesese înainte de Crăciun, dar eu nu fusesem prin preajmă şi, în loc să-mi trimită o fotografie, ea dorise s-o văd în realitate, ca să-mi dau seama de „toate beneficiile". Mi-o trimisese cu poşta ca să putem încerca amândouă rochiile în acelaşi timp în ziua aceea, deşi eram la o distanţă de aproape două sute de kilometri una faţă de cealaltă.

- Arată bine?

Vocea lu Sarah s-a auzit, subţirică, prin difuzoarele laptopului pus în echilibru pe patul meu. Imaginea redată de camera de filmat a tabletei lui Jeremy era un pic cam tulbure. însă îi puteam vedea pe Maria şi pe Jeremy şezând amândoi pe canapeaua mică, în formă de inimă, din buticul pentru nunţi din Sheffield. Amândoi aveau câte un pahar de prosecco în mână. Aşteptau ca eu şi Sarah să fim gata. îmi
doream să-mi fi putut permite să fiu şi eu cu ei. Dar măcar aveam propriul pahar (de plastic) cu prosecco, şi astfel treceam mai uşor peste neajunsurile provocate de distanţă.

- Acum o scot din husă.

- E aşa de ciudat să te văd acasă şi nu la birou la ora asta, mi-a spus Jeremy, cu braţele sprijinite pe genunchi, privind în obiectiv.
- Şi eu pe tine, i-am răspuns.

Acum că ştiam cu toatele cât de mult muncea, îl întrebam mai des de sănătate. Monty continua să-mi facă o mare parte din muncă. Aproape totul, mai puţin editările. Era ca o slujbă de vis, doar că eu trăiam un coşmar în care nu-i spusesem lui Monty că BIA încă nu era de găsit. Nici că refuzasem să mai fac singurul lucru care se părea că-l convinsese pe BIA să se reapuce de scris.

Am decis să las deoparte toate grijile şi am luat paharul de plastic de pe birou. Acum era vorba de Sarah, nu de mine. Am sorbit din prosecco înainte să mă apropii de husa pentru haine. Aluziile lui Jeremy şi stoicismul Măriei îmi sugerau că rochia de domnişoară de onoare trebuia să fie văzută ca să fie crezută.

- Deci i-ai spus lui BIA că ai terminat cu înţelegerea pe care aţi avut-o? m-a întrebat Maria, în timp ce eu am tras de fermoar în jos şi am aruncat o privire înăuntrul husei. Aşa, pur şi simplu?
- Exact. Vai de mine..., m-am minunat.

Era foarte... *piersică*. Nu neapărat elegantul roz-auriu pe care-l promisese Sarah. La început n- am prea reuşit să văd bine rochia din cauza volanelor. Pe urmă mi-am dat seama că rochia *era* volanele. Am scos-o cu greu din husă şi m-am dat înapoi. Poate că arăta mai bine îmbrăcată.

- Trebuie să te simţi bine că ai timp liber.
- Mă bucur de pauză, să ştii. Am uitat de cât de multe poţi să faci în Londra. Şi, am adăugat eu, un pic sfioasă, am avut timp să mă gândesc câtă plăcere mi-a făcut să scriu din nou. Deşi am scris doar despre întâlnirile mele.
- Of, Evie.

Ăsta a fost Jeremy, în timp ce Maria stătea agăţată de braţul lui, cu o speranţă precaută pe chip.

- Probezi rochia aia odată? mi-a strigat Sarah, fără să apară în cadru. M-am supus, ieşind din raza obiectivului, şi mi-am scos halatul de casă.
- Sunt atât, atât de bucuroasă pentru tine, Evie, a spus Maria.
- Şi eu, dar putem să revenim la partea unde Văduvul Sexy te-a fotografiat? a întrebat Jeremy. M-am aplecat şi am băgat capul în cadru, ca să poată vedea privirea pe care i-o adresam.
- A îmbrăcat-o deja? i-a întrebat Sarah.
- O clipă, am mormăit eu, încercând să localizez fermoarul.

Mă simţeam precum Katherine Heigl în filmul 27 *de rochii,* doar că eu le purtam acum pe toate deodată.

- Ce ce întâmplă? am auzit-o pe Sarah, care ridicase tonul. Dacă nu-ţi vine acum, e prea târziu ca să mai facem ceva. Nici nu vreau să aud de asta!
- 0 să-ţi fie mai uşor dacă o răsuceşti cu faţa la spate, tragi fermoarul până la jumătate şi pe urmă o răsuceşti la loc, m-a sfătuit Maria, al cărei chip era tot numai drăgălăşenie.

Am făcut precum mi-a zis, agitându-mă şi icnind. Pe urmă am ţopăit în sus şi-n jos ca să pot trage de fermoar până sus.

- Te vedem, a spus Jeremy. La fel şi adorabila noastră asistentă, Shannon.

Am observat o femeie brunetă oprindu-se din umplerea paharelor lor de prosecco.

- Fir-ar! am înjurat eu discret, ieşind din cadru şi lipindu-mă de birou.
- Aşa, şi ce s-a întâmplat după ce te-a fotografiat? a insistat Maria.

Eu am tresărit, amintindu-mi cum Marc ieşise, bălăbănindu-se, din taxiul în care tocmai fusese vârât, iar apoi se chircise la pământ, cu fălcile umflate.

- Prietenul lui i-a vomitat pe pantofi.
- Drăguţ, a subliniat Jeremy cu glas cântător. Şi pe urmă?
- Pe urmă Ben a spus: „Chiar ar trebui să încetăm să ne mai întâlnim aşa". Maria a oftat.
- Văduvul Sexy, a spus Jeremy, admirativ.

- Trebuie să vă reamintesc că el mă consideră o ființă absolut ridicolă? Şi asta, din motive întemeiate, am bombănit eu.
- Trebuie să vă reamintesc că momentul ăsta e despre mine? s-a auzit glasul lui Sarah.
- Bineînţeles că nu! am ciripit eu.

Fermoarul s-a mai mişcat vreo doi centimetri şi mai că mi-a venit să dansez de bucurie. încă puţin şi eram îmbrăcată. La naiba! Se blocase. Era aproape clar că nu eram îmbrăcată. Fruntea mi-a asudat. Din ce era făcută rochia aia, din carton asfaltat?

- Te-ai gândit la posibilitatea ca Văduvul Sexy să fie intimidat de scenaristul sexy de care eşti obsedată? m-a întrebat Jeremy.

Cuvintele lui m-au făcut să încremenesc locului.

- Nu sunt obsedată de el, nu? Linişte din laptopul meu.
- în trei săptămâni, nici n-am să-i mai rostesc numele vreodată, promit.

Am răsuflat uşurată atunci când fermoarul a alunecat, în sfârşit, până la capăt.

- în plus, credeţi că Ben mă place, dar nu-i aşa. Nu mă place în sensul la care vă referiţi voi. Abia dacă am ajuns la stadiul de prieteni.

Linişte în continuare. M-am aplecat ca să verific dacă mai eram conectată. Prietenii mei s-au uitat la mine, cu expresii sceptice. Părerea li se întemeia pe faptul că Ben salvase petrecerea lui Sarah. Dar ei nu-l cunoşteau aşa cum îl cunoşteam eu. După cum spusese şi Marc: Ben era omul care nu te lăsa la greu. Ar fi ajutat pe oricine.

- Haideţi să ne concentrăm asupra lui BIA, le-am spus eu.
- Haideţi să ne concentrăm asupra rochiei, a strigat Sarah. Nu, Shannon, nu vreau să port *bentiță* pe cap în ziua nunţii mele.
- Bine ai venit în iadul nostru, a spus Jeremy în obiectiv.
- Poate c-ar fi o idee bună ca acum să-i arăţi rochia lui Sarah, m-a îndemnat Maria. Mi-a bâzâit telefonul.
- O clipă.

Mi-am dat câteva şuviţe de păr ud de pe frunte şi am citit mesajul.

Monty: Verifică-ţi e-mailul, Evelyn.

O, Doamne. O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne.

M-a străfulgerat prin tot corpul o certitudine absolută: o dădusem în bară spunându-i lui BIA că,

în ceea ce mă privea, terminasem cu înţelegerea. El vorbise cu Monty despre asta. N-avea de gând să termine.

Am deschis e-mailul.

De la: Monty@WJM.co.uk

Către: Evelyn.Summers@WJM.co.uk

Subiect: FW: RE: CSP

30 ianuarie, 17.04

Mai avem doar finalul acum, Evelyn.

Bravo.

De la: sam

Către: Monty@WJM.co.uk Subiect: RE: CSP 30 ianuarie, 10.42

E GENIAL!* Noi toţi cei de aici, de la Casa de Producţie Intrepid, îl aplaudăm încântaţi pe domnul Ezra Chester pentru că ne-a înveselit** vieţile cu spectaculosul progres pe care l-a făcut scenariul său.

Echipa face deja pariuri în legătură cu cel pe care îl va alege, în cele din urmă, eroina scenariului.

Aşteptăm cu nerăbdare finalul fericit. Toate cele bune, Sam & Max

Casa de Producţie Intrepid * 0 mică sugestie - suntem siguri de titlu?

** încă o sugestie: s-a mai gândit domnul Chester la scena aceea din deschidere? Nu cumva e un pic cam exagerată???

- La naiba!
- Eşti bine, scumpo? m-a întrebat Jeremy.

- înjuri din cauza rochiei? m-a chestionat Sarah.
- Nu, e vorba de BIA, am spus eu, simţind că mă lua ameţeala, l-a mai trimis nişte pagini lui Monty. Aproape că a terminat scenariul.

Am citit încă o dată e-mailul. Asta însemna că funcţionase ameninţarea mea cea falsă cum că voiam să renunţ la înţelegere? Am clătinat din cap, uimită, şi am trimis un mesaj scurt. **Evie:** Ai avut dreptate. A trimis paginile! Mulţumesc

- Felicitări! s-a bucurat Maria. Deci, reiei întâlnirile? *Of.* Euforia mea s-a dus naibii.
- Cred că da, am răspuns eu.

Deşi BIA încă nu luase legătura cu mine. Cred că trebuia, pur şi simplu, să fiu fericită că scria. Mi-am dat seama c-ar fi trebuit să răspund mesajului venit sâmbătă de pe numărul ăla necunoscut. în plus, cine ştie? Poate că străinul acela ar fi putut fi Domnul Final Fericit. Tocmai încercam să ignor râsul interior cinic care mă cuprinsese, când dintr-odată mi s-a luminat ecranul telefonului.

Ben: ai reuşit singură. Am ştiut că puteai s-o faci.

Am zâmbit. Să fi fost cu putinţă ca, în ciuda tuturor divergenţelor noastre, eu şi Ben să fi ajuns, totuşi, la stadiul de prieteni? la de-aici, Harry; Sally a avut dreptate.

- Tu chiar îţi verifici telefonul acum? E cumva un mesaj de la rochia ta, care-ţi spune dacă îţi vine bine sau nu?

Vocea lui Sarah era isterică. Asta îmi amintea de încercările prin care trecuseră Jeremy şi Maria în lipsa mea. Mi-am pus telefonul deoparte. După petrecerea burlăciţelor, eram încă în perioada de probă în privinţa iertării lui Sarah. Era momentul să-i arăt că mă implicam total. Am sărit de pe pat, drept în picioare.

Prrrrrrr.

Am înlemnit, pe jumătate îndoită de spate, cu piciorul încă aşezat deasupra volanului pe care călcasem. Am închis ochii strâns, dorindu-mi să fie totul bine. *Mama mă-sii de treabă!* Tot spatele rochiei se desfăcuse precum coaja unei portocale.

Pe ecranul laptopului, Jeremy a făcut ochii mari, cu paharul încremenit în drum spre gură.

- Oooo, acum ai dat de dracu', a spus el.
- Ce-i, ce s-a întâmplat? a întrebat Sarah.
- Nimic, am spus în cor eu şi Maria. M-am apropiat şi mai mult de obiectiv.
- Jeremy, dacă îndrăzneşti să sufli o vorbă..., am şuierat eu printre dinţi. L-am văzut căzând pe gânduri.
- *Nu, nu voalul* ăla. *Am spus câteva podoabe, nu cât să se vadă din spaţiu.* Maria! Prietena mea a sărit de pe canapea ca s-o ajute pe Sarah.

Jeremy a rânjit.

- Evie e gata, a spus el cu voce tare. Şi arată absolut fabulos!

Se părea că încă mă considera vinovată pentru faza cu şobolanul.

- Mă duc să văd eu prima, a spus Sarah. întoarce obiectivul către mine.

Am aruncat degrabă la spate volanul cel rupt. Mama avea să-l repare înainte de ziua cea mare, mi-am spus eu. Sarah nu trebuia să afle vreodată. *Speram.* Pentru că n-o puteam dezamăgi din nou.

Jeremy a ridicat tableta şi am văzut-o pe Sarah, neclar la început, însă apoi foarte clar. Părul ei blond, drept, era prins într-un coc în creştetul capului, cu câteva şuviţe lăsate să atârne artistic din el. Din fericire, numai rochiile domnişoarelor de onoare purtau povara temei de basm alese de Sarah pentru nuntă. Rochia ei era la fel de elegantă pe cât mi-o imaginasem. Ivorie, cu linii simple, fără bretele, mulată perfect pe silueta mică şi terminându-se evazat în partea de jos, strânsă cu o bentiţă de cristale sclipitoare în jurul taliei. A fost un moment de linişte deplină.

- Deci, ce părere aveţi despre mine? ne-a întrebat Sarah. Ăsta nu-i semnalul pentru o replică usturătoare, Jeremy.

De fapt, l-am auzit pe Jeremy zicând cu voce suavă:

- Voiam să-ţi spun că arăţi absolut uluitor.

Am auzit-o pe Maria trăgându-şi nasul, iar apoi un foşnet, ca şi cum Jeremy şi-ar fi schimbat poziţia ca s-o cuprindă cu braţul.
- O, Sarah, am suspinat eu, simţind că mi se făcea pielea de găină.
Sarah spusese mereu că ea avea să fie prima dintre noi care să se mărite. Privind-o acum, n-aş fi putut fi mai fericită pentru că avusese dreptate.
- Eşti frumoasă, i-am spus.
- Ştiu, mi-a răspuns ea, mândră.
S-a auzit mişcare, iar obiectivul a fost, pentru scurt timp, strâns între trupurile prietenilor mei, care se îmbrăţişau. Eu am mai căutat nişte prosecco, simţindu-mă la milioane de kilometri depărtare.
Am observat-o pe Sarah ştergându-şi repede ochii înainte să-i îndepărteze pe cei doi de lângă ea.
- Acum ai terminat cu prosteala, Evie? Vreau să te văd.
Toţi prietenii mei s-au înghesuit să mă vadă pe ecranul tabletei.
- De ce nu faci o piruetă? a sugerat Jeremy, inocent.
O fâşie destrămată de material îmi alunecase pe şold. Am dansat un pic pe loc, ca şi cum aş fi explodat de fericire, folosindu-mă de mişcarea braţelor ca să ascund fâşia la spate.
- îmi place aşa de mult! am spus.
- Of, Evie, a spus Sarah, cu ochii scânteindu-i. Mă bucur nespus de mult. Ştii, m-am gândit toată săptămâna la varianta de rezervă pentru rochiile domnişoarelor de onoare, dar tu ai decis în locul meu. în plus, rochiile astea se potrivesc mai bine cu tortul. Arăţi *adorabil.*
M-am oprit din dans. Maria şi-a dat pe gât prosecco-ul, iar Jeremy a radiat de bucurie.
- Că veni vorba de variante, am spus eu, te-ai decis deja asupra ţinutei lui Jeremy?

Capitolul 28. Băiatul care nu s-a *maturizat niciodată*

INT: CLUBUL FRASINUL

SÂMBĂTĂ, 2 FEBRUARIE, 7.30 P. M.

EVIE se află în foaierul clubului Frasinul. în zona de aşteptare, pe unul dintre scaunele de regizor, de culoare verde fosforescent, e aşezată o statuetă Oscar uriaşă. Ghişeul de la intrare are forma unei case de bilete de la cinematograf. O fată fardată impecabil stă la ghişeu. E îmbrăcată în ceva asemănător cu o uniformă de portar, iar faţa îi e luminată de un zâmbet pe care se vede că l-a exersat îndelung.

Am pus recent achiziţionatul exemplar din *PeterPan* pe tejgheaua recepţiei, ca să-mi scot cârdul nou-nouţ de membru. Monty mi-l dăruise ceremonios cu o săptămână în urmă, după ce BIAÎi mai trimisese ceva, spunându-mi că aveam să-l folosesc în curând pentru propriile-mi întâlniri. Ar fi trebuit să fiu încântată, doar că acel card era, în realitate, o aluzie cam costisitoare la faptul că eu încă nu primisem veşti de la BIA. Şi totuşi, eram acolo, pe cale să am o nouă întâlnire amuzantă, căci doar aşa îl puteam face pe BIA să nu se oprească din scris. Când recepţionera a văzut numele de pe card, i s-au luminat ochii.
- Invitatul dumneavoastră e deja la etaj.
Nu mă aşteptasem la asta. De obicei, invitaţii erau rugaţi să aştepte în foaier. Mi-am verificat cârdul pe când îl puneam înapoi în poşetă. Să fi fost vreun card platinum special? La prima vedere părea destul de comun, **I**-am mulţumit
recepţionerei şi m-am grăbit să plec înainte ca ea să-şi dea seama că făcuse o greşeală. Mă întâlneam cu Peter la Frasinul pentru că majoritatea membrilor personalului de acolo mă cunoşteau. Nu era alt loc mai sigur în Londra şi, mai important decât atât, alt loc unde să fii mai puţin judecat. Foloseam un semn care să ne ajute să ne recunoaştem. Exact ca Tom Hanks şi Meg Ryan în *Mesaj pentru tine.* Dat fiind că numele lui era Peter, alegerea semnului fusese evidentă.
în ultimele zile, în mesajele pe care mi le scrisese, Peter fusese drăguţ, dar laconic, insistând în

părerea lui cum că făcea o impresie mult mai bună în realitate. îmi spusese că avea treizeci şi doi de ani (un început bun) şi că-mi găsise cartea de vizită într-un număr din 1999 al unei reviste de benzi desenate pentru copii (uşor avertisment) pe care o cumpărase pentru nepotul
lui (ce uşurare). Per total, îmi puteam permite să fiu optimistă.
Mi-am anunţat prietenii de pe grupul JEMS, aşa cum promisesem.
Maria: Ai ajuns cu bine?
Evie: Urc scările acum. El e deja aici
Jeremy: Cine crezi că e?
Evie: Peter?
Sarah: Nu te-ai dus, înainte de Crăciun, s-o vezi pe fiica Văduvului Sexy în rolul lui Peter?
Evie: Are relevanţă?
Sarah: Spuneam şi eu. Peter. Peter Pan. Un pic de coincidenţă, dacă mă întrebaţi pe mine M-am oprit la cotitura scării. Ea chiar vorbea serios că ar fi putut fi Ben? *Ce-i drept, el are numărul tău.*
Iar Ben nu fusese, oare, la bar atunci când primisem mesajul? Mi-am amintit ce rozalii îi fuseseră urechile pe când revenea la masă, ca şi cum ar fi fost preocupat de ceva...
Am alungat acele gânduri. Bineînţeles că n-avea cum să fie Ben cel care mă aştepta. Abia avuseserăm curajul să trecem graniţa înspre prietenie, un miracol de-a dreptul. Uneori chiar trebuia să-mi reamintesc că nu trăiam cu adevărat într-o comedie romantică. **Evie:** Nu e Ben. Noi suntem doar prieteni. în plus, nici măcar n-aş vrea să fie el **Maria:** Deci acum sunteţi prieteni. Nu-mi spune că nu te-ai gândit la asta măcar un pic Am intrat în barul de la etajul trei. Câţiva membri ai personalului erau grupaţi lângă draperie, chicotind şi trăgând cu ochiul prin ea în restaurant. Nu ştiai niciodată când puteai să vezi o vedetă la Frasinul. Totuşi, în mod normal personalul rămânea destul de relaxat în astfel de situaţii. Apropiindu-mă, am văzut că unul dintre ei era chelnerul blond care fusese martor atunci când Monty alunecase cu capul înainte, precum o focă, din acea cabină de la toaleta femeilor. *O, nu.*
Văzându-mă, el a făcut ochii mari şi i-a dat un ghiont fetei cu care tocmai
clevetise. Ea n-a reuşit să-şi ascundă la fel de repede interesul. *O, Doamne, oare toată lumea ştia despre cele întâmplate în toaleta aia?*
Chelnerul a făcut un pas înainte, cu mâinile la spate.
- Domnişoară Summers, mi-a spus el. Ce încântare să vă revedem. V-am aşezat în Separeul Regizorului.

Separeul Regizorului? Era unul dintre spaţiile cele mai exclusiviste din club, după zona VIP. Să se fi datorat toate astea persoanei cu care mă întâlneam? M-a cuprins un val de emoţie. Cine oare ar fi putut declanşa o asemenea reacţie? Dacă Peter era vreun mare mahăr, şi de-aia îl lăsaseră să urce aici? Am încercat să mă gândesc la Peteri faimoşi în timp ce mergeam prin restaurantul aglomerat, în urma chelnerului blond. Mă îndoiam că Peter Capaldi, faimosul actor, scenarist şi regizor scoţian, i-ar fi trimis mesaje unei necunoscute şi ar fi minţit în legătură cu vârsta lui.
Peter Andre, cântăreţul? Poate.
Separeurile mărgineau fiecare latură a restaurantului; chelnerul m-a condus la singurul care avea draperia coborâtă. Nici nu voiam să mă gândesc la ce putea fi folosită acea izolare, având în vedere că ăsta era un club care avea la toalete ulei de corp.
La început n-am văzut decât meniul uriaş pe care bărbatul necunoscut îl citea, mascându-şi, în felul ăsta, faţa.
- A sosit domnişoara Summers, domnule, i-a spus chelnerul.

Preţ de o secundă delirantă şi năucitoare, mi-am zis: *Şi dacă bărbatul ăsta chiar e Ben?* Inima mi-a luat-o razna pe când meniul cobora. Ce. Practic...
- Tu, i-am spus eu.
- Roşco, a spus BIA, rânjind.

A împăturit meniul cu mâinile-i bronzate. *El* fusese motivul agitaţiei tuturor? O fi fost el *acel* Ezra Chester, dar nu era *chiar atât de* nemaipomenit. Cel puţin nu după ce ajungeai să-l

cunoşti mai bine. Inima tot cu putere îmi bătea. *E de la şoc,* mi-am spus. N-avea vreo legătură cu gândurile pe care le avusesem cu o clipă mai devreme.
- O, stai puţin.
BIA şi-a atins telefonul ca să-i facă ecranul să se lumineze, apoi l-a sprijinit de o cutie vărgată de floricele de porumb aflată în mijlocul mesei. -Aşa e mai bine.
Ecranul avea afişată o pagină de titlu. Titlul era: *Peter Pan*
- Eu sunt John, i-a spus chelnerul lui BIA, primind zero atenţie. în regulă, atunci eu am să... A început să tragă de draperie, şi-a dat seama că eu îi stăteam în drum, iar atunci a tras draperia pe lângă mine. Vă las în pace acum, a mai spus, şi, aruncându-i o ultimă privire prelungă lui BIA, s-a evaporat cu profesionismul pe care-l
presupunea meseria lui.
Eu m-am întors către BIA.
- Pe *unde* ai umblat? Ai ignorat toate mesajele mele. Tu îmi spui mie să muncesc mai mult, iar apoi mă faci să cred că nici nu te mai sinchiseşti să scrii. Şi când, în cele din urmă, trimiţi ceea ce-ai scris, nici măcar nu mă anunţi!
- Nu chiar toate mesajele, a spus BIA, ochii aceia ridicol de albaştri scânteindu-i.
Oare îşi albise dinţii? Purta un costum gri cu o croială atât de perfectă încât i se aranja pe trupul frumos modelat de parcă ar fi fost un plic, iar purtătorul lui - felicitarea pentru care fusese făcut plicul.
- Arăţi superb, apropo. -Eu..'.
Omul ăsta avea un fel de-a dreptul enervant de a mă dezarma.
- Stai jos, Roşcovano.
Genunchii au început să-mi tremure şi a trebuit să mă prind de masă. M-am aşezat în fotoliul din faţa lui.
- Tu râzi de mine?
- Ţi-am primit mesajul, mi-a spus el, calm. „Am terminat-o"?
Oare făcuse asta ca să mă pedepsească pentru mesaj? Mă *păcălise* cu identitatea falsă?
- M-ai adus aici doar ca să mă umileşti?
- Nici măcar n-am fost sigur că aveai să vii.
- Ei bine, n-am ştiut că erai tu, aşa că...
Am făcut un gest către rochia de pe mine. Era cea mai frumoasă pe care o aveam. Verde-pădure, cu un strat de dantelă neagră pe deasupra. Şi o îmbrăcasem pentru un nesimţit. -Ai spus c-ai terminat-o cu înţelegerea noastră, Roşcovano. Şi totuşi, dat fiind că eşti aici, presupun că spusele tale n-au fost neapărat adevărate.
- Nu prea mi-ai dat de ales, i-am replicat, refuzând să mă simt vinovată pentru minciuna mea gogonată. Văd că eşti bronzat, Ezra. Ai fost în vacanţă şi m-ai lăsat să le fac faţă de una singură lui Monty şi producătorilor. Am făcut singurul lucru la care m-am putut gândi.
- A fost un refugiu al scenaristului, a insistat BIA. După ce m-am despărţit de Monica, am avut nevoie de o pauză. *Chiar* voiam să termin paginile alea pentru tine. Cu cât am stat mai mult plecat, cu atât mi-am dat seama mai bine de ce. Atunci am ştiut că trebuia să-ţi spun. Aşa mi s- a părut că era cel mai bine s-o fac. Peter. *PeterPan.* Cartea pe care ai luat-o atunci de pe tarabă, mai ştii?
- Ce să-mi spui, Ezra? I-am întrebat eu.
Refugiul scenaristului? Puteam să cred aşa ceva? El *trimisese* paginile. Ezra a început să se joace cu paharul.
- Tu... a început el, întrerupându-se.
- *Ce?* I-am întrebat, iritată.
BIA s-a foit în scaun. Fruntea lui netedă avea un uşor luciu, la stai... BIA avea *emoţii?* A inspirat adânc.
- Tu nu te-ai înşelat în privinţa comediilor romantice, Roşcovano. Pentru că, dacă te-ai fi înşelat, atunci nu m-aş fi îndrăgostit de tine.
Am avut nevoie de o clipă ca să-mi amintesc să respir.
- Nu fi crud, Ezra.

- Nu mă crezi, a declarat el, ca şi cum nici lui nu i-arfi venit să creadă. OK, haide s-o luăm încet. „Sunt doar un băiat care stă în faţa ta..."
- Opreşte-te.
- Roşco, vorbesc serios. *Evie*, a spus pe când m-am ridicat, trăgând la o parte draperia. Mă îndepărtasem câţiva paşi, însă el a strigat după mine:
- *Te rog!*

în acele cuvinte era ceva atât de tânguios, atât de necaracteristic lui BIA, că m-am oprit. Ceilalţi clienţi din restaurant au întors capetele. Eu m-am răsucit şi am văzut că BIA ieşise din separeu şi venise după mine.
- Te plac cu adevărat. Chiar vrei să strig asta în gura mare? Pentru că am s-o fac. A deschis larg braţele şi a strigat: îmi placi, Evie Summers! M-am îndrăgostit de tine. De fapt - a coborât vocea - sunt îndrăgostit de tine de ceva vreme.

L-am văzut pe John, chelnerul, uitându-se la noi de la celălalt capăt al restaurantului, cu o expresie de genul *Iar o luăm de la capăt* pe chip. Aceeaşi chelneriţă care trecuse pe lângă noi mai devreme era acum lângă el. Îşi acoperise gura cu mâinile, cu ochii mari ca de căprioară, de parcă nu mai văzuse în viaţa ei ceva mai romantic.
- Of, pentru numele lui Dumnezeu! L-am împins pe BIA înapoi în separeu şi pe scaun, trăgând de draperie ca s-o închid şi ducându-mă apoi lângă el. A fost jignitor din partea ta.
- A fost comedie romantică pură, a rânjit BIA, însă zâmbetul i-a pierit atunci când mi-a văzut expresia înfuriată. De ce-i aşa de greu să crezi că te plac?
- Pentru că tu eşti *Ezra Chester.* Tu te întâlneşti cu toate Monicile Reed din lumea asta, nu cu o Evie Summers din Sheffield, i-am spus.

Nu că m-aş fi considerat hidoasă, dar era vorba despre *BIA.* La el contau numai statutul şi aparenţele. Nici măcar nu mă lăsase să-i citesc scenariul, pentru că eram doar o biată asistentă.

Şi totuşi, mă fixa cu privirea ca şi cum nu putea înţelege ce ziceam.
- Nu sunt cu Monica Reed. Sunt aici, cu tine. Şi-ţi spun că îmi placi. Haide la o întâlnire cu mine. *Una singură.* De atât am nevoie ca să te conving.

Părea atât de sincer şi nu renunţa. Exact cam cât de departe avea de gând să meargă?
- Doar o dată, să bem ceva, am spus eu în silă. Şi o facem chiar acum.
- E un început.

Pe când BIA afişa zâmbetul ăla al lui de Hollywood, de genul totul-e-bine, John a băgat capul prin draperie. Nu părea fericit, dar i-a zâmbit lui BIA.
- La fix - vom comanda doar o sticlă de merlot, i-a spus BIA.
- OK, ascult, am lansat eu provocarea după ce John s-a retras.
- Eşti adorabilă. Mă faci să râd. Şi eşti cam singura persoană care nu-mi înghite

toate toanele, a început să înşire BIA, cu un pic cam prea multă uşurinţă faţă de atitudinea la care m-aş fi aşteptat. Şi, a spus el, mă placi. Recunoaşte.

îl găseam atrăgător, dar nu prea eram singura. Asta nu însemna că-l *plăceam.*

Chiar dacă, trebuia să recunosc, era altfel decât îl crezusem. Faptul că mă salvase atunci de pe

marginea drumului. Ziggy. Dacă eram forţată, puteam chiar să recunosc că mesajele lui nu erau

chiar aşa de enervante.
- Nu, am spus eu, totuşi. Chiar nu-mi place de tine, Ezra. El a tresărit şi eu m-am simţit un pic vinovată.
- Nu-mi spune că nu ţi-au plăcut aceste ultime luni. Mie mi-au plăcut. Să vorbesc cu tine a fost partea cea mai frumoasă a acestui început de an de rahat. Mă *placi,* Roşco.

Voiam să neg, dar adevărul era că în mine exista o părticică mică, una singură - care măcar îl aprecia, dacă nu altceva. Oricât de agasant ar fi fost, Ezra Chester avea ceva foarte neprefăcut. Ceea ce vedeai era, în foarte mare măsură, ceea ce primeai, iar asta atrăgea, indiscutabil. A venit mai aproape de mine, ca şi cum mi-ar fi simţit slăbiciunea, cu o privire plină de pasiune în ochii aceia albaştri.

- Cred că s-ar putea să avem ceva aici, Roşcovano. Să nu-mi spui că nu simţi şi tu. Mi-am amintit faza din bucătăria lui, în ziua în care făcusem înţelegerea, atunci când el se uitase la mine ca şi cum m-ar fi văzut pentru prima oară. Mă simţisem ca în lumina reflectoarelor. Prin comparaţie, felul în care mă privea acum era ca lumina farurilor unui tractor, atrăgându-mă spre ea.

Cineva a deschis draperiile cu un gest scurt. John. A pus, cu o mişcare exagerată, o tavă cu pahare şi o sticlă de vin pe masa noastră, apoi a început să scoată dopul.

- Avem nevoie de un moment de linişte, i-a spus BIA.
- O, nu durează mult, domnule. John a turnat un strop de vin pentru degustare în paharul lui BIA, alegând în chip evident varianta lungă a protocolului, dar s-a trezit cu sticla smulsă din mână.
- Mulţumesc, John, am spus eu, în timp ce BIA l-a uşuit cu un semn din mână. Jignit, chelnerul şi-a luat tirbuşonul şi nici nu s-a sinchisit să tragă draperiile în urma lui.
- Ce spuneai? mi-a zis BIA.

Eu am privit către restaurant, având nevoie să mă reculeg un moment. Un client nou-sosit mi-a atras atenţia.

- Vai de mine, am spus. *Ricky.* -Ăsta nu-i numele meu.
- Nu, am spus eu, făcându-mă mică în scaun. Ricky. Fostul meu iubit. E aici.

Capitolul 29. Fraierică

INT: SEPAREUL REGIZORULUI, CLUBUL FRASINUL

SÂMBĂTĂ, 2 FEBRUARIE, 8.13 P.M.

BIA stă lăsat pe spate, sprijinit de pielea purpurie cu care e tapetat separeul, luminat de un spot luminos miniatural. Lângă el, EVIE alunecă uşor în scaun, astfel încât bărbia îi e acum la nivelul mesei, iar BIA o priveşte amuzat.

- Simt o poveste aici. Spune-mi-o. BIA a început să se ridice în picioare.

Sau l-aş putea întreba chiar pe fostul tău iubit. L-am tras înapoi pe scaun.

- Bine, bine.

Am aruncat iar o privire către Ricky şi am văzut cu cine era. Jodi.

- O, fir-ar a dracului de treabă!

Dacă asta mă vedea în oraş singură cu BIA, putea face toată branşa să creadă că noi doi chiar eram iubiţi. Dar, gândindu-mă mai bine, oare de ce era ea aici, singură cu Ricky...?

- încă aştept.
- Bine.

I-am spus varianta scurtă:

- Ricky e fostul meu iubit. Am fost împreună doi ani. El a obţinut un post de asistent la agenţia rivală şi m-a părăsit. Mi-a spus...

M-am oprit.

- Ce, Roşco?

Ezra mi-a împins sub nas paharul de vin, iar eu l-am apucat cu palmele transpirate. Reuşisem să-l evit pe Ricky vreme de mai bine de un an. Slujba era totul pentru mine, şi totuşi, ratasem intenţionat evenimente la care ştiam că avea să fie şi el. Dar, într-o branşă atât de mică, dădeam inevitabil nas în nas mai devreme sau mai târziu, iar Frasinul era centrul universului acelei branşe. Mai ales pentru cineva ca Ricky, care voia să fie văzut.

- Respiră, mi-a spus BIA.

I-am ascultat sfatul şi am inhalat vinul.

- Ţi-a spus...? m-a îndemnat BIA. Chiar îi păsa de asta?
- Mi-a spus că voia o viaţă mai strălucitoare. Mai interesantă. Am mai înghiţit nişte vin, cu obrajii arzându-mi.
- ... şi că nu putea avea asta cu mine. Eu nu eram de ajuns. Aşa că m-a părăsit.

A durat doar câteva secunde ca să rostesc acele cuvinte care mă obsedaseră vreme de un an întreg. *Pur şi simplu vreau mai mult*, îmi spusese el, iar în secunda aceea băiatul pe care-l iubeam a devenit doar o altă persoană care îmi spunea că nu eram suficient de bună. BIA şi-a întins capul către mine.

- Ricky e un fraier coclit. Am râs gâtuit.
- Prietenii mei l-au poreclit Fraierică.
- Nu te uita acum, dar să ştii că Fraierică ne-a dibuit. Vine încoace. Ridică-te de acolo. M-am îndreptat în scaun. *O, nu, o, nu.* Până să ajungă Ricky şi Jodi la masa noastră, BIA mi-a şi umplut paharul.
- Evie! Mi s-a părut mie că tu eşti. Ritchie nu era sigur, dar nu poţi trece neobservată, nu-i aşa? M-am forţat să-i zâmbesc lui Jodi şi am reuşit să-l privesc pe fostul meu iubit. îşi înlocuise vechii ochelari cu rame de baga cu unii de firmă şi îşi schimbase tunsoarea, astfel încât părul lui avea acum cărare într-o parte şi era ondulat. *Oare şi-l făcuse permanent?* Mi-a zâmbit, arătându-şi dinţii ăia mici şi rari, pe care spunea mereu că şi-i ura, dar care, într-un fel enervant, îl făceau să pară neastâmpărat şi amuzant.
- Evie, mi-a spus el, de parcă aş fi fost o veche cunoştinţă. Unde e Monty? Să nu-mi spui că te- a pus să-i ţii scaunul cald până ajunge.
Ochii mici ai lui Ricky erau veseli, de parcă ar fi făcut o glumă pe care numai noi doi o ştiam.
- Sunt aici cu un client, Ricky, i-am răspuns eu, satisfăcută să-l văd tresărind atunci când şi-a auzit numele.
S-a uitat la mine şi la BIA cu o curiozitate vădită, în ciuda nonşalanţei lui studiate. Jodi a fost mai puţin subtilă, apropiindu-se de masă, cu ochii pe marele
premiu.
- De fapt, mă cheamă Ritchie, a spus el, întinzându-i mâna lui BIA. Şi desigur că ştiu cine eşti. Nu e nevoie de prezentare.
Asta fusese pentru mine.
- *Deci*, mă bucur să te cunosc în sfârşit, Ezra.
După ce devenise asistent, încetase să-i mai spună şi el „BIA" lui Ezra, motivând că nu se simţea în largul lui.
- Sigur, a spus BIA, ridicându-şi paharul. Ricky şi-a retras uşor mâna, neînfrânt încă.
- îmi dai voie să fiu absolut penibil şi să-ţi spun cât de tare mi-a plăcut *Inimă sângerândă*? Ştiu că nu se face să-i spui numărul de vizionări unei celebrităţi pe care tocmai ai cunoscut-o. însă eu nu mă ascund: cincisprezece. L-am văzut de cincisprezece ori.
De obicei, această demonstraţie de „Vai, sunt înnebunit după tine" a lui Ricky funcţiona de minune. Deşi eu ştiam bine că rareori vedea un film mai mult de o singură dată.
- Chiar aşa, Ricky? nu m-am putut eu abţine să spun. De cincisprezece ori? El a mijit ochii, dar a continuat să se uite la BIA, aşteptându-i reacţia.
- Nu m-ar surprinde dacă cifra adevărată ar fi mult mai mică, a spus BIA.
Alarmele pentru luptă-sau-fugi din creierul meu au amuţit în timp ce Ricky încerca să se decidă cum să răspundă la asta. înaintea înţelegerii noastre, BIA îmi făcuse acel gen de chestie de nenumărate ori. Era expert în a te face să te simţi ca şi cum *tu* trebuia să meriţi atenţia lui, şi nu invers. Văzându-l cum îi făcea asta lui Ricky mi s-a părut, trebuie să recunosc, amuzant.
- Jodi, de la FTD, a intervenit Jodi.
A folosit iniţialele agenţiei la care lucra, aşteptându-se ca BIA să ştie cât de prestigioasă era. Dacă ştia, în mod clar nu arăta că i-arfi păsat. Ea s-a dus mai aproape de Ricky şi l-a strâns de braţ, iar părul blond i-a alunecat pe umeri, la stai puţin, Ricky şi Jodi chiar erau *împreună*? Se putea mai rău de atât?
- De fapt, noi am ieşit în oraş ca să sărbătorim promovarea lui Ricky în funcţia de agent, a spus Jodi.
Privirea lui Ricky a întâlnit-o pe a mea.
- Felicitări! i-am spus eu, simţindu-mă ca şi cum, într-un fel, eram pregătită să aud asta. N-ar fi trebuit să doară atât de tare. Promovarea lui fusese dintotdeauna inevitabilă. Dacă îşi punea ceva în cap, nimic nu-l putea opri. Când ne cunoscuserăm, el era un barista pe nume Ricky. Adora să mă însoţească la evenimente, iar mie mi se părea că mă susţinea. Pe urmă, a început să stea de vorbă cu mai multă lume decât mine, părând să cunoască mereu numele tuturor celor de faţă. Cu şase luni înainte să ne despărţim, primise prima lui slujbă la agenţia

rivală şi devenise „Ritchie". Atunci îmi spusese că era vorba doar de afaceri, nimic personal. Că n-ar fi trebuit să ne afecteze relaţia. Băiatul ăsta, mi-am dat eu seama, ştia mereu ce să spună.
- O, nu-i aşa o mare chestie, a spus Ricky indiferent. Ca să fiu sincer, făceam deja asta de ceva vreme. A ridicat din umeri, satisfăcut. Odată ce ai încheiat câteva contracte, ai cunoscut câţiva producători, oamenii presupun că eşti deja agent. Acum titulatura e trecută pe cartea mea de vizită, presupun că asta face funcţia oficială. A scos o carte de vizită şi i-a întins-o lui BIA, care l-a ignorat şi şi-a scos telefonul. A fost un gest atât de nepoliticos, că aproape l-am iubit pentru asta.
- Ritchie a semnat deja cu primul lui client, a spus Jodi. BIA şi-a înăbuşit un căscat.
- Sunt *atât* de încântat de el. Alessandro. Un talent nebun!
Deci *Ricky* era agentul care mi-l suflase pe Alessandro? încercasem să mă conving că Alessandro era pierderea lui Monty, dar de data asta nu funcţionase. Eu îl descoperisem, iar *Ricky* câştigase. *Cum îndrăznise!*
- E genul de talent de nivel superior pe care îl voi reprezenta. Desigur, i s-a adresat el direct lui BIA, eu caut mereu mai mult.
Ăsta chiar încearcă să-l şterpelească pe BIA de faţă cu mine? Am simţit că mă sufocam de furie, dar am văzut că lui BIA îi juca un zâmbet pe buze, ca şi cum l-ar fi considerat amuzant pe Ricky.
- Ştii, e nostim că ne-am întâlnit cu tine, i-a spus Jodi. Circulă în momentul de faţă un scenariu Ezra Chester contrafăcut, care e de-a dreptul hilar. Cineva a încercat în mod ostentativ să-ţi plagieze stilul.
Distracţia s-a terminat atunci când buzele lui BIA s-au subţiat. Cum el n-a răspuns, ea a părut iritată. M-a măsurat mai întâi pe mine, apoi pe BIA, cu o intenţie limpede precum cristalul
- Dacă n-aş fi ştiut mai bine... aş fi spus că tocmai am întrerupt ceva aici.
- De fapt, ai întrerupt, i-a spus BIA, lăsând-o cu gura căscată. Tocmai eram pe punctul să mergem în zona VIP ca să sărbătorim ajutorul inestimabil pe care Evie mi l-a acordat la ultimul meu scenariu. Chiar n-aş fi reuşit fără ea.
Eu m-am înroşit puţin, satisfăcută. Ricky s-a făcut verde.
- Ar trebui să veniţi şi voi. Haideţi să facem două sărbători.
- Asistenţii buni au nevoie de mulţi ani de pregătire, s-a băgat Ricky în vorbă. Aşa că nu e de mirare că Evie e cea mai bună.
Eu am tresărit. *Ăsta tocmai a zis ceea ce zisese?* Ăsta era băiatul care mă calmase din vorbe atunci când eram nervoasă. Cândva, adoram felul în care stăpânea cuvintele. Făcea mereu să pară că eram făcuţi unul pentru celălalt. Aşa că, atunci când îmi spusese că nu mai eram destul de bună pentru el, fusesem la pământ. *Exact aşa cum ştiuse că vei fi.* Am clipit ca să nu-mi dea lacrimile, dar nu eram supărată, ci fierbeam de nervi, înainte să pot protesta, BIA i-a aruncat ceva lui Ricky.
- Ţine.
Din păcate, era cârdul lui VIP, deci nu îndeajuns de mare ca să provoace pagube majore.
- Venim şi noi imediat. Ar trebui să comandaţi o sticlă de - s-a uitat în meniu - Dom Perignon - Ediţie Specială Frasinul.
- Desigur, a spus Ricky, arătându-şi dinţii rari. Şi pe urmă poate discutăm despre opţiunile pentru cariera ta.
Mai bine cere iertare decât să ceri voie. Ăsta era mottoul lui Ricky.
- Abia aştept, a spus BIA pe un ton lipsit de expresie. După ce nu i-am mai văzut, eu m-am întors către BIA.
- Sper că ai un plan, i-am spus.
- Ăsta a fost doar primul pas.

- A pocnit din degete ca să cheme cel mai apropiat chelner. John s-a uitat disperat împrejur după un coleg care să-i ia locul. Când i-a fost clar că era singur, s-a îndreptat agale spre noi şi a afişat un zâmbet.Da, domnule?
BIA a început să se caute prin buzunare.
- Mi-a dispărut cârdul VIP. îl aveam atunci când am intrat, dar mă întreb dacă nu cumva l-am lăsat la toa... Era acolo un tip cu părul ondulat permanent. Poate că l-a văzut el din întâmplare. John a pălit, aruncându-mi o privire. Eu am ridicat din umeri, întrebându-mă unde voia BIA să ajungă cu asta.
-Voi... Voi vorbi cu şeful de sală, a spus John, demoralizat. îmi pare sincer rău, domnule Chester.
Draperiile au foşnit la ieşirea lui.
- Mai exact, ce ai de gând?
- Haide, Roşco. Nu vrei să i-o plăteşti lui Fraierică măcar un picuţ? Ochii i-au scânteiat.
Cuvintele de despărţire ale lui Ricky mă bântuiseră timp de un an. Tocmai când începeam să le dau uitării, el revenise în viaţa mea, folosindu-se fără jenă de mine ca să-şi facă o nouă relaţie.
Mi-ar fi plăcut să-l văd primindu-şi o pedeapsă binemeritată?
- S-o facem.

Ii

Etajul doi al clubului Frasinul era separat în barul Cabina de Proiecţie şi în impenetrabila zonă VIP, Sala de Vizionare. Uşa metalică masivă a Sălii de Vizionare fusese, probabil, uşa trezoreriei unei bănci în altă viaţă. Era păzită de doi bodyguarzi atât de masivi de-ai fi zis că a doua lor slujbă era de luptători în cuşcă.
Noi aşteptam în barul Cabina de Proiecţie atunci când John a intrat în urma şefului de sală.
- M-am lămurit cât de exclusivist e locul ăsta, a spus BIA, gesticulând către uşă.
- Vă pot asigura, domnule Chester, i-a spus şeful de sală cu un accent tărăgănat de Huddersfield, că dacă v-arfi luat cineva cârdul ca să se folosească de el, aş fi ştiut.
Ca la un semn, o chelneriţă şi-a făcut loc printre noi ca să ajungă la uşă, ducând o tavă cu şampania şi cârdul lui BIA. Ne-am uitat cu toţii cum BIA şi-a luat cârdul negru de pe tavă. Faţa şefului de sală s-a făcut albă ca varul. John a început să se deplaseze discret către scară.
- Păi, vă pot asigura că eu *nu sunt* înăuntru, a spus BIA. Pasul doi, mi-a şoptit apoi mie, în timp ce şeful de sală şi-a scos din haină un walkie-talkie.
-Avem o situaţie de Cod Negru. Mobilizaţi întreg personalul antrenat să aplice protocolul de securitate Anti-Intruşi şi vă rog să eliberaţi *acum* căile de acces către Sala de Vizionare. Un minut mai târziu, fuseserăm împinşi în spate, la „distanţă sigură, iar BIA ceruse şi primise sticla de şampanie drept despăgubire „pentru neplăcerea provocată. Vreo zece membri ai personalului se strânseseră în faţa uşii blindate, cu toţii - în poziţie de drepţi. Şeful de sală le-a dat ordin să-şi aprindă lanternele, apoi şi-a dus degetul la gură. A ridicat braţul în aer. Pe urmă şi l-a coborât lent în direcţia zonei VIP. Mătăhăloşii au tras de uşă şi au deschis-o.
- După mine! a strigat şeful de sală, iar după aceea mătăhăloşii l-au urmat şi au intrat, rând pe rând, agitându-şi lanternele.
Noi ne-am uitat pe furiş după Jodi şi Ricky în sala slab luminată, pitindu-ne atunci când luminile reflectoarelor i-au dibuit şi mătăhăloşii i-au înconjurat.
Uşurat, Ricky ne-a strigat atunci când ne-a văzut în pragul uşii. BIA i-a făcut cu mâna. -Vedeţi, l-am auzit pe Ricky spunând. Suntem cu el.
Când mulţimea de mătăhăloşi s-a întors spre noi, BIA a lăsat mâna jos şi a ridicat exagerat din umeri, ca şi cum habar n-ar fi avut despre ce vorbea Ricky.
Jodi s-a dat un pas înapoi de lângă fostul meu iubit, distanţându-se. Imaginea încrederii în sine care se ştergea de pe chipul lui Ricky a fost nepreţuită.
- Şi acum? l-am întrebat pe BIA.
- Acum urmează pasul trei.
A zâmbit larg. A luat o gură de şampanie, m-a tras mai aproape şi m-a sărutat.

Capitolul 30. Ezra

INT: CAFENEAUA GIL'S

DUMINICĂ, 3 FEBRUARIE, 11.30 A. M.

BEN şi ANETTE sunt la masa lor obişnuită, citind. Uşa cafenelei se deschide. Amândoi ridică privirile, văd că e cineva necunoscut şi-şi pleacă privirile din nou. în faţa lor sunt două căni goale de ciocolată fierbinte. Ben se uită la a treia cană din dreptul scaunului gol de lângă el. E încă plină, deşi frişca s-a prelins şi a făcut o băltoacă pe masă. îşi îndreaptă din nou atenţia la exemplarul din National Geographic pe care-l citeşte. Anette ridică scurt ochii din cartea ei, privindu-şi tatăl cu o expresie grăitoare. Uşa cafenelei se deschide. Tatăl şi fiica ridică amândoi privirile.

M-am relaxat văzând că Ben şi Anette încă erau acolo. M-am asigurat că m-au văzut, apoi le-am trimis repede un mesaj prietenilor de pe JEMS. Mă trezisem târziu de dimineaţă. Era ca şi cum toate întâmplările din ultimele câteva luni - agenţia în pragul falimentului, întâlnirile mele amuzante, apoi revederea cu Ricky - mă doborâseră până la urmă. După ce bucuria pedepsei binemeritate pe care şi-o primise fostul meu iubit se spulberase, seara trecută se transformase într-o altă întâlnire amuzantă ratată. în ciuda insistenţelor lui BIA, nu fusesem convinsă de întâlnirea noastră la un pahar de şampanie. Şi nici de sărutul nostru. Iar cum până la termenul final de predare mai erau doar două săptămâni, rămâneam cu destul de puţine şanse să-l întâlnesc pe Domnul Final Fericit. Mă prăbuşisem în pat extrem de epuizată, trezindu-mă târziu şi descoperind că pe grupul JEMS aveam o mulţime de mesaje necitite despre întâlnirea mea cu Peter, plus două apeluri ratate de la Maria şi o fotografie de pe telefonul lui Ben: trei căni aburinde cu ciocolată fierbinte, trimise imediat după ora zece dimineaţa. Venisem la cafenea într-un suflet.

Evie: îmi cer mii de scuze, dragilor! m-am trezit târziu

Sarah: în sfârşit! Ne-ai îngrijorat. Ştii că am pe cap planificarea nunţii, nu?

Jeremy: Când aud de „planificarea nunţii", simt că mă ia migrena

Maria: Mă bucur că eşti bine, dar pe viitor am aprecia un mesaj scurt de genul „Nu sunt moartă" după o întâlnire cu un necunoscut. Deci... l-ai găsit pe Domnul Final Fericit? **Evie:** Era BIA **Maria:** POFTIM?

Evie: Mi-a spus să nu mai caut. Mi-a spus că el s-a îndrăgostit de mine **Jeremy:** Ce porc!

Maria: Bărbatul ăla! Ar face orice ca să nu găseşti pe cineva, doar ca să nu-şi termine el nenorocitul ăla de scenariu!

Sarah: De câte ori trebuie să-ţi spun, Evie? POŢI să te opreşti din căutări. Eu ţi-am găsit deja partenerul perfect pentru nunta mea!!

Trebuia să mă simt liniştită văzând că prietenii mei au tras numaidecât aceeaşi concluzie ca mine cu o seară în urmă - cea care m-a făcut să vin direct acasă după Frasinul. *Bineînţeles* că BIA minţise, ca să mă facă să nu mă mai întâlnesc cu altcineva. întârzia terminarea scenariului, iar scuza perfectă era că eu nu aveam deloc succes cu întâlnirile mele. în viaţa reală, scenaristul teribil de sexy nu se îndrăgosteşte de asistenta lui. Şi totuşi, o parte din mine îşi dorea ca prietenii mei să nu fi fost chiar atât de *siguri* de asta.

Gata, nu-ţi mai plânge de milă. Trebuia să mă concentrez pe găsirea Domnului Final Fericit ca să-i pot dovedi lui BIA că se înşela în privinţa comediilor romantice, iar pe urmă să-i dau peste nas cu asta. Gata cu fofilările, gata cu scuzele. Eram pregătită şi pentru două întâlniri pe zi, dacă era nevoie.

Şi atunci, de ce te mai gândeşti încă la sărutul ăla?

Când am ajuns la masă, Ben s-a ridicat în picioare. El a făcut cu mâna şi am ridicat şi eu o mână - înainte să-l văd pe Xan întorcându-i lui Ben salutul de la celălalt capăt al barului. Am lăsat repede braţul în jos.

- îmi cer mii de scuze pentru întârziere! Doar nu plecaţi, nu?
- Te-am aşteptat, a spus Anette, indicând către cana cu ciocolată, acum rece, de pe masă. Batonul de ciocolată plutea strâmb în frişca topită. Ben şi-a ridicat sprâncenele negre şi m-a scrutat.

- E gustoasă încă, am spus eu, aşezându-mă şi sorbind din lichidul dulce şi rece. Am încercat să nu icnesc şi să nu vărs. *Mmmmm,* am făcut, ridicându-mi privirea către Ben.
Chiar era foarte înalt.
- Puteţi să mai staţi pentru încă un rând?
- Nu ştiu. Ce crezi, Anette?
- Fără noi, petrecerea n-ar prea avea rost.
Mă uitam lung la ei, extrem de nedumerită, când Xan a apărut la masa noastră cu un tort glazurat imens, plin de bombonele multicolore. Anette mi-a întins un coif de hârtie colorată.
- Felicitări, Evie!
- Pentru ce anume? am întrebat eu, uimită.
- Pentru că l-ai făcut pe BIA să termine scenariul! a exclamat Anette, zâmbind cu gura până la urechi. Am ştiut amândoi că puteai.
Ben a suflat într-o trompeţică din hârtie colorată, pe care o scosese de nu ştiu unde.
- E nemaipomenit, mulţumesc.
îi spusesem lui Ben cu o săptămână în urmă că refuzul meu de a mai merge la întâlniri funcţionase. El trebuie să fi crezut că se terminase totul. Am fost atât de impresionată încât aproape că n-am mai vrut să-l corectez.
- Dar BIA n-a terminat chiar de tot.
Ben şi-a scos din gură vuvuzela de hârtie.
- Mai trebuie să te întâlneşti cu cineva? m-a întrebat.
- Da, am răspuns.
Cuvântul acela atât de mic mi s-a părut nespus de greu de rostit.
- Mai e timp, a spus Anette.
Speram din tot sufletul ca Ben să nu fi observat privirea pe care i-o adresase fiica lui când spusese asta.
- Atunci, las ăsta aici, a zis Xan, punând tortul pe masă. Pot să-l tentez pe vreunul dintre voi cu ultima mea reţetă de suc de portocale? De data asta am folosit avocado şi nuci crude...
- *Nu,* am spus toţi trei la unison.
- Atunci, doar cafea. Xan a ridicat din umeri la modul „treaba voastră", apoi a plecat.
- Pune-ţi o dorinţă, mi-a spus Ben, întinzându-mi cuţitul.
A tras-o pe Anette mai aproape, sprijinindu-şi bărbia pe umărul ei şi privindu-mă cu ochii lui oblici. Tabloul ăsta avea în el ceva adorabil.
M-am gândit la ceea ce-mi doream. Să cunosc pe cineva, desigur. Dacă asta ar fi fost o comedie romantică, două săptămâni erau mai mult decât suficiente pentru ca doi oameni să se îndrăgostească la nebunie. *Ce zi minunată! Dragoste cu preaviz. Visătorii.* în viaţa reală, părea un interval de timp imposibil de scurt. Şi chiar dacă aş fi reuşit cu planul meu, după Ricky nu prea mai voiam să risc şi să mă îndră...
De ce continuam să gândesc astfel? La naiba cu Fraierică. Timp de un an crezusem că nu eram îndeajuns de bună pentru el. După cum se purtase la Frasinul, era timpul să încep să accept ideea că *el* nu era îndeajuns de bun pentru *mine.* Mai aveam două săptămâni la dispoziţie. BIA era atât de aproape de linia de final. Promovarea mea, salvarea agenţiei - toate erau atât de aproape. Iar eu nu trebuia decât să mă întâlnesc cu un bărbat ca să pot avea tot ceea ce-mi dorisem
dintotdeauna. Asta trebuia să-mi doresc. *Dar asta e tot ceea ce-ti dorești?*
- Hai, că îmbătrânim aşteptând.
Anette a început să râdă atunci când tatăl ei a gâdilat-o.
- Bine, bine, am o dorinţă, am râs eu, tăind o felie de tort şi văzând că avea straturi în culorile curcubeului.

îmi doresc să pot redeveni scenaristă. 11

- Roşcovano! Hei, Roşco!
Am ridicat privirea, şocată. BIAÎmi făcea cu mâna din uşă.

Ce se întâmpla? BIA? *Aici*? La Gil's? Asta era cumva... *aiurea.* De unde ştiuse în ce loc anume eram? Apoi mi-am amintit scuza folosită cu o seară în urmă, când plecasem - că trebuia să mă trezesc devreme ca să scriu raportul ultimei întâlniri, oricât de alandala fusese aceasta. Storsese nenumărate detalii de la mine; am crezut că dorise doar să se asigure că urma într-adevăr să scriu raportul. Nu-mi imaginasem nici măcar o secundă că avea să apară la cafenea. Şi totuşi, el era acolo, dominându-ne cu zâmbetul ăla al lui ameţitor şi prea alb.

- Ah, faimoasa cafenea Gil's. Ăsta-i locul în care îmi scrii rapoartele? E atât de... *provincial.* Greu de crezut că suntem tot în Londra.
- Ce vrei? I-am întrebat eu, văzând încruntările identice ale lui Anette şi ale lui Ben. BIA i-a întins mâna lui Ben.
- Eu sunt Ezra, mă bucur să te cunosc. Iar tu eşti?

După o pauză, Ben a dat mâna cu el. A fost ca momentul acela din *Vânătorii de fantome*, când s-au încrucişat curenţii.

Anette se uita cu gura căscată la Ezra, sincer fascinată.

- Eu ştiu cine eşti tu. Eşti B...
- Ben, a spus Ben repede, salvându-mă.
- Ce cauţi aici, Ezra? I-am întrebat eu. Sunt cu prietenii mei. Nu poate aştepta?
- Scuze că vă întrerup... prânzul? a spus BIA, uitându-se la tortul pe jumătate mâncat. Am venit aici în legătură cu întâlnirea noastră, Roşco. Ai plecat aseară înainte să notăm ceva în agendă. Ben şi-a încruntat sprâncenele.
- N-a fost nici o întâlnire, Ezra, i-am spus eu, întrebându-mă de ce se încruntase Ben. Mă plânsesem de BIA adesea, probabil că din motivul ăsta.
- Tu eşti scenaristul, a spus Anette, aparent nedescurajată.
- Reputaţia mă precede, a spus BIA, încântat.
- Cel care nu poate să scrie. Ben s-a înecat cu cafea.

Anette a băgat o bucată mare de tort în gură, fredonând un cântecel, în timp ce BIA s-a uitat la ea deconcertat. L-am implorat pe Ben din priviri. După un minut de pauză, el a dat din cap, scoţând din rucsacul lui Anette cartea ei, alături de ceea ce

semăna cu autobiografia unui fotograf, pentru el însuşi. BIA i-a privit pe amândoi, încruntat. Pe urmă a făcut ochii mari. Şi-a întors capul spre mine. *O, nu, să nu îndrăzneşti...* Deodată, BIA a mimat din buze: *Tăticul Blazat?*

O, nu. Şi-a amintit de raportul despre serbarea lui Anette. Săbiile fuseseră clar încrucişate. BIA trebuia să plece.

- Tu n-ai de scris un scenariu?

Am mimat din buze *Fii cuminte* şi am verificat că Ben nu mă văzuse. El îşi studia cartea cu o atenţie pe care probabil că volumul n-o merita.

- De-aia am venit.

înainte să pot protesta, BIA s-a aşezat pe unul dintre scaunele din faţa noastră, de parcă ar fi fost proprietarul locului.

- Aha, e perfect, a declarat el, uitându-se la resturile de tort. Se poate?

Şi-a tăiat singur o felie uriaşă, fără să mai aştepte răspunsul. Furioasă, Anette i-a făcut semne lui Ben, însă acesta a lovit uşor cu degetele în cartea ei, apoi s-a concentrat din nou la cartea lui.

- în primul rând, ăsta nu era pentru tine, am spus eu, luând farfuria din mâinile lui BIA. în al doilea rând, îţi dai seama că tortul de faţă e o uriaşă bombă calorică, nu?
- Cam asta e şi ideea.

A luat felia de tort de pe farfurie, a inspirat adânc şi şi-a îndesat în gură jumătate din ea.

- Ce faci? I-am întrebat disperată.

Cineva şi-a dres glasul. Era Xan, care adusese o cafea mare. S-a uitat la BIA, la Ben, apoi la mine. BÎA a înghiţit tortul, icnind.

- 0 cafea cu cofeină şi cu lapte integral, corect?
- Exact asta am comandat, a răspuns el, luând cafeaua şi dând ochii peste cap.
- Ce se întâmplă, Ezra?

BIA a luat o gură plină din cafea, cutremurându-se din cauza gustului.
- îţi arăt că vorbesc serios în legătură cu sentimentele mele faţă de tine. Ben a rupt puţin pagina atunci când a întors-o.
- Chiar nu trebuie să faci asta, i-am spus eu. în felul ăsta, nu ajungea nicăieri.
- Haide, ar trebui să fii cel mai mare fraier ca să nu observi cât de minunată eşti!
BIA s-a uitat la Ben şi i-a făcut cu ochiul. *De ce naiba îi trimisesem raportul ăla stupid?* Pentru că fusesem nebună, şi jenată, şi nu ştiusem la vremea aceea că eu şi Ben am fi putut deveni prieteni.
Iar, dacă BIA nu pleca mai repede, erau toate şansele să nu fim niciodată prieteni.
- N-am să mă opresc decât cu o condiţie, a spus BIA şi a mai muşcat o dată din tort. Acceptă să mergi la o întâlnire cu mine.
-Am spus nu, Ezra.
El a ridicat un deget, a înghiţit, apoi a tras de betelia blugilor, ca şi cum ar fi început deja să-l strângă. Sunt sigură că s-a folosit de mişcarea asta doar ca să se dea mare cu abdomenul lui. L-am văzut pe Ben făcând o mişcare ca şi cum ar fi vrut
să-şi pună o mână pe propriul abdomen. Apoi a clătinat din cap şi s-a întors la cartea lui. BIA s-a lovit cu pumnul în piept, ca să disloce bucata de tort, dând pe gât încă puţină cafea şi scoţând nişte sunete ca de sticlă aproape goală de detergent pentru toaletă, care ar fi fost stoarsă în prezenţa noastră. Anette şi-a smuls aparatul auditiv din urechi şi l-a pus, cu o mişcare nervoasă, pe masă, după care s-a întors la cartea ei. Cum de ajunsese frumoasa noastră petrecere în punctul ăsta?
- Te rog, Roşco. Simt că mi se înfundă arterele. Uită de toate îndoielile tale pentru o clipă şi aminteşte-ţi că sunt doar eu, Ezra, care te roagă să mergi la o mică întâlnire cu el.
Ce spusese Maria? Că BIA nu făcea decât să mă împiedice să-l găsesc pe Domnul Final Fericit? Părea că depunea enorm de mult efort în acest scop.
Desigur, a spus vocea aceea firavă din capul meu. *Dar dacă se dovedeşte că BIA spune adevărul în legătură cu sentimentele lui, asta ar însemna că am avut dreptate cu privire la comediile romantice. Iar el va trebui să termine scenariul.* Şi l-ar mai fi făcut şi să plece.
- Mă omori, Roşco, a continuat el, ştergându-se la gură. Bine, fie cum vrei tu.
S-a pregătit să-şi mai ia nişte tort, iar eu am ridicat o mână. Anette şi-a ridicat privirea.
- Bine, fie, i-am spus, iar ea m-a văzut rostind cuvântul.
Ben s-a oprit chiar în timp ce dădea o nouă pagină. Anette a părut că voia să spună ceva, însă Ben a privit-o în ochi, implorând-o, cu o clătinare a capului, să n-o facă. -Vorbeşti serios? m-a întrebat BIA, înghiţind.
- O întâlnire, i-am spus eu, întrebându-mă ce voise să însemne schimbul de priviri dintre Anette şi Ben.
Zâmbetul tehnicolor al lui BIA era o parte triumf şi două părţi uşurare.
- N-am nevoie de mai mult, a spus el. Acum, dacă aţi vrea să mă scuzaţi, mă duc să-mi deşert stomacul.
Lui Anette nu i-a scăpat nimic, l-a făcut nişte semne tatălui ei, care sunt destul de sigură că însemnau: „Şi eu".
Privindu-l pe BIA traversând cafeneaua şi atrăgând nu puţine priviri, am descoperit că o părticică minusculă din mine era... curioasă.
Am observat mişcare. Ben o ajuta pe Anette să se îmbrace cu paltonul. S-a îmbrăcat şi el.
- Pleci? l-am întrebat.
- Anette vrea să se vadă cu prietena ei Bea, mi-a răspuns el. Anette a făcut nişte semne scurte şi rapide.
- Spune „mulţumesc" pentru minunata dimineaţă, mi-a tradus Ben.
După expresia de pe chipul ei, m-am îndoit că asta era traducerea corectă. Aveam sentimentul că o dezamăgisem cumva. Am încercat să-i mulţumesc şi eu, dar ea a refuzat să se uite la mine.
- Dacă există cea mai mică posibilitate ca el să spună adevărul, l-aş putea face să termine scenariul, am dat eu explicaţii, disperată, însă simţeam că astfel

înrăutăţeam, de fapt, şi mai mult situaţia. Dacă n-ar mai fi rămas numai două săptămâni...
Anette tot nu se uita la mine. Ben a luat-o de mână.
- Baftă cu întâlnirea, a spus el. Sper sincer că e ceea ce-ţi doreşti. Am fost lăsată să descifrez singură ce a vrut să spună. *Capitolul 31. Transformarea*
INT: BUCĂTĂRIA LUI EVIE *MIERCURI, 13 FEBRUARIE, 9.55 A.M.*
EVIE stă sprijinită de dulapurile din bucătărie, privind la un carton roz de prăjituri şi având o expresie şovăitoare pe chip. Pe lateralul cartonului e un borderou de livrare lipit cu scoci. Ea îl scoate din plic şi-l citeşte.
Roşco. Nu m-am dat niciodată în vânt după flori. Tu mi-ai arătat care e genul tău de „mâncare", m-am gândit să te cinstesc şi eu cu al meu. Aşadar, în onoarea întâlnirii noastre de azi, îţi trimit această prăjitură vegană de curmale, fără gluten, de la cea mai bună cofetărie din Soho. E o adevărată revelaţie.
Va veni o maşină să te ia la ora zece dimineaţa fix. Pregăteşte-te să fii dată pe spate. Abia aştept să-ti ofer mai târziu surpriza. EX
M-am uitat în cutie şi am tresărit. într-un fel, era destul de frumos că BIA mi-o trimisese. Chiar dacă era un fel de buturugă densă, maronie. Am mai verificat o dată ora de pe cartea poştală. Zece dimineaţa, corect? Ar fi trebuit să ne întâlnim pe seară. Cel puţin, nu trebuia să mă duc la birou. Cu doar cinci zile rămase până la termenul de predare, Monty se refugiase la Frasinul, unde avea acces uşor la
alcoolul care îi calma nervii şi de unde putea trimite cu regularitate mesaje prin care să mă întrebe unde era finalul. îl asigurasem că totul era sub control, dorindu-mi din tot sufletul ca aşa să fie. Şi poate că era. Entuziasmul lui BIA nu se diminuase, cu siguranţă. Singurul lucru pe care BIA mi-l spusese despre întâlnirea noastră fusese faptul că avea o surpriză pentru mine. întrebasem dacă era scenariul, iar el îmi răspunsese cu un emoji care făcea cu ochiul. Acum mă tot întrebam fără încetare dacă surpriza era cu adevărat scenariul. Poate că era deja terminat. Ar fi meritat să merg la întâlnire pentru asta. Tânjeam după sfatul prietenilor mei, doar că ei nu ştiau despre întâlnirea din seara aceea. Orice s-ar fi întâmplat, aveam de gând să le povestesc totul. Doar că *după.* îmi spuseseră deja părere lor despre „sentimentele" lui BIA. Nu-l credeau. Lucru pe care îl înţelegeam pe deplin. Voiam doar să abordez acea întâlnire cu mintea limpede. în ultima săptămână mă istovisem cu întâlniri amuzante zilnice, hotărâtă să nu-l las pe BIA să mă distragă, dacă ăsta era într-adevăr jocul pe care-l juca. însă nici una dintre ele nu ajunsese undeva. Oricât încercasem să fiu precaută, o parte din mine îşi punea mari speranţe în întrevederea cu BIA. Nu eram pregătită să-mi las prietenii - care aveau cele mai bune intenţii - să-mi reamintească ce prostie era totul. Nu că aş fi fost în pericol să mă îndrăgostesc de BIA. Dar ar fi fost o prostie să nu aflu măcar dacă el se îndrăgostise de mine.
în plus, mai aveam şi de luptat cu judecata la care fusesem deja supusă. Duminica trecută, la Gil's, cumpărasem ciocolate calde şi negrese, sperând să readuc lucrurile la normal cu Ben şi cu Anette după ce BIA ne întrerupsese cu o săptămână în urmă. Aşteptasem acolo aproape două ore, până când ciocolatele se răciseră. însă Ben şi Anette nu veniseră. Am auzit zgomot de tocuri pe linoleum.
- Ce naiba e aia, răţuşco?
M-am dat la o parte pentru ca Jane să poată deschide sertarul.
- Ar trebui să fie o prăjitură.
- Vai, ce nefericită arată! Şi că tot veni vorba de fericire, n-ai văzut-o pe Belinda, nu? Belinda era un Ourgasm 3000™, vibratorul superneted al lui Jane, care se părea că era cel mai bun din câte avusese ea vreodată.
- Ai verificat maşina de spălat vase? Jane s-a strâmbat.
- E goală. Sper să apară de undeva, mi-e dor de ea. Bun. Păi, eu am plecat. Baftă diseară! Eu sunt în oraş, aşa că apartamentul e *numai* al tău. Am curăţat chiar şi leagănul.
Am închis capacul cartonului de prăjituri, apetitul dispărându-mi brusc.
- Mersi, Jane, dar e numai prima întâlnire.
- Exact!

Roşco: Mersi pentru prăjitură

Ezra: Am stiu că o să-ti placă. Stai să vezi surpriza. Pe curând, Rosco X **11**

Stăteam în clădirea unde mă lăsase taxiul, cu nimic mai lămurită decât înainte în privinţa lucrurilor la care trebuia să mă aştept. Oare asta era întâlnirea? îmi adusesem o rochie la mine, pentru orice eventualitate. Nici măcar nu ştiam sigur în ce loc mă aflam. Nu văzusem nici o siglă de firmă pe clădire. înăuntru, fiecare suprafaţă dură era albă şi sclipea de parcă ar fi conţinut diamante, iar din loc în loc erau piese de mobilier de culoare roşie. Parcă aş fi fost în interiorul unei guri dintr-o reclamă la pastă de dinţi.

- Bună, i-am spus băiatului impecabil, de vreo douăzeci şi ceva de ani, care stătea la recepţie. Ar trebui să mă întâlnesc cu Ezra Chester, a venit?

Un bărbat a apărut prin deschizătura unei draperii de pluş roşu, care atârna în spatele recepţiei. Cincizeci de ani, bronzat, chel, îmbrăcat complet în negru, de la pantofi până la ramele ochelarilor. M-a măsurat din cap până-n picioare, apoi a bătut din palme.

- Ezra! Cel mai bun client al meu. Tu trebuie să fii Evie, mi-a spus el, cu un uşor accent scoţian. Mi-a întins o mână.
- Gary. Sunt încântat să te cunosc. Eu am dat mâna cu el, perplexă.
- Nici nu ştii ce răsfăţuri ţi-am pregătit!
- Chiar nu, i-am spus eu.

Gary m-a privit iar din cap până-n picioare.

- Să mergem, să te scoatem din *paltonul* ăla.

Jacheta mea iubită nu merita tonul ăla. A fost smulsă de pe mine înainte să pot protesta şi am fost înfăşurată într-un halat alb, strălucitor.

- Unde e Ezra?
- Va veni să te ia la ora cinci după-amiază punct.
- Dar asta înseamnă peste şapte ore!
- Ştiu, nu e timp suficient, dar va trebui să ne încadrăm cumva cu toate cele câte-s de făcut.
- Cu ce anume să ne încadrăm? am întrebat eu. -Vai, Evie.

Gary a tras de un cordon ca să deschidă draperiile, dezvăluind genul de salon de frumuseţe care avea clientelă, nu clienţi.

11

Transformarea ta, desigur.Ezra rezervase o *transformare* pentru mine? Era un lucru obraznic, deosebit de jignitor şi atât de... BIA. Au început să-mi tremure degetele, primul gând fiind să le spun prietenilor mei. Dar desigur că nu puteam. Aşa că i-am trimis, în schimb, un mesaj lui.
Roşco: Asta e surpriza mea?
Ezra: Nu are orice comedie romantică o scenă cu marea transformare? Dar asta era viaţa reală, iar eu doream *scenariul,* nu o transformare. Mai ales nu una care să dureze *şapte ore.* Şi operaţiile de chirurgie plastică durau mai puţin. Când Gary a revenit cu un cărucior, eu fierbeam de nervi.
- OK, mica sirenă roşcată. Haide să ne uităm puţin la tine.
- De fapt, eu am să plec acum. S-a produs o mare eroare. *Am crezut că BIA putea fi o persoană decentă.*

Gary şi-a pus un cot în şold.
- Desigur. Ăsta e unul dintre cele mai luxoase saloane din Londra, eu sunt absolut incredibil şi totul e plătit integral. De ce n-ai fugi de o asemenea oportunitate? însă nu eşti măcar un picuţ de tot curioasă să vezi exact ce ţi-a pregătit Ezra?

Am mijit ochii.
- Să văd lista. El mi-a întins o broşură, iar eu aproape am scăpat-o atunci când am văzut preţurile.
- Doar cele încercuite.
- Majoritatea sunt încercuite. Gary a zâmbit.
- Da. Am spus deja că Ezra a plătit...? A început să se contureze un plan.
- îmi dai, te rog, un pix?

Gary mi-a întins, precaut, un pix şi a rămas lângă mine ţâţâind din buze cât timp eu am parcurs lista.
- Nu. Nici gând. Absolut nu. Fără ceară. *împachetare hidratantă în ulei de măsline?* Doar nu frigeţi un curcan. OK, ăsta e în regulă.

I-am înapoiat broşura şi, văzând ce mai rămăsese, i-a căzut faţa.
- Gary, i-am spus eu, eşti cel mai bun, nu-i aşa? Foloseşte-te de ceea ce ai.

Mi-a scos elasticul din păr şi mi-a răvăşit buclele, care mi s-au revărsat pe umeri într-o masă diformă. Sincer, nu-mi aminteam când îl tunsesem ultima oară. Gary a făcut un pas înapoi, apoi încă unul, de parcă ar fi fost încă prea aproape ca să-l vadă pe tot. A bătut din palme ca să primească atenţie, apoi a spus cu voce ridicată:
- Am nevoie de ajutor!

11

Primul lucru pe care au vrut să-l facă a fost să-mi vopsească părul.
- Nu prea cred.
- O să arate atât de natural că nici n-ai să-ţi dai seama. îl mai înmuiem şi-l mai înfoiem.
- Deci părul meu e, în egală măsură, prea mult şi nu suficient?
- *Acum* ai priceput.

Am cumpănit. în mod normal, nici nu mi-arfi trecut prin cap să-mi colorez părul, pentru că în Londra asta costă cam cât o maşină de dimensiuni mai mici. în plus, după toţi anii adolescenţei în care se făcuseră glume pe seama părului meu, fusese nevoie de mult timp şi efort ca să dobândesc dragostea pe care o aveam acum faţă de cârlionţii mei roşcovani. Şi totuşi, asta trebuia să fie o transformare,
şi voiam să fac impresie, şi mai era şi gratis… înainte să-mi dau acordul, l-am pus pe Gary să-mi arate exact nuanţele pe care le folosea.
- Mai sunt doar şapte astfel de ore, a spus el, amestecând vopseaua. Ce noroc pe mine!

Clenciul filmelor e că, la montaj, toate chestiile astea sunt accelerate. Eu trebuia să le îndur în fiecare minut obositor şi anost. în versiunea filmată era puţin probabil să vezi jumătatea de

oră în care am vorbit la telefon cu mama despre rochia mea de domnişoară de onoare, sau partea în care am mâncat un sandvici.

11

-Acum, machiajul! a strigat Gary, doar patru ore mai târziu.
A apărut o fată cu tunsoare de spiriduş şi piele de porţelan, care trăgea după ea un imens cărucior argintiu. Gary a petrecut următoarele două ore creând din chipul meu o pânză albă, adică mascând fiecare pistrui. Şi a făcut asta până pe umeri, iar când m-am întins am văzut că pielea mea avea acum o nuanţă de crem uniformă. Apoi, cu măiestrie şi cu mare grijă, Gary mi- a pictat o faţă nouă.
O altă oră mai târziu, Gary şi-a şters fruntea.
- OK, am terminat.
Echipa s-a strâns în jurul lui ca să se uite, expresia tuturor netransmiţând nimic. Gary acoperise oglinzile. Pentru marea dezvăluire. Le-a spus tuturor să plece.
- Evie, scumpo, a spus Gary, am ştiut eu că în tine se ascunde o cochetă şi, Doamne, cred că am scos-o la iveală. Mi se pare că eşti gata pentru tuşa finală.
Am fost împinsă, printre nişte draperii grele, într-o cabină de probă. Pe o banchetă tapiţată era aşezată o cutie mare, hexagonală, cu o fundă de satin de culoarea caramelului.
- Asta ce e? am strigat la Gary, care aştepta de partea cealaltă a draperiei.
- îmbrac-o şi gata!
Am tras de fundă şi am ridicat capacul. Aşezat pe multe straturi de hârtie fină era o aglomeraţie de material de un verde atât de închis încât părea aproape negru. L-am mângâiat. Unghiile mele aveau exact aceeaşi culoare. Ţesătura era ca o adiere răcoroasă pe pielea mea când am ridicat rochia din cutie, jupa revărsându-se pe podea. Sub ea era o pereche de escarpeni negri cu talpă roşie şi panglici de mătase pentru glezne. Mai era şi lenjerie de corp. Una cu extrem de multă *susţinere. Suge burta, Evie. Literalmente.*
- Sunt gata, am strigat.
Gary a tras numaidecât draperia în lături. M-a privit exaltat, agitându-şi mâinile în dreptul gurii.
- Iată-te, *cocheto,* mi-a spus el. Acum stai chiar aici şi închide ochii. L-am lăsat să mă aşeze într-o anumită poziţie.
- Trei, doi, unu.
M-am privit într-o oglindă pe roţi care era cât un stat de om şi pe care mi-o pusese în faţă. Toată echipa se adunase în spatele meu, plus câţiva dintre clienţi. Pentru prima dată în viaţă, nimeni nu m-ar fi putut acuza că roşeam.
- O, Doamne.
Gary era aproape în lacrimi.
- îţi place?
Fata care mă privea din oglindă nu era Evie Summers. Această Evie fusese turnată într-o rochie care i se unduia, ca un abur, pe fiecare curbă a trupului. Părul ei drept era prins într-o buclă lucioasă pe un umăr gol, având o frumoasă nuanţă de roşu aprins şi auriu. Exact culoarea după care adolescenta din mine ar fi tânjit. Avea o piele albă, aproape translucidă, ochi uriaşi de safir şi o gură cu buze de un roşu intens. Era, trebuia să recunosc, frumoasă. Doar că nu eram eu.
- Mulţumesc, am spus, fără alte cuvinte nepotrivite. Gary a sărutat aerul de lângă fiecare obraz.
- Arăţi ca un vis, a spus Gary.
Da, acela în care Făt-Frumos îi spune fetei de ţăran că s-a îndrăgostit de ea, iar pe urmă o transformă într-o persoană cu totul diferită.
Cumva, n-am fost surprinsă de faptul că BIA a sosit într-o limuzină.
- Aşteaptă, a ordonat el de pe bancheta din spate înainte să mă urc. M-a privit o clipă. Gura i s-a curbat într-un zâmbet leneş, satisfăcut.
- Evie Summers, iată-te, a spus el.
- Ce părere ai?
Am făcut o piruetă, simţind că-mi ceda glezna dreaptă.
- Absolut uluitor, a spus el. Eşti cu totul alta, Roşco.
Eu am expirat lent, simţind că nu puteam zâmbi din cauza obrajilor înţepeniţi de atâta fard.
- Am vrut să-ţi mulţumesc.
- Cu plăcere, mi-a răspuns BIA, turnând şampanie în două pahare.
- Toată viaţa am fost o fată ştearsă, iar tu m-ai făcut să înfloresc. El m-a privit un pic precaut.
- Mă bucur că gândeşti astfel. Ai de gând să urci?
- îmi dau seama că am avut nevoie de toată transformarea asta ca să-mi dau seama cât de frumoasă sunt.
Au trecut câteva secunde.
- Nu eşti tocmai fericită, nu?
- Crezi? Dintre toate lucrurile jignitoare, misogine, arogante care se puteau face, Ezra, am explodat eu.
El aproape că a scăpat paharele din mâini.
- Mă aflu aici doar ca să-ţi spun, în persoană, că întâlnirea noastră s-a anulat.
- Am vrut să-ţi ofer ceva despre care să scrii! a strigat el.
Eu l-am sfredelit cu privirea, uluită. El s-a tras mai aproape de portieră, privindu-mă cu un aer cât se poate de serios.
- Pentru întâlnirea ta amuzantă.
- *Ce* întâlnire amuzantă?
- Asta. *A noastră.* Numeşte-o *Dragoste cu preaviz. Vrei să te însori cu mine.* Cum vrei tu. Eu sunt bărbatul.
- Te-ai uitat la comedii romantice?
Care dintre noi e Sandra Bullock? Nu conta.
- La toate cele pe care mi le-ai recomandat.
Eram pe punctul să-i răspund, dar mi-am dat seama de ceva.
BIA se oferea să mă ajute să-mi îndeplinesc ultima obligaţie din înţelegerea noastră. Exact aşa cum sperasem.
- îţi dai seama că, dacă tu eşti Domnul Final Fericit, trebuie să termini scenariul, nu? Ochii lui albaştri erau limpezi precum cristalul. Şi inocenţi.
- îmi dau seama că mă ofer să fiu ultima întâlnire amuzantă de care o să mai ai nevoie vreodată, mi-a spus el, dându-se la o parte ca să-mi facă loc să urc. Nu eşti nici măcar un picuţ curioasă?

Mi-am analizat opţiunile. *Pleacă acum, cu capul sus, spunându-i că poate să-şi ia adio de la scenariu.* Sau... Am oftat, aruncându-mi mai întâi geanta burduşită în maşină, apoi ridicându-mi rochia peste genunchi ca să mă pot aşeza pe scaunul de piele încălzit.
- Relaxează-te, mi-a spus el, zâmbind din nou şi dându-mi un pahar de şampanie.
Cămaşa cu guler înalt de sub costumul lui albastru-închis semăna aproape cu cea a unui preot. Niciodată nu arătase un bărbat mai puţin a sfânt.
- Dacă n-o să-ţi placă ceea ce urmează să-ţi spun, te duc direct acasă.
Transformarea a fost doar prima etapă a surprizei mele. Am vrut să fac ceva pentru tine, femeia care m-a determinat să scriu o comedie romantică. Trebuia să fie ceva care să ţi se potrivească.
Mie mi s-a umplut sufletul de speranţă. *Să fi fost totuşi scenariul acea surpriză?*
- M-am gândit: ce ar fi putut să fie mai potrivit decât o premieră cu covor roşu?
- Poftim?
Am pendulat între dezamăgire şi încântare. îmi dorisem dintotdeauna să merg la premiera unui film, însă, în tot timpul în care lucrasem pentru Monty, el nu mă lăsase niciodată. Dar îmi mai doream *mult de tot* şi scenariul acela. Ezra şi-a băut şampania.
- Am ştiut că avea să-ţi placă.
- Asta e surpriza mea?
- Parţial.
Am răsuflat uşurată. Scenariul încă era o posibilitate.
- Uite, am făcut o greşeală stupidă cu transformarea, pricep asta. Dar *te rog* să nu mă părăseşti încă.
Era o notă de disperare în vocea lui. Ezra părea absolut sincer.
-Vreau să ştii, a continuat, că lucrurile s-au schimbat. Cu tine. *Eu* m-am schimbat.
Frustrarea şi sinceritatea se luptau în el şi i se oglindeau pe chip.
- Te rog să crezi asta.
- Ezra, i-am zis, spune-mi că n-ai de gând să-mi ţii un discurs de genul „Eşti o femeie specială", pentru că ar fi copiat identic dintr-un scenariu de comedie romantică, şi n-o să mă cucereşti cu el. Nu tu.
- Roşcovano, mi-a spus el suav. Aşa ceva nici măcar nu mi-a trecut vreodată prin minte.

Capitolul 32. Diva de la Hollywood

EXT: COVORUL ROŞU, ODEON, LEICESTER SQUARE

MIERCURI, 13 FEBRUARIE, 6 P.M.

Dintr-o singură mişcare elegantă, EZRA îi întinde mâna lui EV IE şi o ajută să coboare din maşină. Ea vine lângă el, iar el o cuprinde cu braţul pe după talie. Bodyguarzii îi direcţionează către covorul roşu, care e separat de public. EZRA îi şopteşte lui EVIE la ureche ceva care o face pe aceasta să zâmbească, în timp ce el o conduce către zona fotografilor. Ea îl priveşte cu precauţie, dar şi cu atenţie.

Am clipit ca să nu mă orbească blţurile şi ca să absorb cât mai mult cu putinţă din ceea ce se petrecea în jurul meu. în clipa în care am păşit pe covorul roşu, ne-am izbit de un zid de zgomot. Nu era un film neînsemnat. Un poster uriaş atârna pe faţada cinematografului Odeon, dar, din locul în care stăteam eu, nu l-am putut citi. Covorul era mărginit de recipiente imense de sticlă cu lumânări albe aprinse în ele. Grămezi de fotografi se înghesuiau din toate părţile. Mi-am dat seama că nu mă puteam mişca, speriată de un alt bliţ şi de mulţimea aceea imensă de oameni adunată într-un spaţiu atât de mic. Ezra - *BIA* - m-a speriat atunci când mi-a pus un deget sub bărbie, făcându-mă să ridic capul.
- Eşti uluitoare, mi-a spus. Lasă-i să vadă asta. Eu m-am tras înapoi.
- Mi-e frig de mor.
Dinţii îmi clănţăneau, parţial de frig, dar şi din cauza emoţiei imense.
Am tresărit în clipa în care el m-a cuprins cu braţul de talie, pozând pentru fotografi cu o nonşalanţă venită din ani de exercţiu. *Ezra Chester avea braţul în jurul taliei mele.*
De câte ori făcuse el asta? Trebuie s-o fi făcut la premierele mondiale ale filmului lui, desigur, şi
în seara aceea în care a câştigat Oscarul, dar în rest... trebuie să fi fost cu Monica, care probabil că păşea pe covorul roşu de parcă ar fi fost al ei. Blţurile erau atât de orbitoare încât aproape că nu mai vedeam. *Blţ.*
- Ezra.
îmi doream enorm să ne mişcăm, dar el a făcut în aşa fel încât să mai rămânem pe loc câteva secunde, uitându-se în spatele nostru.
- Eşti în regulă, Roşco.
Când am încercat să vorbesc din nou, gâtul mi s-a sugrumat la numele lui. *Blţ.* M-am împiedicat de prostiile alea de tocuri. *Dacă văd prietenii mei fotografiile astea?* Un astfel de gând nici
măcar nu-mi trecuse prin minte înainte să văd mulţimea de oameni. Cât de important era, de fapt, filmul ăsta? *Blţ.* Nu puteam s-o fac. Locul meu nu era aici. *Pur şi simplu nu ai chemare.*
- Te descurci de minune, Roşco.
Zâmbetul lui BIA era calm şi degajat - pentru fotografi, mi-am dat eu seama -, dar ochii lui erau fixaţi pe mine.
- Atunci când am păşit prima oară pe covor, m-am simţit exact la fel.
- Chiar aşa? *Tu* ai avut emoţii?
- Am fost de-a dreptul îngrozit. Ai încredere în mine? *Nici măcar un pic,* am vrut să-i spun. însă BIA mi-a întins mâna, cu o privire caldă în ochii aceia albaştri, l-am luat-o, precaută.
- Ia-te după mine. Priveşte acolo, acum la stânga, în jos, la mine, înapoi la ei. Am făcut după cum mi-a spus. Respiraţia mi s-a mai calmat.
- Acum la mine, din nou în jos, şi iar la mine. Tot la mine. Ai ochi doar pentru mine. L-am prins strâns de braţ. Zâmbetul i-a înflorit şi mai tare pe chip.
-Vino.
Aici nu era vorba despre a fi văzuţi. îmi dorisem să particip la o premieră de când mă ştiam. Poate că nu mai aveam o a doua şansă în restul vieţii. *Poţi s-o faci.* Valul de panică a început să mi se domolească - şi asta doar mulţumită lui *Ezra.*
M-am concentrat la picioare. Câţi scenarişti incredibili păşiseră pe acelaşi drum? Oameni care ajutaseră lumea să devină mai luminoasă, un pic mai simplu de înţeles. Obişnuiam să-mi imaginez cum ar fi fost să particip la propria-mi premieră, aşa cum alţi oameni visau la nunţile lor. Să mă aşez în fotoliile roşii. Să simt reacţia publicului din jur, ştiind că ea se datora poveştii imaginate de mine, cuvintelor mele. Ar fi fost tot ceea ce mi-aş fi putut dori vreodată. O femeie îmbrăcată într-o geacă neagră de pilot şi purtând o cască în ureche ne-a spus să

înaintăm. M-am descotorosit de apăsarea braţului lui BIA pe talia mea. El m-a strigat, dar eu am observat pe cineva care-mi era cunoscut dintr-un serial
HBO. Actorii soseau. Nu-l ratasem pe scenarist, nu? Speram să-l recunosc, oricine ar fi fost. M-am ridicat pe vârfuri.
- îl vezi pe undeva? l-am întrebat pe BIA, care se grăbise să mă ajungă din urmă.
- Pe cine?
A întors, brusc, capul, verificând în spatele nostru.
- Pe scenarist!
- E chiar aici.
BIA m-a tras mai aproape.
- Iar eu te văd doar pe tine.
- Asta e o altă replică frumoasă. Buzele i s-au arcuit.
- Dar mi-a ieşit al naibii de bine.
- înaintaţi, vă rog, ne-a spus aceeaşi femeie, trecând pe lângă noi. Am încercat, dar braţul lui Ezra - *BIA* - îmi cuprindea încă talia.
- Ce-ar fi aşa de rău dacă noi doi am fi împreună, Roşcovano? Femeia s-a întors la noi.
- Domnule, doamnă, trebuie să vă deplasaţi, sosesc actorii.
- Doar o clipă, i-a spus BIA. încerc să înţeleg de ce această femeie superbă şi enervantă continuă să refuze să creadă că sunt înnebunit după ea.
- înţeleg, a spus femeia, amuzată. Doamnă, îmi daţi voie să vă sugerez să acceptaţi ideea că domnul e îndrăgostit lulea, ca să ne putem continua cu toţii vieţile?
Ochii lui albaştri i-au căutat pe ai mei, disperaţi după un răspuns. Deşi nu voiam asta, mi s-a făcut pielea de găină. *Putea să fie adevărat? Putea Ezra Chestersă mă placă într-adevăr?* Nu fugea de perspectiva unei întâlniri amuzante cu mine. El era cel care îmi cerea *mie* să mă opresc din fugă.
- Roşcovano, ştiu că Fraierică te-a făcut să simţi că nu puteai să fii vreodată îndeajuns de bună pentru cineva. Dar, sincer, mai dă-l naibii pe blegul ăla, mi-a spus BIA, zâmbindu-mi larg. E un idiot. Şi la fel şi ăla, Tăticul Blazat. Eşti mai mult decât bună, Roşco. Eşti totul. Eu sunt aici, dorind să fiu cu tine. Poţi avea tot ce ţi-ai dorit vreodată. Tot ce trebuie să faci e să spui „da". Existau o mulţime de lucruri pe care nu le anticipasem atunci când intrasem în această înţelegere a noastră. Că cineva s-ar fi putut îndrăgosti cu adevărat de mine. Că *Ezra Chesters*- ar fi putut îndrăgosti de mine.
Sau că ar fi putut exista vreodată fie şi cea mai măruntă posibilitatea ca eu, Evie Summers, să visez să mă îndrăgostesc de el.
S-a auzit bâzâind walkie-talkie-ul femeii, iar ea s-a grăbit să răspundă.
- E aici? a întrebat ea uitându-se la noi. Da, aici e totul liber. *Nu-i aşa?* a spus, privindu-ne sever.
- Ba da, am spus eu.
Ezra a zâmbit - nu un zâmbet de Hollywood, ci unul deschis, sincer, plin de uşurare.
- Eşti pregătită acum pentru surpriza ta?
Speranţa a început să-mi zvâcnească în piept. Era scenariul, trebuia să fie. *Poţi avea tot ce ţi-ai dorit vreodată.*
- Absolut.
El m-a tras mai aproape. Mâna i-a alunecat pe materialul mătăsos de pe spatele meu. Fără vreun avertisment, m-a lăsat pe spate, ca la Hollywood, şi m-a sărutat chiar acolo, pe covorul roşu. A fost - în atât de multe feluri - sărutul perfect.
Şi atunci, când luminile au explodat în jurul meu, de ce am auzit vocea lui Ben spunând: „Chiar sper că asta e ceea ce vrei?"
Cumva, zgomotul din jurul nostru s-a amplificat. M-am desprins de Ezra şi mi-am lăsat capul pe spate, ca să văd lumea bulucindu-se. în faţa mea se crease un culoar pentru actorul care tocmai sosise. Nu puteam respira.
La doar câţiva metri depărtare, îmbrăcată într-o rochie din dantelă roşie lungă până la pământ, impunătoare şi uluitor de frumoasă, ca întotdeauna, era Monica Reed. Ea fusese întregul motiv.
BIA m-a tras în sus, iar eu m-am îndepărtat de el, şocată.
- E filmul ei, am spus, forţa realităţii sugându-mi tot aerul din plămâni, **I**-am scrutat chipul. Toată chestia asta a fost pentru ea? *Transformarea.* Sărutul. Ai vrut s-o faci geloasă? *Spune-mi,* i-am cerut. *Spune-mi că nu-i adevărat.*
- Roşco...
Am văzut licărind ceva în ochii lui. *Vină.*
Am clipit ca să-mi potolesc lacrimile subite, neştiind dacă erau pentru că sufeream, că fusesem umilită - sau ambele.
- Asta-i exact ceea ce ţi-am promis, mi-a spus Ezra, revenindu-şi rapid. Surpriza ta, ai uitat?
- Să mă săruţi în faţa fostei tale iubite? I-am întrebat eu, consternată. Nu putea fi mai diferit de ceea ce-mi dorisem.
- A avut dreptate. Eşti un copil, Ezra. Maturizează-te. Privirea i-a încremenit.
- Am făcut asta pentru *noi.* Pentru scenariu. Sunt sigur că înţelegi, nu? Ţi-am spus cât de mare nevoie aveam de întâlnirile tale amuzante ca să continui să scriu. Am avut pur şi simplu nevoie de o ultimă întâlnire ca să pot termina, iar tu nu te descurcai prea grozav de una singură. Am fost mai mult decât onest cu tine. Ţi-am oferit ceva despre care să scrii. Asta a fost *înţelegerea* noastră, Roşco. Şi ai primit exact ce ţi-ai dorit. îţi salvez slujba. Fiecare respiraţie era dureroasă, ca şi cum aş fi avut ceva foarte tăios în plămâni. Cineva şi-a dres glasul. Era femeia de la securitate. -Am terminat aici?

O, da, am terminat, am spus eu.L-am mai privit pe BIA pentru o ultimă oară, apoi mi-am ridicat rochia şi am plecat. O mişcare ce
ar fi avut toate şansele să arate fantastic de dramatică, dacă glezna mea n-ar fi ales exact acel
moment ca să cedeze, făcându-mă să mă întind ca o plăcintă pe covorul roşu.
Aş fi vrut să rămân întinsă acolo până când ar fi intrat toată lumea în
cinematograf, dar cineva m-a luat de mână şi m-a tras în sus.
Monica.
Avea o privire neînduplecată, aproape provocatoare.
- Haide. De căzut e simplu. Arată-le cum te ridici înapoi în picioare.
M-am sprijinit de ea ca să-mi scot tocurile. Aparatele foto luminau în jurul nostru.
- Mulţumesc, am spus. Şi-mi pare rău. Felicitări pentru film. Adunându-mi puţina demnitate care-mi mai rămăsese, am fugit.
BIA: Ce vrei să spun, Roşco? Nu m-am gândit că aveai să reacţionezi aşa. Ar fi trebuit să fie, pentru tine, un final fericit de-a dreptul grozav.
BIA: Roşco, ce diferenţă e între seara asta şi ceea ce-am făcut pentru tine cu Fraierică? **BIA:** Vrei să recunosc că am făcut o greşeală? în regulă. Am făcut o greşeală. **BIA:** Ai noroc, Roşco. Deşi nu te-ai întâlnit cu nimeni, am decis să termin scenariul. Cu plăcere. Nu mai vreau decât să scrii tu despre întâlnirea noastră amuzantă ca şi cum s-ar fi încheiat aşa cum ar fi trebuit. Adică „Şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi", dacă încă mai ai îndoieli. **BIA:** Rosco, dă-mi nenorocitul ăla de raport.
O
Al UN APEL NEPRELUAT AZI LA 20.03 DE LA BIA Al UN APEL NEPRELUAT AZI LA 21.45 DE LA BIA Al UN APEL NEPRELUAT AZI LA 23.03 DE LA BIA **Roşco:** Am terminat cu întâlnirile amuzante. Gata

Capitolul 33. Prăjitura cu ghinion

INT: DORMITORUL LUI EVIE

JOI, 14 FEBRUARIE, 6.42 PM.

EVIE stă ghemuită în pat, mâncând dintr-o cutie de îngheţată, îmbrăcată cu aceeaşi rochie pe care a purtat-o la premieră, pe care a băgat-o puţin în pantalonii de pijama. Are părul uşor turtit pe o parte. Şi-a şters mare parte din machiaj, însă are pete negre sub ochi. Azi, pentru prima oară după mulţi ani, am spus la birou că eram bolnavă. După toate câte se întâmplaseră cu o seară înainte - şi în cele trei luni precedente - aveam nevoie de o pauză ca să-mi fac ordine în gânduri.
Primisem un telefon de la Monty mai devreme, informându-mă că BIA se plânsese că nu mă implicam. Oare nu ştiam că mai erau doar patru zile până la predare? Monty avea nevoie de final pentru întâlnirea de luni cu Casa de Producţie Intrepid. Aceea la care eu nu fusesem invitată. Nu-mi dădeam seama de consecinţe dacă se ducea cu mâna goală? l-am confirmat că înţelegeam, şi chiar foarte bine, apoi i-am închis.
Trăisem într-o stare de anxietate constantă de când aflasem că agenţia s-ar fi putut duce de râpă, suferind zi de zi tot mai mult, iar seara trecută, după fapta lui BIA... Ceva se rupsese în mine. Eram o linie telefonică deconectată din punct de vedere al îngrijorării. *încercaţi încă o dată mai târziu. Evie nu e acasă acum.*
Am mai luat o lingură cu vârf din îngheţata cu bucăţi de negresă şi am văzut că a mai intrat un mesaj.
Maria: Am zis că poate vrei să vezi asta, dragă
Chiar şi de la aproape două sute de kilometri depărtare, simţurile de arahnidă ale prieteniei Măriei nu aveau rival. Am dat clic pe link, iar zâmbetul vag mi-a îngheţat pe buze. Era articolul din revista de scandal *Bârfe, zvonuri, calomnii.* **TRĂDĂTORUL DE PE COVORUL ROŞU**
Există unele lucruri care pur şi simplu nu se fac. Să te logodeşti la nunta unei prietene. Să pui în umbră vedeta unui film la propria-i premieră. Da, dragi cititori, asta a încercat aseară disperatul

fost iubit al Monicăi Reed, Ezra Chester, în vârstă de 33 de ani, apărând însoţit de o femeie misterioasă la premiera ei. „A fost o încercare jalnică de-a o recuceri pe Monica, dar a căzut - literalmente!" a spus o sursă apropiată, referindu-se la momentul în care prietena blondă a lui Chester a căzut în bot pe covorul roşu. Şi cine a ajutat-o să se ridice? Ei bine, Reed însăşi. Ce regină!

Singura imagine cu mine era, desigur, cea în care eram întinsă toată cu faţa în jos pe covor, la picioarele Monicăi. Măcar nu mă putea recunoaşte nimeni în rochia aceea fumurie şi cu părul întins. *Blond, n-am ce zice.*

Maria: Ai să zici că sunt nebună că întreb, dar tu eşti aia?

M-am holbat la mesajul ei. îmi promisesem să le spun prietenilor mei adevărul,

şi-mi doream cu disperare să mă duc la ei ca să fiu alinată - dacă meritam aşa ceva după ce le

ascunsesem totul. Dar, în urma celor petrecute, nu puteam da ochii cu ei ştiind că-mi îngăduisem să cred, fie şi pentru o secundă, că BIA mă plăcea. Nu ştiind că ei nu m-ar fi lăsat în veci să merg acolo, dacă le-aş fi povestit. Fusesem o mare proastă. O bucată de îngheţată mi-a căzut pe rochie, lăsând o dâră albă, lăptoasă, pe mătasea verde-închis. Am şters-o înainte

să răspund.

Evie: Ce?? Bineînţeles că nu! Eram acasă, mă uitam pe Netflix, mă ştii doar **Maria:** Am vrut doar să verific. Ştii că mie poţi să-mi spui totul, da? **Evie:** Ştiu

Criză evitată. Lingura mea a lovit fundul cutiei. M-am dat jos din pat ca să-mi mai iau nişte îngheţată.

Nu mai era nimic comestibil în congelator. Am deschis frigiderul, dorind să iau orice, atâta vreme cât nu mi-arfi făcut bine.

Ochii mi-au aterizat pe prăjitura de curmale trimisă de BIA. Am scos-o din frigider şi am trântit-o pe blatul bufetului din bucătărie. Mi-a scăpat un oftat gâtuit. Mi-am dus o mână la gură, clipind ca să nu plâng.

Nu plângeam pentru BIA. Ci pentru ceea ce făcuse şi pentru faptul că eu îi făcusem jocul, începusem, în sfârşit, să renunţ la scutul cu care mă înconjurasem după Ricky. BIA spusese câteva lucruri frumoase, şi, pentru prima oară după mult timp, fusesem deschisă. Durase un pic, dar fusesem dispusă să-l las să intre în viaţa mea. BIA n-ar fi trebuit să fie exemplul pentru ceea ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi dărâmat zidurile din jurul meu.

Respiraţia mi s-a domolit. Am rămas privind la acea prostie de non-prăjitură. Nici măcar n-avea bunul-simţ să fie ceva care să-mi poată dăuna. Oricum, am luat-o cu mine în dormitor, rupând o bucată din mers şi îndesându-mi-o în gură. *îh. O, Doamne.*

Era atât de... uscată, şi totuşi, în acelaşi timp, suculentă. După ce mâneai din ea, îţi rămânea în gură un gust de chimicale. Mi se părea că mâneam spumă poliuretanică amestecată cu aracet de lipit tapet.

Am dat fuga la toaletă şi am scuipat-o în closet, icnind. Când m-am îndreptat, m-am văzut în oglindă.

Faţă cu dâre de lacrimi. Rimei întins. Jumătate din pistrui încă acoperiţi de fard. Abia m-am recunoscut. Fusesem atât de *mândră* de mine pentru că-l convinsesem pe BIA să scrie. în final, BIA obţinuse exact ceea ce-şi dorise. Scăpase de blocajul scriitorului şi, în ciuda celor declarate, n-avea neapărată nevoie de mine ca să-şi termine scenariul. Cât de curând, oamenii aveau să-i ridice din nou osanale prin tot Hollywoodul. Şi eu cu ce mă alegeam? Cu slujba mea. Cu o promovare. Chiar ar fi trebuit să fiu fericită.

Am tras apa, simţind un val de satisfacţie atunci când prăjitura a dispărut pe conductă în jos. *Adio, BIA.*

M-am simţit... *bine.* Am mai aruncat o bucată în closet. A aterizat cu un

superb *pleosc* zgomotos. Am apăsat butonul. *Apă. Adio, porc arogant. Pleosc. Ar trebui* să fiu mândră de mine. *Apă.* îl făcusem pe BIA să scrie. *Pleosc.* întâlnirile amuzante îmi aduseseră mult mai mult decât aş fi visat. *Apă.* Clubul de carte. *Pleosc.* Steph. *Apă.* Scriam din nou. *Pleosc.* Ben şi Anette... *Apă.*

O altă bucată a căzut în apă. Pleosc. Aşa că *ia de-aici,* arogantule! *Apă.* Copil mare ce eşti! *Pleosc. Absolut! Plici!*

Am apăsat încă o dată butonul. N-a opus rezistenţă, apa n-a curs. Am mai încercat de câteva oh. Nimic. Ultima bucată de prăjitură se blocase pe fundul vasului, refuzând să se mişte. Am închis ochii şi am mai încercat o dată. *Apă. O, slavă Domnului! Stai aşa.*

De ce aveam degetele de la picioare ude?

M-am uitat. Vasul se umpluse până sus şi apa se revărsa pe margini, ultima bucată de prăjitură

plutind acum deasupra, ca un mic lemnişor maroniu.

Am sărit înapoi, ţinând platoul ca pe un scut.

Sigur că apa ar fi trebuit să se oprească deja din curs.

Rezervorul a scos un horcăit alarmant.

Mi-am aruncat cât colo papucii îmbibaţi şi am rămas cu picioarele goale în apă.

- *O, fir-ar!*

Am smuls prosoapele de pe calorifer şi le-am înghesuit împrejurul piciorului vasului de toaletă. Abia au apucat să absoarbă puţină apă, când şi mai multă a început să se reverse din vas.

- Stop! am urlat eu la vas. Te rog, opreşte-te! Chiar am avut parte numai de nenorociri şi sincer, *sincer,* chiar nu am nevoie de aşa ceva.

N-a reacţionat la tânguieli. *Ce să mă fac?* M-am uitat disperată în jur după ceva - orice - care m-ar fi ajutat. Am simţit o mare uşurare văzând mânerul periei de toaletă ieşind din spatele closetului.

L-am înşfăcat şi m-am speriat atât de tare atunci când a început să vibreze, că l-am aruncat cât colo, direct în vasul de toaletă.

Apoi am privit vibratorul lui Jane Ourgasm 3000™ dispărând pe conductă în jos.

Ii

Mă plimbam de colo colo pe hol. Apa continua să se reverse din vasul de toaletă. Făcusem tot posibilul ca s-o extrag pe Belinda, folosind inclusiv adevărata perie de toaletă, cu care reuşisem măcar să opresc vibratorul. Trebuia să cer ajutorul cuiva. Un instalator ar fi fost alegerea evidentă. *Bună ziua, am nevoie de serviciile dumneavoastră pentru că mi s-a înfundat toaleta. Aţi întrebat cumva cu ce s-a înfundat?*

M-am cutremurat. Nici gând. După trei luni de întâlniri amuzante, culminând cu o aterizare în nas pe covorul roşu, eram umilită la maximum. Mai rămânea Jane. Poate că avea ea nişte

prieteni care să ştie ce era de făcut. Chiar dacă trebuia să-i explic că mândria şi bucuria ei era acum blocată în closet.
Fiecare încercare ajungea la căsuţa vocală. „Dacă ai nevoie de mine, probabil că sunt prinsă undeva. Pe mai târziu, răţuşco!"
Lista persoanelor pe care le cunoşteam în Londra mi s-a părut, deodată, foarte scurtă. Era Steph, dar mă îndoiam că ar fi vrut să-şi petreacă Ziua îndrăgostiţilor cu mâna băgată până la cot într-un vas de toaletă. Din păcate, Monty, care, desi avusese nevoie de mine de două ori atunci când i se întâmplaseră anumite nenorociri legate de toalete, probabil că nu considera că asta îl obliga să mă ajute şi el în probleme de aceeaşi natură. Aşa că nu mai rămânea decât o variantă. **Evie:** Am probleme
Oricât de îngrozitor era, am explicat toată situaţia, spunând chiar că prăjitura fusese un cadou de la BIA. Doar că n-am explicat de ce.
Evie: îmi pare foarte rău că îţi întrerup Ziua îndrăgostiţilor pentru aşa ceva
Sarah: Suntem între felurile de mâncare comandate pentru cina romantică în doi. Jim spune că
se bucură că n-a comandat prăjitură cu ciocolată
Evie: I-ai spus?!
Sarah: Eu tot nu înţeleg prea bine de ce ţi-a trimis BIA o prăjitură **Maria:** David spune să chemi un instalator
Evie: Ştie toată lumea?? Nu pot să chem instalatorul! Ce-o să spună atunci când am să-i explic că veceul mi-e înfundat cu o prăjitură şi un vibrator??
Jeremy: Eşti o fată fără iubit, singură de Ziua îndrăgostiţilor, probabil că instalatorii primesc telefoane din astea tot timpul
Evie: Alternative viabile, vă rog
Jeremy: pe cine ai să suni? Pe Văduvul Sexy!
Evie: Nu mă ajuţi cu nimic, Jeremy
Maria: De fapt, cred că s-ar putea să aibă dreptate. Nu locuieşte aproape de tine? **Evie:** Nu vrea să mă vadă
Sarah: Crede-mă, bărbatul ăla îţi va răspunde la telefon
Balta din baie ajunsese acum în hol. Bucăţi dezgustătoare de prăjitură se împrăştiaseră pe mocheta crem, arătând exact a ce te aşteptai să iasă dintr-un closet care refulează. Sarah se înşela în privinţa lui Ben. Mă lăsase singură la Gil's cu o săptămână în urmă şi nici măcar nu răspunsese la fotografia cu ciocolatele fierbinţi pe care i-o trimisesem. Nu ştiam dacă mai puteam suporta să fiu dezamăgită de el încă o dată. Mai ales că deja credea că tot ceea ce făceam eu era un circ. Asta n-avea decât să-i demonstreze că avea dreptate. 0 demonstraţie cu adevărat de tot rahatul.

Capitolul 34. Operaţiunea Buda

INT: UŞA DE LA INTRAREA CASE'I LUI EVIE
JOI, 14 FEBRUARIE, 8.23 P.M.
EVIE îşi bagă şi mai bine rochia în pantalonii de pijama, şi-şi aranjează cardiganul. îşi duce repede mâinile la păr, apoi scutură din cap, realizând în mod clar că nu poate face nimic. Inspiră de câteva ori adânc şi deschide uşa. în faţa ei stă un bărbat înalt, lat în umeri, cu o trusă de scule în mână, cu capul întors către stradă.
- îţi mulţumesc că ai venit.
Ben s-a întors, făcând ochii mari atunci când m-a văzut. Nu mă aşteptasem să ajungă atât de repede şi nu mai avusesem timp decât să-mi trag un cardigan pe mine. *Cum arătam, oare?*
- Nu-i nici o problemă. A ridicat cutia de scule. Sunt sigur că n-o să dureze mult. M-am dat la o parte ca să-l las să intre.
- Mai bine scoate-ţi şosetele, l-am sfătuit eu în timp ce el îşi scotea geaca groasă de culoare bleumarin şi o agăţa în cuierul în formă de deget arătător pe care scria „Vino încoace!" Şi-a tras puloverul pe cap. Nu purta obişnuita-i cămaşă. Doar un simplu tricou albastru, întins pe umerii lui laţi.
- Mergem...? m-a întrebat Ben, iar eu am tresărit.
- 0, da, scuze. E la capătul holului. M-am întors şi am luat-o înainte, încercând în grabă să mai îndes din rochie în pantalonii de pijama.
- Unde-i Anette?
- S-a simţit mai bine şi a rămas să doarmă la bunici în noaptea asta.
Vocea lui Ben era prietenoasă, dar inexpresivă. De parcă am fi fost simple cunoştinţe şi atât.
- A fost bolnavă? l-am întrebat, strecurându-mă pe lângă prosoapele ude.
- N-ai primit...
S-a oprit. Eu m-am întors. El se zgâia la cocoloşul maroniu de pe mocheta udă.
- E o prăjitură, i-am spus.
Ben a părut deosebit de uşurat. A intrat primul în baie, plescăind cu picioarele goale pe gresie. Eu l-am urmat.
- Pot să te ajut? l-am întrebat.
Drept răspuns, Ben mi-a pus trusa de scule în braţe.
- Ştii care e problema?
Ca să-mi măresc şansele pentru ca el să vină şi să mă ajute, îi spusesem doar despre refulare, nu şi despre cauză. Am început să mă joc cu mânerul cutiei de scule.
- Dacă ar fi să ghicesc la întâmplare, aş spune că e plin de prăjitură, i-am spus eu, nonşalantă. Singurul sunet care se auzea era revărsarea constantă de apă de pe marginile vasului de toaletă.
- Am înţeles, a spus Ben, inexpresiv.
Am decis că cel mai bine era să nu-i spun şi despre Belinda. Poate că fusese dislocată de peria de toaletă, un risc pe care eram gata să mi-l asum.
Ben a ascultat mai atent, cu o faţă gânditoare, sunetele înecate pe care le făcea rezervorul. Şi-a tras în mâini mănuşi de cauciuc, iar eu am ridicat din sprâncene.
- Nu-ţi face griji, pot s-o repar. Nu durează mult.
- Nu-mi spune, am glumit eu, sprijinind cutia de scule cu un genunchi, ca să nu alunece de pe cadă. Ai mai văzut aşa ceva.
El aproape că a zâmbit.
- Nu greşeşti. Anette a înfundat şi ea toaleta, la un moment dat.
Ne-am comportat amândoi foarte matur. Eu am ţinut cutia de scule atunci când Ben a trebuit să caute robinetul de la care să oprească apa (nu l-a găsit) şi a spus chestii de genul: „O să trebuiască să trag de flotor ca s-o opresc", iar eu am dat din cap de parcă aş fi înţeles.

- Deci... prăjitura asta, a spus el după un timp, cu braţul cufundat adânc în rezervorul closetului. Eu am oftat, schimbând piciorul cu care sprijineam trusa. Am fi putut rezolva toată treaba asta fără să trebuiască măcar să aducem vorba de BIA.
- Am fost o proastă, ştiu.
- Ce s-a întâmplat? m-a întrebat el, blând.
Bărbatul ăsta era cu mâna în toaleta mea, ce rău ar mai fi putut face adevărul în momentul acela?
- Am fost la întâlnirea cu BIA. S-a dovedit a fi o greşeală. Şi nu doar din cauza gustului lui groaznic la cadouri.
Ochii lui căprui i-au întâlnit pe ai mei.
- Şi scenariul? m-a chestionat el, cu calm. Ţi-ai salvat slujba?
Era drăguţ din partea lui că întreba, având în vedere unde i se afla mâna în acel moment.
- Nu sunt sigură.
Poate că BIA scria încă finalul. Poate că totul avea să fie în regulă, iar eu urma să devin agent, aşa cum îmi dorisem mereu. Doar că aş fi vrut să mă fi bucurat mai mult de acea perspectivă. Ben a dat din cap şi şi-a îndreptat din nou atenţia către rezervor.
- Gata. S-a dat înapoi.
Am simţit o mare uşurare văzând cum apa s-a oprit, în sfârşit.
- Acum nu mai trebuie decât să scoatem chestia care blochează closetul, mi-a explicat Ben.
Ah. Aia.
S-a pus pe treabă cu ventuza de desfundat pe care o adusese cu el, din closet începând acum să se reverse mici insulițe maronii care se împrăştiau pe podea. Ben s-a dat înapoi. O bucată mare de prăjitură de curmale a apărut din conductă, ieşind la suprafaţă.
- Am salvat un înecat, a spus el. Mie mi-a căzut faţa. Scuze, umor de tată. îl am în sânge. A scos bucata de prăjitură şi a pus-o în cadă.
- Mai e ceva acolo.
S-a uitat în vas. Eu m-am înfiorat, cu mâinile încleştate pe trusa de scule, aşteptându-mă la tot ce putea fi mai rău.
- Eşti absolut sigur? l-am întrebat, cu glas tânguitor. *O, te rog, alunecă, Belinda.*
Ben a studiat closetul cu o expresie de regret.
- Va trebui să intru.
S-a aplecat şi a băgat mâna în vasul de toaletă. Apa a început să se reverse pe margini, udându-i tricoul până la piele. M-am trezit că studiam felul interesant în care materialul se lipise de pieptul lui, apoi mi-am amintit că era apă din closet.
Apoi Ben s-a aplecat prea mult şi a alunecat, ajungând cu bărbia periculos de aproape de suprafaţa apei.
-Ben!
Fără să gândesc, m-am repezit să-l ajut şi o cheie a alunecat din trusă exact pe piciorul meu gol.
- *Fir-ar a dracului de treabă!*
Am sărit într-un picior şi am alunecat, simţind cum toată încăperea se înclina şi mie îmi aluneca din mână trusa de scule.
- Ooof!
Suspinul mi-a ieşit din adâncul trupului. Două mâini ferme m-au prins de spate. Ben mă ţinea bine. M-a coborât uşor pe marginea căzii, ignorând trusa de scule care căzuse, cu gura în jos, în cadă.
- Auuu, m-am văitat, în timp ce lacrimile îmi ardeau ochii.
- Lasă-mă să văd!
înainte să-l pot opri, Ben se ghemuise cu un genunchi pe podea, scoţându-şi mănuşile de cauciuc ca să-mi poată cuprinde laba piciorului în mâini. Din reflex, am întins piciorul şi l-am lovit pe Ben drept în maxilar. El a căzut pe spate, apucându-mă de gleznă şi trăgându-mă după el în alunecarea pe gresia udă.
Eram acum întinşi nas în nas, eu deasupra lui, amândoi gâfâind .
- Pentru ce ai făcut asta? am scâncit eu.
- Tu m-ai lovit!
- Tu m-ai gâdilat!
Pe neaşteptate, Ben a zâmbit, toată faţa luminându-i-se. Şi uite-aşa, cum stăteam întinsă acolo, tremurând, inima a început să-mi bată atât de tare încât am fost sigură că el putea simţi fiecare bătaie. Dar acela era *Ben.* Bărbatul care ar fi fugit mâncând pământul de fiecare dată când ar fi avut impresia că ar fi putut fi prins într-una din întâlnirile mele amuzante. Care mă făcuse să aştept duminica trecută la Gil's.
- Ben, am spus eu, simţind deodată ceva.
- E coada ventuzei, a spus el repede, extrăgând-o. *Bzzz.* Am întors amândoi capul spre closet.
- Evie, a spus el. Ce-i asta?
Eu m-am înroşit ca racul, împingându-mă în mâini ca să mă ridic. Fantastic. De parcă Ben ar mai fi avut nevoie de motive ca să mă judece.
- Pun pariu că nici măcar nu eşti surprins de tot ce se întâmplă, am spus eu,ridicând vocea ca să acopăr bâzâitul.
- Ce vrei să spui? m-a întrebat el, ridicându-se, de asemenea, în picioare.
- Am auzit ce i-ai spus despre mine femeii ăleia, Samantha, înainte de Crăciun. *Bzzz.*
- „Fata asta se dă mereu în spectacol", am continuat eu, imitând vocea lui gravă. Ei bine, iată confirmarea.
Mi-am scuturat o bucată de prăjitură udă de pe rochie.
- îmi amintesc ce am spus, mi-a răspuns Ben, rămânând enervant de calm. Şi-a pus din nou mănuşile de cauciuc.
- Nici măcar nu negi!
El s-a lăsat în genunchi, întinzând gâtul şi ascultând bâzâitul. Vocea i s-a încordat puţin atunci când a ajuns cu mâna în cotul scurgerii.
- Femeia aia tot încearcă să mă facă s-o împiedic pe Anette să-şi scoată aparatul auditiv în public. Zice că dacă Anette nu renunţă la aparat, are o şansă să fie „normală. Tu, din prima clipă în care ai cunoscut-o pe Anette, ai tratat-o mereu ca şi cum ar fi fost exact aşa cum ar trebui să fie. Şi, date fiind lucrurile pe care le faci, atunci când se uită la tine Anette vede că e în regulă să nu-ţi pese de ce zice lumea. Când e cu tine, nu trebuie să fie „normală. E doar ea însăşi. *Asta* e conversaţia pe care ai auzit-o. Şurubelniţă.
M-am chinuit să ridic trusa de scule şi i-am întins primul lucru care mi s-a părut că arăta ca o şurubelniţă.

- Dar... tu nu mă prea placi. Stric totul în jurul meu.
- Acum *de unde* ţi-a venit ideea asta? m-a întrebat Ben, încruntându-se în timp ce încerca să îndepărteze blocajul cu capătul şurubelniţei.
Bzzzzzzzzz. Bzzz. Bzzzzz. Bzzzzz. O, Doamne. Reuşise să pornească vibratorul pe un fel de funcţie turbo.
- N-ai venit la cafenea săptămâna trecută, am spus eu cu voce slabă.
- Ţi-am trimis un mesaj, a spus el. Ce naiba o fi aici? a bombănit. -Da?
- Ţi-am trimis fotografii, a spus Ben. Şi-a ridicat capul. *Aha!*
A scos mâna din closet, agitând ceva, triumfător, **I**-au trebuit două secunde întregi ca să-şi dea seama că-mi agita pe dinaintea ochilor un vibrator pornit pe viteză maximă.

1

în timp ce Ben s-a dus să facă un duş, eu m-am aşezat în pat ca să-i pun la curent pe prietenii mei cu Operaţiunea Buda, aşa cum avea să fie cunoscut incidentul de acum încolo. *Ben făcea duş în baia mea.*
Am dat gândul deoparte, căci am văzut că aveam peste cincizeci de mesaje. **Sarah:** TOTUL S-A DUS DE RÂPĂ. ANULEZ NUNTA **Evie:** Ce s-a întâmplat? E totul OK?
Sarah: Idiotul ăla de fotograf şi-a rupt idiotul de picior în timp ce dansa la nunta idioată a altcuiva! A anulat când mai sunt doar două zile! Jim ameninţă că-şi cheamă nu ştiu ce văr!!!
Evie: îmi pare tare rău, Sarah. N-ai pe altcineva?
Mi-am apăsat palma peste inima care-mi bătea cu putere. Deşi n-aş fi putut să fiu mai uşurată văzând că Sarah era, pur şi simplu, Sarah, mi-ar fi plăcut, totodată, să trăiesc până la adânci bătrâneţi.
Fără să mă uit, ştiam care avea să fie răspunsul ei. **Sarah:** Evie, trebuie să-l rogi pe Ben
Evie: S-ar putea să nu fie chiar aşa de simplu **Jeremy:** Văduvul Sexy!
Sarah: Te implor! Mai ştii cum mi-ai ruinat petrecerea burlăciţelor? îmi eşti datoare vândută. El e cu mult mai talentat decât un fotograf de nunţi.
Maria: Sunt de acord că pare a fi alternativa perfectă dacă e disponibil, dar n-a spus Evie că n- a mai prea fotografiat în ultima vreme?
Mi-am tras pe mine nişte blugi şi o bluză, în timp ce m-am gândit ce să fac. Ben făcuse deja atâtea pentru mine.
Ar fi putut spune că nu mai era fotograf, dar eu ştiam că o parte din el încă mai iubea meseria asta. Ceea ce însemna că încă mai era o şansă să se întoarcă la vechea lui preocupare, indiferent de întâmplarea care-l făcuse să se oprească. Oricât de mică ar fi fost şansa asta, poate că nunta l-ar fi ajutat. Era posibil ca, în felul ăsta, să-i întorc favorul. Voiam s-o fac.
Am decis să mă sacrific pentru Ben. **Evie:** OK, am să încerc
Sarah: Grozav! Atunci s-a făcut. Bine că n-am explodat **Jeremy: !!**
Evie: Nu pot promite nimic
Sarah: E în regulă, pe tine n-o să te refuze
Maria: Baftă, dragă!
Am stat în faţa uşii băii, ascultându-l pe Ben fredonând melodia din filmul *Cântând în ploaie.*
- Vrei o ciocolată fierbinte? i-am strigat eu, înainte să-mi dau seama că-i ofeream şi mai mult lichid brun.
El s-a oprit din cântat.
- Da, mulţumesc! a strigat.
Era clar că avea un stomac puternic.
- Ţi-am lăsat ceva de îmbrăcat pe pat.
Câteva minute mai târziu, Ben a apărut în bucătărie în spatele meu, cu părul lui negru ud care se înfoiase de la uscatul cu prosopul. Era îmbrăcat cu vechiul meu hanorac de la Universitatea Sheffield, care arăta mult mai bine pe el.
- Acela de pe perete, e un citat din *Brick Park*? m-a întrebat el. „Fă să însemne ceva"?
- Da, am spus. Tata mi l-a făcut.
Deci Ben cunoştea citate din filmul meu preferat, mare scofală. Am adăugat mai multe bezele moi în cana lui.
- Părul tău, mi-a spus Ben.
L-am atins, sfioasă. Redevenise cârlionţat imediat ce fusese udat.
- S-a stricat coafura, am spus eu, mâhnită.
- îmi place aşa.
Am zâmbit, întinzându-i o cană de la cafeneaua Gil's.
- Poftim. La mulţi ani de Ziua îndrăgostiţilor. îţi mulţumesc că ţi-ai petrecut-o desfundându-mi closetul.
El a râs, apoi şi-a schimbat cana cu a mea.
- Ciobită, mi-a spus el, arătând la cea pe care o ţinea acum în mână.
După ce ne-am instalat pe canapea, mi-am vârât cu lingura câteva bezele în gură, ca să capăt putere înainte să încep. *Să-i dăm bătaie.*
- Aş vrea să te întreb ceva.
Ben a suflat în ciocolată, fixându-mă cu privirea.
- Eşti ocupat la sfârşitul ăsta de săptămână? El s-a oprit din suflat.
- Ca de obicei. De ce?
- E nunta prietenei mele, Sarah. Am rostit cuvintele cât de repede am putut: Ştiu că nu e genul de lucru cu care eşti tu obişnuit şi că-i doar o simplă nuntă, mă rog, nu-i o „simplă" nuntă pentru prietena mea, motiv din care ar însemna atât de mult pentru ea, şi desigur că Anette e şi ea bine-venită. Ben s-a îndreptat de spate, cu un fel de speranţă pe chip. Am continuat: Sarah va acoperi toate costurile şi te va şi plăti, desigur, iar cazarea e deja aranjată, pentru că fotograful iniţial avea o cameră rezervată.
M-am uitat la telefon. în ultimul sfert de oră, Sarah îmi trimisese o avalanşă de detalii.
- îmi ceh să fiu fotograful, a spus el, domol, cufundându-se înapoi în pernele canapelei.
- Mi-ai face încă o favoare imensă, şi ştiu că ai scos deja un vibrator din toaleta mea în seara asta, dar chiar ar însemna enorm pentru Sarah.
Şi ideea e, aş fi vrut ca el să ştie, *că eu cred că-i exact lucrul de care ai nevoie.* Ben a rămas total nemişcat. *Haide, Ben, riscă. Te rog.* El s-a ridicat în picioare.
- îmi cer scuze. Nu pot.
- Stai puţin, Ben... am strigat eu în urma lui. El ieşea deja pe uşă.
- Mulţam pentru ciocolată.
Am rămas ghemuită pe canapea cât timp şi-a strâns lucrurile, întrebându-mă dacă făcusem lucrul potrivit. El a trecut pe lângă camera de zi în drum spre ieşire şi s-a oprit. Pentru o clipă, mi s-a părut că avea să spună ceva.

-Ben?
Dar singurul răspuns a fost uşa de la intrare închizându-se. Era aproape miezul nopţii când am primit mesajul lui.
Ben: Am vorbit cu Marc. Ai aici datele lui de contact. Va fi fericit să aibă de lucru. îmi pare rău, Evie.

Capitolul 35. *Infamul Monty*

INT: FRASINUL
VINERI, 15 FEBRUARIE, 6.23 PM.
EVIE se află la o masă din barul de la etajul trei, cu o expresie prudentă pe chip. Deasupra valizei de lângă ea e agăţată o husă pentru haine. MONTY e la bar şi vorbeşte la telefon, făcându-i semn unui chelner către locul unde stă EVIE. E JOHN, care încetineşte pasul atunci când o vede pe EVIE.
Aproape îl refuzasem pe Monty atunci când îmi spusese că voia să ne întâlnim la Frasinul. Plecam către Sheffield în seara aceea, pentru nunta lui Sarah de a doua zi. Dar mintea a început să-mi fabrice tot felul de posibilităţi. Monty nu mă mai invitase niciodată să bem ceva. Poate că asta era versiunea lui de interviu de concediere după ce-i închisesem telefonul în nas cu o zi înainte. Sau poate că BIA fusese atât de nervos pe mine, că-i spusese lui Monty totul. Sau poate că refuzase să scrie finalul, până la urmă, pentru că eu nu-i trimisesem raportul întâlnirii „noastre" amuzante. Una peste alta, Monty avea o mulţime de motive ca să mă concedieze. Nu puteam merge la nunta lui Sarah cu chestia asta, care mă măcina, pe suflet. Când John a apărut, prezentându-mi o sticlă de şampanie înainte să toarne în pahare, mi-am permis să mă relaxez. Părea puţin probabil ca Monty să vrea să bea în cinstea concedierii mele, cel puţin nu cu mine de faţă. Depăşisem cu trei zile termenul oficial de predare. Era prea exagerat dacă speram ca BIA să fi predat
scenariul? Ce bine ar fi fost dacă Monty ar fi terminat odată de vorbit la telefon, ca să-mi spună adevărul.
John a umplut paharele în linişte. Ceva îmi spunea că încă era supărat pentru ceea ce se petrecuse ultima oară când fusesem aici.
- Am vrut să-ţi mulţumesc, i-am spus eu. Faci mereu totul atât de bine, indiferent de felul în care ne comportăm noi cu tine. Promit mai puţină dramă de acum înainte.
El a părut să se mai înmoaie puţin.
- Nu vă faceţi griji, mi-a spus, întorcându-se să plece. în locul ăsta, nu sunteţi nici pe departe cei mai răi.
Monty tot nu terminase, aşa că mi-am scos telefonul şi mi-am verificat încă o dată fotografiile care veniseră în dimineaţa aceea. Prima era un selfie. Anette, roşie în obraji, cu muci la nas, şi mâna lui Ben, care ţinea un termometru lipit de fruntea ei, în timp ce ea bea dintr-o cană aburindă. Următoarea fotografie era cu Ben pe un fotoliu alb, lângă patul ei, relaxat şi vulnerabil, cu capul plecat, cu părul negru în ochi, citind din exemplarul *PeterPan* pe care eu i-l dăruisem lui Anette de Crăciun. Imaginea m-a emoţionat un pic.
Din cât se părea, Anette avusese sarcina să trimită pozele în urmă cu o săptămână, dar n-o făcuse. Intuiţia îmi spunea că n-o făcuse pentru că mersesem la întâlnirea aia cu BIA. Anette îşi dorise atât de mult să mă cupleze cu Ben, încât probabil că interpretase asta ca pe o trădare. Măcar incidentul cu toaleta ajutase la ceva. De dimineaţă primisem un mesaj de la Anette, alături de acele fotografii:
„îmi pare rău că BIA ţi-a dat o prăjitură care semăna cu un caca".
Lucru care m-a îngrozit, fiindcă Ben îi povestise, probabil, toată întâmplarea, dar per total merita, dacă asta însemna că ea mă iertase.
Monty s-a întors la masă, cu burta atârnându-i peste curea. Fruntea îi lucea. A ridicat paharele de şampanie şi mi-a întins unul dintre ele.
- Fruntea sus, mi-a spus el. Sărbătorim.
- Ce sărbătorim? l-am întrebat eu, disperată să-l aud spunând-o.
- Scenariul tău, desigur, mi-a răspuns Monty, iar eu m-am întrebat dacă tot stresul cu agenţia îl făcuse s-o ia deja pe arătură.
- Scenariul lui Ezra, vrei să spui, l-am corectat eu.
Monty şi-a şters buza de sus şi s-a aplecat în faţă, făcându-mi cu ochiul.
- Mărturisesc că n-am înţeles de la început. Eu am luat o gură mare de şampanie.
- Aţi fost amândoi foarte vicleni, trimiţându-mi totul prin Ezra. Tu chiar te dai peste cap pentru slujba asta, Evelyn. Abia atunci când el mi-a trimis partea despre petrecerea burlăciţelor mi-am dat, în sfârşit, seama. Mi-am amintit că-mi spuseseşi de ce nu puteai fi contactată la acel sfârşit de săptămână, iar apoi n-a trecut mult şi am citit despre o fată la o petrecere a burlăciţelor, fată care mi-a fost limpede că erai tu. Ezra e un geniu, dar caracterizarea n-a fost niciodată punctul lui forte.
Bulele şampaniei plesneau ca nişte pocnitori pe beregată în jos.
- Aşa că am scotocit după scenariul acela vechi scris de tine şi am comparat stilurile. Monty a lovit masa cu podul palmei. Atunci am ştiut.
- Nu înţeleg.
- Tu i-ai dat scenele, mi-a spus Monty, mândru nevoie-mare că se prinsese. M-ai înţeles. Petrecerea burlăciţelor. Băutura vărsată. Grupul de carte erotică.
Despre ce tot vorbea Monty acolo. *întâlnirile amuzante?*
Nu, nu, nu. Asta nu era adevărat. BIA mă folosise pentru inspiraţie. Nu-mi furase cuvintele. De ce ar fi făcut-o? Era premiat cu Oscar. Era...
Era un bărbat care ar fi pretins că se îndrăgostise de mine ca să mă facă să-i scriu *finalul fericit.* Am început să respir scurt şi sacadat, de parcă n-aş fi putut să inhalez destul aer.
Monty a continuat, ignorându-mă:
- Dacă nu m-aş fi prins deja, finalul l-ar fi dat de gol. Cel pe care mi l-a dat el pentru producători e mizerabil. E clar că a încercat să-l scrie singur. îi lipseşte tuşa feminină, dacă mă înţelegi. El are nevoie de tine, ca să-ţi reverşi magia asupra lui înainte de întâlnirea pe care o avem luni la Intrepid.
Monty a băgat mâna în geantă şi a scos scenariul, punându-mi-l în faţă. Era acolo. Lucrul pe care îl implorasem cu cerul şi cu pământul pe BIA să mi-l arate. Cel pe care, din câte se părea, îl citisem deja.
L-am luat, abia simţind hârtia între degete pe când întorceam prima pagină. *Sucul de portocale.* Era prima mea încercare de întâlnire amuzantă, completată cu acordurile fine (deosebit de ofensatoare) ale lui BIA. ***SCENA SE LUMINEAZĂ TREPTAT***

INT. CAFENEA, EAST DULWICH - DUMINICĂ, 2 DECEMBRIE, O ORĂ ANORMALĂ (10 A.M.)
CHERYL - douăzeci şi cinci de ani, păr blond până la umeri, o rochie lungă, tocuri - stă în faţa tejghelei, bătând din picior, plină de nervi.
Toate întâlnirile mele amuzante erau acolo. Sucul de portocale vărsat la Gil's. Călătoria cu maşina. Fiecare moment cumplit din ultimele câteva luni. Totul. Fusese reformulat într-un scenariu, apărea şi un narator, dar dialogul, descrierea, erau aproape toate ale mele. *Paginile vor fi trimise după ce vor fi gata,* îmi spusese BIA, câştigând astfel timp ca să facă toate modificările necesare. După primele câteva rapoarte, BIA mă încurajase cât putuse de mult să descriu fiecare întâlnire ca într-un scenariu. Cerând de fiecare dată tot mai mult dialog. A doua jumătate a scenariului era aproape cuvânt cu cuvânt ceea ce-i trimisesem eu lui BIA, dar cu un nou personaj introdus: *el însuşi.*
- Cum se termină? m-am auzit întrebând, însă o parte din mine ştia deja.
- Cumplit, a spus Monty. Scenaristul îi spune asistentei că s-a îndrăgostit de ea. O face să-şi piardă capul cu un sărut pe covorul roşu, iar ea îi frânge inima. Omul ăsta parcă n-ar fi văzut o comedie romantică în toată viaţa lui. Date fiind fotografiile de la premiera Monicăi Reed, presupun că scrie din experienţă.

M-a privit cu subînţeles, iar eu m-am încordat, aşteptând acuzaţia. Doar că pe Monty nu-l preocupa faptul că asistenta lui se încurcase cu clientul şi făcuse o scenă în public.
- Producătorii sunt dezgustaţi. Vor un final fericit. Doar n-am vrea ca o ceartă de îndrăgostiţi să ne abată de la curs acum, nu?

Am simţit cum se învârtea barul cu mine, iar câmpul vizual mi s-a îngustat. Câteva pagini au alunecat pe podea. BIA se întruchipase pe sine drept eroul romantic, iar pe mine mă făcuse femeia care îi zdrobea inima. Şi *de aceea* presupunea Monty că nu eu scrisesem finalul?
- Producătorii au cerut un final mai satisfăcător înainte să-l accepte, şi totul are nevoie să fie cizelat un pic, a spus Monty. Se uita la mine, realizând, probabil, că asistenta lui nu reacţiona chiar aşa cum s-ar fi aşteptat. Ai dus scenariul ăsta până aici, Evelyn, e timpul să-l închei. Ezra chiar apreciază tot ce ai făcut. Ce bine ar fi dacă agenţii ar putea semna scenariile, nu? Totul a redevenit clar.
- Dar eu nu ştiu să scriu, i-am zis. Tu însuţi mi-ai spus asta.

Trecuseră şapte ani, iar amintirea acelei întâlniri era încă dureroasă. Abia venită la Londra, la douăzeci şi doi de ani, mă aşezasem în faţa lui William Jonathan Montgomery al Treilea, având sentimentul că eram în pragul unei mari schimbări şi ştiind cât de mândru ar fi fost tata de asta. Eram la vechea agenţie care o reprezentase pe Dorothy Taylor. Pe perete era agăţat un afiş mare cu *Brick Park.*
Monty voise să aibă o întâlnire cu mine ca să discutăm scenariul pe care i-l trimisesem. Cel în care îmi pusesem tot sufletul şi pentru terminarea căruia îmi cheltuisem toate economiile. Fusese un film pentru toate fetele care, asemenea mie, îşi primiseră educaţia emoţională la şcoala jurnalistei şi scenaristei Nora Ephron; era despre un tată care ştia momentul în care avea să moară, dar îşi trăia viaţa ca şi cum n-ar fi ştiut. Era sentimental şi necesitase multă muncă, şi poate că scenariul acela n-ar fi fost unul care să aducă o grămadă de bani, dar era un prim pas. Unul pe care l-aş fi făcut, dacă Monty n-ar fi rostit cuvintele care mă zdrobiseră. Şase cuvinţele care pătrunseseră prin fisurile apărute după moartea tatălui meu, deschizându-le la maximum.
Pur şi simplu nu ai chemare.
S-a dovedit că mă chemase doar ca să-mi ofere rolul de asistentă a lui, pentru că fosta asistentă tocmai plecase. Mi-a spus că admira entuziasmul de care dădusem dovadă în scrisoarea de intenţie către agenţie. Eram disperată şi încă în derivă atunci când am acceptat. Mă gândisem la cuvintele lui Monty de atâtea oh de-a lungul anilor, că deveniseră o mantra. Acum stăteam în faţa lui Monty întrebându-mă cât de multă putere mai aveau ele asupra mea. El şi-a băut şampania din pahar şi şi-a mai turnat.
- Poate că m-am pripit un pic mai demult.

Cuvintele lui erau superficiale, calme, de parcă n-ar fi însemnat nimic pentru el. Voiam ca timpul să se poată plia, să pot aduce momentul ăsta alături de cel de atunci, când Monty mă văduvise de toată încrederea în sine, astfel încât cele două momente să se poată atinge. *Nu renunţa,* voiam să-i spun variantei mele mai tinere. *Nu-ţi pune, în clipa în care eşti foarte vulnerabilă, respectul de sine în mâinile altcuiva. Ascultă-i pe oamenii care te iubesc!*
- Ar trebui să fii mândră de tine, mi-a spus Monty, vrând să-mi mai toarne şampanie şi văzând că abia mă atinsesem de pahar. Producătorii iubesc scenariul tău atât de mult încât vor doar finalul tău, nu pe cel al lui Ezra. Nu că vor şti că-i al tău, desigur. Ai avut grijă de asta. într-un fel atât de profesionist, în pofida incidentului de pe covorul roşu. Tot a adus un profit! Monstruozitatea faptei lui BIA îmi pusese capac. Mă manipulase de la bun început. îmi furase cuvintele şi le transmisese mai departe ca fiind ale lui. Pe măsură ce mă înfuriam tot mai tare, nu-mi dădea pace întrebarea *de ce.* N-ar fi avut cum să ştie, atunci când făcusem înţelegerea aceea, că până la urmă chiar aveam să-i trimit materialul pe care l-ar fi putut folosi într-un scenariu.
- Să nu crezi că nu vei fi răsplătită, mi-a spus Monty.

Eu cunoşteam tonul ăla. Monty credea că tăcerea mea însemna că jucam tare, ca şi cum asta ar fi fost o negociere.
- Bineînţeles că, după ce agenţia o să se pună pe picioare... Şi-a ciocnit paharul de al meu.
- Evelyn Summers, Agent Junior. Cum sună asta? Abia i-am auzit cuvintele.
- E scenariul meu, am spus eu cu glas scăzut.
- Da. Păi, tu eşti asistenta mea. Gata să faci următorul pas, dacă-ţi joci cartea corect. Asta faci tu, îi ajuţi pe scenarişti.
- Nu, ăsta chiar e scenariul meu, Monty, am spus eu, cu o voce tot mai puternică. Ezra l-a furat. Monty şi-a turnat şi restul de şampanie în pahar cu o mână tremurândă, iar mie mi-a fost clar atunci că Monty ştia exact ce făcuse BIA.
- Evelyn Summers: Agent, atunci. Ce zici de asta? Iar ceea ce producătorii nu ştiu n-are cum să le dăuneze.

Ăsta chiar crede că eu am să fac exact ce spune el! Şi de ce n-ar fi crezut? Aşa făcusem mereu până atunci.
M-am gândit la toate cele prin câte trecusem, la toată munca pe care o investisem în cariera mea în ultimii şapte ani, încercând constant să-l conving pe un om care spusese că nu eram destul de bună. Iar acum, după trei luni în care îi neglijasem pe toţi cei pe care-i iubeam, după toate umilinţele, încercările constante de a mă face „luntre şi punte", crezând că merita, pentru că BIA ajungea în sfârşit undeva, doar ca el să se folosească, până la urmă, de cuvintele mele, de *viaţa* mea, ca şi cum ar fi fost ale lui... Acum era momentul să fiu Evie Cea Adevărată.

- Eu m-am săturat, am spus.

Imediat ce m-am auzit rostind cuvintele astea, am ştiut că erau sincere. Mă săturasem, în sfârşit, să mai îndur toate fiţele lui Monty.

- Dar nici măcar nu ţi-ai terminat şampania! mi-a spus Monty, uitându-se la paharul meu.
- Nu, vreau să spun că m-am săturat, i-am explicat eu, calmă. Spune-le lui Sam-şi-Max adevărul, sau demisionez. Am să-mi găsesc de lucru în altă parte.

A urmat o pauză apăsătoare. Atunci când Monty a vorbit din nou, toată jovialitatea îi dispăruse din glas.

- Asta n-a prea funcţionat bine pentru tine mai demult. în plus, e greu să te descurci fără nişte referinţe bune.

L-am fixat cu privirea. Toate interviurile la care fusesem, unde nimeni nu mă angajase. Crezusem că nu eram eu pregătită încă. Dar Monty era vinovatul.

- Ce? a ridicat Monty din umeri. Erai o asistentă bună, Evelyn. Tu ştii ce greu găseşti aşa ceva? Doar nu crezi că te-aş fi lăsat să pleci, pur şi simplu. Ar trebui să te simţi flatată.

Am ştiut atunci că n-aveam să fiu făcută agent niciodată, orice s-ar fi întâmplat. Monty nu voia să lucreze cu un egal.

- Merit să mi se recunoască scenariul, i-am spus, fără echivoc. Dă-mi-l, şi am să-l termin.
- Asta nu se poate, mi-a spus Monty. Sunt sigur că putem cere să fii menţionată ca editor scenarist. O să-ţi apară şi aşa numele pe marele ecran.

M-am ridicat, trăgând de mânerul valizei.

- Monty, i-am spus, calm. Ştii ce vreau. Am un tren de prins.
- Te comporţi copilăreşte, Evelyn.

John stătea în spatele draperiei. Auzise totul.

- Stai, l-am auzit pe Monty.

M-am întors. El şi-a îndreptat cravata şi şi-a trecut degetele prin părul sur, trăgând de haină ca şi cum i-arfi putut acoperi abdomenul proeminent.

- Dacă pleci acum, s-a terminat. Ştii că pot să aranjez să nu te mai angajeze nimeni niciodată. Eşti un nimeni fără mine, Evelyn.
- Nu, Monty, i-am spus. Tu eşti un nimeni fără mine.

M-am întors din nou cu faţa la John, care m-a măsurat din cap până-n picioare.

- Domnişoară Summers, mi-a spus el, ceremonios, punându-mi geaca pe umeri, de parcă aş fi fost una dintre celebrităţile care frecventau clubul. S-a aplecat, mi-a făcut discret cu ochiul şi mi- a zis: Bravo.

Capitolul 36. Doi parteneri în loc de unul

INT: CONACUL ROSEHILL, SHEFFIELD

SÂMBĂTĂ, 16 FEBRUARIE, 1.15 P.M.

EVIE şi MARI A stau în faţa unei oglinzi mari cât un stat de om, într-o cameră cu ferestre mari, boltite. Sunt îmbrăcate în rochiile de domnişoare de onoare. Se studiază în oglindă, cu expresii resemnate.

Ne-am agitat şi ne-am făcut de lucru fiecare cu volanele celeilalte, încercând să le mai turtim, dar fără rost.

- Ţie ţi se pare că rochia mea arată bine? am întrebat-o pe Maria, întorcându-mă foarte puţin spre ea şi răsucindu-mi picioarele când într-o parte, când în cealaltă.

Pentru nişte rochii care înghiţiseră atât de mult material, erau foarte strâmte. Maria a întors capul, studiindu-mă.

- Cred că da, mi-a spus ea în cele din urmă. Depinde de ce vrei să zici prin „arată bine". Am pufnit. Mama îi înmânase Măriei rochia ca să mi-o dea în acea dimineaţă şi făcuse cu adevărat minuni. Arăta exact cum trebuia, doar că se simţea mai grea decât înainte, fiind, în mod clar, mult mai uşor de închis cu fermoarul.

Ochii cenuşii ai Măriei mă cercetau.

- Dar *tu* eşti bine, Evie?
- Desigur.

în afară de confirmarea faptului că BIA trimisese finalul, nu suflasem nici o vorbă, nici Măriei, nici celorlalţi prieteni ai mei, despre cele ce se întâmplaseră în rest. Nu scosesem vreun cuvinţel nici despre întâlnirea cu BIA, nici despre trădarea lui, scenariul furat, demisia mea sau faptul că trebuia să mă mut, la sfârşitul lunii, înapoi în vechea mea cameră de la mama... *Dar aveam s-o fac*, mi-am zis. Acest sfârşit de săptămână era al lui Sarah. Urma să avem destul timp după aceea ca să vorbim despre cum îmi ratasem eu viaţa.

- E din cauza lui BIA? a insistat Maria.

BIA apăruse acasă la mine în dimineaţa aceea, după ce-i ignorasem cererile repetate ca eu să scriu finalul scenariului. Refuzase să plece, până când Jane i-a spus că plecasem la o nuntă.

- De fapt, e din cauza rochiei. Mi-e teamă că am să cad în bot exact în faţa altarului.

M-am uitat la rochia ei, amintindu-mi de articolul din revista de scandal pe care mi-l trimisese, dar ea era ocupată să-şi aranjeze părul.

- Sunt aici dacă vrei să vorbim despre orice, mi-a spus ea, dându-şi o şuviţă de păr negru după ureche. N-am să te judec.
- A respectat termenul de predare. M-am forţat să zâmbesc. Chiar nu mai e nimic de zis. Am fost scutită de alte întrebări de doi băieţi care alergau pe hol, urlând ca apucaţii.
- Dacă e cineva care să le poată ţine piept celor doi teroriști, atunci numai Sarah e acea persoană, a spus Maria.

Băieţii erau drăgălaşi foc, cu ochi căprui, mari şi păr negru, ondulat, ca al tatălui lor, dar erau, fără discuţie, o mare pacoste. Ne-am amintit atunci amândouă de petrecerea burlăciţelor.

- Iar noi va trebui s-o aprovizionăm cu vin dacă lucrurile se complică, am adăugat eu. Maria m-a prins de umeri, iar volanele noastre s-au întrepătruns precum nişte piese Lego.
- Evie Summers, mi-a spus ea, privindu-mă cu ochii ăia cenuşii. O să fie totul foarte bine. Am dat din cap şi am clipit, ca să nu lăcrimez.

Am tresărit amândouă atunci când o femeie, pe care am recunoscut-o ca fiind din familia lui Jim, a dat năvală în cameră.

- E vorba de Sarah! ne-a spus ea, iar eu am recunoscut imediat expresia aceea de groază de pe faţa ei. Sunteţi chemate!

Femeia şi-a dus mâna la şiragul de perle de la gât şi s-a retras, probabil în căutarea unui pahar de băutură tare.

- Eşti pregătită pentru o ultimă Deflagraţie Mathers™ înainte să devină doamna Johnson? am întrebat-o eu pe Maria.
- Haide să-i venim în ajutor miresei noastre.

Ne-am ridicat poalele îngreunate de volane şi ne-am grăbit cât de mult ne-au permis rochiile de pe noi.

- Paşi mici, paşi mici, paşi mici, dădea Maria instrucţiuni. Repede!
M-am silit să nu izbucnesc în râs, deşi eram leoarcă de sudoare în materialul ăla sufocant.
- Mişcă-te ca şi cum viaţa ţi-ar depinde de asta! mi-a spus Maria, înghiontindu-mă uşor. Am dat năvală, prin uşa dublă, în camera în care se îmbrăca Sarah.
- Ce s-a întâmplat? a întrebat Maria, gâfâind.
înnebunite, am căutat amândouă prin încăperea aerisită şi luminoasă ceva urme ale unei catastrofe.
Era acolo doar Sarah, în faţa oglinzii înalte, arătând absolut uluitor. Părul îi lucea, alb-auriu, strâns într-un coc. Poalele rochiei măturau podeaua, frumosul ivoriu accentuat cu simplul detaliu al bentiţei subţirele cu cristale din jurul taliei. Fiecare milimetru al ei era elegant şi de bun-gust, în afară, poate, doar de diadema cu diamante.
- Am vrut să mă distrez şi eu puţin, ne-a spus Sarah, zâmbind veselă.
Şi-a deschis larg braţele. Maria s-a uitat la mine şi eu la ea, apoi ne-am lăsat îmbrăţişate.
- Vă mulţumesc că m-aţi suportat în tot timpul ăsta, ne-a zis Sarah, ţinându-şi capul pe spate ca să-şi ferească părul. Ştiu că pot fi un pic cam nevrotică.
- Tu? Niciodată, a asigurat-o Maria.
Eu mi-am ascuns zâmbetul într-un volan.
Băieţii s-au auzit iar alergând afară. Urlau ca din gură de şarpe.
- Oliver, Adam, ce v-am spus eu? a urlat Sarah, la rândul ei. Zgomotul a încetat imediat.
- Scuze, maşteră haină, au spus ei în cor. Eu şi Maria ne-am pregătit pentru reacţia ei.
- Nu mai fiţi aşa de îngrijorate! ne-a liniştit ea. Eu le-am dat voie să-mi spună aşa. Şi i-am ameninţat că merg cu noi în luna de miere, dacă nu sunt cuminţi. Zâmbetul i-a devenit şi mai larg. Jim m-a surprins cu o săptămână de lux *foarte* romantică, în Maldive. Nu mergem în parcul de distracţii pentru copii! Mă rog, nu până la vară.
- Cioc, cioc.
Jeremy a băgat capul pe uşă.
- Jeremy, a spus Maria îngrozită. Ce naiba ai pe cap?
Jeremy şi-a aranjat pălăria de culoarea piersicii fără să comenteze. Arăta de parcă ar fi fost făcută dintr-un volan luat de la rochiile noastre. Zâmbetul lui Sarah era plin de bucurie.
- Am vrut să arate la fel de adorabil ca voi, fetelor!
- Ce? a spus Jeremy.
Şi-a aranjat pălăria pe părul creţ şi, contrar aşteptărilor, chiar îi venea bine.
- Consideră faptul că nu mă plâng ca fiind cadoul meu de nuntă.
- A venit deja? l-a întrebat Sarah, întorcându-se brusc la problemele ei. Jeremy a încuviinţat din cap, iar ea s-a întors spre mine, cu ochii licărindu-i de încântare. Evie, mai ţii minte că ţi-am promis un partener?
- De parcă ar fi fost ieri, i-am spus eu, mâhnindu-mă. Sarah a făcut semn din cap către uşă.
- Ei bine, du-te. E afară, te aşteaptă.
Le-am cerut ajutor din priviri prietenilor mei, dar Maria şi Jeremy au evitat contactul vizual. Aşadar, ştiuseră tot timpul de chestia asta. Forţându-mă să-mi ascund lipsa de entuziasm, mi-am ridicat poalele rochiei şi am ieşit cu paşi mici în hol.
în faţa intrării, puţin emoţionat şi îmbrăcat într-o cămaşă gri cu cravată asortată, stătea Ben. Ţinea într-o mână vechiul aparat de fotografiat; de mâna cealaltă îl ţinea Anette, radiind de bucurie. Purta o frumoasă rochiţă roşu cu alb, cu o fundă mare, roşie, în jurul taliei, care se asorta cu ochelarii. N-am putut să nu observ că mai purta aripioarele cu steagul Marii Britanii de la serbarea şcolară.
Ben era partenerul meu? Aş fi putut protesta. Să invoc toate scuzele obişnuite. *El n-ar vrea să fiu partenera lui.* Dar văzându-i acolo pe amândoi, cuvintele mi s-au blocat în gât. Totul era cu susul în jos acum, însă prezenţa lui Ben şi a lui Anette acolo avea oarecum sens. Când colţurile gurii lui Ben s-au arcuit în sus, schiţând un zâmbet, inima mea a simţit şi ea că plutea.
- M-a contactat de dimineaţă, mi-a şoptit Sarah, care stătea în spatele meu. Prietenii mei se adunaseră cu toţii în cadrul uşii, ca să se poată uita.
- Marc i-a dat numărul meu.
- Bine, dar cine a fost adevăratul partener? a murmurat Jeremy.
- Taci din gură, i-a spus Sarah. Apoi a şoptit: Vărul mai mic al lui Jim, Roger. L-am mutat la masa copiilor.
- Da' nu e însurat?
- Divorţat de două ori.
- Şşşş, le-a cerut Maria, discret.
Eu m-am dus să-i salut pe Ben şi pe Anette, încercând din răsputeri să nu mă clatin pe picioare. -Ai venit, i-am spus lui.
- Am fost puţin ajutat să mă răzgândesc, mi-a răspuns Ben. Anette mi-a zâmbit larg şi mi-a făcut cu ochiul.
Eu, Maria şi Jeremy aşteptam în capătul culoarului, în timp ce un cvartet de coarde interpreta Canonul în Re major al lui Pachelbel. Anette mergea în faţă, ocupând postul onorific al fetiţei cu florile, aruncând petale aurii de trandafiri şi păşind ţanţoş în vreme ce invitaţii scoteau sunete de încântare privind-o.
- Să începem, a spus Maria, inspirând adânc, iar noi am afişat cu toţii cele mai sărbătoreşti zâmbete.
Ochii tuturor invitaţilor s-au îndreptat către noi, ooo-urile şi aaa-urile nemaicontenind la vederea ţinutelor noastre. Am observat un rânjet plin de satisfacţie în mulţime: Beth, într-o rochie lungă, albă (pentru care nu încăpea îndoială că Sarah urma s-o omoare).
- Veniţi încoace, frumuseţi tragice ce sunteţi, ne-a îndemnat Jeremy, care s-a poziţionat între noi două şi, astfel, ne-am luat toţi trei de braţ, ca să ne putem sprijini unul de altul. Să terminăm odată cu povestea asta!
Deodată mi-a apărut în minte imaginea noastră făcând exact ceea ce făceam acum, dar la optzeci de ani, şi, în ciuda tuturor celor întâmplate, viaţa mi s-a părut mai puţin îngrozitoare. Lumina unui bliţ a luminat culoarul. Ben. Privirile ni s-au întâlnit preţ de-o clipă. Chiar şi din locul în care stăteam îi vedeam umerii încordaţi. Am observat-o pe Anette urmărindu-l cu atenţie, deşi era ocupată cu presărarea petalelor de trandafiri. *OK?* I-a întrebat. Chipul lui s-a luminat. *OK,* i-a răspuns printr-un semn şi şi-a continuat treaba. Fotografie după fotografie, vedeam cum tensiunea începea să dispară. *OK,* mi-am spus şi eu. Când am ajuns, în sfârşit, la capătul culoarului, Sarah apăruse. Spre deosebire de mersul nostru poticnit, prietena noastră plutea către altar, de parcă totul ar fi fost o scenă construită doar pentru ea. Radia lumină, desfătându-se să fie centrul atenţiei tuturor, lucru care parcă o energiza. Apoi a ajuns la Jim, iar atitudinea lor era de parcă nu i-ar fi privit nimeni.

- Sarah Mathers, a spus Jim, privindu-şi mireasa minioną. Atunci când prietenii mei mi-au spus să încerc să mai cunosc nişte femei - s-au auzit câteva persoane tuşind, în principal bărbaţi cu bebeluşi în braţe - nu mi-am imaginat în viaţa mea că aveam să cunosc o femeie atât de incredibilă ca tine.
Obrajii albi al lui Sarah au căpătat o nuanţă de roz-auriu, perfect potrivită nunţii.
- Tu ai fost persoana pe care m-am sprijinit atunci când am avut cea mai mare nevoie de asta şi ai adus mai multă iubire în viaţa fiilor mei decât am crezut că era cu putinţă.
Maria ne-a dat batiste. Jeremy a încercat să refuze, dar pe urmă a luat totuşi una, cu care şi-a tamponat ochii.
- De la praf, a şoptit el.
- Şi promit că-mi voi petrece tot restul vieţii iubindu-te, a continuat Jim, la bine şi la greu şi cu fiecare prezentare PowerPoint.
Aproape jumătate dintre invitaţi au râs cu subînţeles. Eu şi prietenii mei ne-am zâmbit unul altuia.
Sarah a expirat lent.
- Jim, a spus ea. Tu şi băieţii tăi sunteţi cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. N-am crezut că aş fi putut iubi atât de mult pe cineva... care să aibă un gust atât de groaznic la haine. Jim a râs, ştergându-şi ochii şi strângând mâinile lui Sarah într-ale lui. Discret, Ben a surprins momentul.
- Când mi-am imaginat familia perfectă, nu aşa a fost, a continuat ea. I-a venit rândul lui Jeremy să mă strângă de braţ, pe când ne întrebam cu toţii ce avea ea de gând să spună. Pentru că, a spus Sarah, nu mi-am imaginat vreodată că aveam să fiu atât de norocoasă.
- Of, inima mea, a murmurat Jeremy.

Privirea mi-a alunecat, absolut fără nici un motiv raţional, la Ben. **11**

Ben făcea fotografii cu bunicii dansând pe ring. Chipul lui, de obicei serios, era plin de viaţă în timp ce se mişca printre ei, zâmbind vesel la spectacolul pe care dansatorii îl ofereau obiectivului care-i fotografia. Am luat o gură din băutura mea, fără să-mi dau seama că mi se prinsese paharul între nişte volane decât în clipa în care m-am trezit cu gura plină de material. Cineva din apropiere a râs.
Jeremy şi Maria stăteau amândoi cu bărbiile în palme şi cu priviri fals-visătoare în ochi. Anette îmi zâmbea. Stăteam la masa mirilor, pregătindu-ne să încercăm să dansăm în acele rochii - iar, în cazul lui Jeremy, cu pălăria aceea. Faţa de masă era presărată cu firimituri după ce mâncaserăm, şi cu minicristale care sclipeau în lumină.
- Ce-i? am întrebat eu.
Jeremy a făcut un semn din mâini şi Anette i-a dat vinul.
- Jeremy, l-a mustrat Maria.
Dar s-a mai calmat văzând că lui Anette îi plăcea. Jeremy a făcut semnul pentru „mulţumesc" şi a ciocnit paharul lui, plin acum din nou, cu paharul ei de suc.
- Bravo, puştoaico, a spus Jeremy.
Anette a sărit de pe scaunul ei şi s-a lipit de mine ca să-mi arate fotografia pe care o făcuse. Eram eu, uitându-mă la ceva de la celălalt capăt al sălii, cu o expresie senină, obraji îmbujoraţi şi ochi scânteietori.
- *Ce-i?* am întrebat eu din nou, nedumerită.
- Nu pot să cred că spun asta, a zis Jeremy. Dar Sarah a avut dreptate. Ţi-a ales un partener pe cinste.
M-am uitat la Anette implorator.
- Jeremy se referă la altceva, i-am spus eu fetiţei.
Sarah mărturisise că Ben nu ştiuse că era „partenerul" meu. Dacă ar fi presupus că era o încercare de a ne cupla, n-ar fi mers prea bine.
- Ştiu, a spus Anette. Noi suntem „partenerii" tăi. Ai doi parteneri în loc de unul.
înainte să mai pot spune ceva, acordurile de început ale piesei „Love Machine" a trupei Girls Aloud au răsunat tare pe ringul de dans.
- O, Doamne, a spus Jeremy când Sarah s-a ivit în faţa noastră, zâmbindu-ne larg şi cu hotărâre şi arătând tot elegantă, în ciuda tiarei ăleia cu diamante.
- Haideţi, gaşcă de adormiţi. E timpul să dansăm.
Cu mult curaj şi fără să părem câtuşi de puţin cercheliţi, am lăsat-o pe Sarah să ne târască pe ringul de dans aglomerat.
Eu şi Maria am încercat să ne agităm, fluturându-ne volanele pentru că nu ne puteam mişca picioarele. Sarah era în mijlocul nostru, cu poalele rochiei uşor ridicate, unduindu-se plină de graţie. Jeremy a făcut o piruetă cu Anette, care purta acum pălăria lui, şi s-au ciocnit de Sarah, a cărei diademă a zburat cât colo şi s-a rostogolit pe podea.
Jeremy s-a dus în fugă după ea şi i-a înapoiat-o miresei, cu o privire sfioasă. Sarah a luat-o şi şi-a pus-o pe cap, lăsându-şi-o intenţionat pe o ureche.
- Ce? a întrebat ea, văzându-ne expresiile surprinse. Ne-am căsătorit, nu? Asta e partea aceea a nunţii care-i dedicată distracţiei. Mi-a citit *vreunul* dintre voi prezentarea?
S-a văzut o străfulgerare albă trecând printre invitaţi, iar Sarah a ochit-o precum un şoim prada.
- Beth! a strigat Sarah, ducându-se după colega ei de birou. Vreau să te prezint cuiva. îl cheamă Roger...
Muzica s-a schimbat într-una ceva mai lentă. -Vino.
Maria m-a luat de mână şi am reuşit să facem nişte piruete în rochiile alea, până când David a bătut-o uşor pe umăr, mai înalt decât toată lumea de pe ring.
- Pot să v-o fur? m-a întrebat.
- îţi aparţine în totalitate, am spus eu.
A tras-o, delicat, mai aproape. M-am uitat după Jeremy, dar el şi Anette se îndreptau în paşi de dans către bar, unde servea un barman drăguţ.
Am rămas singură. M-am dus către marginea ringului de dans, admirându-i pe Maria şi pe David, care aveau ochi doar unul pentru celălalt în timp ce dansau. Apoi Ben a apărut lângă mine, fotografiindu-i.
- Arată atât de fericiţi, nu-i aşa? am spus eu.
Dacă aş fi găsit şi eu pe cineva care să mă privească aşa cum se priveau ei doi după doisprezece ani de relaţie... Nu uitasem ce spusese Maria la petrecerea lui Sarah, dar privirea aceea însemna că făceau totuşi ceva corect.
Ben şi-a atârnat aparatul de gât, s-a întors către mine şi mi-a întins o mână. A durat o secundă până să pricep ce însemna gestul.
- O, am spus. Da.

Când am ajuns pe podeaua luminată, muzica s-a schimbat în „The Way You Look Tonight" a lui Frank Sinatra. Ben s-a încurcat în volanele de la spatele rochiei, încercând să găsească un loc unde să-şi aşeze mâna. Eu am râs un pic.
- Nu sunt sigură dacă rochia e chiar ceea ce-a avut Frank în minte când a cântat melodia asta. El s-a apropiat încă puţin şi s-a împiedicat.
- Scuze!
- Nu-i nimic.
Ne-am tras volanele de sub picioare.
David şi Maria s-au apropiat de noi dansând; Maria era cocoţată pe vârfurile picioarelor lui David, ca să nu se împiedice în volane.
- Nu ne băgaţi în seamă. Trebuie să fac doar o mică ajustare la rochia lui Evie, a spus ea atunci când David a aplecat-o înspre noi. Mama ta mi-a spus că asta ar trebui să funcţioneze. Maria mi-a atins cu degetele un punct anume de la ceafă, unul din talie şi altul undeva pe spate. Apoi şi-a băgat mâna sub braţul meu.
- Maria! am icnit eu pe când ea a smucit cu putere, iar David a tras-o pe ea înapoi, luând cu ei tot stratul de deasupra al rochiei.
M-am uitat în jos. Purtam acum o rochie auriu-deschis în formă de A, care îmi cuprindea perfect linia taliei, jupa mângâindu-mi discret picioarele.
- Aşa e mai bine, a spus Maria, râzând. Către bar! i-a ordonat ea lui David, care a luat-o de lângă noi în paşi de dans.
Muzica s-a schimbat în „Can't Help Falling in Love" a lui Elvis Presley. Eu am mijit ochii cu suspiciune. Nu mă îndoiam deloc de faptul că Jeremy şi Anette erau în cabina DJ-ului, privindu- ne cu zâmbete încântate. M-am uitat la ei clătinând din cap.
Când m-am întors din nou către Ben, mi-a întins din nou mâna. M-a tras lângă el, cuprinzându- mă de talie cu cealaltă mână. Toate terminaţiile mele nervoase erau concentrate pe apăsarea acelei mâini şi pe senzaţia degetelor lui pe pielea mea, de parcă materialul rochiei nici n-ar fi existat.
- Ai avut dreptate, mi-a spus Ben. în legătură cu ziua de azi. Cu prezenţa mea aici. Cu fotografiatul. îţi mulţumesc. Nu... Nu cred că aş fi făcut-ofără tine.
- Cu plăcere, i-am spus eu. Deşi am impresia că Anette a jucat un rol foarte important. El a zâmbit.
- A avut un argument foarte convingător.
- Şi anume?
Mâna lui Ben a strâns-o încă puţin pe a mea. M-a tras delicat şi mai aproape de el, distanţa dintre noi devenind de doi centimetri, de un centimetru, de o răsuflare. Buzele lui au început să formeze un cuvânt. Dar n-am apucat să-l aud.
- *Roşco!*
Strigătul a răsunat în tot salonul. S-au auzit glasuri revoltate, iar mulţimea a făcut cărare, cineva încercând să-şi facă loc prin mijlocul ei. Mie a început să-mi zvâcnească inima în gât.
- Roşco, iubito, a strigat BIA, apropiindu-se de noi.
Era îmbrăcat în blugi şi într-o geacă de piele, cu părul în toate direcţiile.
- A venit băiatul cu care aveai întâlnire. Mai bine mai târziu decât niciodată, corect? DJ! Melodia mea.
S-a auzit „Lady in Red" a lui Barry Manilow. Fiecare persoană de pe ringul de dans privea cum BIA şi-a desfăcut braţele larg, aşteptând îmbrăţişarea mea.
Ben şi-a luat mâinile de pe mine, lăsându-mă înţepenită în locul acela.
- Ben...
Tare aş fi vrut să-şi dea seama că nu eu pusesem asta la cale, însă el îl privea fix pe BIA, cu maxilarul încordat. N-a spus nimic, a dat doar din cap ca şi cum n-ar fi trebuit să se aştepte la altceva, apoi a plecat.
- Pa, Ben, i-a spus BIA spatelui lui Ben, care se îndepărta.
- Ce cauţi aici? I-am luat eu la întrebări.
- De data asta o fac cum trebuie. N-am putut să stau departe de tine, Roşco.
- Tu crezi că poţi să apari aşa, pur şi simplu, la nunta prietenei mele, după tot ce-ai făcut? El a venit mai aproape de mine, coborându-şi vocea.
- Ştiu că-ţi datorez mii de scuze.
Ce ar fi putut spune, oare, ca să explice ceea ce făcuse cu scenariul?
- Trebuie să ştii, mi-a spus BIA. Tot ce ţi-am spus a fost adevărat. îmi pare rău că nu m-am purtat cum se cuvine la premieră. Ar fi trebuit să-ţi spun atunci, dar pur şi simplu n-am putut face faţă sentimentelor faţă de tine. A făcut o pauză,
căutându-mi privirea. Adevărul e... A ridicat iar vocea. Te iubesc, Roşco.
Şi atunci am văzut că prietenii mei ieşiseră cu toţii în faţa mulţimii de invitaţi, cu o expresie de
mirare consternată pe chipuri.

Capitolul 37. Pleosc!

INT: BARUL CONACULUI ROSEHILL

SÂMBĂTĂ, 16 FEBRUARIE, 9.03 P.M.

EVIE îl trage pe BIA printr-o serie de uşi duble din fundul sălii. Nişte draperii grele separă încăperea. Ea intră şi ajunge în zona barului, care e goală. Pe una dintre mese sunt multe pahare de şampanie şi sticle de prosecco, iar pe cea de alături se află un tort uriaş, aşezat pe un soclu. Tortul are aproape doi metri înălţime. între toate cele opt etaje ale sale sunt straturi de flori de zahăr extravagante, complicate, care se continuă până pe margini. Tortul culminează cu un castel de zahăr în care se află două figurine - o prinţesă şi un prinţ - care se sărută. EVIE şi BIA sunt, în primă fază, atraşi de imaginea tortului.

Era mai linişte acolo, departe de muzică, deşi se părea că lucrurile reveniseră la normal în absenţa noastră. *Slavă Domnului.* Rezolvam problema cu BIA, iar apoi mă puteam întoarce să le cer scuze prietenilor mei. Şi lui Ben.
- Ce mama naibii cauţi aici? Pe bune?
- Te iub...
Am ridicat mâna.
- Lasă vrăjelile, Ezra! în ciuda puţinului pe care ai reuşit să-l schi, *nu* eşti eroul meu romantic.
Lui BIA i-a tresărit un muşchi al maxilarului pe când pătrundea înţelesul vorbelor mele. Se vedea cum îşi frământa mintea, gândindu-se cum să iasă mai bine din încurcătură.
- Deci ştii, a spus el, lăsând, în sfârşit, prefăcătoria deoparte. Am venit pentru finalul scenariului. Monty m-a trimis. El crede că am avut un fel de ceartă de îndrăgostiţi şi mi-a sugerat să-ţi fac o surpriză.

- Pentru că cea de data trecută ţi-a ieşit atât de bine?
- N-am vrut să fii concediată, Roşco, a insistat el, aproape convingător.
- Mi-am dat deja demisia, am scrâşnit eu din dinţi. Nu încerca să pretinzi că faci asta din amabilitate. Mi-ai furat munca şi te-ai prefăcut că te-ai îndrăgostit de mine, ca să mă determini să termin scenariul. Eşti un mare nesimţit. Nu-mi vine să cred că mi-am imaginat vreodată că poţi fi altfel.

Lui BIA i-a căzut faţa. A luat o sticlă de prosecco şi un pahar.
- Vreau un final, Roşcovano.
- Mă cheamă *Evie,* m-am răstit eu. BIA a tresărit.
- Ai venit tocmai de la Londra doar ca să-mi spui asta? Ţi-ai pierdut timpul. Nu-ţi dau nici un final.
- Nu te flata, Roşcovano... *Evie.* A ridicat sticla de prosecco şi paharul, prefăcându-se învins. Am fost mai întâi acasă la Monica, dar nu m-a primit. Aşa că am venit aici.

A băut tot vinul din pahar, apoi a trântit paharul pe masă şi a băut direct din sticlă. Ochii i-au alunecat către tortul cu opt etaje.
- Nunţile de prost gust nu sunt printre scenele mele preferate.

Eu mi-am încleştat pumnii. Era ceva diferit la el. Părul dezordonat, tenişii din picioare.
- Eşti beat?

BIA a ridicat din umeri.
- Băutura e gratis aici. Şi-apoi, care-i problema ta? Ceva urât i-a schimonosit trăsăturile frumoase.
- Felul tău de-a scrie e motivul pentru care producătorilor le-a plăcut scenariul atât de mult. Ăsta e un lucru bun, nu?
- Ei nici măcar nu ştiu că-i al meu! am şuierat, expirând lent şi încercând să nu ridic vocea. De ce l-ai furat, Ezra?

BIA a băut din sticlă cu înghiţituri mari, apoi s-a şters cu mâna la gură.
- Chiar vrei să ştii? m-a întrebat el. *-Da.*
- Când ai venit la mine cu anexa, în ziua aia, eu lucram la un alt scenariu. Am scris la el în tot timpul ăsta.

Mi-a luat o clipă ca să decantez informaţia.
- *Alt* scenariu? Dar... Dar aveai blocajul scriitorului, am spus eu. Am crezut că te ajutam cu întâlnirile mele amuzante. Trimiţându-ţi surse de inspiraţie.
- Ai crezut că aveam *blocajul scriitorului*? m-a întrebat BIA pe un ton uluit. *Eu?* A mai luat o duşcă de prosecco.
- OK, am avut, puţin. Dar nu pentru mult timp.
- Au fost trei ani, am spus eu.
- Mă rog. De-aia am semnat pentru o comedie romantică. Aveam nevoie de *ceva.* Recunosc, eram disperat. Pe urmă a fost ca şi cum m-aş fi relaxat, sau ceva de genul ăsta. în clipa în care am semnat contractul cu Intrepid, m-a lovit o idee de film atât de bună, atât de potrivită cu stilul meu, că am ştiut că ea era cea pe care trebuia s-o transform într-un scenariu. Odată ce vindeam scenariul pentru ea, puteam să le dau celor de la Intrepid banii înapoi pentru comedia romantică. Toată lumea ar fi fost fericită. Doar că, a oftat BIA prelung. Doar că Monty era prea ataşat de comedia aia romantică pentru a vedea limpede planul meu.

BIA a a făcut un gest amplu cu sticla.
- Apoi ai venit tu şi te-ai oferit să-mi acoperi cele trei luni de care aveam nevoie ca să-mi termin scenariul. Cum producătorii mă tot pisau la cap cu ideea pentru comedia romantică, le-am dat-o pe a ta - o comedie romantică ce conţinea mai multe întâlniri amuzante, nu doar una, a apus el, râzând. N-am crezut niciodată că aveau s-o accepte. Le-am dat cele scrise de tine doar ca să mă lase-n pace. Cum lor le-a plăcut materialul pe care li-l trimisesem, am continuat să le mai trimit. în felul ăsta, am făcut rost de timp ca să-mi termin scenariul pe care trebuia să-l duc la Los Angeles.
- Refugiul scenaristului, am spus eu sec, acum că totul se lămurise.
- Dacă te ajută să te simţi mai bine... BIA a răsturnat sticla cu gura în jos, constatând că era goală. A luat încă una. ...află că nimeni n-a vrut scenariul meu. E vina lui Monty. A trebuit să prezint scenariul sub un pseudonim, pentru ca el să nu afle că-l scriam pe la spatele agenţiei. Nimeni nu m-a luat în serios. *Pe mine.* Pe Ezra Chester.

Mi-am frecat fruntea, îngândurată, şi mi-am amintit de ceva.
- în seara aia, la Frasinul, i-am spus eu, dându-mi seama. Scenariul ăla slab Ezra Chester, contrafăcut, despre care vorbea Jodi... e *al tău.*

Atunci mi-am amintit de comentariul criptic al Monicăi Reed din prima zi a anului: *Tu habar n-ai, nu-i aşa?* Ea ştiuse totul. Plagiatul. Celălalt scenariu al lui. M-am întrebat dacă ăsta era motivul pentru care se despărţise de el. Am izbucnit în râs. Sincer, nu m-aş fi gândit niciodată că asta avea să mi se pară amuzant. El a rânjit.
- Scenariul ăla *contrafăcut* respins - e motivul pentru care a trebuit să mă prefac îndrăgostit de tine.

Eu am devenit serioasă.
- Cum aşa?
- Când m-am întors din L.A., comedia romantică era tot ce-mi mai rămăsese. Apoi *tu* ai spus că înţelegerea noastră picase. Ştiam că blufai, dar tot aveam nevoie de un final. A trebuit să te fac să crezi că deja câştigaseşi, aşa că m-am prefăcut că mă îndrăgostisem de tine. Erai atât de disperată să cunoşti pe cineva, că m-am gândit că aveai să mă crezi mult mai repede decât ai făcut-o.

El a venit mai aproape de mine.
- Ne-am distrat, nu-i aşa? N-au fost *numai* minciuni. Eu l-am privit tăios.
- Uite, Evie. Tu ai nevoie de scenariul ăsta la fel de mult ca şi mine. Scrie odată finalul!
- Doar dacă-l semnez eu, i-am spus.
- Sigur. Dacă schi finalul. Am să te numesc co-scenarist, a spus el.
- Scenarist, Ezra.
- Nu pot, a scâncit el, implorând din priviri. Am prea mare nevoie de asta. Haide. Cariera ta s-a dus pe copcă. O să-ţi ia cel mult *o zi.* Scrie odată nenorocitul ăla de final!

Cuvintele au răsunat în barul gol şi totul mi s-a părut deodată spectaculos de ridicol. Am început să râd, încet la început, apoi mi-am dat seama că nu mă mai puteam opri.
- Ce-i aşa de amuzant?
- Tu. Am gâfâit, ţinându-mă de burtă. Cum ţipi *la mine* să termin scenariul. Acum ştii şi tu cum e, în sfârşit.

BIA m-a privit ca şi cum ar fi crezut că, în sfârşit, mă convinsese.

Eu mi-am revenit, mi-am netezit rochia şi i-am spus:

- Haide acum, Ezra. E timpul să pleci.
- Nici gând.
- Ai auzit ce ţi-a spus.

M-am întors şi l-am văzut pe Ben stând lângă draperie.

- Asta nu-i deloc treaba ta, tată anost ce eşti! Du-te acasă. Privirea lui Ben s-a întunecat.
- Pleacă. Acum.
- De ce-i pasă ăstuia aşa de tare? m-a întrebat BIA. Nu te-a refuzat? Cel puţin, aşa suna povestea din relatarea despre întâlnirea ei amuzantă de la serbarea aia, i-a explicat el lui Ben.
- Ezra, nu face asta, i-am spus eu, încercând cu disperare să-l fac să tacă.
- Ştii tu, de la serbarea aia şcolară.

Cuvintele lui au umplut barul gol, făcându-l să pară sufocant de mic. Ben s-a întors spre mine, cu sprâncenele ridicate, întrebându-mă în şoaptă dacă era adevărat.

- Am fost furioasă pe tine, i-am şoptit şi eu. 0 scrisesem înainte...

înainte de căsuţa închiriată, înainte de Ziua îndrăgostiţilor când el mă salvase, înainte să fi dansat.

- Iar acum face parte din filmul meu, a spus BIA.
- Filmul *tău*? a spus Ben cu glas scăzut.
- El a folosit în scenariu relatările pe care i le-am trimis, dar *jur că* habar n-am avut că făcea asta.
- Mi-e de ajuns cât am auzit.

Expresia lui Ben era impenetrabilă atunci când privirea i-a alunecat către BIA.

- Deci, nu face parte din „filmul tău", ci dintr-al lui Evie. Tu l-ai furat. Eu m-am uitat la el, uimită. Nu mă acuza? BIA a dat ochii peste cap.
- Ea e o simplă asistentă, nu? M-a *asistat* pe mine. Asta-i meseria ei. S-a întors la sticla de prosecco. Şi chiar că pune trup şi suflet, dacă înţelegi ce vreau...
- *Infantil* nenorocit ce eşti!

M-am repezit la el, dar Ben mi s-a pus în cale.

- Nu merită, Evie.
- Nu-i nimic, Ben, am spus eu, sfredelindu-l cu privirea pe BIA. Pot să-i fac faţă. BIA a rânjit, încântat.
- Să ştii că da, a spus el, provocator, trântind sticla pe masă. Acum a venit rândul lui Ben să se repeadă la el.
- Haide, Tată Anost, arată-ne că nu eşti doar o muiere bleagă. Eu m-am băgat între ei.
- Ajunge! le-am strigat.

Dar BIA a început să se frământe în jurul meu, împingând umărul lui Ben.

- Nu fac asta cu tine, a spus Ben, fără intonaţie. Ieşi. Acum.

BIA l-a împins din nou, mai tare, de data asta. Eu am strigat atunci când Ben a alunecat înapoi, exact înspre tortul imens. S-a auzit o bufnitură, iar el s-a izbit de soclu. Toate cele opt etaje s-au clătinat.

Figurinele care se pupau în vârf s-au înclinat uşor într-o parte... şi s-au oprit. Eu am răsuflat uşurată.

- Bine, asta a fost prea aproape. Ezra, *chiar* trebuie să pleci. BIA l-a studiat pe Ben, gânditor.
- Ştii, e adevărat ce se spune despre roşcate, a spus el, nonşalant. Focoase rău. Păcat doar că n-am aflat dacă şi la pat e la fel de bună precum sărută - *uuuf.* Ben l-a doborât din lateral, ca la rugby.

O, Doamne, o, nu. Am văzut doar cum BIA a zburat pe spate, rotindu-şi amândouă braţele. L-a întins pe unul dintre ele în încercarea de a se agăţa de ceva, dar singurul lucru din spatele lui era tortul.

N-am putut decât să privesc cum braţul drept al lui BIA a intrat, cu umăr cu tot, în primul etaj al tortului.

A urmat un moment de linişte deplină, noi cu toţii fiind prea buimăciţi ca să mai reacţionăm. Apoi tortul a început să tremure în timp ce BIA încerca să iasă din el.

- Nu te mai mişca! Se poate să-l salvăm totuşi, am spus eu disperată. Cine ştie, dacă răsuceam tortul, puteam ascunde gaura uriaşă...

Ben i-a întins mâna lui BIA ca să-l ajute să se ridice.

- Haide, i-a spus.

BIA s-a prefăcut că-l apuca de mână, dar, în schimb, i-a aruncat în faţă cu o bucată mare din tort.

- Bun, a spus Ben, calm, ştergându-şi ochii de frişca.

Apoi s-a aruncat peste BIA şi s-au prăvălit amândoi pe spate, dărâmând tortul de pe soclu. Acesta a căzut pe podea cu un *pleosc!* răsunător.

ODoamneceseîntâmplăonununununu.

Amândoi au sărit în picioare, apoi s-au înşfăcat de umeri, alunecând şi dezechilibrându-se, şi s- au bătut în tortul năruit.

- Pentru numele lui Dumnezeu, încetaţi amândoi!

BIA a luat o turlă înaltă de vreo treizeci de centimetri, care făcuse parte din castelul de zahăr de pe tort, şi l-a lovit pe Ben peste spinare cu ea. Ben a ripostat luând tot etajul al doilea şi trântindu-i-l lui BIA în cap.

- Sunteţi bărbaţi în toată firea!

BIA a căzut la podea, zvârcolindu-se în tort, în timp ce Ben a cules nişte flori de zahăr şi a început să arunce cu ele în BIA. Acesta a prins cu ambele mâini turla cea mai mare şi a aruncat-o înspre Ben ca pe o suliţă. Ben a apucat-o de celălalt capăt şi l-a tras pe BIA în picioare. Icnind de efort, bărbaţii au început să tragă fiecare de partea lui de turlă până când aceasta s-a rupt în două, ambii rostogolindu-se pe spate, pe podeaua mânjită de tort. Ceva m-a izbit puternic în piept. *-O!*

Frişca rece mi-a alunecat pe sub rochie. *Ăsta e un dezastru apocaliptic.*

- Intraţi şi voi, e loc destul pentru toată lumea.

Vocea aceea de bărbat se auzea din spatele draperiei. Era DJ-ul. *Oare ce căuta acolo?*

- A sosit momentul ca domnul şi doamna Johnson să taie tortul. Şi ce mai tort, oameni buni! Să bată tobele, vă rog!

Vai de mine, nu!

Am încremenit toţi trei. Ben şi BIA pe podea, în mijlocul tortului distrus, iar eu -în picioare lângă
ei, imaginea vie a disperării.

Când draperiile s-au dat în lături, am închis ochii.

Trei. Doi. Unu.

- îmi explică şi mie cineva de ce sunt doi bărbaţi în mijlocul tortului meu de nuntă?
- O, nu, l-am auzit pe Jeremy spunând. Ăştia doi ar fi trebuit să iasă din tort, ca la petrecerile alea deocheate.
- Nu-i momentul să faci glume de-astea, l-a certat Maria, cu glas pierit.

Am privit. Toţi nuntaşii au întors capetele. Nu m-am putut uita în ochii prietenilor mei. Sarah ţinea cele două figurine, prinţul şi prinţesa, în mâini. Erau despărţiţi.

- Tu, a spus Sarah, toată numai furie oarbă, aruncând cu prinţesa în BIA. Pleacă de pe tortul meu şi de la nunta mea!

BIA a părut că voia să înceapă s-o vrăjească, dar s-a răzgândit. S-a ridicat, a înşfăcat o sticlă de prosecco de pe masă şi a pornit, bălăbănindu-se, înspre draperii. Jeremy i-a smuls cu greu sticla din mână şi l-a împins afară.

- Şi *tu,* a spus Sarah, îndreptând prinţul către Ben. A clătinat din cap.
- Tu ar fi trebuit să fii personajul cel bun.
- îmi pare nespus de rău, Sarah, i-a răspuns Ben, sărind în picioare şi alunecând puţin. S-a uitat peste tot, numai la mine nu. A încercat să scuture, cât de cât, glazura ce-l acoperea din cap până-n picioare, apoi şi-a dat seama că era zadarnic.
- Am să plătesc totul. Şi nu trebuie să-mi dai bani pe fotografii. îmi pare rău.

Anette a plecat de lângă Maria şi s-a dus la tatăl ei, ocolind bucăţile de tort care căzuseră de pe el. I-a întins mâna.

- Să mergem, a spus ea, grav, dând ochii peste cap către mulţime ca şi cum el ar fi fost un copil obraznic. Exact de-aia n-avem voie să mâncăm dulciuri înainte de culcare.

S-a râs puţin la gluma asta.

Cu umerii încovoiaţi şi aruncându-i lui Sarah o ultimă privire încărcată de regret, Ben a pornit şchiopătând, alături de fiica lui, în direcţia draperiilor. Singură acum, am dat ochii, în sfârşit, cu prietenii mei.

- Evie, a spus Maria. Cum ai putut?
- îmi pare rău..., am început eu.

Stricasem petrecerea lui Sarah. *Din nou.* Prietenii mei meritau o explicaţie. Şi totuşi, nu puteam să-mi iau ochii de la uşa pe care dispăruseră Ben şi Anette.

- Ploconelile mai târziu, mi-a spus Jeremy. Du-te după el acum.

Am întâlnit privirea lui Sarah, apoi pe cea a Măriei. Jeremy a dat draperia la o parte şi, sperând că Sarah şi Maria aveau să mă ierte, i-am zâmbit recunoscătoare şi am plecat înainte să mai poată spune cineva ceva.

Ben şi Anette erau la jumătatea holului, îndreptându-se către foaier.

- Ben, aşteaptă.

El n-a încetinit. Eu m-am grăbit să-i ajung din urmă.

- A fost o greşeală, a spus el, fără să se întoarcă. N-ar fi trebuit să venim aici. Mie mi s-a strâns stomacul. Anette l-a tras de mână.
- Tot ce s-a întâmplat azi a fost o greşeală? l-am întrebat eu.

Ben s-a oprit la uşile duble, cu capul plecat. Anette a ridicat capul către el.

- N-ar fi trebuit să accept să fiu fotograful nunţii lui Sarah, mi-a spus el.
- De ce nu? l-am întrebat.
- Pur şi simplu n-ar fi trebuit. Viaţa avea noimă înainte să te cunoaştem, Evie. Ne mergea grozav înainte să apari tu.
- *Tata,* a spus Anette.

El a deschis uşile şi au ieşit. Se *terminase.* Am fugit după ei în foaier.

- Tot ar trebui să redevii fotograf, să ştii, Ben, am strigat eu după el.

Un membru al personalului, aflat la recepţie, a dus un deget la gură, iar eu mi-am coborât vocea.

- Am crezut că prezenţa ta ca fotograf la nunta asta avea să te ajute să te întorci la ceea ce-ţi place să faci. Am vrut doar să te ajut.

Ben i-a făcut nişte semne lui Anette. Ea i-a răspuns, nervoasă, prin alte semne, însă tatăl ei i-a arătat, pur şi simplu, uşile prin care tocmai ieşiserăm. Ea a ridicat nervoasă bărbia şi a intrat înapoi pe acele uşi, iar nişte acorduri muzicale s-au revărsat în foaier înainte ca uşiie să se închidă în urma ei.

- N-ai voie să te bagi aşa în vieţile oamenilor, Evie.

Tot nu voia să stea cu faţa la mine, aşa că m-am dus eu în faţa lui, cu braţele încrucişate la piept.

- Vrei să vorbim despre asta? Bătaia aia de mai devreme? încercarea de a-l face pe BIA să-şi ceară scuze? Şi cum rămâne cu baloanele? Petrecerea burlăciţelor? N-am nevoie să-mi sari mereu în ajutor, Ben.
- Aproape că m-ai păcălit. Poate că, dacă n-ai fi fost atât de ocupată să cunoşti un bărbat cu care să n-ai, de fapt, de gând să începi o relaţie, ai fi avut timp să te concentrezi la lucruri mai importante.

M-am făcut stacojie la faţă şi am ridicat vocea.

- Ce anume te deranjează pe tine atât de tare la întâlnirile astea ale mele, Ben? Măcar eu fac ceva cu viaţa mea. Tu eşti blocat în rutină. Te duci la aceeaşi cafenea în fiecare duminică. îţi spui mereu că nu mai eşti fotograf, când e atât de clar că eşti. Şi ştii ce altceva mai eşti? Eşti un laş, Ben. N-ai curajul să-ţi asumi riscul de a iubi ceva, nici măcar atunci când acel ceva e chiar în faţa ta.

Am văzut pieptul lui Ben ridicându-se şi coborând iute, apoi a făcut un pas către mine.

- Ceva ce iubesc? m-a întrebat el cu glas scăzut.
- Da, i-am răspuns eu tulburată.
- Evie?

Era Maria, cu mânia de pe chip ceva mai domolită după ce ne-a văzut acolo împreună. Anette a venit în urma Măriei, târând după ea o geantă.

- Ţi-am adus aparatul, tată.

Cum Ben n-a răspuns, ea a făcut semnul pentru *OK.* El s-a scuturat şi s-a dus la ea, şi-a pus geanta pe umăr şi a luat-o de mână.

Au ajuns la uşile principale. Ben a ezitat pentru o clipă, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, apoi a deschis uşile şi au ieşit amândoi în noapte. Am simţit o mână caldă pe braţul meu. Era Maria. însă acum nu mă puteam uita la ea.

- Haide înapoi înăuntru, a spus ea.
- Nu pot. îmi pare rău că te-am minţit. îmi pare rău că am stricat totul. Mi-am şters ochii şi m-am dat înapoi. Petrecere frumoasă mai departe. Te iubesc. Te rog să le spui şi lor... Dacă întreabă, spune-le tuturor că-mi pare rău.

Capitolul 38. JEMS

INT: DORMITORUL DIN COPILĂRIE AL LUI EVIE

DUMINICĂ, 17 FEBRUARIE, 7.23

EVIE e băgată toată sub plapumă într-un pat mic de o persoană, lucrând la laptop. E înconjurată de batiste de hârtie. își verifică neîncetat telefonul, apoi, de fiecare dată, îl lasă jos. Se aude un ciocănit la ușă și intră mama lui EVIE, ducând o tavă pe care se află un ceainic și niște pâine prăjită cu gem.

I-am zâmbit vag mamei atunci când a intrat, rămânând cu ochii umflați pironiți în ecran ca să termin comanda pentru camionul de mutat. O anunțasem deja pe Jane că mă mutam la sfârșitul lunii. Ea se oferise să mă lase să plătesc chiria luna următoare numai după ce îmi găseam un nou loc de muncă, dar nu mai știam nici eu ce voiam. *Bine ai venit pe fundul prăpastiei, Evie!* Mama a pus tava pe vechea mea noptieră.

- Ți-am adus o gustare. Și niște ceai.

A turnat ceai în două cești, apoi mi-a pus farfuria în poală și mi-a întins ceașca, forțându-mă să mă ridic în fund.

- Eu cred că ar trebui să încerci să vorbești cu prietenii tăi, mi-a spus ea.

Am oftat, mușcând din pâinea prăjită. Stomacul mi-a chiorăit și mi-am dat seama că era primul lucru pe care-l mâneam în acea zi. Am devorat toată bucata.

- Nu vorbesc cu mine. Mamă, am distrus nunta lui Sarah și i-am mințit în legătură cu BIA.

îi spusesem mamei totul și trebuise, practic, să-i confisc abonamentul de autobuz ca să nu se ducă după el.

- Sarah abia m-a iertat după petrecerea burlăciițelor. N-o să mă ierte nici unul niciodată pentru asta. Nu merit.
- Ești sigură? m-a întrebat mama, mereu optimistă.

Mi-a scos puloverul și blugii din valiză și mi le-a așezat pe pat. Ca și cum asta m-ar fi încurajat cumva să mă schimb de pijama.

De când mă mutasem la Londra, astăzi era prima zi în care pe grupul JEMS fusese liniște.

- Sunt sigură, am spus eu, rupând în două cealaltă felie de pâine prăjită.

Mama a pus un sutien și o perie de păr peste hainele de pe pat, s-a uitat la mine, apoi a adăugat un deodorant și o periuță de dinți.

- Eu chiar cred că ar trebui măcar să încerci să vorbești cu ei. La urma urmei, ar fi nepoliticos să-i lași să aștepte.

Mi-au trebuit câteva secunde până să pătrund înțelesul spuselor mamei.

- Poftim? am întrebat.
- Mai ales când au făcut cu toții un efort atât de mare ca să ajungă până aici, a spus mama.

M-am dat iute jos din pat și mi-am luat hainele.

- Mamă!

1i

Am intrat în camera de zi și mi-am găsit prietenii înghesuiți pe canapeaua moale, de două locuri, a mamei, cu cești de ceai în mâini.

- Salut, le-am spus, încercând să zâmbesc.

Sarah era în mijloc, păstrând ceva din strălucirea de mireasă în cămașa elegantă și blugii bleu cu care era îmbrăcată. Jeremy m-a salutat dând din cap. N-am putut descifra expresia Măriei.

- Evie, mi-a spus Jeremy, formal. Intră. Cu toții avem ceva să-ți spunem. Nu durează mult.
- Pentru că zborul meu e foarte devreme mâine, a zis Sarah.

Am intrat sfioasă, cu stomacul bolborosindu-mi din cauza groazei. O auzeam pe mama în bucătărie, făcând mult zgomot ca să ne transmită ideea că ne acorda intimitate, deși zgomotul nu era atât de mare încât ea să nu poată trage cu urechea. Am căutat pe chipul Măriei indicii despre cum avea să decurgă totul. Cum nimeni n-a vorbit, m-am grăbit să umplu tăcerea.

- Știu cât am fost de îngrozitoare, le-am spus. Ar fi trebuit să vă spun despre BIA. N-ar fi trebuit să las lucrurile să meargă atât de departe ieri. Vă cer scuze. Ție, Sarah, și vouă, tuturor.
- Ai fost o prietenă groaznică, mi-a spus Sarah fără menajamente. Mi-ai distrus tortul. A trebuit să cumpărăm vreo douăzeci de checuri de la un magazin. Sora lui Jim a făcut restul fotografiilor de nuntă. Dar cel mai rău, a spus ea, cu voce mai blândă acum, e că am vrut ca *prietena mea cea mai bună* să fie prezentă la nuntă, Evie. *Ai plecat.*
- îmi pare nespus de rău, Sarah, i-am spus, revoltată de mine însămi. Am fost îngrozitoare. Absolut fără minte. Nu ți-am fost alături.
- Nu ne mai ești alături de luni bune, a spus Maria.
- Complet preocupată numai de-ale tale, a adăugat Jeremy.
- Și ne-ai *mințit,* a încheiat Maria.
- Știu, le-am spus, tulburată de expresiile lor jignite. N-am să mai fac. Și vă spun sincer că nu s- a întâmplat nimic între mine și BIA. Maria, ai văzut fotografia aceea cu mine pe covorul roșu. E destul de explicită.
- Cu toții am văzut fotografia, m-a asigurat Jeremy.
- Ar fi trebuit să vă spun adevărul, am continuat, devastată. Dar am știut ce aveați să spuneți. Și ați fi avut dreptate. Se terminase totul înaintea nunții lui Sarah, credeți-mă. N-am avut nici cea mai vagă idee că BIA avea să apară ieri. N-ar fi trebuit să-i vorbesc cu nici un chip. Ar fi trebuit să-l fac să plece imediat. M-am uitat la fiecare dintre prietenii mei. Știu că nu merit, dar... credeți că m-ați putea ierta vreodată?

Mi-am strâns tare brațele în jurul corpului, pregătindu-mă pentru ceea ce urma să aud. Erau familia mea. Nu știam ce m-aș fi făcut fără ei.

- Nu, nici vorbă, a spus Sarah, iar eu m-am străduit să nu izbucnesc în lacrimi, în timp ce gâtlejul îmi ardea.

Distrusesem totul.

Jeremy i-a dat un cot lui Sarah.

- Eram pregătiți să negociem. Să nu-ți vorbim. Tu să plătești băuturile tuturor timp de un an. Tot tacâmul, a spus Jeremy.

A zâmbit imperceptibil.

- Am făcut o listă.
- Atunci ne-a sunat mama ta, mi-a spus Maria.
- Ea ne-a explicat totul. Știm ce ți-a făcut zdreanța aia cu scenariul, a spus Jeremy, uitându-se la Sarah. Din întâmplare, tot ăsta e numele pe care i l-am dat și chestiei ăleia pe care m-ai obligat s-o port la nuntă.
- Mai știm și că ți-ai dat demisia, mi-a spus Sarah, ignorându-l. Și că te muți înapoi la mama ta. Și-a încrețit nasul. Astfel, ne-a fost tare greu să-ți mai purtăm pică.

M-am holbat la ei, neîndrăznind să sper. -Asta înseamnă că...
- Treci încoace! mi-a ordonat Jeremy.
El şi Maria s-au ridicat în picioare. Ea mi-a întins braţele, cu ochii umezi. A urmat o pauză.
- Bine, a spus Sarah, ridicându-se şi ea. Deşi trebuie să plăteşti tortul. M-am trezit în mijlocul unei îmbrăţişări de care aveam nevoie de mult timp.
- Ei, oameni buni, am spus, cu gura îngropată în părul cuiva. M-aţi făcut să mor de groază pentru o clipă.
- Ştim, a spus Jeremy.
M-au tras lângă ei pe canapeaua mică.
- Vă mulţumesc că-mi sunteţi alături. *Din nou,* am spus. Ştiu că e greşeala mea că v-am ascuns unele lucruri, dar chiar dacă ne-am mai văzut - mi-a fost nespus de dor de voi.
- Evie Doris Summers, a spus Maria pe un ton care nu suporta contrazicere. Bineînţeles că suntem aici. Laşi totul baltă atunci când prietenul tău are nevoie de tine.
Lacrimile pe care mi le înăbuşisem au început să-mi curgă. Mă concentrasem atât de mult pe ceea ce dorisem încât nu le fusesem alături prietenilor mei. Cu toate astea, ei erau acum lângă mine.
- Să vezi ce-o să fie la gura mea dacă-l mai văd pe ăla vreodată, a spus Maria ameninţător şi cu fulgere în priviri. Crede că-ţi poate fura pur şi simplu scenariul şi îl poate da drept al lui. Ce *nesimţit* arogant!
- E mai rău de-atât, a spus Sarah. E încă un bărbat care şi-a însuşit munca unei femei de parcă nici n-ar conta. Şi contează, a adăugat ea, uitându-se la mine. Deci, ce facem?
- Nu ştiu încă, am mărturisit eu. Le-am spus lui şi lui Monty că merit să mi se recunoască munca, şi m-au refuzat amândoi.
- Poate că nu ei ar trebui să decidă, a zis Sarah cu o voce suavă, care nu-i era caracteristică.
- Orice te-ai hotărî să faci, mi-a spus Maria luându-mă de mână, suntem foarte mândri de tine. Ai început să scrii din nou, iar nesimţiţii ăia nu te pot priva de victoria asta.
Am râs, ştergându-mi ochii cu mâneca.
- Nu intenţionez să-i las.
Jeremy a băgat mâna într-un sac de pânză de lângă canapea.
- Am mai venit aici dintr-un motiv, mi-a spus el, punând ceva pe masă. Aparatul foto al lui Anette.
- Trebuie să-ţi arătăm ceva, a spus Maria.
Sarah a pornit aparatul şi a apăsat butonul de redare. în imagine a apărut Anette. Purta rochiţa roşu cu alb cu care fusese îmbrăcată la nuntă şi privea peste umăr. S-au auzit vocile lui Ben şi a mea, ţipând furioase dincolo de uşile din spatele ei.
„Bună, Evie, sper că vei găsi asta, a spus ea cu voce şoptită, venind mai aproape de obiectiv. „Trebuie să mă grăbesc, dar am vrut să-ţi spun ceva. E vorba de tata, Benjamin Michael Williams.
l-a pronunţat numele întreg. Jeremy şi-a scos telefonul.
„Iată, ideea e că noi am fost trei. împreună, şi am colindat toată lumea. Pe urmă s-a întâmplat ceva rău şi am rămas doar doi. Lucrul ăla rău l-a speriat pe tata. N-a vrut să se mai repete, aşa că s-a terminat cu aventurile. Astfel fiica lui minunată era în siguranţă, dar, după un timp, el a uitat că viaţa însăşi e o aventură extraordinară." Anette a arătat cu degeţelul în obiectiv. „Asta eşti tu, Evie. Tu eşti aventura."
Şi-a întors, brusc, capul într-o parte. M-am auzit, foarte clar, ţipând: *„Eşti un laş, Ben!”*
M-am înroşit. Jeremy a ridicat o sprânceană.
„O-o. Trebuie să plec. Nu uita: Benjamin Michael Williams."
Ecranul s-a înnegrit.
Am rămas cu ochii la el preţ de-o clipă. Maria m-a cuprins cu un braţ, lăsându-mă puţin să procesez.
- Vrei să-l caut? m-a întrebat Jeremy. Maria ne-a cerut să aşteptăm decizia ta.
Voiam asta? Se putea să nu-l mai văd pe Ben niciodată. *Şi atunci, ce anume mai voiam să ştiu?* Am încuviinţat din cap. Jeremy mi-a arătat telefonul şi ne-am înghesuit cu toţii în jurul lui. El găsise deja o pagină de web numită *Benjamin Michael Williams - Fotografie.* Acolo erau mai multe dintre imaginile acelea geniale, care îţi tăiau răsuflarea, din care mai văzusem.
- A expus în galerii din toată lumea, la uite ce preţuri au! a spus Jeremy. Prietenele mele m-au dat la o parte ca să le poată admira.
- Evie, mi-a spus Jeremy pe un ton reverenţios, iubitul tău e bogat. S-au uitat cu toţii la mine.
- Nu e iubitul meu, le-am spus. Vorbesc serios!
- Nu pot să cred! a exclamat Sarah. *Acest* Benjamin Michael Williams mi-a făcut fotografiile de nuntă!
- Nici n-ai ştiut cine e până acum un minut, i-a spus Jeremy.
- Şi totuşi, s-a împăunat Sarah. A pus o mână pe piciorul meu.
- Evie, într-o bună zi s-ar putea chiar să te iert că mi-ai distrus tortul, mi-a spus ea cu generozitate.
- Mulţam, Sarah.
Jeremy a continuat să caute prin telefon, apoi s-a oprit brusc.
- Sunt aici nişte articole, a spus el pe un ton serios.
- Ce e?
- Sunt despre soţia lui.
- Vreau să văd, am zis eu.
Mi-a întins telefonul. *Tragedie în Alpi.* Articolul era din urmă cu mai bine de trei ani. Citindu-l, am găsit ultimele piese din puzzle-ul lui Ben. Chloe şi Anette îl însoţiseră într-o călătorie de lucru. Ben urcase în munţi în ziua evenimentului; Chloe şi Anette rămăseseră în satul unde era cazată echipa. Ben întârziase, iar Chloe şi Anette ieşiseră să ia cina. Nu fusese vina nimănui. Traversau o stradă, când un Jeep a derapat spre ele, frânele devenind inutile pe polei. Martorii au spus că Chloe a reuşit s-o împingă pe Anette înainte ca maşina s-o lovească pe ea. A murit pe loc. Ben a aflat abia când s-a întors, câteva ore mai târziu.
Tata murise pe drum, când se îndrepta spre locul în care erau proiectate filmele mele de scurtmetraj. Nu fusese vina mea, acum o ştiam, şi totuşi, ăsta era unul dintre motivele pentru care mă oprisem din scris. Chloe murise în timp ce Ben fotografia. De aceea se oprise. Până când eu îi dădusem impulsul de a reîncepe.
- L-am făcut laş, am spus eu, împietrită, iar Jeremy mi-a luat cu blândeţe telefonul dintre degetele tremurânde. l-am spus nişte lucruri tare urâte. De neiertat.
Prietenii mei m-au strâns în braţe.
- Aşa e. Dar cu intenţii bune, a spus Sarah.

- Mulţumesc, Sarah, i-am zis, ştiind că şi intenţiile ei erau bune.
- Ce-ai să faci acum? m-a întrebat Maria.
- Cum m-aş putea aştepta să mă ierte?
- Tu ştii părerea mea despre dragoste, mi-a spus Jeremy, desprinzându-se din îmbrăţişare. Poţi păstra toate florile şi cutiile de bomboane de ciocolată în formă de inimioară. Dar când un bărbat vine să-ţi desfunde closetul, *asta* e iubire adevărată.
- Ce vrei să spui? I-am întrebat, trăgându-mi nasul.
- S-ar putea să te surprindă, mi-a răspuns Jeremy.

11

După ce prietenii mei au plecat, m-am ghemuit pe canapeaua mamei, cu aparatul foto al lui Anette în braţe. L-am pornit din nou, curioasă să văd fotografiile pe care le făcuse ea la nuntă, întrebându-mă dacă era vreuna cu mine şi cu Ben înainte ca totul să o ia razna atât de rău. Probabil că am derulat înapoi, la începutul cârdului de memorie, pentru că fotografia care a apărut pe ecran fusese făcută în urmă cu câţiva ani. în ea erau Anette, Chloe şi Ben, râzând în obiectiv. Părul lui Chloe era mai deschis la culoare decât cel al lui Anette, dar zâmbetele li se asemănau. Arătau atât de fericiţi, fără habar că familia lor avea să fie supusă unor schimbări dramatice.

Erau la cafeneaua Gil's. Mâinile mi s-au înmuiat precum ceara, nemaiputând să ţin aparatul. Mama şi-a vârât capul pe uşă.

- E prea devreme pentru prăjitură?
- Da, i-am spus eu.

Ea mi-a dat o farfurie cu o negresă mică pe ea şi s-a aşezat lângă mine, pe canapea. A ridicat un braţ, ca să mă pot lipi de ea. Ne-am uitat amândouă la fotografie.

- Ce familie frumoasă, a spus ea.
- Am fost oribilă cu el, i-am zis. L-am acuzat că era blocat în rutină. Nici măcar n-am vorbit serios, chiar deloc. îmi plăcea să fim împreună şi să luăm micul dejun la Gil's. De ce am spus asta?

Ea a luat negresa şi a muşcat din ea.

- Uneori după ce ai avut o traumă, încerci să controlezi ce poţi pentru ca ea să nu se mai repete.
- Tu n-ai făcut asta, i-am zis eu.

Canapeaua era acoperită cu un pled făcut de ea. Lângă peretele din spate era o claviatură la care ea repeta pentru lecţii. Negresa era după o reţetă pe care o învăţase la cea mai recentă şedinţă de la cursul de gătit. De când îmi puteam aminti, mama încerca mereu lucruri noi, era mereu în mişcare, nu se oprea niciodată.

- Ba da, într-un fel, mi-a spus ea. Am făcut tot ce-am putut ca să mă asigur că, după moartea tatălui tău, orice schimbare din viaţa mea era făcută de mine. Numai şi numai de mine. A ajutat, dar mi-a şi luat mult timp să mă împac cu gândul că aveau să existe mereu lucruri pe care să nu le pot controla. Tu va trebui să înveţi să
accepţi asta.

M-am gândit la viaţa mea de dinainte de înţelegerea cu BIA; la cât timp dedicasem muncii, având un serviciu pe care-l iubeam şi-l detestam în egală măsură. La cum aveam aceiaşi prieteni, pe care îi iubeam, însă nu încercasem să-mi fac unii noi la Londra. La cum riscasem cu mult mai puţin după ce se terminase relaţia mea cu Ricky. La cum mă oprisem din scris după ce Monty îmi spusese că nu eram talentată.

- După moartea tatei am ales calea lui Ben, nu-i aşa?
- Of, iubito. Cu toţii ne străduim să facem faţă greutăţilor şi să mergem mai departe. Dar eu am sperat ca, într-o zi, să te deschizi din nou în faţa vieţii. Vreau doar să fii fericită şi am sentimentul că în aceste ultime luni ai fost mai fericită decât te-am văzut eu de multă vreme. Schimbarea poate fi un lucru foarte bun.

Mi-a oferit restul de negresă, iar eu l-am luat.

- încă îmi doresc să pot schimba ceea ce i-am spus lui Ben ieri, am mărturisit eu. Dar nu pot să nu cred că el chiar are nevoie să-şi asume riscuri din nou. Crezi că are să poată să înveţe vreodată să facă asta?
- Cine ştie? a spus mama. Poate că a făcut-o deja. **Maria:** Te-ai decis ce faci cu scenariul?

Evie: Da. S-a dovedit a fi o decizie uşoară până la urmă

Jeremy: Şi Văduvul Sexy?

Evie: Şi el

Maria: O să fie bine

Evie: Ştiu. Dar ajută mult să ştiu că-mi sunteţi cu toţii alături. Mă faceţi să mă simt foarte norocoasă

Sarah: Ce drăguţ, dar tot îmi plăteşti tortul

Capitolul 39. Finalul

INT: SALA DE ŞEDINŢE, Casa de Producţie Intrepid

LUNI, 18 FEBRUARIE' LA PRÂNZ

MONTY, BI A şi SAM-ŞI-MAX sunt aşezaţi la capătul unei mese lungi. Toţi pereţii sunt de sticlă, aşa că se poate vedea în încăperea alăturată, unde sunt fotolii rotunde colorate, oameni jucând minifotbal de masă şi un automat de cocktailuri. Cei din sală au câte o copie a scenariului. MONTY pare încrezător. BIA are ochelari de soare la ochi. Uşa se deschide şi intră EVIE.

- ... doar un pic cizelat, atâta tot, dar cred că putem fi de acord că această versiune e mult mai acceptabilă.

Văzându-mă, Monty a tăcut. S-a chinuit să-şi afişeze pe chip zâmbetul ăla relaxat al lui, deşi din ochi îi ţâşneau săgeţi de foc în direcţia mea. Mi-am dat seama că încerca, disperat, să priceapă ce căutam eu acolo.

BIA şi-a lăsat bărbia în piept, coborându-şi puţin ochelarii ca să mă privească, de parcă nu i-ar fi venit să creadă ce tupeu aveam, **I**-am înfruntat privirea, provocându-l, dar el şi-a aranjat doar ochelarii la loc şi s-a lăsat pe spate în scaun, privind în tavan. Nu se bărbierise de câteva zile şi purta o şapcă de firmă, dar care tot nu i se potrivea.

Sam-şi-Max, pe de altă parte, erau numai zâmbete, bucurându-se de apariţia mea şi invitându- mă să iau loc.

- Ai nevoie de ceva, Evelyn? m-a întrebat Monty, ca şi cum l-ar fi stânjenit cumva prezenţa mea acolo.
- Ea a venit ca să discutăm finalul, a spus unul dintre producători, lăsându-se pe spate în scaun şi punându-şi degetele întrepătrunse pe piept. Ne-a trimis ieri un e-mail în care ne-a spus că are o soluţie, una pe care a discutat-o deja cu voi. Suntem numai urechi.

Expresia de pe chipul lui Monty era pură uşurare, *l-a venit mintea la cap,* părea a spune.

- De fapt, am spus eu, cu inima bătându-mi tare, dar hotărâtă, am venit să discutăm tot scenariul.
Uşurarea a devenit ceva între panică şi nesiguranţă, înainte să le ia locul calmul profesional.
- Mă tem că e vina mea, a spus Monty, suav. **I**-am dat nişte responsabilităţi suplimentare şi i s- a suit la cap. Evelyn, asta nu mai e grija ta. Genul ăsta de comportament este exact motivul pentru care te-am concediat.
- Nu mai lucrezi pentru agenţie? a întrebat unul din producători, fixându-mă cu privirea. - Sunt...
- A fost pusă pe liber, a spus Monty întrerupându-mă.
Sam-şi-Max s-au privit unul pe celălalt. Unul dintre ei şi-a pus coatele pe masă şi şi-a împreunat degetele.
- Atunci cred că ne întrebăm cu toţii ce cauţi aici.
Monty m-a privit de pe partea cealaltă a mesei cu o satisfacţie sălbatică şi a zis:
- De ce ne mai pierdem timpul? Să chemăm paza imediat. Eu m-am ridicat. Era acum oh niciodată.
- Sunt aici pentru că acela e scenariul meu, am spus, luând un exemplar. Calmul din vocea mea m-a surprins. Eu l-am scris. Şi ar trebui să aibă numele meu pe el.
Fostul meu şef s-a făcut vânăt.
- Chemaţi paza! O fac eu, nu?
S-a dus la uşă şi a deschis-o, nervos.
- Aşteaptă.
Monty s-a uitat, agitat, să vadă cine vorbise. Era BIA. Se ridicase în picioare, cu ochelarii de soare în mână.
- Spune adevărul.
Ce? BIA părea că mai avea puţin şi vomita, dar a rămas neclintit în picioare.
- Nu fi aşa de modest, Ezra, a spus Monty cu voce piţigăiată. Poate c-ar fi bine să iei o pauză. Toate numele mari fac asta, n-ai de ce să te jenezi. Poţi începe imediat.
- Scenariul e al lui Evie. Eu, cel mult, am asistat-o. A reuşit să zâmbească; arăta dureros de infantil. Şi n-am făcut-o prea bine.
Sam-şi-Max erau încruntaţi. S-au uitat unul la celălalt, comunicând în tăcere.
- E obosit. Termenul de predare l-a istovit. Nu ştie ce spune, a zis Monty, sprijinindu-se pe jumătate de uşă. Scenariul ăla, a spus el, arătând la paginile din mâinile mele, are pe el numele unui scenarist premiat cu Oscar, aşa cum aţi vrut, nu pe cel al unei *asistente*. S-a uitat la producători. Nu asta contează aici?
- Dacă aveţi nevoie de dovezi, am zis eu, vă spun cum ar fi trebuit să se termine.
- Paza! a strigat Monty, scoţând capul pe hol.
- Stai jos, Monts, bătrân prost ce eşti, s-a răstit BIA. Scenariul e al lui Evie, şi ştii şi tu asta. Ea l- a scris.
Li s-a adresat apoi producătorilor:
- Toată căldura aceea care v-a plăcut? Toate personajele? *Vocea proaspătă* de care nu vă mai săturaţi? Toate sunt ale lui Evie. Puteaţi să-mi daţi şi încă trei ani, că tot n-aş fi realizat ceva nici pe jumătate la fel de bun ca ceea ce a făcut ea în trei luni. Are un talent înnăscut. Doar că un nemernic i-a furat cuvintele fără ca ea să ştie.
- E clar că şi-a făcut treaba bine, a încercat Monty, refuzând să cedeze. V-a convins să credeţi că ea a făcut munca grea. Eu vă întreb, poate cineva cuantifica ajutorul pe care îl primesc scenariştii?
-Am toate e-mailurile, Monts, i-a spus BIA. S-a întors către producători.
- Vă trimit tot ce mi-a trimis. Veţi vedea că eu am folosit cam tot ce-a scris ea, cuvânt cu cuvânt. Vă voi returna şi banii. Oricum era momentul să mă mai restrâng.
în cele din urmă, BIA s-a uitat la mine.
- Dacă mai contează, Evie, să ştii că-mi pare rău.
Sinceritatea lui nu compensa în totalitate ceea ce făcuse, dar am încuviinţat din cap. BIA a mimat că punea jos un microfon, şi-a aşezat ochelarii din nou pe nas şi a plecat. Ochii lui Monty erau fixaţi pe spatele clientului său care pleca. îi căzuse faţa. Sam l-a privit în ochi pe Max, apoi a răpăit cu degetele pe masă şi, după o pauză apăsătoare, Max a dat din cap.
- Finalul, mi-a spus Sam. La ce te-ai gândit?

li

- Evie, mi-a spus Max, invitându-mă înapoi în sală.
După ce predasem o versiune a scenariului în care povestea asistentei avea un final fericit, ei mă rugaseră să ies până discutau despre opţiunile pe care le aveau. Expresia înfrigurată de pe chipul lui Monty era derutantă.
- Noi nu ne alegem partenerii cu uşurinţă, a început Sam. Am vrut numele lui Ezra Chester pe următorul proiect al Casei de Producţie Intrepid.
Am dat din cap. La asta mă aşteptam.
- Dar nu-i mai puţin adevărat că adorăm acest scenariu. Speranţa mi s-a ivit în suflet, aproape dureros de intensă.
- Iar noi am început această afacere asumându-ne riscuri, a spus Max. Am ales numele de „Intrepid" dintr-un motiv întemeiat, pentru că suntem nişte cutezători.
Mi-au zâmbit amândoi. Am dat mâna cu Sam.
- Bine ai venit la Intrepid, Evie. Suntem siguri că vestea că am adus un talent feminin tânăr pentru comedia noastră romantică va fi primită cu bucurie.
Eu abia mai puteam respira. într-o clipită, maldărul acela de hârtii de pe masă a devenit un viitor pe care nu îndrăznisem să mi-l imaginez. Şi exista o persoană cu care îmi doream cel mai mult să mă bucur de asta. Monty dădea din cap, furios.
- Ce publicitate mai bună am putea cere decât „asistenta a scris scenariul filmului"? E o adevărată poveste despre visurile care devin realitate.
- Va trebui să vorbim cu agentul tău.
- Am ştiut dintotdeauna că are talent. Eu am fost cel care a descoperit-o, să ştiţi. Nu trebuie să mă întrebaţi de două ori. Monty a râs, fluturându-şi mâna. Da, Evelyn, te voi reprezenta. Iar la William Jonathan Montgomery & Fiii vei fi clientul nostru numărul unu. Tratament de vedetă.
- Mulţumesc, le-am spus eu producătorilor, acest cuvânt având atâta greutate că aproape m-a cocoşat. Dar eu mă reprezint singură.
- Doar nu vorbeşti serios, Evelyn, s-a oţărât Monty. Asta ţi-ai dorit mereu. îmi amintesc ce spuneai acum mai mulţi ani. Eu sunt agentul tău de vis. Nu poţi refuza aşa ceva.
M-am uitat la el.

- Poate că am fost un pic cam pripită mai demult, am spus eu. Şi cu asta, Monty s-a făcut mic în scaun, înfrânt.

Evie: Dragilor... ia ghiciţi cine o să fie, în sfârşit, agent. Deşi am doar un client

Sarah: Nu pot ţine pasul. Am crezut că putem deja să încetăm cu toţii să ne mai prefacem că nu vrei să fii scenaristă, nu?

Maria: spune-mi că ai făcut-o!! Aljsdkajdklajs!!

Jeremy: Haide, Evie, suspansul o ucide pe Maria

Evie: Am făcut-o! Numele meu va fi pe scenariu. Sunt scenaristă!

Maria: Bravo, dragă

Jeremy: *,■■ *,■■ Sarah: ÎN SFÂRŞIT **Evie:** Mai am încă un lucru de făcut

Capitolul 40. Dubla Unu Doi Trei la Gil's

INT: GIL'S

DUMINICĂ, 10 MARTIE, 10A.M.

EVIE intră în cafenea, căutându-şi, din priviri, locul ei obişnuit. Acolo stau nişte necunoscuţi. Ea îşi muşcă buzele şi se duce la bar. XAN e de serviciu.

M-am aşezat la coadă, privind din când în când împrejur, din reflex, după două chipuri cunoscute. De trei duminici încoace nu mai ştia nimeni nimic de ei. Mai veneau uneori în cursul

săptămânii, mi-a spus Xan, dar în ultimul timp nu-i mai văzuse deloc. însă eu venisem la fiecare

sfârşit de săptămână, comandasem ciocolată fierbinte şi aşteptasem. Pentru orice eventualitate.

Eşti blocată în rutină. Te duci la aceeaşi cafenea în fiecare duminică.

Ben nu răspunsese la nici unul dintre mesajele mele, aşa că încercasem să-l sun, dar intrase mereu mesajul din căsuţa vocală: „Numărul acesta nu e disponibil momentan". Ceea ce însemna, probabil, că toate mesajele mele fuseseră trimise în van.

Sosise momentul să mă împac cu ideea că Ben şi Anette nu mai veneau aici.

- Trei ciocolate fierbinţi? m-a întrebat Xan.
- De fapt, am spus eu, azi vreau doar un cappuccino la pachet.

M-am dus la capătul barului ca să aştept, încercând să spulber tristeţea care se aşternuse pe mine precum un văl de nea. Aveam atâtea motive de bucurie. Ultimele săptămâni fuseseră ameţitoare. Semnasem contractul cu Casa de Producţie Intrepid (după câteva runde serioase de negocieri, desigur). Ei dăduseră undă verde scenariului. Eu îl cizelasem până la perfecţiune, în stilul în care lucrasem vreme de ani întregi la agenţie. După ce l-am terminat mi-am dat seama, în sfârşit, de ce editarea fusese cea mai bună latură a fostei

mele slujbe. Doar aşa fusesem cât se putuse de aproape de scris. Aveau să-mi lipsească scenariştii, dar plecarea de la agenţie fusese ca şi cum aş fi eliberat o răsuflare pe care nu-mi dădusem seama că mi-o ţinusem.

Banii pe care îi negociasem pentru scenariu erau îndeajuns de mulţi ca să-mi cumpăr un loc al meu unde să mă mut, dacă aş fi vrut. îi plătisem lui Jane chiria până la sfârşitul lunii, dar acum aveam alternative. Viitorul era plin de posibilităţi; nu trebuia decât să fac primul pas. La urma urmei, scenariştii puteau locui oriunde. Chiar şi în Sheffield. Mă puteam duce acasă. Şi totuşi, nu o făcusem încă. Singurul lucru pe care îl făcusem fusese să-i cumpăr mamei un câine pe care, în onoarea lui Ziggy (adică a celei mai bune părţi a lui BIA), ea îl numise David.

- Cappuccino pentru tine, Evie, a strigat Xan. A împins un pahar de carton pe tejghea. -Xan, e gol.
- Da? a spus Xan, făcând ochii mari.

Frustrată, am scos capacul ca să-i arăt. Dar în pahar era ceva împăturit. L-am scos. Era un bilet de cinema pentru filmul *Brick Park* la cinematograful Prinţul Charles din Soho, pentru ziua aceea, la prânz.

Capitolul 41. O întâlnire amuzantă

EXT: CINEMATOGRAFUL PRINŢUL CHARLES, CARTIERUL

SOHO

DUMINICĂ, 10 MARTIE, LA PRÂNZ

EVIE priveşte în sus la tabela de afişaj albă de deasupra uşilor de sticlă. Pe ea scrie cu litere de-o şchioapă: BRICK PARK - NU MAI SUNT BILETE. Se încruntă, apoi intră în foaier şi se duce la ghişeu. Când arată biletul angajaţii îşi dau ghionturi, zâmbind, iar câţiva chiar se ridică puţin pe vârfuri ca s-o vadă. Unul dintre ei o invită să-l urmeze pe scări în jos. Am coborât scările în urma băiatului, întrebându-mă dacă îmi imaginasem reacţia produsă de intrarea mea. Poate că echipa de acolo, asemenea mie, era curioasă să-i vadă pe ceilalţi fani ai lui Dorothy Taylor. Eram extrem de puţini. Am fost uimită, dar impresionată atunci când Xan îmi dăduse biletul. Am încercat să-mi amintesc când îi spusesem eu lui că îmi plăcea acel film.

- Ştiu că voi iubiţi filmele clasice celebre, i-am spus băiatului, întinzându-i biletul. Dar nimeni n-a mai auzit de filmul ăsta. *Nimeni.*

-Veţi fi surprinsă. Băiatul a deschis uşile sălii. Luaţi-o pe acolo. Toate locurile erau goale.

- Dar, oare, nu se epuizaseră toate biletele? am întrebat eu.
- Ba da, mi-a răspuns băiatul, închizând uşile în spatele meu.

M-am aşezat la locul meu, alegând unul central, adică cel mai bun loc din care să mă bucur de imagine şi de sunet. Deşi eram prima în sală, luminile s-au stins imediat. Mi-am dorit să fi avut inspiraţia să-mi fi cumpărat nişte floricele de porumb.

Mi-au trebuit câteva secunde ca să înregistrez imaginea care a apărut pe ecran. Eram eu.

Ce. Mama. Naibii?

Am privit împrejur, dar tot singură eram.

Fotografia fusese făcută la Gil's. Eu eram la laptop, cufundată în ceea ce scriam acolo. Cineva a păşit în faţa ecranului.

- Salut, a spus Ben.
- Salut, i-am răspuns eu.

Părul lui negru şi des era ondulat şi răvăşit. Purta un tricou pe sub geacă. Nici urmă de cămaşă.

- Ce-i asta, Beri?
- Trebuia să-ţi spun ceva.
- Am tot mers la Gil's. Mi-ai fi putut spune acolo. Doar că pe tine nu prea te-am văzut, am spus eu.

- Am muncit, mi-a răspuns Ben. Spre deosebire de vechea mea îndeletnicire, cea nouă presupune să călătoresc mai mult.
- Ţi-am scris mesaje.
- Ştiu. Se pare că Marc preferă şi acum şedinţe foto în locuri aproape fără semnal. -Tu... M-am oprit, dându-mi seama ce însemna asta. Ai riscat.
El a zâmbit.
- Cineva mi-a spus că eram blocat în rutină. S-a dovedit că muştruluiala pe care am primit-o de la o domnişoară de onoare după ce am distrus nunta prietenei ei a fost exact lucrul de care aveam nevoie.
- De ce ne aflăm aici, Ben? l-am întrebat, începând să mă strecor printre scaune.
- Am zis că e mai bine faţă în faţă.
- Ce e mai bine?
- Să-ţi spun ce simt cu adevărat pentru tine. M-am oprit pe trepte.
- Dar eu ştiu ce simţi, am spus. Mi-ai spus-o foarte limpede atunci când ai crezut că te-am atras într-o întâlnire amuzantă.
- Am fost un idiot, mi-a răspuns el. Când ai spus că toate întâlnirile acelea erau pentru slujba ta, că nu trebuiau să fie reale... M-am temut că dacă aş fi fost şi eu subiectul uneia, poate că pentru tine n-ar fi fost totul atât de real cum ar fi fost pentru mine.
De aceea nu voise Ben să se implice în întâlnirile mele amuzante?
- Astfel de întâlniri sunt un lucru serios pentru tine?
- Cutremurător de serios.
Mie îmi zvâcnea inima în gât pe când am început să urc treptele, una câte una.
- Cum rămâne cu toate cele pe care mi le-ai spus la nuntă? am insistat eu.
- M-am purtat ca un prost. Tocmai distrusesem tortul de nuntă al prietenei tale, că m-am şi găsit să mai spun nişte tâmpenii. De genul că viaţa avea mai multă noimă înainte să te cunosc pe tine. Adevărul e că, dimpotrivă, de multă vreme lucrurile nu mai fuseseră atât de limpezi pentru mine. îmi pare rău, Evie.
în tot timpul în care îmi dorisem să fi putut schimba ceea ce-i spusesem, nu mă gândisem niciodată că şi el dorise să-mi spună cu totul altceva.
- După felul în care m-am purtat, Anette a crezut că era nevoie să găsesc ceva care să te convingă. M-am priceput întotdeauna mai bine la fotografii, a încheiat el făcând un gest către ecran.
Acolo a apărut o nouă imagine, iar eu m-am oprit în loc. Asta era cu Anette şi Ben, cu limbile scoase în spatele meu în timp ce scriam de zor ceva la laptop, absorbită. Următoarea imagine era cu Ben şi cu mine. Eu mă uitam la ceva de la celălalt capăt al cafenelei, iar Ben... Ben se uita ţintă la mine. în următoarea, eu ridicam aripioarele pe care era desenat steagul Marii Britanii, spunând că ştiam cum să le repar, iar chipul lui Ben era plin de admiraţie. Acelea erau toate fotografiile pe care le făcuse Anette cu noi în ultimele trei luni. Toate, mai puţin cea în care eu stăteam lângă un stâlp de iluminat de pe stradă, ţinând o umbrelă roşie, în ploaie. Cea făcută de Ben. Nu pozasem în ea, iar părul îmi stătea înfoiat. Şi eram frumoasă. Ultima fotografie era de la nuntă. Eu şi Ben, dansând. Aveam capul înclinat către el. El mă ţinea aproape. Colţul gurii lui era ridicat într-un zâmbet şui provocat de ceva ce spuneam eu, de parcă am fi fost doar noi doi în toată sala aceea. Privirea din ochii lui Ben era aproape ca şi cum...
- Conform spuselor unei anumite băgăcioase în vârstă de şapte ani, a spus Ben, n-am fost în stare să-ţi spun pur şi simplu că te iubesc.
Mi-am luat privirea de la fotografie. -Tu... ce?
- Te iubesc, a spus el, simplu. Ben mă iubea?
- Felul în care te înţelegi cu Anette. Căldura ta. îndărătnicia ta. Bunătatea ta. Pasiunea ta. Părul tău... *Mai ales* părul tău. înclinaţia ta de a te face de râs în public.
Din nou acel zâmbet. Acela care arăta doar pe jumătate format, însă pentru un cunoscător al zâmbetelor lui Ben, era totul.
- Şi pentru cât eşti de curajoasă. Te iubesc, Evie Summers. Ben *mă iubea.*
Era ceva la imaginea mare de pe ecran care făcea dificil să pun la îndoială asta.
- M-am gândit că, după toate cele întâmplate, meriţi propria întâlnire amuzantă.
îşi amintise. Cât timp trecuse de când îi descrisesem acest moment? Cinematograful. Filmul. Nu-mi imaginasem niciodată că singura cealaltă persoană din cinematograf ar fi putut fi el.
- Ai rezervat tot cinematograful?
- Am auzit că o comedie romantică bună trebuie să conţină şi un gest impresionant, a spus el. Am pus piciorul pe ultima treaptă.
- Stai să văd dacă am înţeles bine, Ben. După ce luni întregi ai evitat să iei parte la una dintre întâlnirile mele amuzante, ai organizat tu însuţi una?
- Exact.
Am început să păşesc pe mochetă, îndreptându-mă către el.
- Şi deşi nu ştii încă dacă şi eu simt la fel, eşti aici, dispus să-mi spui că mă iubeşti?
- Am hotărât să-mi mai asum un risc, a spus el. Am ajuns în faţa lui.
- Atunci ar trebui să ştii, am spus eu, privindu-l în ochi, că a meritat tot efortul.
- Evie, mi-a spus Ben grav. Mi-aş dori să te sărut acum.
- Ţi-a spus cineva vreodată - am râs - că vorbeşti prea mult?
El şi-a pus o mână pe obrazul meu, iar cu cealaltă m-a cuprins de talie şi m-a lipit de el.
- E mai bine?
Am privit în ochii aceia căprui, migdalaţi, plini de lumină, de căldură şi de *dragoste.* Apoi m-am lăsat cu totul cucerită de senzaţia gurii lui lipite de a mea.

Epilog. Băutura vărsată

SCENA SE LUMINEAZĂ TREPTAT INT: CAFENEAUA GIL'S, EASTDULWICH
DUMINICĂ, O ORĂ ANORMALĂ (10 A.M.)
EVIE SUMMERS - în vârstă de aproape treizeci de ani, pistruiată, păr cârlionţat, roşcat, lung până la umeri, rochie de zi galben aprins în stilul anilor '50 şi bocanci negri de piele - stă în faţa tejghelei bătând din picior, evident debordând de energie nervoasă. ANETTE WILLIAMS traversează în fugă cafeneaua până la EVIE, pe care o trage de cardigan. EVIE se întoarce, iar ANETTE tresare, speriată.
- Tăiaţi! a strigat Greta, regizoarea.
- Scuze, scuze, i-am spus.
M-am repezit şi i-am făcut cu mâna lui Anette, ca să mă vadă. Ea s-a roşit toată şi a izbucnit în râs, iar actriţa - o superbă tânără speranţă - a râs şi ea, îmbrăţişând-o scurt înainte să se

întoarcă la locul ei. Anette s-a strecurat printre reflectoare şi camere de filmat şi ni s-a alăturat. Ben i-a ciufulit părul.
- Dacă mai aduci oameni pe platou, va trebui să-i şi stăpâneşti, mi-a strigat Greta.
- Aşa am să fac. Scuze, e doar foarte emoţionată.
- Nu la copil m-am referit, mi-a răspuns Greta, cu privirea alunecându-i undeva în spatele nostru.
M-am întors către cele trei persoane care tăbărâseră pe o masă plină cu gustări.
- Evie, Evie, Evie. Gustările sunt gratis! mi-a strigat Jeremy.
- Sunt mândră de tine, mi-a strigat Maria, privind cu ochi critic produsele de patiserie.
- Actriţa chiar trebuie să poarte şi ea bocanci? m-a întrebat Sarah, bând dintr-o cola dietetică.
- Vă iubesc, dragilor, am spus, întorcându-mă. Mă bucur atât de mult că v-am adus aici.
Ben m-a sărutat pe frunte.
- E ciudat să te gândeşti că urmărim momentul în care am început să mă îndrăgostesc de tine. A arătat spre actorul care juca rolul lui, ale cărui sprâncene nu erau îndeajuns de negre, după părerea mea.
- Atunci când am făcut un copil să vomite, mi-am amintit eu. Ce romantic!
- De fapt, a fost atunci când ai venit şi te-ai aşezat la masa noastră. A fost momentul în care am ştiut: femeia asta avea să-m dea curaj.
L-am înghiontit cu cotul, iar el a chicotit.
- Vorbesc serios. Uite ce ai realizat, la-ţi răgazul ca să preţuieşti asta aşa cum se cuvine, m-a îndemnat el, făcând un gest către platou. Ai reuşit, Evie.
M-am uitat la actorii care erau absorbiţi de scenariu, învăţându-mi pe de rost cuvintele.
- Tata obişnuia să-mi spună că, indiferent ce scriu, trebuie să însemne ceva. El mi-a zâmbit cu zâmbetul acela câş de care mă îndrăgostisem.
- Imaginează-ţi cât de mândru ar fi de tine acum.
- Linişte în platou! Trei.
Greta a mimat „doi apoi „unu, ducând degetul la gură. Ben m-a cuprins cu un braţ şi i-am privit amândoi pe actori luând-o de la capăt.
OK? mi-a făcut Ben semn. *OK?* mi-a făcut semn şi Anette, apoi ne-a îmbrăţişat strâns de picioare.
OK, am făcut şi eu semn, şi nu puteam vorbi mai serios de atât.